KOBO

BERÄTTELSE FRÅN RYSK-JAPANSKA KRIGET

AF

Herbert Strang

AUKTORISERAD ÖFVERSÄTTNING AF **KARIN JENSEN**, FÖDD **LIDFORSS**

MED BILDER OCH KARTOR

LUND
C. W. K. GLEERUPS FÖRLAG
1905

Förord till den elektroniska utgåvan

Detta verk digitaliserades i december 2005. Boken kommer ursprungligen från Skottorp slotts samlingar.

Vi tackar **LK Buss** och Marianne och Svenne Lindquist för att vi fick låna boken.

Upplagan vi använt är förstaupplagan.

-- *Joakim Ragnvaldsson*

I.

Bara en kines.

Peninsular- och Oriental-bolagets paketångare »Sardinia» hade för omkring tjugo timmar sedan lämnat Shanghai och styrde direkt kurs på Nagasaki. Få passagerare voro på däck. Det var kulet och dystert denna januarieftermiddag; den grå himlen bådade snö, och sjön gick hög för den styfva nordan, som bitande blåste in genom Koreasundet.

Under kommandobryggan, något så när i lä för vinden sutto tre gestalter i en grupp, allvarligt samspråkande. Den äldste af de tre, som hette John Morton, en storväxt, lurfvig engelsman om fyrtiofem år, satt insvept i en tung

regnrock och en resfilt, med benen upplagda på en fällstol framför sig. Med få sekunders mellanrum bolmade ett tjockt rökmoln ut mellan hans läppar och sväfvade bort likt en blek kopia i miniatyr af den väldiga svarta rökpelaren från skorstenen ofvanför dem. John Morton var korrespondent till »Daily Post».

Till vänster om honom satt en välfödd liten fransman med elegant svängda mustascher och prydligt pipskägg, en lång halsduk virad kring halsen och cigaretten i mun. Äfven Armand Desjardins var korrespondent, och hans tidning hette »Nouveau Figaro».

Den tredje medlemmen af gruppen var mycket yngre än de bägge andra. Det var en högväxt och smärt ung man, med ljust hår och ärliga blå ögon samt kinder, hvilka färgats af friluftslifvets sunda solbränna lika mycket hemma som under de fyraveckor denna sjöresa varat. Kragen på den långa ulstern af noppigt ylletyg var uppvikt högt öfver öronen; en låg yllemössa satt fasttryckt på hans hjässa. Ingen skulle kunnat misstänka Bob Fawcett för att tillhöra någon annan nation än den brittiska.

Han hade just leende besvarat en anmärkning af den liflige lille fransmannen, då gruppens uppmärksamhet drogs till andre styrmannen, som skyndsamt klättrade uppför lejdaren till kommandobryggan med fartygets största marinkikare under armen. Han räckte den till kaptenen, som tillika med ett par officerare tillhörande befälet oaflåtligt stirrade på en punkt några sjömil utåt babords sida. Efter att ha sett en minut eller två genom kikaren, räckte kaptenen den under tystnad till förste officeren, som såg i sin tur och likaledes utan att säga någonting lämnade den från sig till tredje officeren.

De tre männen nedanför reste sig och gingo fram till babords reling, medan de läto blicken irra ut öfver horisonten för att upptäcka föremålet för officerarnas nyfikenhet. Ingenting var att se utom en ändlös sträcka mörkgröna vågor, som häfde sig och sögos tillbaka i evig växling.

Det hölls en kort rådplägning på kommandobryggan, hvarefter tredje officeren kilade utför lejdaren och begaf sig akterut. Han »prejades» af den lilla gruppen, som besköt honom med en korseld af frågor.

— Bara en flotte eller en vrakspillra eller sjöormen eller någonting annat, gaf han till svar. — Kanske hafstång.

— Men ni skall ju titta noga efter? sade Desjardins. — Den söorm vara en föremål af ofantlig interesse för de lärde af alla nationer.

Officeren skrattade.

— Ja, monsieur, sade han, skaffa er en god kikare, och ni får tillfälle att se själf. Vi komma att passera där förbi inom några minuter.

Redan nu hade en mörk fläck blifvit synlig långt för ut, hvilken, i samma mån som ångaren närmade sig, visade sig vara en öfver vattnet uppstickande spira med en oredig massa tackling. Bob Fawcett och hans kamrater hade upphört att intressera sig för hvad som endast tycktes vara flytande vrakgods, då de till sinförvåning hörde ringningen från klockan ned till maskinrummet, som signalerade flere order efter hvarandra.

Ångaren saktade farten, och med rodret hårdt styrbord ångade den långsamt till en punkt, ungefär hundra alnar från föremålet, där den stannade.

En båt sattes skyndsamt ut, och passagerarna, som lockats upp på däck af att ångaren så plötsligt stoppat midt ute på sjön, strömmade till relingarna och sågo på med andlös nyfikenhet, medan tredje officeren försiktigt styrde upp mot den flytande spiran.

Det var nu möjligt att urskilja en mänsklig gestalt, som lyftes och sänktes af sjögången, medan dess konturer till hälften doldes af det omgifvande tågverket. Andre styrmannen sågs öppna sin väldiga fällknif och afskära några tåg, hvarmed den skeppsbrutne tydligen var fastsurrad vid spiran, och de män, som stödt under den orörliga kroppen, medan detta gjordes, lyfte den nu försiktigt i båten. Passagerarna hörde tredje officerens stämma ropa ut befallning att kasta loss, och inom mindre än tre minuter, firades båten åter upp mellan sina däfvertar, hvarpå »Sardinia» ånyo ångade i väg för full maskin.

Den skeppsbrutne, en orörlig, uppsvullen och medvetslös gestalt, lyftes ur båten och bars ned under däck för att komma under skeppsläkarens behandling.

— Finns det något lif i honom? frågade Bob Fawcett, i det han banade sig väg fram till tredje officeren.

— Han är död som en sill, det tror åtminstone jag. Men vi skola göra hvad vi kunna för den arme stackaren.

Han gick vidare. Bob uppfångade en skymt af den skeppsbrutne, när han bars utför kajuttrappan, och märkte då, att han endast hade ett öra.

Inom några minuter hade passagerarna återtagit sina sysselsättningar och tidsfördrif, hvilka afbrutits af episoden. Och de flestas nyfikenhet upplöstes i det tomma intet, när det omsider blef bekant, att den räddade från sjön ej var någonting mera romantiskt än en kines.

Bob Fawcett var dock ännu ej så blaserad på reseäfventyr, att han tog saken så likgiltigt. Men när han på förfrågan fått veta, att doktorn hade mycket litet hopp om att mannen skulle

.... delser skulle taga ##ng #u, gick han tillbaka till sina vänner och fann, att sällskapet förökats med ytterligare en person — för honom obekant. Den nykomne var en korpulent, brunskäggig man med glasögon och blekfeta kinder. Han stödde sig tungt mot en käpp och tryckte då och då sin mjuka bredbrättiga filthatt fastare på hufvudet, tydligen fruktande att någon väderil skulle taga den med sig.

— Känner ni er nu bättre? hörde Bob Morton fråga, när han närmade sig.

— Ach ja, blef svaret. — Pättre känner jak mig nog, men långt ifrån pra.

— Snart blir ni pigg som en mört! Fawcett, får jag presentera dig för herr Schwab, jag tror inte ni råkats förut. Herr Schwab kom på i Shanghai, men har — nåja, har inte varit synlig se'n dess... Min vän herr Fawcett — herr Schwab!

— Roligt få göra er bekantskap, sade Bob och lyfte på mössan.

Tysken kom en sekund eller två efter med sin hälsning, ej af bristande artighet, utan därför att handen måste trefva sig fram öfver det breda hattbrättet och sedan i lodrät riktning fatta om kullen, som han lyfte mellan tummen och pekfingret.

— Micke angenämt, sade han förbindligt, med stark tysk brytning. — Jak går miste om så micke genom min olycklige fallenhet för sjösjuka — har måst hålle mig under däck alltsedan Shanghai. Att den mat kommer opp igen, betyder ingenting, nej — men jak icke komma i beröring med folk! Jak minns, när jak första gång reste till Zanzibar, gick jak miste om en stor order på fortepianon. I Massova kom där ombord en Somalisheik, som var micke musikalisk. Jak låg under däck — micke illamående, kunde ingenting göra... Den sheik, han köper dragharmånikor af en resande i dragharmånikor. Och dessa Somali, de alla traktera dragharmånika — de hade kunnat schpele piano i stället!

— Reser ni i pianon nu också? frågade Bob leende.

— Det gör jak, men först och främst ägnar jak mig åt prässen. Jak har den äran att rebresentera »Düsseldorfer Tageblatt», en tidning med micke vidsträckt spridning i Werden,

Kettwig, Mülheim, Odenkolin, Grevenbroich — prenumerationspris tjugotre mark, att betalas förskottsvis ...

Han räckte Bob ett kort, hvarå dessa upplysningar funnos tryckta, och tystnade liksom i väntan på svar.

— Tyvärr, sade Bob med ett leende, är mitt honorar alltid på efterkälken, så jag tror vi måste dröja en smula,

— Schkader inte! svarade herr Schwab lika gemytligt. — Jak har också den ära att representera den solida firma Schlaginwerth, som från Hamburg kan förse er med den bäst sorterade röktobak till häpnadsväckande pillig pris.

Ur fickan på sin ulster drog han upp en bundt papper och genombläddrade den hastigt.

— Nein, mumlade han, det här vara kornbrännvin, detta den patenterade mangeln, detta »Venedigs stenar»,

édition de luxe — ha! Jak har det: bästa Birmingham röktobak. Tillåt mig få öfverlämna!

Bob mötte Mortons blick, då han stoppade prislistan i fickan, och med möda bibehållande sitt allvar, sade han?

— Tackar så mycket, jag vet nu, hvart jag kan vända mig. Men jag fruktar, att när det så här ligger krig i luften, kommer ni inte att taga upp många order.

— Ach! Misstak, min ärede vän! I fredstid säljer jak den kornbrännvin med den Birminghamtobak, den patenterade mangel och den Ruskin, *édition de luxe*; är det krigstid — då jak representera »Düsseldorfer Tageblatt» med betydande schpridning i Werden, Kettwig, Mülheim, Odenkolin —

— *Magnifique!* utbrast fransmannen. — Resan förtjänar ni in i alla händelser! — Att täfla med er tyskar är omöjligt.

Herr Schwab smålog öfverseende.

— Affär är affär, sade han. — I fredstid, kineser, japaner, ryssar det är för mig ett und detsamme! Men i krig har jak order af min firma — ach, jak menar min tidning - att följe med japanernas fältarmé.

— Får man tro alla löpande rykten, sade Bob, blir det den här gången större utsikt för den patenterade mangeln än för pennan. Någon inne i rökrummet sade just nyss, att kriget kommer att alldeles torka in. Det hade han hört af en infödd köpman

i Honkong, och hur det är, har sådant där folk ganska fint väderkorn.

— Skulle den krig torka in? utbrast Desjardins. — Hvad skall jag skrifva åt »Figaro»? Och jag har ingen patenterad mangel!

— Ni får skrifva poesi, sade Morton. — Om geishor, körsbärsblommor och så'nt där. Ni reder er nog. Men hur ska det gå med mig? Sådant kan jag inte skrifva ihop, om det så gällde mitt lif, och kunde jag, skulle »Daily Post» ändå inte ta in det. Fawcett blir den, som klarar sig bäst.

— Det tror jag visst inte. Aldrig skulle jag ha blifvit bjuden på den här färden, om det inte väntades stort rabalder, och det mycket snart. Blir det inte krig, blir jag uppsagd med en månads lön. — Hallå, steward, hur mår den skeppsbrutne?

Stewarden lystrade till ropet och kom fram.

— Förträffligt, rent af förvånande bra! Doktorn själf kan inte bli klok på det. Han säger, att kineser måtte ha en konstitution som en elefant. Kaptenen är inne hos honom just nu och intervjuar honom; han kan inte tala engelska, men här finns en annan hårpiska på mellandäck, som tjänstgör som tolk. Det är en stor och grof räkel, den skeppsbrutne, en riktig bjässe att se på — och af med ena örat är han. Jag har just nyss skickat bort litet mat åt honom.

Stewarden gick vidare. Något senare, när Bob sport, att tolken åter begifvit sig till sitt kvarter, förkunnade han, att han ämnade gå och pumpa honom på nyheter. Till honom slöto sig genast herr Desjardins och herr Schwab, den förre ifrig att få material till en uppsats, den senare lydande sitt valspråk: »affär är affär». Morton vägrade att röra sig ur fläcken.

— Jag såg massor af kineser, döda och lefvande, i kriget för tio år sedan. De likna hvarann på pricken, sade han.

De öfriga tre anträdde sålunda vandringen till mellandäck, och efter att ha fått tag i den kinesiske tolken funno de snart, att han mot en liten »erkänsla» var villig att berätta allt hvad han visste. Det var Bob, som betalade.

Mannen, som med så knapp nöd undgått drunkningsdöden, var, tycktes det, en tatar från Mandschuriet — en grof och muskulös

jätte, dryga sex fot lång. När han väl återfått medvetandet, hade han hämtat sig förvånande hastigt efter sina utståndna vedermödor och med stor beredvillighet berättat sin historia. Han hade velat göra färden mellan

Chemulpo och Yokohama i en koreansk dschonk, som kantrat för en plötslig stormby och gått under, fruktade han, med alla ombordvarande. Han själf hade haft den turen att lyckas klänga sig fast vid en del tågverk och behålla taget så länge, att han kunnat uppnå den flytande spiran. Nu grämde det honom, att han ej inväntat någon ångbåt; det var bara en yttring af stark släktkärlek, som förmått honom att segla med en eländig dschonk, och han skulle helt visst aldrig göra så mera. I Tokio hade han en bror, som rådde om en liten kuriositetshandel. I Chemulpo hade han fått underrättelse om, att denne älskade broder låg för döden, och han hade utan uppskof stigit ombord på en med ris lastad dschonk, som händelsevis låg segelfärdig till Tokio. På så sätt hoppades han komma fram till denna stad och råka brodern, innan han dog.

— *Plenty muchee velly good piecee man*, slöt tolken på sin oöfversättliga Pidschinengelska Pidschin — med alla möjliga språkelement uppblandad engelska, som användes i enlighet med det kinesiska språkets regler.

— *Extraordinaire!* utbrast Desjardins beundrande. Sådant kallar man känsla — det är nobelt, det rör mitt hjärta!

Han lade handen på det parti af sin trinda lekamen, som kunde antagas gömma organet i fråga, och suckade af glädje.

— Ach, sade Schwab, det icke vara känsla, det vara affärssinne! Den broder har kuriositetshandel — godt, den andra broder vill öfvertaga arfvet med samma, utan tvifvel! Han måste vara på platsen.

— Nej, hör nu, herr Schwab, kom inte och förstör vårt lilla känslosvärmeri, sade Bob. — Stackars karl, hur som helst, så har han slitit mycket ondt. Jag undrar, hur han mistat örat.

— Ja, illa har han farit, sade Desjardins. — *Pauvre garçon!* Vi måste företaga en insamling till hans förmån, och ni, monsieur, som är affärsman, får gå omkring och ta upp pengarna.

Herr Schwab, som tydligen förutsett, att fransmannens medkänsla skulle kunna taga denna praktiska form, ville i början

afböja förtroendeuppdraget, men öfverröstades af majoriteten, som fann, att saken hade sin komiska sida. Då han därefter märkte att äfven han själf måste lämna sitt bidrag, ägnade han sig med tysk grundlighet så ytterst nitiskt åt värfvet att tillse, att heller ingen annan slapp undan, att när ångaren fick ljusen i Nagasakis hamn i sikte, hade en ganska aktningsvärd summa insamlats till förmån för den skeppsbrutne.

Bob, som var ute i officiella ärenden, hade instruktioner att från Nagasaki fortsätta direkte till Tokio. Men de flesta af passagerarna, däribland hans senaste reskamrater, ämnade följa med »Sardinia» så långt som till Kobe, för att få skåda inhafvets världsberömda skönhet. De sista ord Bob hörde, när han klättrade utför ångarens sida efter det sista afskedstagandet, var en vishetsregel, uttalad på det välljudande idiom, som var herr Schwabs tillhörighet Den gode tysken hade ännu icke kunnat smälta, att han tvungits bidraga till den Tschang-Wo:ska fonden, och sade i undervisande ton:

— Affär, min peste herre, är affär; känsla är känsla. De borde aldrig plandes oppi hvartannat. *Damit basta!*

II.

Rokuro Kobo San.

Kort före skymningen en dag i den vecka, som följde omedelbart på »Sardinias» ankomst till Nagasaki, sågs en stor och stark figur i kinesernas jacka, benkläder och klumpiga trätofflor vandra uppför den till Uenoparken i Tokio ledande trappan. Körsbärsträdens blomning var ännu ej inne; träden aftecknade sig som nakna skelett mot den grå himlen och marken var lätt betäckt med rimfrost.

Men det var heller icke naturens skönhet, som lockade den kringströfvande vandraren. Han tycktes i själfva verket ej vara ute i något särskildt ärende, men en iakttagare skulle ha kunnat lägga märke till, att när han såg en

grupp samspråkande japaner, gick han med snabba steg förbi den, hvarvid han alltid höll sig på högra sidan, äfven om detta nödvändiggjorde en liten omväg. afböja förtroendeuppdraget, men öfverröstades af majoriteten, som fann, att saken hade sin komiska sida. Då han därefter märkte att äfven han själf måste lämna sitt bidrag, ägnade han sig med tysk grundlighet så ytterst nitiskt åt värfvet att tillse, att heller ingen annan slapp undan, att när ångaren fick ljusen i Nagasakis hamn i sikte, hade en ganska aktningsvärd summa insamlats till förmån för den skeppsbrutne.

Bob, som var ute i officiella ärenden, hade instruktioner att från Nagasaki fortsätta direkte till Tokio. Men de flesta af passagerarna, däribland hans senaste reskamrater, ämnade följa med »Sardinia» så långt som till Kobe, för att få skåda inhafvets världsberömda skönhet. De sista ord Bob hörde, när han klättrade utför ångarens sida efter det sista afskedstagandet, var en vishetsregel, uttalad på det välljudande idiom, som var herr Schwabs tillhörighet Den gode tysken hade ännu icke kunnat smälta, att han tvungits bidraga till den Tschang-Wo:ska fonden, och sade i undervisande ton:

— Affär, min peste herre, är affär; känsla är känsla. De borde aldrig plandes oppi hvartannat. *Damit basta!*

II.

Rokuro Kobo San.

Kort före skymningen en dag i den vecka, som följde omedelbart på »Sardinias» ankomst till Nagasaki, sågs en stor och stark figur i kinesernas jacka, benkläder och klumpiga trätofflor vandra uppför den till Uenoparken i Tokio ledande trappan. Körsbärsträdens blomning var ännu ej inne; träden aftecknade sig som nakna skelett mot den grå himlen och marken var lätt betäckt med rimfrost.

Men det var heller icke naturens skönhet, som lockade den kringströfvande vandraren. Han tycktes i självfva verket ej vara ute i något särskildt ärende, men en iakttagare skulle ha kunnat lägga märke till, att när han såg en grupp samspråkande japaner, gick han med snabba steg förbi den, hvarvid han alltid höll sig på högra sidan, äfven om detta nödvändiggjorde en liten omväg.Men endast en iakttagare af mer än vanligt skarpsinne skulle ha satt denna lilla egenhet i samband med det faktum, att kinesen mistat högra örat.

Omsider anlände han till ett tehus. Icke något af de stora och välskötta etablissemang, dit en *samurai* gärna går in, utan en liten byggnad, som var föga mer än ett skjul, med bord uppställda utanför under träden. Några unga flickor sutto med hopknäppta händer och korslagda fötter på en lång, låg bänk, betäckt med ett karmosin rödt skynke.

Kinesen tvekade ett ögonblick. Det var kallt, och aftonen lämpade sig knappast för intagandet af förfriskningar ute i det fria. Men någonting lockade honom till skjulet. Han slog sig ned på en af bänkarna och smuttade snart belåtet på den svaga och nästan färglösa dekokt, hvilken serverades honom som te af de leende flickorna.

En half timme satt han där, smuttande på teet, iakttagande de förbigående med sina gula mandelögon, tänkande kinesiska tankar, tyst, nästan orörlig. Därpå drog han sina vadderade klädesplagg tätare omkring sig, liksom om han först nu kännt kylan, steg upp, bugade djupt till svar på uppasserskornas ännu artigare komplimanger och tog åter upp sin långsamma vandring. Det var mindre folk i rörelse nu, inga pratande grupper, tydligen ingenting, som förmådde fresta det ännu återstående örat. Chang-Wo hasade sig framåt på sina trätofflor, men påskyndade alltmera farten. Han styrde nu kosan under de kala ekarna och dystra furorna mot Buddhatemplet nära gallerporten.

Skymningen föll på, och få *rikshaws* voro synliga. De, som vallfärdat till den ryktbara Toshoguhelgedomen, hade skingrats. Blott här och där sågs en kvinna traska hemåt med sitt dibarn på ryggen och ett knyte i handen, eller en slätrakad buddistpräst ströfva omkring bland träden.

Kinesen vek af från stigen för att taga en ginväg tvärs öfver ett inhägnadt stycke mark. Han kom då plötsligt i vägen för en liten figur, som hastade framåt i motsatt riktning. Tschang-Wo vek undan en smula för att gå vidare, men med en häftighet, som totalt öfverrumplade den groflemmade kinesen, störtade sig den lilla pysslingen, som knappast räckte honom öfver armbågen, rakt

på den mötande, och detta med ett skri, som påminde om tigerns ilskna läte. Han hoppade upp på honom, grep honom om halsen och klämde till med vildt raseri.

Sammanstötningen kom så oväntadt, anfallet var så omotiveradt, att den storväxte kinesen, som också burit händerna instuckna i sina vidlyftiga ärmar, i första ögonblicket blef öfvermannad och ej hade någon fördel af sin gröfre kroppsbyggnad. Inom ett ögonblick var han kastad till marken, och japanen låg på knä öfver hans bröst, bibehållande sitt grepp om den kullslagnes hals och bemödande sig af alla krafter att strypa honom. Men hans öfvertag blef kort: kinesen återvann snart herraväldet öfver sina muskler, och med uppbjudande af hela sin armstyrka slungade han angriparen från sig, tumlade åter på fötter och fällde den folkilskne lille gynnaren till marken.

Knappast ett ljud hade uppgifvits, vare sig af japanen eller kinesen. Men nu, när den senare nalkades med självsäker och skadeglad hållning för att alldeles förinta sitt hjälplösa offer, skar ett halfkväfdt skri, liknande djurets, som slaktas, genom inhägnadens tystnad.

Ögonblickligen, som om han endast väntat därpå, kom en lång gestalt i öfverrock, med konturer, som utvisade européen, framklifvande mellan trädstammarna. En blick klargjorde för honom situationen: en småväxt liten stackare, svartblå i ansiktet, höll på att strypas af en lång jätte, dubbelt så stor som han själf. Nykomlingen tog sats, rusade rakt på kinesen, vred japanen ur hans grepp, och såg, att han ej haft ett ögonblick att förspilla. Och kanske han i alla fall kommit för sent. Ty den lille pysslingen låg orörlig, intrasslad i sin *kimono*, och engelsmannen lade handen öfver hans hjärta, rädd att han redan var död.

Men dessa farhågor skingrades snart. Efter några ögonblick började den lille röra på sig, drog djupt efter andan och reste sig hastigt på fötter, med de sneda ögonen skelande af ursinne. Det såg alldeles ut, som om han ämnade störta sig öfver den unge utlänningen framför honom, förblindad af sitt raseri, men blixtsnabbt upptäckande sitt misstag, såg han sig om efter den långe kinesen och fann, att han försvunnit. Med ett frammumladt ord af tack åt sin räddare, satte han af som en galning åt det håll, dit han

antog att fienden retirerat, och engelsmannen befann sig åter ensam i det tätnande mörkret.

Bob Fawcett bar ett löje på läpparna, när han vandrade tillbaka genom parken och de folkuppfyllda gatorna till sitt hotell. Det var hans fjärde dag i Tokio, och han hade redan sett många sällsamma ting. Men kanske ingenting sällsammare än det uttryck af intensivt hat, hvarmed den lille japanen kilat i väg efter en fiende, som så när krossat honom till mos.

— Kan just undra, hvad saken gällde, tänkte han. — En duktig liten Tummetott! Det är väl af sådant virke, som den japanska hären är gjord.

Det skulle roat honom att veta, hvad som varit orsaken till den ojämna striden, men fundera tjänade ingenting till. Dessutom var det snart tid att äta middag, och på hans hotell serverades måltiderna mycket punktligt.

Punktlighet var också, i Bobs ögon, den enda dygd, som hotellet ägde. Han tyckte ej om de tunga mattorna och den skrymmande imperialsängen inne i sitt sofrum, och icke heller trifdes han med den instängda luften, som alltför mycket erinrade honom om den unkna och kvalmiga atmosferen i vissa engelska hotell. Han önskade, att han fått taga in på ett japanskt värdshus, där han kunnat lefva på japanskt sätt och äta japansk mat, ty han var en företagsam och vetgirig natur. Men man hade på det ifrigaste tillrådt honom att taga in på ett hotell, skött efter europeiskt system, och åtminstone så här i början måste han väl erkänna, att rådet antagligen var godt ...

När han för fyra dagar sedan anländt till Tokio och anmält sig i japanska marinministeriet, fann han, att hans tjänster ej erfordrades ögonblickligen. Han ombads hålla sig redo att när som hälst träda in, men till dess kunde

han själf disponera sin tid.

Det var otur, att han kommit till Japan just som nyårsfestligheterna höllo på att gå af stapeln. Ty enär alla affärer så godt som lågo nere under fjorton dagars tid, hade de bägge engelska köpmän, till hvilka han medförde rekommendationsbref, rest bort tillika med sina familjer för att roa sig, och bland Tokios två millioner invånare fanns det inte en enda, som han kände. Det fanns visserligen sällskap på hotellet, fullt upp, men det bestod hufvudsakligen af turister och »globe-trotters», ifriga att hinna med allt hvad resehandboken påpekade, och Bob hade aldrig haft smak för att jaga omkring och se på utsikter. Han höll sig alltså för sig själf och vandrade omkring ganska mycket på egen hand, lifligt intresserad af de nya skådespel, som öfverallt mötte hans blickar.

En främling hade knappast kunnat anlända till Tokio vid en mera intressant tidpunkt.

Tio dagar efter det nya årets ingång är Japan kanske mera karakteristiskt japanskt än under någon annan period. Det råder en enda allmän fest. Inom de öfre klasserna växlas artighetsvisiter, och gatorna äro fulla med *rikshaws* — små vagnar, dragna af kulis i fantastiska kostymer, alla med svampformiga hattar och regnrockar, flätade af halm. De slingra sig fram mellan kompakta massor af ungdomar och barn, som kasta boll och taga lyra, sända upp pappersdrakar och tumla om hvarandra, ostyriga och glada. Handelsmännen bära prof på sina varor till kunderna, och i lysande färger klädda geishor förläna taflan ytterligare behag och omväxling.

Man ser här en oändlig mångfald af dräkter, från och med statstjänstemännens korrekta redingoter ända ned till den underliga blandning af bredskyggig hatt och *kimono*, som det enklare folket stundom anlägger.

Hvartenda hus är dekoreradt; här och där bjuder en gycklare eller en förevisare på extra underhållning till ett pris af tre farthings En farthing = 1/4 penny. , och den obetänksamme flanören, som lockats in i ett skjul af löften om stora under, finner, att trolleriet ej är någonting mera häpnadsväckande än en elektrisk stöt, eller att den på affischen prunkande eldsprutande draken ej är något värre odjur än en beskedlig dresserad säl.

På aftonen dingla papperslyktor från fimmerstången på hvarenda liten *rikshaw*, hvarigenom gatorna förvandlas till rörliga scenerier ur sagolandet, och från de låga envåningshusen uttränga de egendomliga, barbariskt klingande tonerna från *samisen*, den japanska gitarren, som knäppes af leende geishor, hvilka med sång och dans roa sina husbönders gäster.

Bob tillbragte många angenäma timmar med att betrakta dessa ting och ströfva omkring på gatorna, tittande in i kuriositetsbodarna och stundom afslutande en liten försiktig handel. Men midt i all munterheten tycktes det honom, att det låg någonting i luften — en underströmning af allvar, som utgjorde ämnet för oaflåtligt samtal inne i hotellens rökrum. Skulle det bli krig? Det var den fråga, som diskuterades från morgon till kväll.

Hvarenda människa visste, att underhandlingar pågingo mellan utrikesministerierna i Tokio och Petersburg, men hvilket skulle resultatet bli? Den allmänna öfvertygelsen vacklade hit och dit. Ryssland var uppenbarligen ej hågadt att hålla sina löften; skulle Japan strida? Hvad var det för rättigheter, som saken rörde? Koncentrerade Ryssland sitt intresse uteslutande på att äga en isfri hamn och främja sin handel, eller afsågs därjämte anfall och eröfring? Var Japan starkt nog att utan hjälp genomdrifva hvad de europeiska stormakternas diplomati ej förmått uträtta? Skulle Kina komma till sin eröfrares bistånd? Skulle England indragas i kampen?

Dessa och liknande frågor dryftades ända tills man var utledsen på dem, och Bob kände, att det hela tiden endast var löst prat, ty ingen visste någonting. Här fanns ingen upphetsning, ingen skröt eller tog munnen full. De små soldaterna i sina prydliga uniformer voro ej mycket synliga på gatorna, men det dröjde ej länge, förrän Bob visste, att det helt stilla och oförmärkt vidtogs förberedelser att föra väldiga arméer tvärs öfver Koreasundet. Och hvad flottan beträffar, var ej dess blotta närvaro ett bevis på att regeringen ämnade ha allting fixt och färdigt, för den händelse att den strid, som många antogo oundviklig, skulle verkligen taga sin början?

Morgonen efter sitt äfventyr i Uenoparken gick Bob efter slutad frukost in i hotellets läsrum för att kasta en blick i tidningarna, innan han begaf sig ut på sin vanliga promenad. Här fanns fullt upp med illustrerade europeiska tidskrifter, som han väl kände till, och därtill ett fem veckor gammalt exemplar af »Times», som han

genomögnade utan något vidare intresse. Ty nyheterna voro skäligen gamla. Så fanns där äfven »Japan Mail», som var något mera underhållande och hvari han med stort nöje

läste en redogörelse för den senaste täflingen mellan australierna och Warmers sportklubb, förutom underrättelser om hvad engelsmännen hade för sig i Tibet och Somalilandet.

Men sedan han tagit reda på innehållet af de tidningar som voro tryckta på engelska, öfvergick han, sin vana trogen, till de inhemska nyhetsbladen och hängde öfver dem så allvarligt som om ett oaflåtligt stirrande slutligen måste ge honom nyckeln till gåtorna. Han önskade, att han kunnat läsa de underliga japanska skriftecknen, somliga formade som halster, andra som små lador, åter andra som små dansande troll, ritade af skolpojkar med några få raka streck i grammatikens marginal. Han undrade hvad mening som kunde ligga bakom dessa egendomligt pittoreska och retsammma bokstäfver, och suckade, i det han lade tillbaka en af tidningarna på bordet.

— Det går inte att läsa? sade en förbigående japansk uppassare med artigheten hos all österländsk hotellbetjäning.

— Nej, jag måste erkänna det, svarade Bob och smålog tillbaka. — Hvad står här, till exempel?

— Där? Där står *Ninkin Shimbun* — mycket bra tidning. Min onkel hörde en tid till den tidningen — fängelseredaktör.

— Fängelseredaktör? — Bob såg förbryllad ut.

— I Japan tidning alltid har två redaktörer på en gång. Nummer ett han skrifver krigsministern dålig karl. Polisen han kommer upp, säger: var så artig hör upp med hedervärd tidning; hedervärd utgifvare, hedervärd tryckare — var så artiga gå i hedervärda fängelse! — Nummer två redaktör gå i fängelse, nummer ett han stanna kvar.

— Jag förmodar nummer två får bra betaldt för sådana tjänster? anmärkte Bob skrattande.

— Nej, sir, min onkel mycket fattig man. Hans lön fyra *yen* 1 *yen* = 1 dollar. i månaden, men inte ge ut mycket, i fängelse jämt och samt.

— Stackars karl! Han gör verkligen skäl för sina fyra *yen.*

Den lille uppassarens ansikte fick ett svårmodigt uttryck.

— Han inte nu längre vara fängelseredaktör, återtog han. — Allting upp och ner i Nippon! Helt nyligen nummer ett redaktör

gå i fängelse, nummer två utan arbete. Min stackars onkel säljer *Ninkin Shimbun* vid järnvägsstationen Shimbashi.

I detta ögonblick inträdde portiern från stora vestibulen och hälsade Bob med en djup japansk bugning.

— Japansk fin herre ber ni vara så vänlig taga emot honom.

— Ah! Hvem kan det vara? sade Bob, i den tron, att det måste vara öfverbringaren af det väntade budskapet från ministern.

— Japansk fin herre, säger, att ni inte känner hans namn. Men han mycket hög herre, mycket förnäm *samurai.* — I det han tog på sig en min, som om han lämnade ett obeskrifligt viktigt meddelande, tillade portiern: — Han heter Rokuro Kobo San.

Helt förvånad öfver att en så framstående person utvalts för att gå med bud till honom, steg Bob upp och begaf sig tvärs öfver korridoren till konversationsrummet. Portiern stängde dörren efter honom, och när han gått ett stycke längre inåt rummet, kom en spenslig gestalt med lätta steg honom till mötes.

Hvilken otydlig bild af en samurai Bob än skapat sig i sitt sinne, försvann den nu vid åsynen af en särdeles vårdadt och elegant klädd japan, som bar en redingote, hvilken skulle ha gjort Londons förnämste skräddare all

heder, och i handen ledigt förde en cylinderhatt, som kunde ha varit tvillingbror med Bobs ännu obegagnade Lincoln & Bennett.

Japanen var kort till växten, ehuru han måhända nådde öfver sina landsmäns medellängd. Till anletsdragen liknade han de japaner af högre klass, som Bob sett uppe i departementet, men härtill kom ytterligare en prägel af förfining, svår att definiera, som utan tvifvel ledde sitt ursprung från hans samurai-blod, ehuru den nog också, efter hvad Bob antog, stod i förbindelse med hans synbara bekantskap med vesterländsk kultur. Han hade i likhet med alla af sin ras gulblek hy; det stenkolsvarta håret var tjockt och stridt, och en smal mustasch prydde hans öfverläpp. Det är alltid svårt att bedöma en utlännings ålder, och Bob hade liten eller ingen erfarenhet att gå efter. Men af den okändes hela väsen och hållning fick han det intrycket, att han ännu var ganska ung.

— God morgon, sir, sade Bob med älskvärd artighet.

— God morgon, sir, sade japanen med det mest

mönstergilla uttal nästan i samma ögonblick, i det han bugade sig med oefterhärmligt behag. Bob bugade sig instinktmässigt tillbaka, men kände, att hans hälsning verkade otymplig och stel genom jämförelsen.

— Jag hoppas, sir, att ni förlåter, att jag vågar störa er vid denna tidiga timme. Men jag fruktade, att jag annars ej skulle få tillfälle att i egen person tacka er för den mycket stora tjänst ni gjort mig och mitt hus.

Hans sätt att uttrycka sig var afmätt, lugnt och fullkomligt korrekt, kanske en smula cirkladt och med en gammaldags *bouquet*, som tillhörde en artigare och sirligare tid än vår egen.

— Ni torde måhända påminna er, sir, att ni för två dagar sedan i vår Uenopark räddade en min landsman ur händerna på en kines, som helt visst — jag har grundade skäl för mitt antagande — skulle ha dödat honom, såvida ni ej ädelmodigt nog kommit till hans hjälp. Denne kines var en man af dålig karaktär, färdig till hvad som som helst, kort sagdt, en skurk. Japanen, som har er att tacka för sitt lif, är — min tjänare. Jag ber att få frambära mitt tack.

— Min bäste herre, sade Bob smått förlägen, det hela var ju en ren bagatell. Jag föste undan karlen, och han sprang sin väg.

— För er, sir, kanske det var en bagatell. För edra landsmän ligger det i blodet att hjälpa den, som håller på att gå under. För er är det en småsak, men för mig betyder det mycket, mycket... Mannen, som ni räddade, är min tjänare; hans förfäder ha tjänat mina nu i femhundra år.

— Det fägnar mig mycket, sir, att jag råkade passera förbi i rätta ögonblicket. Tillåt mig lyckönska er till en sådan tjänare! Han angrep den långe kinesen med den största oförvägenhet!

— Det är en mycket duktig gosse, men han håller på att bli gammal. För tio år sedan var han med mig i kriget mot kineserna; då var han i sin bästa ålder, och hans like fanns inte i hela armén. Kinesen är, som ni nog såg, en man af mer än vanliga kroppskrafter, men i envig med min tjänare vid Feng-huang-scheng slapp han med knapp nöd undan och miste ena örat.

— Har han mistat ena örat? utbrast Bob. — Det kan väl

inte vara den kinesen, som vi räddade ur sjönöd på vägen från Nagasaki?

Kobo Sans uttryck blef nätt och jämt frågande, och Bob gaf en kort redogörelse för episoden med mannens räddning. Detta blef inledningen till ett långt samtal, som, med utgång från Kobos föregående bekantskap med kinesen, öfvergick till en mångfald af ämnen och då och då gaf Bob en vink om gästens ovanliga intelligens och mångsidighet. Han var tydligen en man af beläsenhet och omfattande intressen, hade farit vida omkring i sina unga dagar och talade, som om han vore lika hemmastadd i alla västerlandets hufvudstäder. Och så intresserad blef Bob, att han ej märkte den växande mängden *rikshaws*, som stannade utanför hotellets ingång och ur hvilka stego gäster, lastade med besynnerliga knyten, resultatet af långt köpslående ute i den stora basaren.

Denna företeelse var ett säkert tecken till att tiden för andra frukosten var inne, och när japanen reste sig för att

taga afsked, kom Bob plötsligt att tänka härpå och framkastade en halft förlägen förfrågan, om icke japanen ville göra honom sällskap in i matsalen. Men Kobo San försäkrade, att han nätt och jämt hann infinna sig till ett öfverenskommet möte med hans excellens krigsministern, och efter att ha artigt uttryckt sitt beklagande, framförde han till Bob en inbjudan hem till honom själf dagen därpå. Bob svarade ja med oförställdt nöje och följde sin gäst ut på gatan. De skakade hand med hvarandra nästan lika så hjärtligt, som om de varit gamla bekanta.

När Bob vände om för att åter gå in i vestibul en, stötte han på den lille uppassaren, som blickade efter den försvinnande gestalten med en blandning af beundran och skräck.

— Rokuro Kobo San, han mycket mäktig och förnäm man, sade han förtroligt. — Han vara så god sända min stackars onkel till hedervärda fängelset.

III.

En samurais hem.

»*Takaki ya ni Noborite mireba —*»

Bob gnuggade sina ögon och märkte, att han fått ett sendrag i nacken. Ett ögonblick tänkte han, att han måste befinna sig i en järnvägskupé; känslan var just densamma, som han erfarit under en nattresa till London, då han haft en kupé för sig själf och legat utsträckt på en soffa med hufvudet mot den runda armbågskudden framme vid fönstret.

Men nej — aldrig hade han i England hört en så spröd och mild stämma, som utan skymt af melodi sjöng så underliga ord:

»*Kemuri tatsu; Tand no kamado wa Nigiwai ni kere*».

Han lyfte hufvudet från det låga nackstödet och drog sig till minnes... Rösten kom genom väggen till hans rum — det var ju för resten ingen vägg i vanlig mening, blott en tunn skiljovägg af papper. Tydligen var det tid att stiga upp.

Han kastade af sig det vadderade täcket och satte sig upp — ej i sängen, utan på det halmflätade underlag, som utgjorde snart sagdt enda möblemanget i hans rum. Nackstödet föll ned och förorsakade ett lätt buller. Rösten i rummet näst intill upphörde att sjunga; han hörde fräsandet af mjuka klädesplagg. Några ögonblick senare gled en skjutbar papperspanel i skiljeväggen undan, och en gestalt uppenbarade sig. Det var en liten japan, som bar ett badkar och ett ämbar vatten.

— God morgon, sir, sade den lille uppassaren med ett leende och en bugning. — Ni vill väl ha ett bad på morgonen?

— Det vill jag visst, det, svarade Bob och reste sig hastigt. — Det var sannt, jag tror ännu inte jag hört hvad du heter?

— Jag heter Taru, sir. Har ni sofvit godt, sir?

— Ja bevars, fast nog var hufvudkudden litet konstig. Var det du, som sjöng just nyss, Taru?— Nej, sir, jag sjunger aldrig. Det var lilla damen, hedervärda matmor, sir, O Toyo San.

— Aha!

Bob ville ej göra några vidare frågor. Aftonen förut hade han anländt till Kobo Sans landtgård nära Nikko, trött och frusen efter den något långsamma järnvägsresan från Tokio och fullt redo att efter en kopp varmt risvin draga sig tillbaka till sitt sofrum.

Det var tre dagar sedan han första gången sammanträffat med den japanske ädlingen, som besökt honom i hotellet. Under dessa tre dagar hade Kobo San visat sig vara den angenämaste sällskapsmänniska. Han hade ledsagat den unge mannen till allt, som var sevärdt, både inom och utom Tokio: till en aftonunderhållning inom den s. k. Lönn-klubben, där Bob sett de vackraste geishor i Japan dansa till de sällsamma tonerna från *samisen* (den tvåsträngade gitarren) och *koto* (ett slags lyra); till en täflingskamp mellan tvenne väldiga brottare, och till en teaterföreställning, som visserligen var afsedd att verka tragisk, men i stället roade Bob i hög grad, så fantastiskt voro skådespelarnas ansikten målade, och så löjeväckande — för europeiska ögon — voro deras åtbörder och grimaser.

Bob var ofantligt intresserad af allt hvad han såg och kände sig uppriktigt tacksam mot sin outtröttlige ciceron, men hans förtjusning stegrades ännu mera, då han blef bjuden att tillbringa några dagar i Kobo Sans villa på landet. Detta var ju ett enastående tillfälle för honom att med egna ögon få en inblick i Japans husliga lif.

Två ting hade särskildt frapperat honom under dessa tre dagar. Det ena var, att Kobo San tycktes vara en man af stort anseende och inflytande; hvarhelst han kom, behandlades han med ytterlig aktning och vördnad. Det andra låg däri, att fastän han själf visste nästan ingenting om Kobo, tycktes Kobo veta ganska mycket om honom.

Inga förtroenden hade gifvits, inga heller begärts, men Bob hade det egendomliga medvetandet, att hans nyförvärfvade vän hade fullkomligt reda på det ärende, hvari han kommit från västerns örike till österns. När Kobo bjöd honom till Nikko, sade

han: »mitt hus ligger helt nära .... att försäkra honom att för den händelse det bud, han väntade, skulle komma plötsligt, medan han var kvar på landet, behöfde intet hindra honom från att genast hörsamma det.

Bob hade aldrig kommit underfund med på hvad sätt hans värd tagit reda på den främlings vistelseort, hvilken räddat hans tjenare ur den enörade kinesens våld. Förklaringen var i självfva verket mycket enkel. Sedan japanen förgäfves efterspanat Tschang-Wo för att anställa räfst med honom, hade han dagen därpå gjort förfrågningar på alla europeiska hotell, och när han fått veta, att det på ett af dem bodde en ung engelsman, som något så när motsvarade den beskrifning han gaf, hade han satt sig ned på huk vid hotellets grindar och väntat där ett par timmar, tills den han sökte passerat förbi.

Och nu var Bob faktiskt gäst i huset hos en japansk *samurai*. Självfva byggnaden var egentligen ett slags bungalow i två våningar, stående på en upphöjd del af marken. En stentrappa ledde upp till ingången. Ett berg höjde sig tvärbrant mot skyn i bakgrunden, en brusande bäck störtade utför ett fall, flöt in i fiskdammen i den prydliga trädgården och förenade sig med floden nedanför. Möblemanget var obetydligt; här funnos endast halmmattor, betäckta med finväfd bambu, hvit och utan en fläck, en eller par blomkrukor och ett egendomligt formadt ställ för en papperslykta, vid hvilken, som Bob sedermera fick veta, Kobo San brukade läsa om aftnarna. Men den europeiske gästens förvåning var blandad med beundran öfver allt hvad han såg. Husväggarna voro rappade med sand i olika färgskiftningar samt inlagda med musselskal och glimmer; taket var af ljust poleradt trä, rutadt med ribbor i mörkare färg och uppburet af lätta pelare. Tätt under taket var anbragt en fris af utsökt fint måladt papper, nere vid golfvet löpte som ett slags panel en smal bård af liknande material. På ena väggen, fyllande utrymmet mellan golf och tak, hängde en *kakemono* — en målad duk, föreställande storkar, stående i vatten, hvarur mosslupna klippor stucko upp.

Inne i ett hörn fanns infälldt ett slags väggskåp, där de tjockt vadderade filtarna förvarades; hvartenda rum i ett japanskt

hus kan i nödfall inredas till sofrum. I en urholkning i golfvet stod ett fyrfat med glödkol, enda medlet att uppvärma rummet. Allting var rent och utan en fläck, färgsammansättningen ytterst harmonisk, och Bob kunde ej låta bli att jämföra denna förtjusande enkelhet med det konventionella engelska hemmets öfverdrifvet konstmässiga och ofta nog smaklösa inredning.

Medan han ännu stod försjunken i beundran, kom Kobo in. Men det var en Kobo, helt olika med den redingote-

klädde gentleman han lärt känna i Tokio. Hans värd var nu iförd sitt eget lands dräkt, den fotsida, vidärmade kimonon, och fötterna omslötos af de om vantar påminnande sockarna med sin särskilda afdelning för stortån. Han bugade sig mycket djupt, när han trädde in i rummet, och ett flyktigt leende gled öfver hans ansikte, då han förklarade:

— Som ni ser, herr Fawcett, bibehåller jag, när jag är hemma hos mig, de gamla sedvänjorna — den gamla dräkten, det gamla uppträdandet. Jag arbetar i nuet, hämtar förströelse i det förflutna. Har ni sofvit godt?

— Utmärkt godt! Men jag vaknade upp en gång och trodde, att jag höll på att falla ur sängen.

— Ack, ni kommer snart att vänja er vid hufvudgärden... Men nu är ni säkert hungrig.

Han ropade, utan att höja rösten, och på afstånd hörde man till svar ett långdraget rop: »*Hoi-i-i, tadoima!*» (genast).

Efter några ögonblick inträdde två damer, åtföljda af tjänarinnor, som buro mat på små lackerade brickor. Damerna föllo med en smidig rörelse på knä och böjde sig framåt, tills deras pannor rörde vid marken, mumlande: »*O hayo!*» (god morgon). Bob blef en smula förlägen. Men Kobo sade någonting på japanska, hvarpå damerna åter stego upp, gingo fram och sade: »God morgon!» med den näpnaste brytning.

Kobo meddelade, att det var hans hustru och hans dotter, O Kami San och O Toyo San. Bob skulle ha tagit dem för systrar, så lika voro de i sina behagfulla öfverdräkter af violett siden, sammanhållna af rikt guldbroderade gördlar. De kunde blott några få ord engelska, men Bob kände sig nästan genast hemmastadd, på ett så enkelt och intagande sätt välkomnades han.

Snart sutto alla fyra på kuddar på golfvet, medan de fyra unga tjänarinnorna lågo på knä framför dem och bjödo första rätten af Bobs första japanska frukost. Den bestod af vackra hvita kakor, gjorda af bönmjöl och socker, samt svagt te i helt små koppar. Härefter följde ett slags fisksoppa i lackerade skålar, hvartill serverades en blandning af finskurna rädisor och gröna blad. Bob fann, att han med ett par ätpinnar måste hämta upp fiskbitar ur soppan, doppa dem i grönsaksblandningen och föra dem till munnen. Hans första tafatta försök med de nya redskapen framlockade dock ej ens skymten af ett leende på det artiga värdfolkets ansikten.

Sedan följde räkor, inbakade i deg, fiskpastejer, ris i guldlackerade skålar, syltade plommon, kanderade valnötter och flere andra rätter. I åtskilliga af dem förekom fisk i en eller annan form. Men allt serverades i så dvärglikt små kvantiteter, att Bob kände, att han skulle vara lika hungrig som förut, äfven om han åte upp alla fyras portioner. Han kände sig till mods ungefär som Gulliver vid en stor bankett i Lilleputtarnas land.

Bredvid honom stod under hela måltiden en vacker porslinskruka full med sake, det bekanta risvinet, hvilket smakar som tunnt öl och vatten. Bob tyckte ej om det, men han hade antagit Kobo Sans inbjudan och var besluten att utan att blinka uthärda allt hvad japansk gästfrihet skulle kunna innebära.

När måltiden var afslutad, drogo damerna sig tillbaka, och Bob tillfrågades af sin värd, om han hade lust att följa med ut och åka. Vid dörren hittade han sina stöflar, och Kobo San tog på sig ett par sandaler, som han gjorde fast genom att sticka in en rem mellan stortån och den öfriga delen af foten. Utanför väntade två vackra *rikshaws* med sina tvåbenta dragare, som satte i väg med full fart utför backen, nedåt den präktiga cederallé, som i nästan obruten linje sträcker sig nära tjugo engelska mil.

Detta var början af en vecka bland de angenämaste, som Bob någonsin tillbragt. Han satte sig in i husets enkla sedvänjor: tog instinktmessigt af sig skodonen, då han kom in, och lärde sig att något så när bekvämt intaga den nedhukade ställningen på golfvet och att med aptit förtära de nya underliga rätterna. Han lärde sig till och med fördraga det entoniga knäppandet på lyran,

när O Toyo San spelade för honom och sjöng underbara visor som hon försökte öfversätta på sin vackra brutna engelska.

Vissa dagar var Bob lämnad mycket åt sig själf, då Kobo erhöll många bref och telegram, som i långa timmar

höllo honom sysselsatt inne i hans eget rum. Då brukade Bob småprata med Taru, tjänaren, som gaf honom många värdefulla upplysningar om sin husbondes familj, alltid med ytterlig grannlagenhet.

Kobo var en ättling af en lång släktlinie samuraier, själfva vasaller åt en mäktig *daimyo* eller länsfurste, hvars familj med ära nämndes i Japans historia. Taru kom ihåg den tid, då Kobos släkt kämpat i det stora inbördes kriget, efter hvilket det moderna Japans underbara framstegsperiod tager sin början. Före den tiden hade främlingar och allt utländskt af japanerna betraktats med det oförsonligaste hat; Kobos egen far hade varit bland dem, som 1868 besköto den utländska kolonien vid Hiogo, och hade af mikadon dömts till *hara-kiri*.

Bob invigdes i de hemska detaljernaa af detta slags afrättning, då delikventen utan en invändning eller ett tecken till fasa eller fruktan på sin herres befallning med egen hand gör slut på sitt lif.

Kobo var en nioårig gosse, då hans far dog, och han hade vuxit upp under det nya systemet. Han hade spelat en framstående roll inom den japanska riksdagen och mycket utmärkt sig i kriget mot Kina.

Han åtnjöt nu den kejserliga regeringens speciella förtroende. Taru förklarade ej, hvad för slags ställning han innehade, och hur nyfiken Bob än kände sig, kom han sig ej för med att fråga. Det var tydligt, att den unge tjänaren hyste en gränslös vördnad för sin husbonde.

Hur intressanta alla dessa pratstunder med Taru än voro, hade dock Bob allra roligast, när hans värd på kvällen, efter att ha varit osynlig hela dagen, underhöll honom med skildringar ur sitt lands historia och förtäljde de underbart fantastiska sägnerna från Gamla Japan. Han fick höra talas om shogunernas långvariga tyranni, då de höllo titulärhärskaren, mikadon, i sträng afskildhet från världen och tillvällade sig hela hans makt, ända tills den stora revolutionen bröt ut 1868, då mikadon återinsattes i sin värdighet och shogunatets makt för alltid var bruten.

Han lärde känna den gamla klassindelningen, hurusom de mäktige länsfurstarna gjorde vasalltjänst åt regenten och innehade sina förläningar på det villkor, att de gjorde krigstjänst, medan samuraien, länsfurstens stridbare underhafvande, själf var höfding öfver väldiga horder af krigare och ofta ägde större makt än sin herre. Han fick höra talas om prästerna tillhörande de bägge religionerna, *shinto* och buddhaismen, och några af deras underbara tempel i Nikko besökte Bob i sällskap med sin värd. Han fick veta, att under dessa tre klasser, länsfurstarnas, krigarnas och prästernas, kommo jordbrukarnas, handelsmännens och handtvärkarnas, hvilka ansågos utan någon betydelse, hur stora rikedomar de än kunde förvärfva.

Han hörde talas om att Japans sällsamma uppvaknande, som följde på mikadons slutliga underkufvande af shogunen. afskaffandet af feodalsystemet, samuraiens afväpnande, ifvern att tillägna sig västerländsk kultur, beredvilligheten att införa västerländska uppfinningar. Dessutom njöt han af åtskilliga af det forna Japans legender, och en afton fick han se Kobo iförd samuraiens gamla rustning, en blandning af ringbrynja och pansarplåt, med utskjutande axelstycken, nässkydd och ringkrage, hjälm och benskenor, ett långt spjut och tvänne svärd, burna det ena ofvanför det andra vid vänstra höften. Bob kände sig försatt tillbaka till den romantiska medeltiden i Europa, då väpnade riddare drogo ut på äfventyr och lyckosoldater sålde sin tjänst åt den härskare, som hade användning därför, och han började få ett litet begrepp om den obändiga kraften och hänförelsen hos folket, som, när den ej längre fick koncentrera sig på krigiska företag, skaffade sig ett annat utlopp i Japans förvånande uppsving i handel och industri.

Det, som mest af allt väckte Bobs förundran, var den inblick han fick i samuraiens ideella föreställningssätt. Kobo talade aldrig om sin ära, den var ej någonting, som man vare skryter med eller söker lägga i dagen, men af de legender och sägner han berättade och af själfva hans sätt att berätta förstod Bob, att hans ideal af ära var lika med, så vida det ej öfverträffade de ideal, som hägrade för kristenhetens bålde riddersman.

Förr i tiden var samuraiens trohet och hängifvenhet för länsfursten hans lifs ledstjärna. Af ingenting, ej den grymmaste tortyr, ej ens af döden lät han hindra sig från att fullgöra hvad han ansåg som plikt. I Sengakujitemplet i Tokio hade Bob sett de fyrtiosju »vågmännens» grafvar, dessa Japans nationalhjältar, hvilkas

historia, sådan han hörde den från Kobos läppar, var en hjältedikt en iliad, som var bokstafligen sann. Dessa *ronin* — deras namn betyder »af vågor kringkastade» voro tappra krigare, och sedan deras herre tvungits att taga sitt eget lif, slöto de ett förbund för att hämnas hans död på den man, hvars förräderi störtat honom i elände. Utan att vackla sträfvade de mot sitt mål, ehuru de visste, att slutet äfven för dem själfva måste bli döden. Orubbligt fullföljde de sin afsikt, trots alla hinder och svårigheter; deras herres fiende blef dräpt, och med gladt jämnmod togo de emot sin egen oundvikliga dom. Alla fyrtiosju dödade sig själfva på det sätt, som förelagts dem.

Men Kobos samtal rörde sig ej uteslutande om det förflutna. Han talade om de svårigheter, som just vid denna tid hotade hans land — svårigheter, som till större delen ägde sin grund i västerländska makters inblandning. Med sin ständigt växande befolkning, sin jord, hvaraf en stor del ej lämpade sig för odling, och sin hastigt uppblomstrande industri behöfde Japan utlopp för sin sparade kraft och var fast beslutet att ej låta sig afstänga från sina lagliga handelsområden i Mandschuriet och Korea genom afspärrningsåtgärder, vidtagna af Ryssland, som trädt emellan och beröfvat landet frukterna af segern öfver Kina. Det var numera ingen hemlighet, att det kommit till en kritisk punkt i underhandlingarna mellan de bägge kejsarrikena. Ryssland lofvade, men höll ej sina löften; Japan bidade sin tid.

Skall Japan börja krig? - Bob kunde ej låta bli att framställa denna fråga. Kobo smålog.

— Ni såg den lilla trätan i går mellan två *rikshaw*-män på den smala vägen? De kunde ej komma förbi hvarandra, men ingendera ville ge vika. En lång stund bugade och smålogo de och resonnerade helt älskvärdt. Men plötsligt, som ni nog såg, lyste det till i den enes ögon, dragen stelnade i ett vredgadt beslut, och han skaffade fram sig själf och sin vagn genom ett

våldsamt slag, som gjorde motståndaren hjälplös... Våra diplomater komma att vara artiga, tills sista ordet är sagdt, men då —

Det var dock ej Kobo ensam, som var den gifvande parten. Bob kände att, när nu hans värd hade fullständigt reda på det ändamål, hvari han kommit till Japan, borde han måhända meddela något mera från sitt föregående lif. En afton började han därför berätta om sina föräldrar och om sitt hem i bergstrakten nära Penrith; om sin skoltid i Glenalmond och den kraftigt härdande uppfostran han där fått, om sin tidiga lust för mekanik och de efterhand följande åren hos en ingeniörsfirma i Glasgow och vid Glasgows universitet. Han talade anspråkslöst om sina erfarenheter, med hänförelse om sitt arbete och förhoppningsfullt om framtiden. Och Kobo, som lyssnade utan några yttre tecken till deltagande, sade några enkla ord af uppmuntran, som Bob satte mycket större värde på än om de varit slösande med beröm och smicker.

En tillfällig hänsyftning på kriget med Kina 1894 förmådde en dag Bob att göra en fråga i ett ämne, som sysselsatt hans fantasi alltsedan det lilla äfventyret i Uenoparken.

— Tschang-Wo? sade Kobo med ett leende. — Ja, jag skall berätta för er om honom, såvida ni ingenting har emot att höra på en något långdragen historia. Det var hösten 1894. Jag var då kapten vid elfte regementet. Vår general, grefve Yamagata, hade drifvit kineserna öfver Yalufloden, och vi hade gjort ett angrepp på Feng-huang-tscheng, endast för att finna platsen som en hög af ruiner. Men en väldig kvantitet förråd föll i våra händer, och det var medan vi vidtogo anordningar för deras fördelning och för vår hufvudarmés framryckande från Kiu-lien-tscheng, som underrättelse anlände till general Tatsumi om en olycka, som drabbat ett af våra transporttåg. Det var ett af dessa förargliga missöden, som vålla förlust och förtret utan att inverka på fälttågets gång i öfrigt.

— Vi hade åtskilliga erfarenheter af den sorten under vårt boerkrig, anmärkte Bob. Men förlåt — jag afbröt er.

— Ett halft kompani infanteri, som eskorterade en stor mängd krigsmateriel, hade öfverfallits af en skara tatarer från ett bakhåll i bergen På höger sida. Nästan alla våra män hade dödats;återstoden tillika med vagnarna fördes upp i bergen. Anföraren för dessa *guerilla*-krigare, eller röfvare, som de rätt och slätt borde kallas, var en viss Tschang-Wo, en ökänd fribytare, som samlat kring sig ett fruktansvärdt band fredlöse och banditer och opererade på egen hand därmed. Upplysningen gafs oss af en af vagnarnas körsvenner, som skurit af sina draglinor och sålunda lyckats rädda sig. Han berättade för oss, att banditerna voro mycket talrika, men som öfverfallet skett så

plötsligt, hade han ej hunnit uppfatta några enskildheter. Tydligt var, att öfverumplingen planerats på det skickligaste sätt, ty den kapten, som förde befälet öfver vår kolonn, var en särdeles framstående officer.

Generalen kunde knappast låta en dylik fräckhet förbli ostraffad. Helst hade han velat sända kavalleri för att förfölja röfvare-bandet, men den bergiga terrängen förhindrade det. Händelsen gjorde, att mitt infanterikompani varit det första, som klättrat uppför skansarna vid Kiu-lien-tscheng, och general Tatsumi valde ut oss att följa marodörerna i spåren. Men han gaf oss endast tjugufyra timmar. Om vi ej hunnit upp dem inom den tiden, skulle vi vända tillbaka; han sade, att han ej hade råd att släppa ut ett helt kompani på måfå bland bergen.

Jag begaf mig alltså genast åstad med mina män. Banditerna hade fyra timmars försprång, och olyckligtvis visste vi ej alls, hvilken väg de tagit. Men mycket talade ju för att de skulle bege sig med rofvet till sitt stamhåll, och vi upptäckte, att detta var beläget två eller tre dagsmarscher längre bort uppe i bergen. Det var femton mil till den plats, där de legat i bakhåll; det var fyra timmars marsch, så att fienden var inalles åtta timmar före oss. Vi hade bara sexton timmar kvar af våra tjugufyra. Skulle vi kunna utföra vårt uppdrag? Vår enda fördel låg däruti, att Tschang-Wo hade byte att släpa på. Han hade utan tvifvel infödingar, som han tvungit att hjälpa sig bära; vagnar skulle vara till ingen nytta i bergen, och lastade kulis vandrade kanske bra nog långsamt...

Just som vi begåfvo oss i väg, for det för mig, att vi skulle kunna begagna oss af floden, om blott båtar anskaffades. Efter något sökande fingo vi tag i så pass många flatbottnade farkoster, att alla våra män rymdes, och så stakade vi oss utför flodenomkring sexton mil, i det vi sparade vara ben och gjorde ganska god fart, eftersom vi drefvo med strömmen. Vi höllo skarp utkik uppåt stränderna, och slutligen påstod min tjänare Taru, en förträfflig spejare, att han såg spår, som utvisade, att en stor styrka nyligen vadat öfver floden. Vi lade i land, följde spåren och ansträngde oss att hinna upp dem vi sökte.

Vi hade ej gått långt, då vi träffade på en kuli, som låg döende vid vägen. Han berättade, att han blifvit svårt misshandlad af tatarerna, därför att han varit ur stånd att bära sin börda. Af honom fingo vi veta, att röfvarbandet passerat floden för omkring sju timmar sedan. Klockan var ett på middagen. Mina män voro vid utmärkt vigör, eftersom båtfärden besparat dem en ansträngande marsch, och den japanske infanteristen — ursäkta att jag säger det — finner näppeligen sin like, när det gäller forcerad marsch. I skymningen hade vi tillryggalagt trettio mil genom bergstrakter. Då gingo några af mina bästa män ett stycke före för att se, om de kunde få tydligare spår af fienden. På förnatten kommo de åter. De hade hittat ett stort läger omkring sex mil längre bort; eldar brunno, men bivuaken hade fåtalig vakt. Tschang-Wo trodde synbarligen, att han hunnit långt före någon möjligen förföljande styrka. Vi marscherade genast vidare.

Banditerna höllo som bäst på med sitt dryckeslag, och stämningen var hög, när vi kommo inom hörhåll af deras läger, som var slaget i en dalklyfta. Jag sände ut en spejare; han kom åter med underrättelsen, att de tycktes vara i färd med någon afrättning. Otvifvelaktigt var det några af mina olyckliga landsmän, som fallit i tatarernas händer och nu skulle bli offren, och jag visste, att deras död skulle bli hvarken snabb eller plågfri. Efter att ha sändt ett tjog af mina män till dalsänkans andra ända för att afskära banditernas återtåg, väntade jag endast så länge, att de skulle ha hunnit intaga sin ställning. Sedan störtade återstoden af oss utan ett ljud ned på röfvarbandet. Vaktposterna voro så intresserade af hvad som tilldrog sig i lägret, att vi fullständigt öfverrumplade dem, och vi voro nästan midt inne i lägret, innan alarm gafs.

Det blef en het strid, en präktig strid, så länge den varade, men mina män hade en dryg räkning att göra upp, och de hade

föresatt sig att ge stråtröfvarna en läxa. Min tjänare Taru en riktig tiger, när det gäller blodsutgjutelse, rusade rakt på den långe tataren, Tschang-Wo, och måttade ett hugg mot hans hufvud. Men hugget afvändes af en af höfdingens tjänare och träffade endast delvis, i det att det skar af bofvens högra öra. Sedan började de brottas, Tschang-Wo och Taru, och det blef ett förtvifladt slagsmål, där de båda lågo och vältrade om hvarandra på marken, ty fastän tataren är groft byggd och enormt stark, var Taru på den tiden yngre, och ingen i hela japanska armén kunde mäta sig med honom i brottning. Tyvärr fick han ett slag i hufvudet af samme man, som afvändt hans hugg från Tschang-Wo och innan jag hann komma till hjälp, kafvade sig tataren på fötter och försvann i

mörkret. Han var en af de få, som lyckades komma undan. Vi utrotade så godt som hela bandet. Som jag anade, hade han hållit på att tortera ihjäl de sex eller sju japaner, hvilka de tagit med sig som fångar från bakhållet. Vi hade två timmar kvar af våra tjugufyra.

— Och hvad gör Tschang-Wo just nu i Tokio?

— Jag vet inte, fastän jag har min tro på mig. Jag har hört mycket litet talas om honom sedan kriget. Men han är fortfarande höfding för sitt röfvarband, och vi ha alla skäl att tro, att han står i Rysslands sold. Men han är inte längre i Tokio. Så fort Taru berättat mig, att han stött på honom i Uenoparken, sände jag ut folk i tatarens spår. Han hade då redan försvunnit, och jag tror inte han kommer åter i brådbrasket; hans felande öra gör honom alltför lätt igenkännlig.

En dag, ej långt efter det Bob sålunda fått höra Tschang-Wos historia, var hans värd mer än vanligt sysselsatt. Det ena telegrammet efter det andra aflämnades, och ehuru damerna icke visade någon ängslan, röjde de dock genom vissa små tecken, som skulle ha undgått en mindre intresserad iakttagare än Bob, att en kritisk tidpunkt var inne. Få yttre ömhetsbetygelser växlades mellan Kobo och hans närmaste, men det var lätt att se, hur fullständigt hans hustru och hans dotter gingo upp i honom och hur de alla afgudade ende sonen i huset, som gick i skola i England.

Det var onsdagen den 3 februari. Bob satt tillsammans med

damerna och väntade på att Kobo skulle infinna sig till den måltid, som intogs midt på dagen. Ändtligen kom han.

Damerna reste sig på knä och gjorde en djup bugning för honom. Han var klädd i europeisk dräkt; i handen höll han ett telegram.

— Till er, herr Fawcett, sade han allvarligt.

Bob tog kuvertet, slet upp det och läste: »Anhålles, att ni genast inställer er hos amiral Togo i Sasebo.»

Det var undertecknadt af den sekreterare, som han sett, när han besökte regeringsbyggnaden i Tokio.

— Jag är inkallad, sade han till Kobo.

— Ja. Jag följer med er. Låtom oss nu sluta vår måltid.

Bob var så feberaktigt upprörd, att han hade svårt för att äta. De andra voro till det yttre så lugna, som om ingenting händt. De många rätterna buros in som vanligt af de leende unga flickorna. Bob försökte smaka på dem alla, men han var glad, när måltiden var öfver och värden förkunnade, att *rikshaws* skulle stå utanför dörren om en halftimme. Honom tycktes uppskofvet oändligt.

Afskedsstunden kom. Bob bjöd farväl till O Kami San och O Toyo San, i det han af fullaste hjärta tackade dem för den gästfrihet de visat honom. Sedan steg han upp på sin plats. Kobo San följde honom. Inga handtryckningar, inga afskedskyssar växlades; hustrun, dottern och de unga tjänarinorna bugade sig till marken i den ödmjukaste hälsning. Och när vagnarnas dragare satte af i fullt språng utför backen, vände sig Bob om och såg dem alla utanför dörren, alltjämt med leende ansikten, och hörde dem på sitt sällsamt veka och obetonade sätt ropa ut det långdragna afskedsordet:

— *Sayonara! Sa-yo-na-ra!*

IV.

Sex mot en.

Tåget skramlade med sådan svindlande fart ned mot Tokio, då och då skärande de praktfulla cederalléerna, att Bob i hvart

damerna och väntade på att Kobo skulle infinna sig till den måltid, som intogs midt på dagen. Ändtligen kom han.

Damerna reste sig på knä och gjorde en djup bugning för honom. Han var klädd i europeisk dräkt; i handen höll han ett telegram.

— Till er, herr Fawcett, sade han allvarligt.

Bob tog kuvertet, slet upp det och läste: »Anhålles, att ni genast inställer er hos amiral Togo i Sasebo.»

Det var undertecknadt af den sekreterare, som han sett, när han besökte regeringsbyggnaden i Tokio.

— Jag är inkallad, sade han till Kobo.

— Ja. Jag följer med er. Låtom oss nu sluta vår måltid.

Bob var så feberaktigt upprörd, att han hade svårt för att äta. De andra voro till det yttre så lugna, som om ingenting händt. De många rätterna buros in som vanligt af de leende unga flickorna. Bob försökte smaka på dem alla, men han var glad, när måltiden var öfver och värden förkunnade, att *rikshaws* skulle stå utanför dörren om en halftimme. Honom tycktes uppskofvet oändligt.

Afskedsstunden kom. Bob bjöd farväl till O Kami San och O Toyo San, i det han af fullaste hjärta tackade dem för den gästfrihet de visat honom. Sedan steg han upp på sin plats. Kobo San följde honom. Inga handtryckningar, inga afskedskyssar växlades; hustrun, dottern och de unga tjänarinorna bugade sig till marken i den ödmjukaste hälsning. Och när vagnarnas dragare satte af i fullt språng utför backen, vände sig Bob om och såg dem alla utanför dörren, alltjämt med leende ansikten, och hörde dem på sitt sällsamt veka och obetonade sätt ropa ut det långdragna afskedsordet:

— *Sayonara! Sa-yo-na-ra!*

IV.

Sex mot en.

Tåget skramlade med sådan svindlande fart ned mot Tokio, då och då skärande de praktfulla cederalléerna, att Bob i hvart

ögonblick fruktade det skulle urspåra och brådstörtad! afsluta hans karriär redan innan den börjat. Men han kom helskinnad fram till Tokio, och efter att vid stationen ha sagt farväl till Kobo San, skyndade han till sitt hotell.

Efter att ha ordnat med sin packning fann han, att han ännu hade kvar ett par timmar, innan tåget gick västerut, och han gick in i läsrummet för att titta på tidningarna, som han ej sett under sin frånvaro. Där kom han rakt på en modfälld grupp, bestående af hans bekantskaper från resan, herrar Morton, Schwab och Desjardins samt några andra européer och ett par amerikaner, alla tydligen tidningskorrespondenter.

— Hallå! ropade Morton. — Trodde ni var i Hong-Kong vid det här laget! Den som ändå vore så lycklig!

Mortons högljudda stämma och hotellets atmosfär utöfvade en underlig kontrastverkan på Bob efter stillheten och lugnet ute på landtgården vid Nikko.

— Hvad för slag? Trifs ni inte i Japan? sade han leende.

— Uff! grymtade Morton. — Nog ha vi sett mycket af Japan alltid, där vi suttit på samma fläck och gjort frågor utan att få några svar! Jag har icke skickat min tidning ett hyggligt bref, alltsedan jag kom hit. Allt hör man ryktesvis i London, innan vi få veta det här. Den usla legationen håller på allt hvad den möjligen sitter inne med. Men hvad har ni haft för er?

— Jag har varit i Nikko.

— Hvad säger ni? För att mäta upp afstånd?

— Ja, svarade Bob. — Mellan väster- och österländsk kultur.

— På tal om mäta, inföll herr Schwab ögonblickligen, så har jag en liten ny, micke behändig batenterad pjäs, som sättes på den gasmätare i köket — inbespara halfva gasen! Micke praktisk, kan verkligen rekommendere den —

Han tvärstannade, förbluffad öfver att hela sällskapet brast i skratt. Men Morton, som anade, att här fanns någonting att inhämta, fortsatte sina forskningar.

— Ni går väl utan sysselsättning, liksom vi andra? Japanernas valspråk tycks vara: »Utlänningar torde ej besvära sig». Hela massor af ansökningar ha ingått.

Ehuru Bob ej fått några bestämda order att iakttaga tystnad

beträffande sin blifvande tjänstgöring, kände han dock, att han ej hade rätt att yppa någonting i förtid.

— Det är ju i alla fall ett ganska angenämt sätt att tillbringa en ledighet, sade han. — Här finns ofantligt mycket att se

— Ja, det var ett sannt ord! sade fransmannen. - jag är alldeles 'anförd! Oh, de japaner, de äro helt enkelt *adorable!* Deras artighet, utsökt! De säga en allt, men med hvilket behag — ja, allt, utom det man vill veta!

— Det har ni rätt uti, sade herr Jacob Vanzant, krigskorrespondent till »Newyork Eagle». — Jag bespetsade mig på att kunna få förste bäste kypare att ladda ur sig ett tjog färska nyheter, men lättare kunde man förmå den egyptiska sfinxen att prata än det går att locka någonting ur dessa leende och bugande unga spolingar i utrikesdepartementet. Men krig blir det, mina herrar, det är inte tu tal om det. Hör på detta:

Han tog upp ett fjorton dagar gammalt nummer af »San Francisco Argonaut», som låg vid hans armbåge.

»Medlemmarna af vårt samhälle skola med saknad erfara, att fru Isidore G, Pottles och hennes systerdotters uppehållsort sedan den 15 d:s är höljd i dunkel. När vår värderade medarbeterskas vanliga korrespondens ej ingick till redaktionen, riktade vi telegrafiska förfrågningar till ryske öfverbefälhafvaren i Mandschuriet och erhöllo till svar följande meddelande: 'Mesdames priées de faire retour via Port Arthur; disparues il y a deux jours'. Vi hysa grundad förhoppning, att trots det kaotiska tillståndet i Mandschuriet fru Isidore G. Pottles beundransvärda energi och beslutsamhet, hvilka tagit sig ett slående uttryck i den följd af spännande korrespondenser, som varit synlig i *Argonaut*, utgöra en borgen för att hon omsider välbehållen återvänder till sin fädernestad.»

— Men jak förstår icke, sade herr Schwab, hvarför denna fru Bottles — hur säger man? — våghalsenhet? — skall bli en orsak till krig?

Herr Vanzant smålog och förklarade därpå, att om ej de ryska myndigheterna haft allvarlig anledning att befara, att fientligheter voro nära förestående, skulle de ej brytt sig om att afbryta fru Pottles tilltänkta färd tvärs öfver Korea till Söul och sålunda

stympa det program den värda damen föresatt sig att genomföra, när hon på sin lilla tripp jorden rundt lämnade San Francisco.

Mycket sinnrikt uttänkt, anmärkte Morton, men har ni inte annat än det här att gå efter, synes det mig, att ni bygger upp en skyskrapare på mycket lös grund.

— Jag förmodar, min herre, genmälde amerikanen, att ni aldrig sett fru Isidore G. Pottle?

Desjardins ville genast veta allting om den äfventyrslystna damen, och ett lifligt samtal följde, hvari Bob dock icke deltog. Ihågkommande telegrammet, som han stoppat ned i sin ficka, hade han känt sig något besvärad, medan herr Vanzant utvecklade sina skäl. I medvetandet af att ej vara någon diplomat och rädd för att han i ett obevakadt ögonblick skulle låta undslippa sig någon underrättelse, som, äfven om den sade aldrig så litet, dock skulle telegraferas ut öfver hela världen, passade han på och aflägsnade sig oförmärkt.

— Civiliserade, säger ni? Ach, de köpa ingenting! Ruskin, de inte vilja läsa honom, min patenterad mangel — inte se åt den ens en gång! Ach, när jag var i den Kongostat med herr Barnaby, de hyggliga svartingar köpa allt: knappnålar, gräsklippningsmaskiner, lexikon, hårolja —

Dessa voro de sista ord Bob hörde, när han lämnade rummet, och de sista han på ganska länge skulle höra ur herr Schwabs mun.

Klockan tio samma afton lämnade han i all tysthet hotellet och åkte med sin anspråkslösa packning i en rikshaw till Shimbashistationen för att fara till Sasebo. Han hade före sig en lång resa, men han anade ej, hur lång den i själfva verket skulle bli. Många gånger den natten och dagen därpå fördes hans tåg in på sidospår för att lämna rum åt andra tåg, som transporterade trupper till hamnarna västerut. Så länge det var mörkt, sof han ganska bra, men när morgonen grydde, vaknade han och märkte, att stora ting voro i görningen.

Vid stationerna, där förfriskningar i prydliga små lådor utbjödos till passagerarna, såg han folkhopar, som stundom löste upp sig, stundom tätnade alltmera, medan ansiktena uttryckte den största ifver och spänning. På en station, som var öfverfull till

trängsel, såg han ett tag ånga astad med en betydande transport af prydliga små japanska soldater. Han frapperades af den glada tillitsfullhet, som präglade deras hållning, och det uttryck af stolthet, hvarmed kvinnorna och barnen på platformarna togo farväl af dem. Här fanns ingenting af den öfverspända hänförelse och skärande smärta, som han sett hos de folkmassor, hvilka togo afsked af de brittiska soldaterna, när dessa anträdde färden till Sydafrika för fem år sedan. Man såg inga, som kysstes eller hårdt tryckte hvarandra i hand; inga kvinnor eller barn hängde sig om halsen på de bortdragande krigarna, ingenting hindrade dem i deras rörelser, inga tårar beledsagade de sista afskedsorden. Några rop »*banzai! banzai!*» Ordet betyder egentligen »tiotusen år» och användes som lefverop. höjdes, när tåget satte sig i gång, och sedan skingrades mängden lugnt och i god ordning — måhända för att i hemmens ostördhet dölja sin sorg. På Bob gjorde scenen ett starkt intryck; det var som när korsfararna drogo bort i forna, stolta tider.

Han var ganska belåten, när han efter omkring trettio timmars resa ändtligen nådde Sasebo, den sjöhamn, där han visste, att den japanska flottan låg. Efter att ha lämnat kvar sin kappsäck på järnvägsstationen, frågade han stationsinspektoren om vägen till hamnen. Denne svarade artigt, med de få engelska fraser han hade till sitt förfogande, att dit var det icke långt.

Alltid hågad att se så mycket af land och folk, som tillfället medgaf, beslöt Bob att gå ned till hamnen till fots och afvisade de rikshaw-kulis, som vid stationen stodo och väntade på de resande. Ett regemente från södra Kiushiu hade nyss anländt med tåget, och folkmassorna, som samlats för att hälsa på de återvändande, höllo på att skingras, då Bob vandrade ut, med samma lugn och ordning, som han observerat vid öfriga stationer på linjen. Men några stycken af dessa patrioter hade inmundigat väl mycket *sake*, och en eller par gånger gick Bob åt sidan för att lämna fri passage åt smärre klungor af bråkmakare, som tycktes för sin del behöfva hela landsvägen.

När han passerade en grupp af sex sju stycken unga män, som han tog för studenter, hörde han ordet *orosha*, som han

mindes var den japanska beteckningen för »Ryssland». Härpå följde en hel rad anmärkningar, som af tonen att döma ej innehöllo några artigheter, och lika tydligt var, att de voro ämnade åt honom. Med tanke på den både långa och kalla resan hade Bob satt på sig sin långa luddiga resrock, som täckte honom från hälarna ända upp till

öronen, och på hufvudet bar han ett slags jägarmössa, som var särdeles praktisk, om också icke vidare elegant. Den långa gestalten i denna dräkt, det ljusa håret och de blå ögonen — mera behöfdes ej för att han skulle te sig som en ryss för dessa halffulla krigare, hvilka under nu rådande omständigheter ej med alltför blida ögon betraktade arffienden.

Bob såg sig ej om; han måste draga på munnen vid tanken på att man tog honom för moskovit. »Aldrig visste jag, att jag tog mig så ståtlig ut», tänkte han.

Som han gick hastigare och i mera direkt kosa än de bullersamma studenterna, väntade han att han skulle komma ur sikte för dem inom några minuter. Men han märkte med en känsla af obehag, att sällskapet bakom honom också påskyndade sina steg; skymforden ljödo högre och i oaflåtlig följd, och äfven de glesa återstoderna af folkmassan, som hittills förhållit sig så lugn och sansad, började i skymningen, efter hvad han kunde se, betrakta honom med en viss misstänksamhet. Han visste, att obildade japaner ej skilja på några nyanser i fråga om främlingar, och ihågkommande hvad han i Nikko hört af Kobo och än mera af hans tjänare Taru om de våldshandlingar, som för ej särdeles många år sedan begåtts mot européer af uppretade japaner, kände han en viss oro vid tanken på hur detta skulle sluta.

Det var hopplöst att söka blidka ynglingarna genom att meddela dem, att han till nationaliteten var britt, ty hans hela förråd af japanska ord bestod af namnen på några vanliga föremål, och deras förbittring skulle måhända endast stegras, om de såge, att han ämnade tilltala dem.

I afsikt att göra sig fri från sina förföljare, tog han plötsligt af inåt en trång gränd, ledande som han trodde rakt ned mot hamnen. Byggnaderna å bägge sidor voro små envåningshus, uppförda af trä, hvilkas rörliga framsidor, som varit borttagna under dagen, nu insatts till natten. Inga lyktor hängde vidingångarna, och den enda gatlykta, som fanns, var ej tänd. Hela gränden låg öde. Tvåhundra meter längre fram vandrade två kineser åt samma håll som Bob.

Han hade knappast vikit om hörnet, förrän han märkte, att han begått en blunder. Denna öfvertygelse stärktes ytterligare inom några ögonblick, ty studentflocken, som nu blef djärfvare, när den visste, att den ej längre var inom synhåll för de mera sansade elementen af folksamlingen, följde efter honom in på den smala gatan med allt högljuddare och mera hotande rop. Bob var illa till mods; ett gatuupplopp skulle ej bereda honom någon fördel. Och medan han instinktmässigt påskyndade sina steg, grep han stadigt om den knöliga käpp af körsbärsträ, som skänkts honom af Kobo i Nikko, och beredde sig att ögonblickligen taga emot sina förföljare, om de skulle försöka gå anfallsvis till väga. Han hade en förkänsla af, att de förr eller senare komme att rusa på honom, och fastän han var tämligen säker på, att han, genom att ofördröjligen taga till fötter, med lätthet skulle hinna undan sina småväxta förföljare, bar det honom dock emot att taga till flykten för en flock studenter, som räckte honom till axeln, i synnerhet, som hans flykt måste bevittnas af två kineser.

Hans aningar bekräftades inom ett par minuter. Ett tjut upphäfdes, och flocken började språngmarsch. Snabbt som tanken tog han ett steg åt sidan in i ett hörn mellan spjelgrinden till en bod och ett lågt staket, som löpte ett par fot från husväggen och omslöt något slags arkitektonisk prydnad. Här fattade han posto och inväntade de vredgade studenterna. De voro sex, alla beväpnade med käppar, och som en enda man störtade de emot den ensamme främlingen. Till all lycka för Bob kunde de ej komma åt honom bakifrån; hans vänstra sida skyddades delvis af staketet, och när de sökte tränga sig fram, hindrade de hvarandras rörelser. Hade ej så varit förhållandet, skulle Bobs erfarenheter i den fjärran östern ha kommit till ett brådt slut, ty japanerna äro de skickligaste fäktare i världen, och käppfäktning, en mot en, är ett favoritnöje hos dem.

När Bob höjde käppen för att skydda sitt hufvud, träffades den samtidigt af tre slag, måttade af de tre främsta af angriparna, och de hade så när försatt honom ur försvarstillstånd. Men han

hade en handled af järn. Han hade inte för inte gjort sina första lärospån på en mekanisk verkstad, och han svarade ögonblickligen med två slag, snabba och hårda som en släggas, hvilka, fastän de utdelades med vänstra knytnäfven, fällde två af japanerna till marken.

De öfriga kommo smått utaf sig — käppfäktning voro de nog hemma uti, men de voro ej beredda på denna speciellt engelska krydda på undfägnaden. Med den för dem karakteristiska morskheten återvunno de emellertid fattningen nästan innan deras kamrater ramlat i backen, och utan att låta sig afskräcka af förtruppens lilla missöde ryckte de den långe främlingen allt närmare in på lifvet, kanske, dock med användande af en smula mera försiktighet.

Hållande sig utom armhåll för honom måttade de en hel skur af slag mot Bobs hufvud. Deras käppar smattrade mot hans; en envis liten japan fick ett tungt slag öfver sin vänstra handled, som gjorde armen obrukbar, men samtidigt tog en af hans kamrater oförmodadt ett språng och grep Bob vid strupen. Bob släppte käppen, som nu ej längre var honom till något gagn, och med en väldig muskelansträngning krökte han armen och slog till angriparen bakom örat. Samtidigt höjde han sin sårade arm för att skydda hufvudet och tog en våldsam sats för att spränga kedjan framför honom. Greppet om hans strupe slappnade; japanen miste balansen och tumlade till marken. Men just som han föll, högg han tag i Bobs ena fot och drog med en häftig knyck omkull honom.

När Bob tumlade öfverända, fick han två eller tre slag på ryggen och skuldrorna, och därefter öfvermannades han af de återstående tre japanerna, hvilka hvar för sig sökte störta sig öfver honom. Han kände, att han befann sig i en ytterst kinkig belägenhet; sedermera erinrade han sig, att hans känslor på ett egendomligt sätt liknade dem, som han erfarit i ett kritiskt ögonblick under ett fotbollsparti vid en täfling, då striden stått häftig mellan hans klubb och en annan särskildt framstående sådan från Clydebank.

Men innan angriparna förmådde skilja på Bobs långa lekamen och den halft sanslöse japanen, som trasslat in sina spinkiga

ben, inträffade det oförutsedda. Någonting kom sakta framtassande på filtsulor, ohörbara för Bob och hans fiender; det ljöd två eller tre ganska starka smällar mot de flämtande japanernas runda skallar, och i en blink var Bob åter på fötter, andlös, mållös, hattlös, besvarande så godt han kunde två allvarsamma, tysta kinesers artiga hälsningar. Fyra japaner linkade i största hast bortåt gatan; två andra lågo ännu utan medvetande på marken. Kineserna voro de bägge fotgängare, som Bob sett ett par hundra meter framför sig, då han vek af inåt den smala gränden. Denna låg alltjämt öde, ty alla invånarna hade gått ned till hamnen, med undantag af en gammal skeppstimmerman, som traskat fram i sin dörr lockad af oväsendet

— Det var bra hyggligt af er, sade Bob, som ännu flåsade. — Jag är verkligen mycket förbunden.

Den yngre af de bägge kineserna, som tydligen var köpman, skakade på hufvudet och smålog beklagande, hvaraf Bob drog den slutsatsen, att han ej förstod engelska. Den andre, som såg ut att vara en tjänare, bibehöll denna ansiktsuttryckets orörlighet, hvaröfver endast kinesen förfogar. Bob visste ej rätt, hur han skulle framföra sin tacksamhet, men den värdige köpmannen vinkade blott med handen som för att antyda, att saken var en ren bagatell, gjorde en ceremoniös bugning och fortsatte sin väg. Bob plockade upp sin hatt och sin käpp, dammade af rocken med handen och kände på sin handled för att förvissa sig om, att inga ben voro brutna. Därefter vände han om samma väg han kommit, i den tanken att det vore klokast att gå hufvudgatan och välja den väg ned till hamnen, som stationsinspektoren antydt.

— Jag undrar, hvar jag har sett de där bägge kineserna förut, sade han till sig själf, medan han gick. — Var det i Hong-Kong eller Shanghai?

Framför honom sträckte sig den långa gatan, egendomligt tom och tyst. Bob undrade, hvart alla människor tagit vägen.

Men hemligheten afslöjades snart nog. Han kom ned till kajerna. Där fanns folk öfverallt, män, kvinnor, barn, soldater och sjömän hopade om hvarandra i pittoresk oordning. Ute på hamnens vattenyta stimmade en oräknelig massa farkoster.

Närmare stranden lågo kinesiska flodbåtar, dschonker och lastfartyg af alla typer; de mindre båtarna kilade hit och dit, lastade med gods eller med män. Längre ut bildade de många tindrande och blinkande ljusen fantastiska figurer i det tätnande mörkret. Här fick nu Bob sin första svaga föreställning om flottan.

Han såg, han undrade och tänkte. Dessa tysta, skugglika skepnader, som lågo så fredligt midt ibland reflexerna af sina egna ljus — hur snart skulle de börja uppfylla sin bestämmelse som dödande förstörelseredskap? Hvilket häpnadsväckande åskådningsmaterial för en lektion i folkslagens historia! För fyrtio år sedan låg Japan, socialt och politiskt, lika fjärran från västerns kultur som de europeiska folken under medeltiden. Nu disponerade landet — och förstod äfven att göra bruk däraf, hvilket framgått af det kinesiska kriget — de mest fulländade uppfinningar, som den västerländska vetenskapen frambragt.

Bob drog sig till minnes de historier, som Kobo berättat för honom om Japan, sådant det varit under dennes barndom, och han konstaterade en förvandling, underbarare än hvad den mest fantastiska fésaga bjuder på. Fartygen voro i och för sig märkvärdiga, men hurudana voro männen ombord? Hvarje skepp ägde sitt fulla antal officerare och ingeniörer, utbildade till den högsta grad af yrkesskicklighet, med fullständigt herravälde öfver de otaliga fina detaljer, som rymmas inom dessa underverk af mekanisk skapareförmåga. Och ändå voro de sönerna till män, som gått omkring och stoltserat på Yedos gator i den egendomligaste utrustning och med dubbla svärd, det föraktade bondfolkets skräck. Eller de hade, iförda medeltida rustning, bildat följe åt de mäktiga länsfurstar, som kommit in från sina aflägsna besittningar för att pliktskyldigast aflägga ett årligt besök i hufvudstaden.

Och besättningarna! De härstammade från bönder, handtverkare och tjänstehjon, som under många generationer varit förbjudna att bära vapen och ansågos duga till föga annat än hugga ved och hämta upp vatten åt sina stolta herrar och husbönder. Men nu, därom hade kriget med Kina burit syn för sagen, hade uppvaknandet ägt rum. Denna klass, som föraktats och till hvilken aldrig någon hänsyn tagits, hade utvecklat en dristighet, en krigisk anda, ett hjältemod, ej en skymt underlägsen officerarnas,dessa ättlingar af länsfurstar och samuraier, hvilkas lif och ande var krig.

Ett horns tutande väckte upp Bob ur hans drömmerier. Från folkmassan vid kajens slut höjdes ett samfäldt rop »*banzi'*» som upprepades af grupperna rundt omkring och ljöd än starkare genom ekot från arsenalens väggar. Den sista båtlasten soldater hade just lagt ut för att föras ombord å en af transportångarna.

Det var tid för Bob att begifva sig åt sitt håll. Snart stod han i fören af en kinesisk flodbåt, som långsamt slingrade sig fram mellan pråmar, bogserbåtar och otaliga smärre farkoster. Sedan den klarat dessa, kom den slutligen ut till krigsfartygen. »Mikasa» var lätt igenkännlig; det växlades några korta repliker med vakthafvande officeren, och sedan Bob äntrat uppför pansarbåtens sida, fordes han inom kort inför den amiral, vid hvilken Japan fäste sina största förhoppningar.

Skarpa ögon, gråsprängdt spetsigt skägg, lugnt, behärskadt väsen, låg, behaglig stämma — det var detta i förening, som gaf Bob hans första intryck af amiral Togo, då denne, insvept i sin tjocka kappa, hälsade på den unge engelsmannen. Många år hade förflutit, sedan han som kadett trampade det engelska skolfartyget »Worcesters» däck: år, hvarunder han sett uppkomsten af den mäktiga flotta, som nu låg där, lydande hans minsta ord. Han talade förträfflig engelska och satte med några meningar Bob in i den situation, som påkallat hans tjänster. Flottan låg segelklar; kriget skulle kunna bryta ut i hvarje ögonblick. Han behöfde någon till hands för den händelse att afståndsmätarna, å hvilka så mycket komme att bero, skulle behöfva någon kontrollering eller justering.

— Ni befinner er i en alldeles säregen ställning, herr Fawcett, sade han. — Vi bruka ej annars anlita utlänningar, men som afståndsmätarens mekanism är af rent speciell natur, ansåg man det rätt så praktiskt att ha till hands någon af dess ursprungliga konstruktörer. Jag vill påpeka för er, att era tjänster kunna komma att ögonblickligen påfordras från hvilket af flottans fartyg som helst, och era plikter kunna utsätta er för mycket hotande fara. Vi stå vid början af nya erfarenheter på sjökrigets område; fasansfulla ting kunna vara oss beskärda. Det är inte mer än rätt och

billigt att jag varnar er, så att ni inte med förbundna ögon går i faran. Nu får ni afgöra, huruvida ni vill mottaga värfvet.

— Tack, herr amiral, svarade Bob. — Jag har blifvit utskickad för att fullgöra ett visst arbete, och jag kan endast

taga förhållandena sådana de äro. Det fägnar mig mycket att få tillfälle att åse aktiv tjänstgöring ombord å ert präktiga fartyg.

Bobs tydliga ifver framkallade ett svagt leende på amiralens ansikte.

— Godt, då skall jag skicka efter ert bagage och öfverlämna er åt underlöjtnant Yamaguchi. Det är inte länge sedan han lämnade Glasgow, och han kan engelska bra, så att han blir utan tvifvel en treflig mässkamrat åt er. Han skall laga så, att ni får en koj och se till er en smula i allmänhet.

Efter några minuter ledsagades Bob af underlöjtnanten, en stram liten herre om fem fot och två tum, till gunrummet, där han presenterades för flere andra officerare. Några af dem voro tämligen kunniga i engelska, och deras artighet och den rådande tonen af godt kamratskap skulle ha kommit en blygare främling än Bob Fawcett att känna sig hemmastad och väl till mods. Han tillbragte en ytterst angenäm afton i deras sällskap och begaf sig till sin koj i en stämning af obestämd förväntan på märkliga kommande ting.

V.

En flotta i aktion.

Morgonen därpå företog Bob i Yamaguchis sällskap en rundgång ombord å amiralens flaggskepp. »Mikasa», det yngsta af fyra systerfartyg, hade löpt af stapeln för endast fyra år sedan. Det ägde ett deplacement af omkring 15,000 tons, en mycket svår bestyckning och en pansarbeklädnad, som växlade mellan fyra tums och mer än en fots tjocklek. I fören samt akterut funnos två par 12:tums bakladdningskanoner, placerade på upphöjningar omslutna af fjorton tums pansarplåt. På öfversta batteridäcket funnos tio 6:tums snabbeldskanoner, placerade inom ett bepansradt citadell, hvarvid man tillgodogjort sig skeppsbyggnadsteknikens nyaste

billigt att jag varnar er, så att ni inte med förbundna ögon går i faran. Nu får ni afgöra, huruvida ni vill mottaga värfvet.

— Tack, herr amiral, svarade Bob. — Jag har blifvit utskickad för att fullgöra ett visst arbete, och jag kan endast
taga förhållandena sådana de äro. Det fägnar mig mycket att få tillfälle att åse aktiv tjänstgöring ombord å ert präktiga fartyg.

Bobs tydliga ifver framkallade ett svagt leende på amiralens ansikte.

— Godt, då skall jag skicka efter ert bagage och öfverlämna er åt underlöjtnant Yamaguchi. Det är inte länge sedan han lämnade Glasgow, och han kan engelska bra, så att han blir utan tvifvel en treflig mässkamrat åt er. Han skall laga så, att ni får en koj och se till er en smula i allmänhet.

Efter några minuter ledsagades Bob af underlöjtnanten, en stram liten herre om fem fot och två tum, till gunrummet, där han presenterades för flere andra officerare. Några af dem voro tämligen kunniga i engelska, och deras artighet och den rådande tonen af godt kamratskap skulle ha kommit en blygare främling än Bob Fawcett att känna sig hemmastad och väl till mods. Han tillbragte en ytterst angenäm afton i deras sällskap och begaf sig till sin koj i en stämning af obestämd förväntan på märkliga kommande ting.

V.

En flotta i aktion.

Morgonen därpå företog Bob i Yamaguchis sällskap en rundgång ombord å amiralens flaggskepp. »Mikasa», det yngsta af fyra systerfartyg, hade löpt af stapeln för endast fyra år sedan. Det ägde ett deplacement af omkring 15,000 tons, en mycket svår bestyckning och en pansarbeklädnad, som växlade mellan fyra tums och mer än en fots tjocklek. I fören samt akterut funnos två par 12:tums bakladdningskanoner, placerade på upphöjningar omslutna af fjorton tums pansarplåt. På öfversta batteridäcket funnos tio 6:tums snabbeldskanoner, placerade inom ett bepansradt citadell, hvarvid man tillgodogjort sig skeppsbyggnadsteknikens nyaste

uppfinning, så att skydd gifves såväl fartyget som servismanskapet. Bob ägde redan någon kännedom om pansarbåtar, eftersom han mer än en gång skickats af sin firma för att insätta afståndsmätare i engelska fartyg. Men aldrig förut hade han kunnat fägna sig åt tillfället att på närmare håll undersöka ett fartyg af *Mikasa*-typen.

En timme eller två var han sysselsatt på navigeringsofficerens brygga, undersökande afståndsmätarens invecklade mekanism. Svårigheten vid att sköta denna sinnrika apparat sammanhänger med den ojämna utvidgningen af de metaller, hvaraf den är gjord. Det var tydligen omöjligt att pröfva dess funktion förrän ett skott verkligen kunde affyras på ett gifvet afstånd, men Bob såg, att alla anordningarna voro tillfredsställande, och han hade en intressant diskussion med navigeringsofficeren, hvars plikt det skulle vara, när fartyget inläte sig i drabbning, att ropa ut afstånden till, öfverkonstaplarna nedanför.

Medan detta pågick, var Bob alltför upptagen för att gifva akt på tecknen, tydande på stegrad verksamhet i hamnen. »Mikasa» omgafs af de andra örlogsmännen — slagskepp och kryssare; torpedbåtar och torpedjagare bildade en yttre cirkel af vid utsträckning. I den inre hamnen lågo ej mindre än sjuttio transportfartyg förankrade, och sedan tidigt på morgonen hade de hållit på att fyllas med muntra skaror af japanska soldater och ofantliga balar med förråd, fraktade på tungt lastade flodbåtar och pråmar från kajerna.

Under det att Bob vandrade rundt fartyget tillsammans med Yamaguchi, såg han plötsligt den trådlösa telegrafens tjänsteman lugnt bana sig väg till den brygga, där amiral Togo stod och talade med kaptenen. Mannen gjorde honnör och räckte amiralen ett papper. Den sistnämnde drog sig något åt sidan för att läsa det och växlade därpå hastigt några ord med kaptenen.

Några minuter senare vajade en mängd flaggor från masttoppen; svarsignaler gåfvos af de öfriga fartygen, och en allmän rörelse förmärktes öfver hela flottan. På »Mikasa» rådde liflig verksamhet. Bob iakttog med beundran den precision, hvarmed hvarje man ombord utan fjäsk eller brådska gick till det värf, som ålagts honom. Kaptenen på det vridbara bepansrade tornet, med klockor, talrör och telefoner rundt omkring sig, gaf

befallningar, hvilka utfördes lika ögonblickligt som om han vidrört motsvarande klaffar på en maskin. Liknande verksamhet rådde på alla de andra fartygen. Flottan rustade sig till att segla ut. Rörande sig med en lätthet, som om de varit lefvande varelser i sitt naturliga element, ryckte de olika fartygen in hvart och ett på sin gifna plats i linjen, och med »Mikasa» i spetsen ångade de därpå långsamt ut mot öppna hafvet.

Det var en stund, som aldrig skulle förgätas. Bob visste ej, hvarthän flottan närmade sig, ej heller hvad den närmast förehade, men han kände sig öfvertygad om, att dess afsegling var första momentet i en noggrannt afvägd plan. Och hans hjärta klappade af glad spänning vid tanken på att, hända hvad som helst, skulle han få vara med och bevittna, om också icke deltaga uti, händelser, som skulle kunna förändra en hel världs öden.

Förhandlingarna mellan Ryssland och Japan hade afbrutits. Det visste hvarje man ombord, och lika klart var det, att detta faktum oundvikligen var inledningen till krig, så vida ej Ryssland gjorde hvad ingen kunde föreställa sig att det skulle göra — ge vika.

Den plötsliga ordern att segla utvisade, att amiral Togo erhållit instruktioner att tillfoga fienden ett slag — eller åtminstone hota. Mer än det visste ingen. En rysk eskader låg vid Chemulpo, Söuls hamn, i Korea; en annan, den starkaste flottilj Ryssland någonsin haft i hafven österut, befann sig utanför Port Arthur, en tredje låg i

Vladivostok, långt norrut. Man visste, att ryssarna voro fyllda af det djupaste förakt för »dvärgarna»; de skulle helt säkert icke tillåta sin obetydlige fiendes flotta att få nalkas deras mycket beprisade hamnar utan att först möta dem till sjöss. Och det var i förväntan på en fasansfull kamp, skepp mot skepp, som japanerna oförfäradt drogo ut mot det okända.

Ut till hafs, i västlig riktning, seglade flottan. »Mikasa» och hennes systerfartyg redo stolt på vågen, medan de mindre skeppen körde bogen genom vattnet och efter hvarje möte med böljan reste sig likt drypande sälar. Slagskeppen höllo sig i linje efter det främsta fartyget, i det att hvart och ett bibehöll sin kurs med aldrig svikande noggrannhet, och där de majestätiskt rörde sig

framåt bland de omgifvande kryssarna och torpedbåtarna liknade de en skock väldiga hafsvidunder, åtföljda af sina ungar.

I skymningen, strax efter det man passerat mellan Quelpart och Koreas sydligaste udde, märkte Bob, att en del af flottan försvunnit. Han påpekade förhållandet för underlöjtnant Yamaguchi.

— Ja, svarade denne, några af fartygen ha fortsatt norrut, förmodligen till Chemulpo.

— Och hvart fara då vi?

— Jag vet inte, men jag skulle tro till Port Arthur — den plats, som ryssarna stulo från oss för nio år sedan.

— Godt, jag hoppas, att blir det batalj utaf, skola vi få lossa det första skottet. Hur ställa sig chancerna?

— Port Arthur ligger nära hundra mil längre bort än Chemulpo. Om ryssarna komma ut från Chemulpo, blir amiral Uriu tvungen att öppna balen. Men det är just ingenting att afundas honom. Port Arthur är den hårda nöten att knäcka; ryssarna ha lagt ned kolossala summor på befästningar, och om vi kunna komma förbi deras flotta, få vi naturligtvis bombardera. Då får ni se hvad vara artillerister duga till, och så blir det er tur att hjälpa oss med afståndsmätarna.

Men först måste ni då göra kål på ryska flottan! Och så vidare lättköpta segrar kan ni väl inte göra er räkning på!

Japanen smålog.

— Kom, så gå vi in i hytten och ta ett parti »go», sade han.

Bob hade redan invigts i *go*-spelets mysterier — japanernas schack. Han spelade och tog sitt nederlag med ett orubbligt lugn, som ej ens de kallblodiga japanerna förmådde utveckla.

»Mikasa» ändrade nu kurs och styrde nord-nord-ost, i det hon gick utanför Mackau-öarna och sedan tvärs öfver Oula hafvet fram emot Shangtungs udde. Tidigt på eftermiddagen den följande dagen hade flottan endast sex timmars bekväm färd till Port Arthur. Det var bistert kallt, men sjön låg lugn, och det var klart väder. Bob, som lånat en marinkikare, lät ofta blicken glida längs horisonten, ifrigt spanande efter någon skymt af ryssarna. Han antog, att dessa skulle fara kors och tvärs öfver Gula hafvet för att så hastigt som möjligt få väderkorn af etttillämnadt japanskt anfall. Men inga krigsfartyg voro synliga; endast några få japanska dschonker sågos länsa undan för en frisk sydlig bris, på väg till Kiauchaus eller Yangtses hamnar.

Plötsligt, på en signal från flaggskeppet, saktade eskadern farten, tills denna endast var så pass stark, att fartygen lydde rodret. Order gafs att göra allt klart till aktion. Med underbar raskhet rörde sig manskapet hit och dit, stufvande undan träbackningarna, mässborden och bänkarna samt andra lättantändliga föremål detta för att undvika risken af eldsvåda ombord, förorsakad af exploderande bomber. Däcken spolades med vatten och sandades; somliga af sjömännen vattenfyllde båtarna med sprutslangar, andra packade stenkol kring skorstenarnas nedre del; åter andra hängde lärftsomhöljen kring maxim- och de smärre snabbeldspjäserna. Ammunitionshissarna gjordes klara, kanonerna flyttades fram, och hängkojer staplades upp rundt det vridbara tornet för att skydda detta ytterst viktiga parti för flygande granatskärfvor. Under däck sysslade torpedbåtarnas besättningar ifrigt med att undersöka tuber och tändrör, medan kanonservisen gjorde i ordning luntor och såg till, att bomber lågo uppstaplade färdiga att slungas.

Medan Bob betraktade dessa förberedelser och väl aktade sig för att vara i vägen, önskade han af hela sitt hjärta, att han kunnat få bli aktiv deltagare i stället för endast åskådare. Om, som antagligt föreföll, ett nattligt anfall planerades, blefve det föga användning för afståndsmätaren, och i alla händelser skulle hans personliga biträde ej påkallas, såvida ej apparaten krånglade, hvilket han efter sin undersökning ansåg osannolikt. Men de omständigheter, i hvilka han befann sig, voro så nya och ovana, att fastän han ingenting kunde göra, flöt blodet hastigare i hans ådror, och han blef varm af ifver vid tanken på hvad han skulle kunna komma att få se.

Skymningen föll på. Fartygen satte sig ånyo i rörelse, ångande framåt för half maskin. — Före midnatt komma vi att vara på bestrykningshåll för Port Arthur, sade Yamaguchi i förtroende till Bob.

De förflutna timmarnas målmedvetna brådska hade nu efterträdts af ett lugn, som verkade nästan ännu mera imponerande. »Mikasa» tycktes genomträngd af en spänd förväntansfullhet;

officerare och manskap stodo tysta och vaksamma. När de talade, var det lagt och i afbrutna meningar. Amiral Togo stod med kapten Igichi och navigeringsofficeren uppe på det vridbara tornet, hvars öfre del aflägsnats, och Bob kände, att hvarenda man ombord hyste oinskränkt förtroende till sin sak, sin amiral och till sig själf.

Fartygen förde inga lanternor. I det ljusnande månskenet gledo de fram likt spöklika vidunder. Endast fosforglansen från de väldiga vågor, som vräktes upp af stäfvarna, antydde, att de ej voro okroppsliga väsen, utan kolossala massor af metall, som öfvervunno det mäktiga elementets motstånd och gledo fram på vågen, tack vare själfuppoffrande ingeniörers och eldares svettiga arbete långt ned under däck.

När flottan för hvarje ögonblick kom allt närmare den stora sjöhamnen, blef spänningen nära nog olidlig. Allt samtal hade upphört; den djupa tystnaden tycktes knappast brytas af maskinernas dofva dunkande. Alla skärpte blicken för att se trots afståndet och uppfånga en skymt af den fiende, som nu helt säkert ej kunde vara långt borta. Första beviset på dess närhet kunde ju vara en exploderande torped, som förintade fartyget och hvarenda lefvande varelse ombord.

Plötsligt, åt babords bog, såg man ljusen från fyra fartyg, hvilka ångade i samma riktning som flottan mot Port Arthur. Blinkarna från hamnens fyr hade en stund varit tydligt synbara. Man betjänade sig nu af en list gentemot ryssarna. Fartygen voro japanska torpedbåtar, som satte rak kurs på hamnen i den förhoppning att af ryska flottan tagas för rekognosceringsfartyg. Skulle listen lyckas? »Mikasa» gled sakta vidare.

Klockan var nu öfver tio, och på afstånd aftecknade sig bergshöjderna ofvan Port Arthur som en svart kam mot den svagt månbelysta himlen, kastande djupa skuggor öfver hamnens vatten. Mellan »Mikasa» och redden kunde man urskilja flere små svarta prickar, som lågo strödda öfver hafsytan.

De fyra torpedbåtarna smögo sig allt närmare och kommo utan att upptäckas rakt på ryska flottans yttersta fartyg. Ljudet af tre dofva explosioner, med några sekunders mellanrum, satteplötsligt luften i dallring. Bob höll andan — nu började det! Hvad hade händt?

Inom ett ögonblick började kulsprutorna mullra på afstånd. Dem följde snabbeldkanonernas skarpare knallar, hvilka ökades och svällde ut, tills hela ryska flottans bestyckning tycktes vara i verksamhet. Ombord på »Mikasa» ljöd klangen af en klocka. Fartyget saktade farten, stoppade sedan; de andra slagskeppen följde hennes exempel, och när de elektriska ljuskastarna blänkte fram från de ryska fartygen och forten, bildande lysande hvita käglor mot det mattare månskenet, uppfångade Bob under bråkdelen af en sekund en skymt af en japansk torpedbåts låga skrof, där den for framåt som en pil för att sprida död och fördärf. Tätt intill märktes den väldiga massan af en kryssare, och strödda i en lång linje utåt redden låg ett dussin andra örlogsmän af växlande dimensioner, från den jättestora »Petropavlovsk», som genast igenkändes på sina gigantiska konturer, och ned till de fåtaliga ryska torpedbåtarna, som ensamma tycktes vara på sin vakt.

Efter en stund nästan upphörde skjutandet, men ljuskastarna fortforo att göra vilda evolutioner, och då och då förnams åter kulsprutornas mullrande från de ryska fartygen. Ej ett skott affyrades från den japanska flottan. Tills slagskeppen hunno komma efter hade kryssarna gått fram för att bistå torpedbåtarna, men det allmänna bombardemang, som Bob väntat, hade ej tagit sin början.

Han begynte just tro, att allt var öfver, och han undrade, hvad som egentligen ägt rum, då en dof explosion bröt tystnaden, åtföljd af ytterligare två skarpa skrällar. Genast svängde de ryska ljuskastarna rundt mot hamnen, och fartygen lågo där som svarta silhuetter mot den skarpa belysningen.

— De ha kommit in bakom dem — i skuggan af berget, hviskade Yamaguchi i Bobs öra. Den lille japanen flämtade af ifver. — Det kan man kalla en öfverraskning, om något! Ni förstår! De väntade ett nytt anfall utifrån öppna sjön. Och så ha i stället våra båtar kilat in mellan dem och hamnen. Om det bara vore morgon snart!

Det förhöll sig verkligen så, som Yamaguchi sade. Gynnade af det kolsvarta mörker, som den höga bergkammenkastade öfver hamnen, hade den japanska torpedbåtflottiljen oförmärkt glidit in bakom de utåt redden liggande fartygen. Det var en skickligt planlagd och djärft utförd manöver.

Ombord på »Mikasa» afbidade officerare och manskap begärligt resultatet. På framgången tviflade ingen. Ändtligen erhöll amiral Togo ett trådlöst telegram från den lilla eskaderns befälhafvare, af innehåll att fyra ryska krigsskepp träffats af torpeder, och när nyheten spreds rundt fartyget, fyllde självfva det sätt hvarpå den mottogs, Bob med en känsla af den tillitsfullhet, förenad med självbehärskning, som är egendomlig för det japanska örikets invånare. Ingen öfvermodig segerglädje förmärktes; ej ett lefverop hördes; hvar och en tycktes betrakta händelsen som på förhand beräknad och alltså säker. Flottan svängde rundt och löpte ut till hafs, så att den i dagbräckningen skulle vara utom håll för de ryska batterierna.

Solen gick starkt röd upp öfver Korea. Sunnanvinden friskade, och sjön gick hög med snöhvita kammar. Långt ute vid horisonten kunde man urskilja tre japanska kryssare och de lägre skrofven af åtskilliga torpedbåtjagare, utsatta likt vakthundar mot utkanterna af det ryska flottområdet. Strax efter åtta sågos kryssarna närma sig, och bakom dem blefvo synliga skorstenarna på flere ryska fartyg, som förföljde.

Amiral Togo signalerade genast åt sin flotta att bistå kryssarna, och »Mikasas» hela besättningsstyrka bespetsade sig helt gladt på en förestående drabbning. En suck af besvikenhet bröt fram, när de sågo ryssarna nästan genast draga sig tillbaka mot Port Arthur och ankra i skydd af batterierna på bergshöjderna. Icke kunde det väl vara möjligt, att fienden, som hittills med hvarje ord och handling uttryckt sitt odelade förakt för sin motståndare, helt lamt skulle taga emot den föregående nattens anfall, utan att göra ett försök till revansch?

Men då visste man icke ombord på »Mikasa», att amiral Alexieff hade i all underdånighet underrättat hans majestät tsaren om att två af hans slagskepp, »Retvisan» och »Tsarevitsch», samt kryssaren »Pallada» blifvit så illa åtgångna af japanska torpeder, att de nu lågo hjälplösa i hamnen, där de troligen voro dömda till snöplig overksamhet under en längre tid bortåt.Bob räddar Yamaguchi.

Se sida 53.Bob undrade, hvarför ryssarna tycktes obenägna att löpa ut och inlåta sig på en öppen och regelrätt drabbning ute till hafs. Men amiral Togo var ej den, som väntade på någon direkt inbjudan. Mellan tio och elfva gafs order att gå framåt, stridsflaggan hissades, och »Mikasa», med sina kollisionsmattor ute, ångade i spetsen.

Alle man kallades nu till middag. Dragande fördel af den erfarenhet, som vunnits, medan han kommenderade »Naniva» i kinesiska kriget, fattade amiral Togo det visa beslutet att ge sitt manskap en god och riklig måltid, innan man skred till drabbning. Bob gick för ut för att titta på folket, intresserad af att se dem förtära sin egendomliga blandning af japansk och europeisk föda. Hos alla iakttog han den muntraste stämning.

Medan han ännu dröjde kvar här, fick han kallelse att komma upp till tjänstgörande artilleriofficeren. Han fann, att en liten justering behöfdes af afståndsmätarens känsliga mekanism, men den upptog honom endast några minuter. Han blef stående bredvid officeren och såg ifrigt genom hans starka kikare i riktning mot Port Arthur, som efter en stund kom i sikte, en lång kroklinje vid horisonten. Artilleriofficeren utpekade för honom hamnens inlopp mellan en brant klippstrand i öster och en lågt liggande halfö, som löpte nästan rakt i norr och söder. Han blef underrättad om läget af Huang-tschin-schan-fortet och Lao-mu-tschu-batteriet uppe på den klippiga stranden och fick veta ungefärliga läget af en rad försvarsverk på den nyssnämnda halfön, hvilka dominerade hamninloppet och redden därutanför.

Då han sedan såg genom afståndsmätarens okularer, urskilde han en linje af ryska örlogsmän, som placerat sig utanför hamnen. Skalan angaf, att de lågo på minst sex mils afstånd. Där funnos fem slagskepp, sex kryssare, en kanonbåt och sjutton smärre fartyg — torpedbåtar och torpedbåtjagare. Dessa senare lågo samlade nära inloppet till självfva farleden. Strax på andra sidan af dem upptäckte Bob skorstenarna tillhörande tre väldiga fartyg, som tydligen stodo på grund. Det var offren från föregående natts manöver — de fartyg, hvilkas olycksöde snart skulle leda till amiral Starks entledigande från befälet öfver den flotta, hvars säkerhet satts på spel genom hans försumlighet.Det var en vacker solskensdag, och hafsytan svallade sakta »Mikasa» närmade sig med aderton knops fart hastigt den väldiga fästningen. Bob, som oafvändt stod och såg genom afståndsmätarens okular, urskilde snart flaggskeppet, »Peresvjet», mot hvilket han antog »Mikasas» angrepp skulle riktas. Artilleriofficerens ögon fästes nu på afständsmätaren. Slutligen hviskade han »tre och en half mil» i Bobs öra och berörde en elektrisk apparat vid sin sida. Strax därefter hördes pinglandet af klockor, signalflaggor, löpte upp i fartygets fockmast, och Bob uppfattade ett egendomligt slamrande ljud från någon osynlig punkt under honom.

— Tolf tums bakladdare klar! sade artilleriofficeren lugnt. — Håll ögat på »Peresvjet»!

Nästan genast härefter trängde ett ljud, liknande en underlig hes hosta, till Bobs öron, och skeppet tycktes skälfva i sina fogningar. Några sekunders spänning — så såg Bob ett litet rökmoln under bogen på »Peresvjet»; en vattenpelare sprutade högt i luften, och när vinden slog sönder den till skum, såg det ut, som om en skur af mångfärgadt glas regnade ned öfver det ryska fartygets däck.

— Ett präktigt skott! sade artilleriofficeren. — Nu måste vi ändra afstånd.

Men innan något nytt skott hann affyras från »Mikasa», hade ett af systerfartygen följt hennes exempel, och Bob såg en fläck smutsig rök mot en af klipporna nära Lao-mu-tschu-batteriet.

— De ha ännu inte skottvidden, sade officeren. — Nu är det vår tur.

Åter förnams det hostande ljudet, åter liksom sviktade fartyget, och shimosegranaten exploderade mot »Peresvjets» pansarbeklädnad. Fartyget höljdes ögonblickligen i ett moln af tjock svart rök. Bombardemanget hade tagit sin början.

Blott några sekunder efter »Mikasas» andra skott kände Bob luften darra, och sjön rundt fartyget piskades hvit af granater, afskjutna från de ryska skeppen och batterierna i land. Äfven de öfriga fartygen tillhörande den japanska eskadern började deltaga i striden, manövrerande med den vackraste precision, så att de för de ryska artilleristerna tedde sig som rörliga skottaflor och ständigt kommo dem att förfela målet. Braket och dånet rundtomkring var fruktansvärdt; artilleripjäser af alla storlekar och slag spelade på det lifligaste mot fienden, maximkanonerna mullrade och snabbeldskanonerna gnisslade och tjöto. En pelare af svart rök höjde sig från »Peresvjets» däck, visande, att skeppet träffats nära den främre skorstenens bas. Och då, när de ifriga sjömännen klart förstodo skottets verkan, hörde Bob dagens första lefverop.

Omedelbart därpå hvisslade en projektil öfver hans hufvud exploderade i luften på andra sidan om »Mikasa» och göt ett regn af järn ned i sjön. Skärfvorna plumsade som stenar, kastade af någon jättes hand.

— Det är nog bäst att ni går ned, så att ni inte löper någon risk, sir, sade den japanske officeren.

Bob gick visserligen ned, mindre för riskens skull än för att få se kanonmanskapet i brinnande tjänstgöring. Han tittade in i en af kasematterna. Den af sex man bestående kanonservisen hade fullt upp att sköta med granaterna, som på ammunitionshissarna firades upp ur förrådsrummen; en dylik lades in i bakstycket på kanonen under öfverinseende af officeren, som stod i skydd af sin kulfasta skärm, manskapet kastade sig ned framstupa, och granaten flög åstad på sin dödsbringande färd. Sedan svängde åter gångjärnen, en ny bomb lyftes upp i position, sikte togs, och skeppskrofvet sviktade i alla fogar, då den väldiga projektilen slungades ut.

Hittills hade de ryska artilleristernas sikte varit långt ifrån riktigt; deras bomber gjorde i självfva verket under hela drabbningen helt obetydlig skada, hvilket bar endast alltför tydligt vittnesbörd om otillräcklig öfning på rörlig skottafla. Men annorlunda var förhållandet med artilleristerna uppe i fästningsverken.

När de fått skottvidden klar, började bomberna hagla kring »Mikasa», och amiral Togo signalerade genast till »Hatsuse» och »Asahi» att dessa skulle rikta sin uppmärksamhet på fortet. Detta senare blef nu målet för de tre fartygens koncentrerade eld. Röken blef snart så tjock, att Bob ej förmådde uppfatta skottens verkningar. Han var för öfrigt nästan bedöfvad af larmet rundt omkring — klockornas pinglande, kanonernas grofva åska, dånet från de arbetande maskinerna. Hela tiden stod kaptenen lugn och oberörd uppe på det vridbara tornet, telefonerande sina order till

officerarna nere vid kanonerna lika afmätt som om det hela varit en målskjutningsöfning i stället för en blodig batalj.

Bob hade ej sett till Yamaguchi sedan tidigt på morgonen, och han undrade, hur det stod till med den tappre lille löjtnanten. Faktiskt hade så få skott från ryssarna träffat »Mikasa», att Bob upphört att frukta för sin personliga säkerhet. Han visste, att Yamaguchi var chef för servismanskapet inom en af styrbords kasematter, och klifvande öfver en stapel sprutslangar, som låg i beredskap för släckande af den eld, som skulle kunna uppkomma, begaf han sig i väg bortåt däcket för att söka rätt på sin vän.

Där stod Yamaguchi, seende genom sin kikare för att iakttaga verkningarna af det senaste skottet från hans kanon. Bob ställde sig obemärkt bakom honom. En väldig bomb hade just kommit upp med hissen, och två man höllo på med att lirka in den på dess plats inne i kanonens lopp. Plötsligt, någonstädes i luften öfver deras hufvuden hördes en hvissling, ett fräsande, ett skarpt hostande ljud — så följde en fasansfull skräll, ett förbländande ljus och oerhörda massor gul, kväfvande rök. En granat hade sprungit mot pansarbeklädnaden helt nära kanonens mynning.

Bob kastades häftigt mot artilleripjäsens häfarm och höll på att bli liggande. Han var halft sanslös; det ringde besynnerligt i hans öron, han flämtade efter andan, kände, att han var nära att kväfvas, och var öfvertygad om, att han om några ögonblick måste förlora medvetandet. Men det låg icke för hans natur att ge vika utan motstånd. Med en väldig kraftansträngning ryckte han upp sig, lyckades halft gående, halft krypande trefva sig ut ur kasematten och bort från de förfärliga rökmassorna, som ännu fyllde det trånga utrymmet, i det de hängde ett tjockt gult töcken öfver kanonerna och bredde sig som en filt öfver däcket.

Väl utom håll för den giftiga stanken återhämtade han sig snart så pass, att han kunde tänka. — Hvad, frågade han ögonblickligen sig själf, hvad hade blifvit af kanonservisen? Hvad hade blifvit af Yamaguchi?

Manskap kom nu skyndande fram från alla delar af fartyget, men innan någon hann in i kasematten, var Bob främst och spanade genom rökmolnen efter någon skymt af de stackars artilleristerna. Töcknet lättade en smula, lyft af en vindpust, och genom

en öppning mellan de framvältrande gula molnen såg han, utsträckta på däck och stympade intill oigenkännlighet, två man af den tappra kanonservisen. Och där — ja, något till vänster om dem, liggande med ansiktet nedåt, af alla tecken att döma liflös, syntes hans vän Yamaguchi.

Med ett språng stod han vid löjtnantens sida. Han böjde sig ned och lyfte upp honom, och fastän han höll andedräkten, fick han en kväfningsattack af den giftiga röken, som lägrat sig utefter däcket, och han betogs af våldsamma kväljningar. Återigen kände han, att krafterna höllo på att svika, men med uppbjudande af all den viljestyrka, hvaraf han var mäktig, lyfte han upp den orörliga kroppen, vacklade tvärs igenom kasematten med den och föll med sin börda rakt uti de villiga armar, som de tillströmmande sjömännen sträckte mot honom.

I samma ögonblick upphörde plötsligt kanonernas brak. Amiral Togo hade signalerat åt flottan att upphöra med elden; fartygen gjorde helt om och ångade snart för full maskin utåt öppna hafvet. Men signaler, kommandorop, manövrer, allt gick förbi Bob Fawcett. Hårdt angripen af de giftiga dunsterna från den exploderande granaten låg han på däcket bredvid Yamaguchi, sanslös och okunnig om, att det första bombardemanget af Port Arthur nu var öfver.

VI.

Den vilde springaren.

Bob var sängliggande nästan en vecka efter sitt äfventyr i kasematten. De kväljande dunsterna hade vändt upp och ned på hela hans organism, och skeppsläkaren yrkade på, att han skulle ligga kvar i sin koj, tills han fullständigt tillfrisknat. Hans första fråga, när han åter fått medvetande, hade gällt Yamaguchi, och det gladde honom mycket att höra att löjtnanten, ehuru lätt sårad af en granatskärfva, just i lagom tid räddats ur den giftfyllda kasematten.

— Er modiga handling har han att tacka för sitt lif, sade kapten Igichi varmt, när han dagen efter bombardemanget kom en öppning mellan de framvältrande gula molnen såg han, utsträckta på däck och stympade intill oigenkännlighet, två man af den tappra kanonservisen. Och där — ja, något till vänster om dem, liggande med ansiktet nedåt, af alla tecken att döma liflös, syntes hans vän Yamaguchi.

Med ett språng stod han vid löjtnantens sida. Han böjde sig ned och lyfte upp honom, och fastän han höll andedräkten, fick han en kväfningsattack af den giftiga röken, som lägrat sig utefter däcket, och han betogs af våldsamma kväljningar. Återigen kände han, att krafterna höllo på att svika, men med uppbjudande af all den viljestyrka, hvaraf han var mäktig, lyfte han upp den orörliga kroppen, vacklade tvärs igenom kasematten med den och föll med sin börda rakt uti de villiga armar, som de tillströmmande sjömännen sträckte mot honom.

I samma ögonblick upphörde plötsligt kanonernas brak. Amiral Togo hade signalerat åt flottan att upphöra med elden; fartygen gjorde helt om och ångade snart för full maskin utåt öppna hafvet. Men signaler, kommandorop, manövrer, allt gick förbi Bob Fawcett. Hårdt angripen af de giftiga dunsterna från den exploderande granaten låg han på däcket bredvid Yamaguchi, sanslös och okunnig om, att det första bombardemanget af Port Arthur nu var öfver.

VI.

Den vilde springaren.

Bob var sängliggande nästan en vecka efter sitt äfventyr i kasematten. De kväljande dunsterna hade vändt upp och ned på hela hans organism, och skeppsläkaren yrkade på, att han skulle ligga kvar i sin koj, tills han fullständigt tillfrisknat. Hans första fråga, när han åter fått medvetande, hade gällt Yamaguchi, och det gladde honom mycket att höra att löjtnanten, ehuru lätt sårad af en granatskärfva, just i lagom tid räddats ur den giftfyllda kasematten.

— Er modiga handling har han att tacka för sitt lif, sade kapten Igichi varmt, när han dagen efter bombardemanget komoch hälsade på hos Bob. Ensamt såret skulle föga ha betydt, men en minut till inne i kasematten hade blifvit ödesdiger för honom.

Bob tog saken mera som bagatell, men fann till sin förlägenhet, att han bemöttes med till och med ännu större vänlighet än förut. De japanska officerarna öfverhopade honom ej med loford, därtill var mod för dem en alltför naturlig sak. Men fastän de sade föga, kände Bob, att de nu betraktade honom såsom den, hvilken förvärfvat sig rätt till deras kamratskap, och han förstod, att för en japan betydde detta ganska mycket.

Så fort han åter blifvit tjänstduglig, förflyttades han till »Mikasas» systerbåt »Hatsuse», hvars afståndsmätare var i stort behof af reparation. Det ställ, hvarpå den teleskopet innehållande tuben hvilade, hade brutits tvärs utaf

genom en granatskärfva, men lyckligtvis hade själfva apparaten tagit endast obetydlig skada. Med tillhjälp af fartygets skickliga timmermän blef Bob i stånd att på mycket kort tid reparera skadan.

Ombord på »Hatsuse» stannade han kvar mera än fjorton dagar, hvarunder han bevittnade de japanska torpedbåtjagarnas första dristiga attack mot Port Arthur, försöket af fem stenlastade ångare att blockera farleden samt det andra bombardemanget, hvarunder de japanska krigsfartygen icke ledo någon skada. Därpå förflyttades han oväntadt en morgon till en torpedbåtjagare, som beordrats till Chemulpo. På sistnämnda ort skulle han ställa sig till amiral Urius disposition, om denne officer ännu fanns kvar i hamnen.

Det gick ännu duktiga dyningar, men vädret var lugnt, klart och kallt, när Bob lämnade det jättestora slagskeppet, som knappast kände vågrörelsen, och i stället steg ombord på den lilla »Kasumi,» som låg och rullade och stampade nere vid dess sida. En båt sattes ut från »Hatsuse», och om ej Bob haft sina erfarenheter från lustjaktsegling å Clydeflodens nedre sträckor, hade han måhända fått en känning af svindel, när han skulle klättra uppför repstegen, som hängts ut öfver »Kasumis» sida. Han lyckades visserligen icke äntra upp med samma vighet som en långlots, men han ansåg det som en hederssak att göra från sig klättringen väl, och han slapp också att skämmas för besättningarna

på »Hatsuse» och »Kasume», som kritiskt iakttogo honom från sina respektive fartyg.

När han kommit upp på torpedbåtjagarens däck, blef han lika öfverraskad som glad åt att träffa Yamaguchi. Han visste att underlöjtnanten efter sitt tillfrisknande blifvit befordrad samt anställd å en torpedbåt, men intill denna stund hade han icke vetat hvilken. Deras möte var mycket hjärtligt, Yamaguchi betraktade Bob som sin räddare, och Bob å sin sida blef mycket belåten, när han fann, att han skulle få göra färden till Chemulpo i sällskap med den, som han redan ansåg som sin vän.

Utom Yamaguchi utgjordes officerarna ombord af två underlöjtnanter, en läkare och en ingenjör.

— Vi äro inalles femtiofem man ombord, sade Yamaguchi efter att ha presenterat den nye mässkamraten.

— Hvar stufvar ni in dem alla? frågade Bob förvånad.

— Kom med, får ni se!

Löjtnanten visade honom först sin egen hytt, i akterdelen af fartyget — ett rum, kanske tio fot i fyrkant och sju fot högt, med ungefär lika mycken bekvämlighet som en liten badhytt. Omedelbart därintill låg officerarnas mässrum, någon smula större i areal, och i det föreslog Yamaguchi att Bob skulle inrätta sin sofplats på en liten bänk med ryggstöd.

— Den är förstås en halfmil för kort för er, sade han leende.

— Jag får väl förlänga den eller vika mig själf dubbel, svarade Bob, som i själ och hjärta var mycket glad åt sitt logement, när han såg det utrymme, som beståtts officerarna — fyra små hytter, af hvilka hvar och en med lätthet kunnat placeras ofvanpå en ordinär gammaldags tvåmanssäng.

Midskepps lågo maskinrum och eldrum, belysta af ett bländande sken från »fyren», så starkt, att eldarne måste bära färgade glasögon för att skydda ögonen mot blindhet. Eldarne, muskelstarka och med nerver af stål, sågo ut som små svarta demoner från Inferno, där de oförtrutet iakttogo pannglasen och i sitt trånga fängelse ej kunde komma mer än en manslängd från den flammande eldstadens mynning.

För ut låg det vridbara tornet jämte kommandobryggan.

Här befann sig äfven »Kasumis» enda grofva kanon. Längre ned, i en afdelning ungefär hälften så stor som en ordentlig biljard, låg besättningens logement, där karlarna sofvo om natten och eljest höllo till; tre rader hängkojer voro uppsatta längs ena sidan, den ena öfver den andra. Vid hög sjö öfverspolades däcket helt och hållet, trots räckverket af stål å ömse sidor om det vridbara tornet.

Bob var ej så värst nogräknad af sig, men han ryste, när han närmare betänkte de omständigheter, under hvilka manskapet lefde fram sitt lif där nere. Tur var det åtminstone, tyckte han, att japanen finner sig till rätta med

ännu mindre än det knappa utrymme, som anses oundgängligen nödvändigt för Storbrittanniens becktröja.

»Kasumi» rullade och stampade så utan allt mått, när Bob gick ombord, att han, när han tätt efter Yamaguchi vandrade fram öfver däcket, måste klamra sig fast vid allt möjligt för att få stöd. Och dock hade dyningen ej rådt med mer än att ge »Hatsuse», som han nyss lämnat, en sakta och behagligt vaggande rörelse.

Men det var ej förrän den lilla käcka skutan med full fart började plöja öppna hafvet, som Bob fick en aning om hvad lifvet ombord å en torpedbåt egentligen är. Rullningen minskades måhända något, men stampningen gjorde klart för honom, hur mycket en båt kan tåla utan att gå alldeles åt. Bob höll sig fast vid en däckstötta och väntade hvarje ögonblick, att den väldiga vattenmassa, som bröt in öfver fören och sköljde öfver hela däcket midskepps, skulle spränga fartyget i bitar. Det föreföll honom omöjligt att skrofvet, tunnt som ett äggskal, skulle kunna uthärda trycket. Den låga stafven dök in i en skyhög vägg af grönt vatten.

— Nu är det ute med oss! tänkte Bob. Men ett ögonblick senare gungade båten helt lustigt på vågens kam och började så rutscha ned i afgrunden framför. Hela tiden bultade båtens kraftiga hjärta utan att förtröttas, och Bob ertappade sig själf med att räkna pistongslagen, halft fruktande att maskinerna ej skulle visa sig värfvet vuxna.

- Hvad tycker ni om det här? frågade Yamaguchi in i Bobs öra.

— Rätt bra, fastän nog blir man litet vimmelkan — —

Han afbröts af en fräsande kalldusch, som betog honom andedräkten.

— Ni blir snart van därvid, sade Yamaguchi och smålog.

Det dröjde dock några timmar, innan Bob så pass vant sig vid »Kasumis» älskvärda egenheter, att han med något så när ledighet kunde röra sig omkring. Måltiderna inne i den lilla mässen fann han särskildt påkostande. Maten serverades i tennskålar; officerarna sutto vid bordet med fötterna stadigt stödda mot golfvet och sörplade i sig soppan mellan båtens rullningar. Men Bob hade ej tillräcklig öfning i att rätt afväga sina rörelser. Han lyfte tennskålen till läpparna endast för att finna att han öppnade munnen mot tomma luften eller att soppan på egen hand tog ett luftsprång och sprutade öfver hans ansikte och kläder, till mycket liten båtnad för en tom mage.

En ännu obehagligare erfarenhet väntade honom, sedan han dragit sig tillbaka för natten. Hur han än bar sig åt — det var honom stört omöjligt att undvika att kastas ned från bänken, rulla under bordet och häftigt studsa tillbaka från motsatta väggen.

Det mest sinnrikt konstruerade bröstvärn af kuddar tjänade ingenting till; det skulle ha kunnat motstå rullning och stampning hvar för sig, men när dessa rörelser voro förenade, sprängdes kuddarna i sär, och Bob, som just höll på att dåsa i sömn, fann sig liggande så lång han var bland sina bastioner och utanverk under bordet.

— Nej, nu går det för långt, brummade han och sträckte sig efter den enda af dynorna, som stannat kvar. Det är visst så godt att stanna där jag är.

Han drog ned filtarna, lagade ihop en bädd under bänken och ena bordsändan och lyckades få sina slingringar inskränkta till en något mindre areal genom att hugga tag i bordsbenet, så ofta hans jämnvikt sväfvade i alltför stor fara.

När han vaknade ur sin oroliga sömn och gick upp på däck, var det en vacker, stilla morgon, och han såg framför sig staden Chemulpo, som från hafsytan i afsatser höjde sig uppåt en brant, snötäckt bergssluttning. Den tog sig ytterst pittoresk ut i solskenet.

Kajen var öfverfull af koreaner i sina underliga svarta, som

mitror formade mössor och långa, tofsbehängda rockar. Kulis traskade omkring under bördor, som hängde vid ok af gaffelformigt delade käppar, bundna vid deras axlar; japanska soldater i vida kappor, som nyss med transportfartyg kommit in i hamnen, rörde sig omkring med hurtiga och målmedvetna steg. Muskulösa koreanska båtkarlar vrickade tungt lastade flodbåtar från transportfartygen till kajen, och små barn i blå, vadderade kläder sprungo omkring, tittande på allting med stora nyfikna ögon och gående i vägen för alla.

Det som emellertid ådrog sig den största uppmärksamheten och väckte betydlig sensation ombord på »Kasumi» var åsynen af vraken efter de ryska örlogsmännen, som sjunkit efter drabbningen den 8 februari. På det ena stod en del af skrofvet, på det andra endast skorstenen och masten ett litet stycke öfver vattenytan — sorgliga rester af »Korjets» och »Varjag». Och när »Kasumi» ångade förbi, fick Bob sitt första tillfälle att se på nära håll en smula af verkningarna af det moderna sjökrigets förstörelseredskap. Men här varsnades inga spår af japanska pansarbåtar; som Bob sedermera fick veta, hade de kort förut lämnat hamnen för att styra kurs på något okändt mål.

Bob stakades i sällskap med Yamaguchi in till kajen i en flodbåt, och han kunde ej annat än beundra den skicklighet, hvarmed den starkt byggde båtkarlen stående i fören lotsade den långa och smala båten genom det myllrande virrvarret af smärre farkoster. Det blef ingen tid att gå och se på staden, ty Yamaguchi begaf sig genast till järnvägsstationen. Han hade sagt Bob, att han förde med sig ett meddelande från amiral Togo till general Kuroki i Söul, och Bob, som under amiral Urius frånvaro ingenting hade att göra, mottog med största beredvillighet hans inbjudan att följa med.

Tåget förde dem snart öfver snöhöljda slätter, förbi bofälliga kojor, rundt de hvita åsarnas fot ut till en mera öppen landsbygd och slutligen öfver en bred, isbelagd flod till ändstationen på något afstånd från Söuls murar. Där brydde sig Yamaguchi ej om att, som Bob väntat, hyra en rikshaw, utan vandrade med snabba steg in i staden genom en af de hvälfda och tornprydda portarna. Efter att gått ett stycke framåt den folkfyllda hufvudgatan, steg han upp på en liten elektrisk spårvagn, i hvilken de koreanska passagerarna föreföllo lika hemmastadda som någon europé.

— Man följer med sin tid, sade Yamaguchi.

— Ja, den fjärran östern gör sannerligen stora framsteg! Tänk bara, elektriska vagnar i Korea!

— Japanska, min vän! De ägas af ett japanskt bolag; förare, konduktör, hela personalen är japansk.

— En eröfring af landet på fredlig väg att börja med!

— Nu måste jag lämna er, sade Yamaguchi, då de stego ur vagnen. — Ni har ju ingenting emot att vänta på mig några få minuter.

De få minuterna tänjdes ut till nära nog en timme, innan löjtnanten kom tillbaka, men Bob fann tiden kort, så mycket såg han, som intresserade honom.

Han gaf naturligtvis akt på alla, som passerade förbi. Somliga af männen gingo utan hattar och buro håret långt; andra åter hade kort hår, och genom deras genomskinliga, som blomkrukor formade hattar kunde han urskilja en egendomlig hopvirad hårknut uppe på hjässan, de gifta männens kännemärke, efter hvad han sedermera fick veta. En gammal gubbe öppnade, just som han kom förbi, en solfjäderformig bundt oljadt papper, som dinglade från hans skärp, och band det öfver hatten, och oljepapperet tjänade då som ett slags paraply under det lätta snöglopp, som började falla. Alla buro stora och vida vadderade benkläder och en kort klockformig rock med vida ärmar, och fotgängarna spatserade i väg i sällsamma, sandalliknande skor, fastbundna öfver vristen medels en mängd papperssnodder.

Några kvinnor syntes nästan icke till; de koreanska damerna lefva i afskildhet och gå ej ut på gatan utom på aftonen. De få kvinnor Bob såg voro nästan dolda af sina långa gröna kappor, med hvilka de hastigt höljde hufvudet vid åsynen af en främling.

Medan Bob väntade på Yamaguchi utanför det pagodformade hus, hvari general Kuroki bodde, såg han en kines komma ut därifrån, hvilken han genast igenkände som den yngre af de bägge män, hvilka så lyckligt kommit till hans undsättning vid slagsmålet i Sasebo. Drifven af ögonblickets ingifvelse tog Bob ett steg framåt för att tilltala mannen, men plötsligt erinrade han sig, att denne ej förstod engelska. Kinesen gick förbi utan att röja något tecken till igenkännande.

Kort därpå uppenbarade sig Yamaguchi, och efter att ha meddelat, att han nödgades stanna öfver natten i Söul, erbjöd han sig att visa Bob några af stadens sevärdheter. Återstoden af dagen tillbragtes sålunda med vandringar genom de breda gatorna och tvärgränderna, där man knappast kunde komma fram för butikernas utbredda varulager och myllret af smutsiga små barn, som gladt lekte i rännstenarnas orenlighet. Yamaguchi beskref, hur mycket staden gått framåt under de senaste åren, hufvudsakligen genom de energiska åtgöranden, som vidtagits af M'Leavy Brown, den präktige skotten, som så länge och med sådan klokhet förvaltat tullväsendet.

Nästa morgon hade Yamaguchi åter ett samtal med general Kuroki. När han i Bobs sällskap lämnade huset, närmade sig från motsatta hållet den kines, som Bob sett dagen förut, och den unge ingenjören tyckte, att ett svagt tecken till igenkännande växlades mellan honom och japanen.

— Hvem var det där? frågade Bob, när kinesen hunnit förbi. — Jag såg honom i går och för en månad sedan i Sasebo, och det for för mig, att jag sett honom ännu någon gång förut.

— Nästan alla kineser äro hvarandra lika, tycker ni inte det? Bob förstod, att Yamaguchi undvek hans fråga och ej var hågad att lämna någon upplysning. Dylik förtegenhet endast eggade hans nyfikenhet, och medan de vandrade vidare, öfverraskade han sig själf med att grubbla ännu mera på hvem den kinesiske köpmannen kunde vara. Och han ansträngde sin tankeförmåga för att bättre erinra sig de närmare omständigheterna vid deras första sammanträffande, som, därpå var han säker, ej ägt rum i Sasebo.

Nya transporter hade tydligen nyss anländt, ty gatorna voro packade af japanska soldater, kanoner och trossvagnar, som beredde sig att draga vidare inåt landet. Vid hörnet af en sidogata varseblef Bob en koreansk herreman af hög rang, att döma af hans dyrbara dräkt, som sittande till häst väntade att en trupp kavalleri skulle passera. Bredvid honom stod en flock koreaner synbarligen hans tjänare, och inne bland dem en låg bärstol,konstrikt dekorerad. Genom dess öppna sida uppfångade Bob en skymt af en beslöjad dam. Bärarna, två ståtliga kulis i hvita dräkter och runda hattar, stodo och väntade vid bärstolens bägge kortändar.

Kavalleriet trafvade förbi, och medan Bob vandrade efter, gjorde han leende den anmärkningen till Yamaguchi, att ryttarna ej sutto särdeles ledigt i sadeln.

— Sannt nog, svarade Yamaguchi, men i Koreas gyttja och snö komma de att visa sig vara af större gagn än era lifgardister.

Kavalleristerna hade knappast hunnit en fjärdedels mil bortåt den landsvägsliknände gatan, då Bob såg, att en plötslig rörelse uppstod bland dem. En af de främsta ryttarnas hästar började, skrämd af en stor oxe, tungt lastad med halmkärfvar, som kom fram ur en gränd, att konstra och göra krumsprång. Plötsligt dansade han rundt, slog bakut, kastade af sin ryttare och satte åstad i galopp nedåt gatan.

Bob vände sig instinktmässigt om för att se, om någonting fanns, som kunde hejda djurets vilda lopp. Han såg, att den koreanske herremannen åter satt sin häst i gång och stöddes under af en tjänare på hvardera sidan, så att han ej skulle kullra ned från sin höga sadel. Tillsammans med bärstolen och sina tjänare upptog han nästan gatans hela bredd.

Vid detta lag hade människor börjat ropa och skrika, och hästhofvarnas smattrande kom allt närmare. Som efter allmän öfverenskommelse skingrade sig koreanens tjänare inåt husväggarna, palankinbärarna släppte sina stänger och lämnade sin börda midt på vägen, medan herremannen själf fick mycket bestyr med sin häst, som blifvit skygg af det tilltagande oväsendet.

Ingenting fanns emellan bärstolen och den framstormande hästen annat än Bob och Yamaguchi. Det låg utom allt tvifvel, att så vida ej djuret hejdades i sitt rasande anlopp, skulle det inom några ögonblick komma störtande rakt på palankinen. Denna, som bestod uteslutande af bambu och lackering, skulle då helt visst bli alldeles krossad, medan damen, som satt därinne, troligen skulle dödas eller åtminstone allvarligt skadas.

Faran var nu öfverhängande. Bob sprang några alnar framåt

för att möta den skenande hästen, och sedan han kommit på behörigt afstånd från palankinen, tvärstannade han

midt i vägen för det framspringande djuret. Just som hästen i vildt galopp kom förbi, tog Bob ett steg åt sidan, grep i den hängande tygeln och drog åt sig den med hela sin styrka. Lyckligtvis var hästen tämligen spenslig och knappast mer än fjorton kvarter hög, men Bob erfor i alla fall en känsla, när han grep om tyglarna, som om hans arm vridits ur led vid handlofven. Han släpades åstad och hade så när mist fotfästet, men nu kom Yamaguchi till hans hjälp och den förfärade hästen hejdades en aln från bärstolen. Där stod han, darrande i hela kroppen, med tungt arbetande bringa och skälfvande näsborrar.

Bob behöll tygeln i handen och började leda hästen uppåt gatan för att möta ryttaren, som var mera förargad än skadad. Då upphanns han af den koreanske herremannen, som nu var till fots. Han var ytterst upprörd, och i det han gjorde en djup bugning, började han utgjuta sig i tacksägelser på landets egendomligt monotona och »ryckiga» språk. Yamaguchi föll honom i talet och sade några ord på samma språk. Koreanen hejdade sig, gjorde en ännu underdånigare bugning och sade långsamt, på en underlig blandning af engelsk slang och uppstyltade fraser, som mycket tilltalade Bobs sinne för humor:

— Jag tackar er ofantligt, ärade herre. Ni klarade skifvan förträffligt. Ni räddade min maka — min bättre hälft, genom ert lysande mod. Men det hängde på ett hår!... Mottag, ärade herre, uttrycken för min djupaste tacksamhet!

Bob bugade artigt, men hans förlägenhet ökades, när den koreanske gentlemannen började lösa upp en af de många små orangegula sidenpåsar, som han bar hängande vid sitt skärp och hvilka tjänade honom som fickor, och ur densamma framtog ett mjukt visitkort, som han med ännu en djup bugning öfverräckte åt sin välgörare. Bob tackade och tittade förbryllad på kortets obegripliga hieroglyfer.

— Förstår ni inte! sade koreanen. — Mitt namn, ärade herre, är San-Po. Jag är —

Han tvärstannade och såg rådlös ut. i Synbarligen letade hanefter det rätta engelska ordet. Men så klarnade hans panna, och han återtog brådskande:

— Jag är hjälper-till-att-bestämma i hans kejserliga majestäts krigsministerium. Om, hedervärde herre, ni vill göra mig äran af ett besök i mitt hus i närheten af An-ju, skall jag anse det som den största möjliga ynnest — skulle vara pin lifvadt!

Yamaguchi log, tydligen njutande af situationen. Han gjorde intet försök att hjälpa Bob ur förlägenheten.

Jag tackar er så mycket, min herre, sade Bob. — Men jag är rädd, att jag just nu inte alls skall åt det hållet... En annan gång — kanhända...

Han afslutade meningen med en bugning, hvarpå koreanen svarade med en flödande tacksamhetsutgjutelse för att Bob var så nedlåtande.

Men när Bob vände sig om för att fortsätta sin vandring tillsammans med Yamaguchi, märkte han, att den japanska förbindligheten äfven har en afvigsida. Orden förstod han visserligen ej, men det var omöjligt att taga fel på lönen hos den störtsjö af ord, hvarmed gentlemannen öfveröste sina pliktförgätna bärare, hvilka nu skamflata smögo tillbaka till bärstolen.

— Hvad i all världen menar han med »hjälper-att-bestämma» i krigsministeriet?

— Åh, krigsministern, Pan-Jo, som afgör alla ärenden, har flere hvad ni kalla undersekreterare, Cham Pan, hvilket betyder »hjälp att bestämma». Under dem sortera Cham Vi, som betyder »hjälp att diskutera». Vår artige vän är en af dessa Cham Pan. Men det kan verkligen göra detsamma, för hela armén är komplett oduglig. Den strider aldrig.

— Är väl bara till för syns skull, sade Bob leende.

— San-Po har tillbragt ett år eller två i England, men gjorde visst sina första lärospån i språket på någon sjömanskrog. Däraf hans egendomliga uttryckssätt.

— Ja, hans ordförråd är litet blandadt... Herr Hjälper-att-bestämma var verkligen en kuriös uppenbarelse. Jag

säger som han själf, att det skulle vara »pin lifvadt» att se honom hemma hos sig, men jag tror ändå inte, att jag skulle få fullt så roligt som på mitt besök i Nikko. Aldrig har jag haft trefligare,

än när jag var och hälsade på hos en af era landsmän där, Kobo San.

— Kobo San? utbrast Yamaguchi med ett tonfall af stor öfverraskning.

— Ja. Känner ni honom?

— Jag har råkat honom, svarade löjtnanten kort och i åter förändrad ton.

Bob såg på honom, men hans ansikte var outgrundligt.

VII.

Torpedbåtjagarnas strid.

När Yamaguchi uträttat sitt ärende i Söul, dröjde han ej med att återvända till Chemulpo. I saknad af andra instruktioner bestämde han sig för att behålla Bob, och en halftimme efter de bägge vännernas ankomst ångade »Kasumi» ut ur hamnen för att återförena sig med flottan.

De ytterst liggande pansarbåtarna kommo i sikte omkring nittio mil sydost om Liau-ti-schans udde. Genom sin kikare såg Bob en torpedjagare skilja sig från eskadern och hastigt komma emot »Katsumi».

— Den kommer för att förvissa sig om hvilka vi äro, anmärkte Yamaguchi.

När nykomlingens identitet blifvit på ett tillfredsställande sätt konstaterad, hissade den andra båten signaler, af hvilka Yamaguchi erfor hufvudeskaderns läge. Två timmar senare fick »Kasumi», som gick för half maskin, kryssareskadern i sikte, och ungefär fem mil längre bort aftecknade sig skogen af master, som tillhörde de japanska slagskeppen.

Hållande rätt inpå »Mikasa» begaf sig Yamaguchi bort i en roddbåt för att aflägga rapport inför amiral Togo. Han återkom, mycket glad i hågen öfver att ha fått order att ställa sig till kapten Asais disposition. Denne förde befälet öfver de tre torpedbåtjagare, som utgjorde första divisionen af den japanska torpedbåtflottiljen.

— Än jag då? frågade Bob.

än när jag var och hälsade på hos en af era landsmän där, Kobo San.

— Kobo San? utbrast Yamaguchi med ett tonfall af stor öfverraskning.

— Ja. Känner ni honom?

— Jag har råkat honom, svarade löjtnanten kort och i åter förändrad ton.

Bob såg på honom, men hans ansikte var outgrundligt.

VII.

Torpedbåtjagarnas strid.

När Yamaguchi uträttat sitt ärende i Söul, dröjde han ej med att återvända till Chemulpo. I saknad af andra instruktioner bestämde han sig för att behålla Bob, och en halftimme efter de bägge vännernas ankomst ångade »Kasumi» ut ur hamnen för att återförena sig med flottan.

De ytterst liggande pansarbåtarna kommo i sikte omkring nittio mil sydost om Liau-ti-schans udde. Genom sin kikare såg Bob en torpedjagare skilja sig från eskadern och hastigt komma emot »Katsumi».

— Den kommer för att förvissa sig om hvilka vi äro, anmärkte Yamaguchi.

När nykomlingens identitet blifvit på ett tillfredsställande sätt konstaterad, hissade den andra båten signaler, af hvilka Yamaguchi erfor hufvudeskaderns läge. Två timmar senare fick »Kasumi», som gick för half maskin, kryssareskadern i sikte, och ungefär fem mil längre bort aftecknade sig skogen af master, som tillhörde de japanska slagskeppen.

Hållande rätt inpå »Mikasa» begaf sig Yamaguchi bort i en roddbåt för att aflägga rapport inför amiral Togo. Han återkom, mycket glad i hågen öfver att ha fått order att ställa sig till kapten Asais disposition. Denne förde befälet öfver de tre torpedbåtjagare, som utgjorde första divisionen af den japanska torpedbåtflottiljen.

— Än jag då? frågade Bob.

Herr Hjälper-att-bestämma.

Se sida 62.

— Minsann jag det vet. Faktum är, att jag alldeles glömde bort er. Jag nämnde inte ert namn, och det gjorde heller inte amiralen.

— Ur sikte, ur minnet, anmärkte Bob lakoniskt. — Men mig kan det egentligen göra detsamma, för nu, när jag väl blifvit van vid det här äggskalets små egenheter, trifs jag utmärkt. Finnes det några utsikter till att här blir drabbning?

— Mycket stora utsikter, skulle jag tro. Jag inbillar mig, att vi skola försöka »märka» fienden ännu en gång.

— Hela flottan, menar ni?

— Visst inte. Jag har för mig att amiralen vill se, hur vi småmygg kunna stingas. Nu blef ni visst haj?

— Inte det ringaste. Det finns ingenting, som jag är mera nyfiken att få se.

— Det där *kan* vara mod, men jag skulle ändå tro, att det är rena okunnigheten. Här ligga vi midt ute på hafvet, som ett äggskal — det vet ni. Men i våra förrådsrum ha vi så mycket sprängämnen, att vi kunna sända halfva London rakt upp i luften, och ett enda välriktadt skott, som träffar oss, skulle sönderdela oss i alla våra elementära atomer.

Den önskade ordern kom, fortare än som var väntadt. Sent på eftermiddagen onsdagen den 9 mars signalerade amiral Togo åt två divisioner torpedbåtjagare att närma sig Port Arthur. Den ena divisionen skulle bevaka inloppet, medan den andra lade ut minor på åtskilliga punkter längs kusten. Det sistnämnda uppdraget tillföll kapten Asais division.

Mörkret hade fallit på, och sjön gick hög, då de bägge flottiljerna, följda på ansenligt afstånd af ett par kryssare, skilde sig från återstoden af flottan och ångade norrut mot Port Arthur. Ombord å »Kasumi» förmärktes inga af dessa förberedelser till aktion, som Bob bevittnat på »Mikasa». En torpedbåtjagare måste alltid vara färdig. Officersmässen och en hytt apterades till sjukrum för de sårade, Trallan, som för torpederna från förrådsrummet under det hvälfda däcket till tuberna akterut, lyftes in på sina räler; Yamaguchi hade en kort öfverläggning med ingenjören och gick därpå till sin plats på bryggan för ut, säker på att allting var klart.

Flottiljen fick hamnens ljus i sikte kring midnatt. Båtarnas närvaro upptäcktes snart af ryska spejare, ty med oregelbundna mellanrum pröfvade fästningsverkens kanoner sin längsta skottvidd för att söka träffa dem. Några

mil från hamnen skildes divisionerna åt, och numro två höll direkt kurs på hamnen, där den lyckades lägga ut minor från farledens mynning längs kusten bort emot Dalny. Kapten Asais tre båtar kryssade under tiden bort från Liau-ti-schans udde.

Bob stod kvar hela natten hos Yamaguchi på bryggan, där han tyckte det var mindre kallt än under däck. Trots den flammande fyren hade han aldrig kännt kylan så bitande som i kaptenens hytt, när han dök ned genom den lilla runda skeppsluckan för att hämta ytterligare en rock åt Yamaguchi.

Omkring klockan tre på morgonen började de gå längs efter kusten. De hade vågorna emot sig, hvilka med väldig kraft bröto in öfver fördäck, och det yrande skummet stänkte högt öfver de segeldukskärmar, som omgåfvo kommandobryggan.

Dagen bräckte just då utkiken fick i sikte de låga skrofven af åtskilliga torpedbåtjagare långt borta vid horisonten. Underrättelse härom signalerades genast till kapten Asai på »Akatsuki». Från sin kommandobrygga upptäckte han snart, att fartygen, som närmade sig, voro till antalet sex; efter allt att döma kunde de ej tillhöra den japanska eskadern. Order gafs ögonblickligen till anfall. Allting var redan färdigt till omedelbart förestående aktion. Hvarje man var på sin plats, och de tre båtarna, som med farten hos ett expresståg klöfvo de väldiga sjöarna, satte rak kurs på de sex ryska jagarna.

— Striden är en smula ojämn hvad antalet fartyg angår, anmärkte Bob till Yamaguchi.

Japanen ryckte på axlarna.

— De äro inga öbor, sade han. — I det fallet likna vi er britter, som äro födda sjömän, och jag skulle tro, att vi reda oss en smula bättre till sjöss än de. Dessutom äro vi antagligen bättre beväpnade. En rysk jagare har bara trepundiga snabbeldskanoner utom sina tolfpundare. Deras skott kunna naturligtvis genomborra vårt äggskal, men skotten från vår sexpundare komma att göra deras inre delar betydligt mera skada.

— Kommer ni då inte att använda era torpeder?

— Nej. Den ena korpen hackar inte ut ögonen på den andre; vi spara våra torpeder till större villebråd.

— Skall ni heller inte använda det vridbara tornet? frågade Bob, när han märkte, att Yamaguchi ej gjorde min af att lämna kommandobryggan.

— Nej, det är bättre att löpa risken ute i det fria. De där titthålen verka bara enerverande, när man vill ha en god öfverblick af fienden.

De tre fartygen voro nu i linje efter hvarandra — gående rakt på den ryska flottiljen. »Akatouki» var i spetsen, »Kasumi» höll sig en kvarts mil efter, och »Asashio» följde som nummer tre på samma afstånd.

Bob, som stod kvar på bryggan i fören, brann af intresse och glad förväntan. Alla hans sinnen tycktes skärpta. Han erfor ingen känsla af fara, trots sin vetskap om att ett enda välriktadt skott från ryssarna skulle kunna spränga krutförråden under honom i luften och förinta fartyget och hvarenda själ ombord. Hans starkaste förnimmelse var otålighet. Båten rusade framåt med en hastighet, större än kapplöpningshästens, och ändå tyckte han, att den gick långsamt, alldeles för långsamt... Han skulle ha velat ropa: »Raska på! Raska på! Fortare! Fortare!»

Två minuter hade förflutit sedan ordern gafs: »Full fart framåt!» Då gnisslade sexpundaren från »Akatsukis» brygga. Från detta ögonblick hörde och såg Bob ingenting utom det, som hände ombord på hans eget fartyg.

Omedelbart efter det att »Akatsuki» öppnat elden, gaf Yamaguchi sin första order. Det ljöd en örondöfvande knall; båten tycktes nästan stanna ett ögonblick i sitt vilda lopp, likt kapplöpningshästen, som häftigt hålles in, och efter en eller två sekunder såg Bob ett rökmoln öfver den i têten gående ryska båten. Som den gick med trettio knops fart, skakade den ögonblickligen af sig det svarta täckelset och utgick därur med ena skorstenen komplett ramponerad. Bob hörde ej granatens explosion; dånet och braket från »Kasumi» och de andra japanska fartygen samt från de annalkande ryssarna var för våldsamt för att man skulle kunna urskilja några speciella ljud,

såvida de ej kommo från några meters håll.

Nästan innan han fattat det, hade de bägge flottiljerna mötts och passerat hvarandra. De voro endast ett par meter från hvarandra, så nära, att de ryska sjömännens ansikten med lätthet sågos Men längre fram ihågkom Bob blott helt få detaljer, ty den tid båtarna voro jämnsides belöpte sig endast till några sekunder. Båtarna sköto förbi hvarandra med en sammanlagd fart af omkring sextio mil i timmen.

När »Kasumi» befann sig midt framför den främst gående ryska båten, som redan fått en salva från »Akatsuki», förenade hennes tolfpundare sin mullrande bas med knallarna från de lättare kanonerna, som sköto allt hvad tygen höllo. I detta ögonblick träffade ett skott från en trepundare träramen kring kompassen, några fot från den plats, där Bob stod. En skärfva från den springande granaten träffade artilleristen, som skötte sexpundaren på främre bryggan; mannen dog ögonblickligen, och en kamrat steg utan att blinka fram och intog hans plats.

Strax därpå tog en granat från en tolfpundare med sig ventilatorn till eldrummet akterut, och en trepundare, hvilken trängde genom skrofvet som om det varit af papper, kreverade inne i officersmässen, svårt skadande en man, som väntade där för att taga emot de sårade. Sedan gledo de bägge eskadrarnas sista båtar förbi hvarandra, och »Kasumis» tolfpundare akterut lade in en afskedsgranat, som tydligen träffade bland ryssens ångrör, ty när röken från den springande projektilen något lättat, såg man hela båten insvept i ett väldigt moln af ånga.

Bob var egentligen förvånad öfver den obetydliga totaleffekten af denna kraftiga beskjutning från ömse håll. Men han förstod sedermera, att med den hastighet, hvarmed båtarna gingo, var det än mera förvånande, att verkan var så pass stor som den var.

Men striden var ännu icke öfver. På en signal från »Akatsuki» gjorde de japanska båtarna helt om på en sträcka, föga öfverstigande deras egen längd, och så började de förfölja fienden, gående för half maskin för att betäcka den skadade båtens reträtt.

Den ryska flottiljen såg ut att vara en smula i upplösningstillstånd; förmodligen hade båtarna blifvit svårt träffade, och antingen hade deras befälhafvare ej någon bestämd handlingsplan, eller ock hade deras maskineri blifvit så pass illa åtgånget,

att rörelserna fördröjdes. Två hade vändt, men tre andra manövrerade på ett mycket knappt område, hindrande hvarandra i rörelserna. Den sjätte, den stackars krymplingen, sågs anträda sin ensliga färd till Port Arthur bäst han kunde.

Kapten Asai var ej sen att gripa tillfället. Efter att en smula ha ändrat kursen, så att han i sned riktning skar ryssarnas väg vände han hela bredden af sina styrbords kanoner mot den fientliga flottiljen, som nu fullständigt råkat i oordning. Men innan ryssarna hunnit draga fördel af den breda skottafla, som erbjöds dem, lät han sina båtar åter formera en linje och satte kurs rakt ned på fienden.

Denna gång passerade de bägge flottiljerna så nära intill hvarandra, att en man skulle ha kunnat kasta en lina från den ena båten öfver till den andras däck. De rörde sig nu med betydligt mindre hastighet än vid det föregående mötet, och verkningarna af det ömsesidiga bombardemanget blefvo följaktligen större. För första gången kände Bob en darrning, ej af personlig fruktan, utan som en reflex af de vilda uppträdena rundt omkring. Det tycktes honom, som om ingenting skulle kunna öfverlefva det hagel af granater, som tjöt och hvisslade genom luften för att springa sönder med öronbedöfvande dån, när någon af projektilerna hade den turen att finna en fristad i den käcka »Kasumis» skrof eller öfverbyggnad. En bomb, tydligen från en trepundare, studsade från det hvälfda däcket framåt fören till och exploderade i luften omkring tio alnar åt styrbords sida, hvarvid skärfvorna slogo ett hål i skorstenen akterut och tog bort en del af träfalsen kring kompassen, som stod ett par fot längre bort.

— Där går vår kompass numro två. Nu ha vi bara den fristående kvar, sade Yamaguchi.

Nästan i samma ögonblick ljöd en skräll rakt nedanför den plats, där Bob stod. En tolfpundsgranat hade flugit rakt igenom rummet, där sjökorten förvarades, dock utan att explodera.

— Det var tur, det, sade Bob.

Ja. Vi ska ge den där fjärde ryssen litet peppar, sade Yamaguchi med ansiktet strålande af ifver.

Han gaf en order, och alla »Kasumis» babords kanoner aflossade ett glatt lag mot den ryske jagaren, hvarvid flere bomber

sprungo mot dess skrof strax öfver vattenlinjen. Bob gaf akt på det plågsamt spända uttrycket i de ryska matrosernas ansikten, och hans näthinna upptog en skarp ögonblicksbild, som strax åter försvann — bilden af en man, som träffats af en skärfva från en japansk granat och med utbredda armar föll tvärs öfver sin kanon

Efter ytterligare några sekunder kom »Kasumi» åter tvärs för den sista båten i den ryska linjen. Den svarade så matt på Yamaguchis skickligt affyrade bredsida, att det var tydligt, att den redan blifvit illa åtgången af »Asashio», som nu var i têten. Men just som fartygen passerade hvarandra, tog en groflemmad ryss upp en bleckdosa och slungade den med så godt sikte mot »Kasumi», att den föll ned på den platform, där Yamaguchi och Bob stodo. Den senare lyfte genast upp den för att kasta den i sjön, men Yamaguchi höll tillbaka hans hand.

— Det är ingen fara, sade han, den kommer inte att explodera nu. Vi behålla den, ni skall få den i present af mig.

I detta ögonblick exploderade en granat från en trepundare nere i eldrummet akterut, där den fördärfvade ett ångrör och svårt sårade en af maskinisterna.

— Stackars Minamisava! sade Yamaguchi, när han blef underrättad därom. — Han blef två gånger lofordad för tapperhet under anfallet på Port Arthur för en månad sedan.

Vid detta lag hade flottiljerna åter passerat hvarandra. Men när kapten Asai vände ännu en gång för att förnya striden, fann han, att fienden fått nog. Den ångade för full maskin rakt på hamnen. Order gafs att förfölja, men ryssarna hade för långt försprång för att de skulle kunna upphinnas, innan de kommit i skydd af sina kryssare och batterier i land. Förföljandet måste uppges, och de japanska befälhafvarna ägnade nu sin uppmärksamhet åt reparationen af de skador, som båtarna lidit under drabbningen.

Fulla resultatet af denna lifliga fyrtio minuters batalj blef ej kändt ombord på »Kasumi» förrän någon tid efteråt. Nära hamninloppet afskar den japanska flottiljen numro två vägen för två af de ryska torpedbåtjagarna. Ehuru ryssarna voro ganska ansträngda efter den hårda medfarten kort förut, visade de ingen brist på mod. En kort, skarp strid uppslod, hvarunder en af båtarna slank förbi fienden och kom undan. Den andra däremot,»Stereguschitschi», var ej lika lycklig. Hon blef ett byte för en japansk jagare och togs på släp. Men hon läckte svårt; bogserlinan sprängdes som en bomullstråd af en väldig sjö, och lämnad åt sitt öde sjönk »Stereguschitschi» i djupet.

De tre båtarna tillhörande kapten Asais division gingo under tiden i ungefär en timme med endast så pass fart, att de lydde rodret. Man ville förvissa sig om vidden af deras skador och få dessa snarast möjligt repererade. Ombord å »Kasumi» hade två kompassfodral ramponerats; en del af kommandobryggan för ut hade skjutits bort, en skorsten hade rämnat och ett af rummen under däck nästan helt och hållet fördärfvats. Men den allvarligaste skadan bestod däri, att ångröret krossats, hvarigenom den ena maskinen gjorts obrukbar.

De bägge andra båtarna lågo bredvid, medan en del reparationer företogos; det hade ej varit rådligt att låta »Kasumi» ensam riskera ett möte med den ryska kryssareskadern.

Arbetet var i själfva verket nätt och jämt fullbordadt, då två kryssare, »Bayan» och »Novik», den senare förande amiral Makaroffs flagga, ångade ut från Port Arthur och satte rak kurs på de tre japanska båtarna. Men i samma ögonblick skymtade en hel skog af pansarskeppmaster vid horisonten. Den japanska flottan kom tydligen till undsättning, och de bägge ryssarna, som fruktade att få återvägen afskuren, drogo sig tillbaka, växlande på långt håll några skott med de främsta japanska kryssarna, tills de åter löpte in i skydd af fortena.

— Blir det nu nytt bombardemang? sade Bob till Yamagata, då de ståtliga slagskeppen gledo förbi.

— Kanhända. Flaggskeppet signalerar till oss.

— Hvad signalerar det?

— Ingenting viktigt; amiralen säger bara, att han är nöjd med oss.

Det var icke Yamaguchi, som rodnade af belåtenhet, utan Bob. Han kom ihåg det historiska: »Bra gjordt, *Condor!*» och blef en smula varm om kinderna, därför att han nu bättre fattade innebörden.

Slagskeppen gledo förbi och intogo en position, där de hvarken kunde se de ryska fartygen eller ses af dem. Låtande

sina tolftuntskanoner spela slungade de bomb efter bomb in i staden och hamnen, och verkningarna af skotten signalerades genom trådlös telegrafi från den på andra sidan udden stationerade kryssareskadern. Beskjutningen varade nära fyra timmar, hvarunder flere eldsvådor sågos utbryta inne i staden, och en aflägsen explosion förkunnade, att ett krutmagasin sprängts i luften. Ryssarna besvarade elden endast helt matt, och vid tvåtiden drog sig amiral Togo tillbaka efter att ha vunnit sitt närmaste syftemål. Han ledsagades af kryssar- och jagare-eskadrarna.

Två timmar senare fick Yamaguchi signal att han skulle komma ombord på flaggskeppet. Det blåste nu hårdt, sjöarna spolade öfver »Kasumis» däck och försatte henne i våldsamt vaggande rörelse. Att sätta ut en båt var förenadt med ej ringa svårighet. När den käcke lille löjtnanten kom fram till »Mikasa», måste han ha varit genomblöt från topp till tå.

— Nå, sade Bob, när han kom tillbaka, har ni blifvit befordrad nu igen?

— Nej, men ni har det.

— Hvad menar ni?

— Amiralen har kommit ihåg er, det är alltsammans. I morse, när ni var glömd, var ni nere vid nollpunkten; nu kan ni snart vara uppe vid kokpunkten. Jag skall föra er ombord på »Yoshino» — om jag kan.

— Husch, då bli vi allt duktigt blöta! Om ni kan, säger ni?

— Ja. Jag är beordrad till Yaluflodens mynning och skall släppa af er under vägen, om jag kan göra det utan att förlora någon tid.

— Brådskar det då?

Men Yamaguchi svarade ej. Han höll på att telefonera till maskinrummet.

Efter några minuter ångade »Kasumi» makligt framåt för half maskin, i nordostlig riktning. Blåsten ökade till half storm; väldiga sjöar bröto dunsande och smattrande öfver båten, och Bob gladde sig icke särskildt vid tanken på den grundliga blöta, som han måste underkasta sig, om han ville komma fram till »Yoshino».

Han blef öfvermåttan belåten, när han såg, att afståndet mellan

Karta öfver Korea och delar af Mandschuriet.jagaren och kryssareskadern ökades i stället för att minskas. Yamaguchi hade tydligen uppgifvit tanken på att föra honom ombord på »Yoshino». Af hans sätt hade Bob redan förstått, att den expedition, som han nu i största hast anträdde, var ganska viktig, och när löjtnanten slutligen vände sig mot honom och lakoniskt sade: »Har inte råd att offra någon tid på er», klappade hans hjärta hastigare vid tanken på, att han skulle få stanna kvar på »Kasumi» och deltaga i de äfventyr, som den närmaste framtiden kunde ha att bjuda på.

VIII.

Vännerna skiljas åt.

Under någon tid var Yamaguchi för träget upptagen med att navigera båten mellan Elliott- och Blonde-öarna för att sysselsätta sig med Bob. Men när han kommit genom sundet, lämnade han kommandobryggan och gick ned för att få någonting att äta.

Nu först berättade han för Bob, hvari hans uppdrag bestod. Han hade fått order att bevaka Koreabuktens kustlinje ända fram till Yalufloden, lämna rapporter angående isens beskaffenhet och i synnerhet undersöka förhållandena vid flodens mynning. Om han samtidigt kunde inhämta någon upplysning rörande de ryska stridskrafternas fördelning längs kusten, vore det så mycket bättre. Men äfven om han personligen utsatte sig för risker, fick han på inga villkor äfventyra båten; i krigstid är det svårt att ersätta jagare.

— Nu är ni bunden i tio dagar, förstår ni, sade han till Bob. — Jag måste vara tillbaka inom den tiden, och så länge får ni stanna kvar hos mig.

— Ni skall väl gå i land, kan jag tro? sade Bob.

- Ja, om jag kan reda mig med isen. Och det tror jag kommer att gå. Jag har varit åt det här hållet förut; jag förmodar det är därför, som amiralen valt ut mig till den här expeditionen. Såvida det inte skulle vara därför, att den ena af våra maskiner är otjänstbar. Isen brukar vanligen hålla sig inåt land

jagaren och kryssareskadern ökades i stället för att minskas. Yamaguchi hade tydligen uppgifvit tanken på att föra honom ombord på »Yoshino». Af hans sätt hade Bob redan förstått, att den expedition, som han nu i största hast anträdde, var ganska viktig, och när löjtnanten slutligen vände sig mot honom och lakoniskt sade: »Har inte råd att offra någon tid på er», klappade hans hjärta hastigare vid tanken på, att han skulle få stanna kvar på »Kasumi» och deltaga i de äfventyr, som den närmaste framtiden kunde ha att bjuda på.

VIII.

Vännerna skiljas åt.

Under någon tid var Yamaguchi för träget upptagen med att navigera båten mellan Elliott- och Blonde-öarna för att sysselsätta sig med Bob. Men när han kommit genom sundet, lämnade han kommandobryggan och gick ned för att få någonting att äta.

Nu först berättade han för Bob, hvari hans uppdrag bestod. Han hade fått order att bevaka Koreabuktens kustlinje ända fram till Yalufloden, lämna rapporter angående isens beskaffenhet och i synnerhet undersöka förhållandena vid flodens mynning. Om han samtidigt kunde inhämta någon upplysning rörande de ryska stridskrafternas fördelning längs kusten, vore det så mycket bättre. Men äfven om han personligen utsatte sig för risker, fick han på inga villkor äfventyra båten; i krigstid är det svårt att ersätta jagare.

— Nu är ni bunden i tio dagar, förstår ni, sade han till Bob. — Jag måste vara tillbaka inom den tiden, och så länge får ni stanna kvar hos mig.

— Ni skall väl gå i land, kan jag tro? sade Bob.

- Ja, om jag kan reda mig med isen. Och det tror jag kommer att gå. Jag har varit åt det här hållet förut; jag förmodar det är därför, som amiralen valt ut mig till den här expeditionen. Såvida det inte skulle vara därför, att den ena af våra maskiner är otjänstbar. Isen brukar vanligen hålla sig inåt land

ännu några veckor, men just innan Vi komma fram till Taku-schan, finns det en landremsa, där genom strömdragens inverkan isen ibland redan nu gått upp. Har jag tur med mig, lär nog en roddbåt kunna kila sig

fram, om också inte själfva jagaren.

— Hör på, ni kan väl låta mig få följa med er!

— Det går visst inte för sig. Jag är redan en skåra längre ned i amiralens ynnest därför att jag inte kunde lämna utaf er till »Yoshino», och det duger inte att rapportera, att ni är alldeles! putzweg.

— Men hvarför kan jag inte få följa med dit ni tar vägen?

— För det första, så är detta mitt uppdrag och inte ert. Amiralen har fullt upp med löjtnanter, men bara en Bob Fawcett! Dessutom, hvarför utsätta er för fara? Om ryssarna fånga er blir jag skjuten. Nåja, den utsikten får ju räknas med till mitt yrke, men ni — ni blir också skjuten, och en engelsman är värd — hur många af någon annan nation?

— För många för att kunna räknas, svarade Bob leende.

— I alla händelser är ni dubbelt så bred och nästan dubbelt så lång som jag, och — en viktig sak! — ni skulle få svårt att gälla för kines.

— Aha, ni ämnar alltså förkläda er?

— Det kan hända. Jag hänger på mig en hårpiska — jag ämnar inte låta ta mig, om jag kan förhindra det.

— Vet ni hvad, jag har kommit att tänka på någonting. När ni talar om förklädnad, så börjar jag undra om den där kinesen, som jag såg i Söul, verkligen var en kines. Först såg jag honom i Sasebo tillsammans med en annan; det var någonting med dem, som föreföll mig bekant. Tror ni inte, att det i själfva verket kunde ha varit japaner, som jag råkat i Tokio?

— Möjligt är det förstås, men i ert ställe skulle jag inte draga några förhastade slutsatser. Deras förklädnad måste ha varit ganska oskyldig, om ni genomskådade den, sedan ni blott sett en flyktig skymt af vederbörande i Tokio.

— Åh, jag har godt minne för ansikten. Men låt oss gå upp på däck, det är så gräsligt kallt härnere.

Båten hade nu Elliottöarna omkring tio knop bakom sig på babords sida. När de blickade bortåt denna riktning, fäste Bob

Yamaguchis uppmärksamhet på flere fartygsmaster, som höjde sig inne bland öarna. Löjtnanten smålog, men svarade ingenting. Bob, som mot sin vilja blef något stött öfver sin väns förtegenhet, bildade sig då en egen teori: båtarna voro troligen transportfartyg, som forslade manskap eller förråd till öarna, eller kanske beredde väg för en japansk armékår i förväntan på en belägring af Port Arthur.

Hållande sig ett godt stycke utåt viken ångade »Kasumi» framåt genom motig sjö i nordostlig riktning. Mörkret föll på och fastän han ogärna ville gå ned och frysa, blef Bob slutligen så trött, att han måste gå till kojs. Han tillbragte en långt ifrån behaglig natt; det var som om han legat och sofvit under en filt af is.

För att spara kol gick »Kasumi» under de mörka timmarna för mindre än half maskin, och dagen grydde, när båten kommit på höjden af Taku-schan. Hela dagen höll Yamaguchi kursen långt från land, så att båten ej skulle ses inifrån kusten, som låg med ett bräm af is. Vinden hade mojnat och endast kvarlämnat långa dyningar på vikens yta.

I skymningen löpte »Kasumi» in mot land, sedan omsorgsfulla lödningar företagits på flera punkter, och Yamaguchi fann, såsom han hoppats, att strömdraget hållit en smal passage öppen mellan Taku-schan och ön Talu. Efter att ha meddelat sin afsikt att gå i land gick han in i mässen och återkom snart förvandlad till en högst presentabel ung kines, med hängande mustascher, hårpiska, en liten flat mössa på hjässan och allt annat tillbehör. En båt sattes ut, och löjtnanten gaf sig i väg med hälsning, att han troligen kom tillbaka i daggryningen.

Detta var den första af flere korta expeditioner i land som Yamaguchi företog nattetid. Bob kunde aldrig förmå honom att tala om hvad han gjorde, men han märkte, att japanen alltid föreföll ytterst belåten. Vid alla dessa tillfällen följdes samma plan: Yamaguchi rodde i mörkret så nära intill stranden som isbrämet tillät och

tillryggalade sista vägbiten gående till fots på isen. Båten vände sedermera åter till Kasumi och låg kvar till i dagbräckningen, då den åter for i land och hämtade löjtnanten.

På detta sätt förflöto fyra dagar, och på aftonen af den

fjärde, då »Kasumi» kommit rakt på Yaluflodens mynning meddelade Yamaguchi Bob, att han nu begaf sig ut på den sista af sina nattliga expeditioner. Han hoppades, när han kommit åter från den, kunna ånyo förena sig med flottan och inlämna rapport till amiral Togo.

— Jag kanske blir borta längre den här gången, sade han.

— Kan inte jag få följa med? Hvarenda gång ni varit borta har jag gått i den grufligaste ångest för att ni inte skulle komma tillbaka, och tiden här går bra nog långsamt.

— Det är tyvärr alldeles omöjligt.

— Hur länge tror ni, att ni kommer att vara borta den här gången?

— Det kan jag inte säga, men jag har stoppat ned risförråd för tre dagar i mina fickor. Jag hoppas, att jag inte skall bli borta så länge. Det är bäst ni roar er med att spela *go*.

— Men tänk, om ryska flottan kommer, medan ni är borta? För min del förstår jag inte, hur en befälhafvare kan lämna fartyget så här.

— Nej, ni är ju heller inte amiralen!... Men jag tror inte att ni behöfver gå och ängsla er för ryssarna. Port Arthur-flottan törs inte komma, och den vid Vladivostok kan antagligen inte. Adjö!

Två dagar förflöto, och när den andra dagen var slut, visste Bob ej hvar han skulle göra utaf sig; han hade spelat *go* tills det gick rundt i hufvudet på honom. Han ströfvade omkring öfver hela fartyget och undersökte för tionde gången hvarje vinkel och vrå däraf, tills han kände, att han skulle kunna upprita ur minnet en plan af hela dess konstruktion. En af artilleristerna, som kunde en smula engelska, fick han att säga före några japanska fraser af vanligaste slag, såsom *nodo ga kawakimashita*, »jag är törstig», hvilket för en japan är »halsen har torkat»; »jag är hungrig» — *o naka ga sukimashita*, »högtärade insidan har blifvit tom», samt »det är gräsligt kallt» — *o samu gozaimasu*, »högtäradt kallt det vördnadsvärdt är», tills han undrade, huruvida det skulle vara korrekt japanska att säga »jag skall i all vördnadsvärdhet dänga högtärade skallen».

Men äfven detta slags förströelse miste snart sin uppiggandeverkan, och till den håglöshet han kände sällade sig snart ängslan för Yamaguchis öde. Han hade uppriktigt fästat sig vid den lille löjtnanten. I solnedgången bägge aftnarna rodde båten in mot land i enlighet med kaptenens instruktioner, men bägge gångerna kom den tillbaka utan den man sökte.

Den tredje aftonen beslöt sig Bob för att följa med båten. Himlen var klarare än den varit på många nätter; månen höll på att gå upp, och hvilken risk det än förut varit för att båten skulle ses från stranden, var den nu mångdubblad. Bob kände sig ängslig till mods, och sittande i fören tittade han genom sin kikare öfver de snöhöljda slätterna och låga kullarna, som sträcka sig på ömse sidor om Yaluflodens mynning.

Matroserna rodde in till isbrämets kant och hvilade därefter på årorna. Många minuter förflöto. Besättningen väntade under tystnad, och när månen steg högre och dess strålar återkastades af snön, blef det nästan lika ljust som om dagen. Sjön skvalpade tungt mot båtens sidor och sprutade upp mot isens tandade kanter; eljest förnams intet ljud.

Plötsligt blef en liten mörk gestalt synlig mot den ljusa bakgrunden. Den hade tydligen kommit fram bakom en liten kulle, hvars konturer smälte samman med allt det öfriga hvita. Föremålet visade sig snart vara en liten man som sprang — sprang för brinnande lifvet. Bob ställde sig häpen upp i båten, undrande, om detta ändtligen var Yamaguchi. Omedelbart därefter såg han andra gestalter uppdyka på den snötäckta åsen, och han drog häftigt efter andan, när han urskilde, att det var män till häst. De kommo hastigt åsen utför och redo vidare ned emot hafvet efter den springande gestalten. Bob höjde kikaren till ögonen; ja, han, som sprang, var Yamaguchi, och

ryttarna buro pälsmössor och kosackernas långa spjut. Den flyende sprang för lifvet!

Åsen låg nära en half mil längre bort. Mellan den och båten utbredde sig en nästan flat sträcka full med dyiga pölar, nu täckta, till flere tums djup med nyfallen snö, och ett femtiotal famnar is, som ej företedde någon olikhet med fasta marken. Skulle Yamaguchi hinna fram till båten i tid? Han hade något försprång, men förföljarna redo, och, som Bob nu såg, de voro åtta stycken. Det tycktes nästan omöjligt, att den springande

kunna hinna undan. Ändå föreföll det omöjligt att bistå honom. Matroserna i båten hade gevär, men nu, när såväl förföljare som den förföljde hunnit utför sluttningen och kommit ned på släta marken, skulle ett skott, om än aldrig så väl riktadt, kunna träffa just honom, som det var afsedt att bistå.

Under ett ögonblick af intensiv spänning tyckte sig Bob lefva en hel lifstid. Därpå ropade han ut till männen att stanna kvar där de voro — de kunde ej engelska, men de förstodo meningen af tonfallet — och så hoppade han öfver båtens reling upp på iskanten. Isen knakade och sjönk under honom, men han ilade med långa språng upp emot stranden, ifrig att komma den flyende till hjälp. Den lille japanen såg ut att knappast förmå mera.

Isen knarrade och stönade, medan Bob sprang vidare. Han kom upp på den mjukare snön, och han måste sakta farten; ett skott från en af de förföljande kosackerna hven tätt förbi hans öra. Han ropade med sina lungors fulla kraft ut ett ord af uppmuntran till den flämtande Yamaguchi, och sedan, hoppande, tumlande, raglande öfver de famnar snötäckt mark, som ännu återstodo, grep han japanen vid armen och vände om för att tillsammans med honom springa tillbaka till båten. Men hela tiden kände han, att allt hopp var ute för dem, ty den främste ryttaren, som hade en raskare häst än kamraterna, var nu endast några famnar från dem.

Plötsligt brann ett skott af från båten. Bob hörde en underligt stönande suck bakom sig. Ett ögonblick senare kände han den fallande tyngden af en tung kropp, och kastades våldsamt framstupa. En häst utan ryttare galopperade vildt ned emot stranden.

Bob låg några ögonblick bedöfvad på snön. Kylan återkallade honom till sans. Han hörde flere skott knalla, och när han försiktigt lyfte hufvudet, såg han fyra kosacker galoppera ut mot isen, medan tre stodo vid sidan om sina hästar och tvärs öfver sadlarna togo sikte på roddbåten. Så brast isen under hästarnas fötter, och höga skrik af ångest skuro genom luften, när karlar och hästar plumsade omkring i vattnet. Beskjutningen fortfor mellan de afsuttna kosackerna på stranden och båtens besättning, som nu hastigt rodde ut till hafs.

Bob såg, att tillfället var inne; det kanske komme att räcka blott ett ögonblick, och han hade ingen tid att förlora. I det han reste sig på fötter, allt jämt hufvudyr efter slaget, såg han några fot bakom sig den döde kosackens utsträckta kropp; hästen hade återvändt och stod nu tåligt bredvid liket. Bob böjde sig ned tog hastigt af kosacken hans mössa, kappa och vapen, gick lugnt fram till hästen och hoppade upp på dess rygg. Med en sidoblick uppfattade han, att de ännu lefvande kosackerna fortfarande voro upptagna. Han vidrörde hästens sida med hälen och trefvade i väg söderut i en riktning, parallel med stranden, bortåt en träddunge, som aftecknade sig svart mot den månljusa himlen mer än en half mil längre bort.

När han hunnit fram dit och ej mera kunde ses från skådeplatsen för äfventyret, höll han in hästen för att närmare öfverväga sin belägenhet.

Yamaguchi, hoppades han, var vid detta laget ett godt stycke väg ut mot »Kasumi»; finge han själf bara kvarstanna på sitt gömställe till morgonen därpå och kanonbåten fortfarande låge kvar utanför flodmynningen, skulle det kunna bli möjligt för honom att komma ombord. Allt berodde på, huruvida de kosacker, som öfverlefvat striden, skulle observera hans försvinnande och det faktum, att deras döde kamrat blifvit plundrad. Att de *icke* skulle göra detta, var i bäggedera fallen högst osannolikt.

Hans enda möjlighet skulle därför ligga uti att begifva sig söderut i förhoppningen att anträffa förposterna till någon af de japanska härafdelningar, som han visste blifvit landsatta i trakten. Denna utväg skulle dock vara förenad med ansenlig fara. Underrättelsen om den nyss timade händelsen skulle helt visst kalla en större kosackstyrka till platsen; skaror af ryssar skulle snart genomströfva hela nejden, ej blott för att uppspåra

flyktingen, utan äfven för att hålla ögonen på jagaren. Den japanska flottan hade sig väl bekant, att kosacker användes för att rida upp och ned längs stranden och signalera annalkandet af fientliga fartyg, och dessa skulle knappast uraktlåta att upptäcka och sedermera följa spåren af Bobs häst i snön.

— Det här var en nätt klämma att råka uti, tänkte han, och ju

mera han funderade, desto brydsammare förekom honom hans belägenhet.

Utsikten att komma i kontakt med »Kasumi» var mycket aflägsen, ty om han lämnade sitt gömställe och begaf sig ned till stranden, kunde han knappast hoppas undgå upptäckt af de ryska patrullerna. Å andra sidan, om han höll sig dold under dagen, skulle han icke ses från jagaren. Dessutom måste »Kasumi» åter förena sig med flottan, och fastän han visste, att Yamaguchi, om han hade fria händer, skulle göra allt för att rädda honom, visste han också, att för en japan plikten kommer obevekligen i första rummet. Han kunde omöjligen vänta att Yamaguchi skulle kryssa omkring på måfå och afbida ett tillfälle att afhämta honom.

Under antagande att han lämnade sitt gömställe och red söderut föreföll det föga troligt, att han skulle uppnå de japanska linjerna. Deras förposter befunno sig sannolikt ej mindre än hundra mil längre bort.

Mellan honom och dem genomströfvade utan tvifvel en mängd ryska skvadroner landet. Äfven om han underbart nog undkomme ryssarna, skulle han kunna falla i koreanernas händer, och det skulle måhända visa sig vara ett öde jämförligt med det att komma ur askan i elden. Hur mycket än koreanarna hatade japanerna, hatade de dock ryssarna ännu mera, och som Bob red en kosacks häst, bar en kosacks uniform och för öfrigt ej kunde ett ord af det koreanska språket, skulle det nog göras kort process med honom, om han råkade på några infödingar.

Ännu en sak fanns att taga med i beräkningen. Både han och hans häst måste ha föda. En knippa hö var fastbunden vid hästen, måhända tillräcklig för ett mål, och när han ransakade sadelpåsarna, fann han litet svart rågbröd och en flaska brännvin. Men detta var tämligen tvifvelaktiga näringsämnen, och svälten skulle senast inom tjugufyra timmar drifva honom till att söka sig in i någon by.

Bland alla de faror, af hvilka han var omringad, tycktes honom risken att upphinnas af Yongampos kosacker som den mest öfverhängande, och Bob sköt tillsvidare från sig tanken på de andra möjligheterna för att uteslutande förekomma denna enda. Klart var, att ju fortare han kunde komma bort från platsen för

skärmytslingen, desto bättre. Han red försiktigt genom dungen af kala träd och fortsatte i sydlig riktning. När han kommit ut på öppna slättlandet, satte han hästen i skarpt traf.

Marken var betäckt med snö till ett djup af flere fot, och när hästen lätt sjönk ned på skaren, drog han den slutsatsen att frosten höll på att slå om till tö. Vägledande sig efter ljudet af vågorna, hvilka plaskade mot strandens isar, som knakade och suckade och stundom brusto med en skarp knall, red han vidare utmed kusten i riktning, som han trodde, mot Seng-tscheng. Kosackens djupa sadel var mycket bekväm, men han önskade att stigbygelremmarna varit längre; han satt med knäna betydligt närmare näsan än han var van vid.

Månen höll på att gå ned, men det var ännu tillräckligt ljust för att urskilja, att landet var alldeles flackt, och han visste, att han under dagen kunde ses på ett afstånd af flere mil. Medan han red, spejade han därför ifrigt omkring sig för att upptäcka något gömställe, där han i relativ säkerhet skulle kunna tillbringa den återstående delen af natten.

Efter att ha ridit kanske tre, fyra mil, fann han, att terrängen blef allt besvärligare. Till venster reste sig de oregelbundna höjderna allt brantare och brantare, och han tvangs att taga kosan allt närmare isen. Varnad af sina senaste erfarenheter af kosackerna, drog han sig, när så blef möjligt, längre inåt land, tills han slutligen uppnådde högsta krönet af en backsluttning ett godt stycke från hafvet. Stora molnbäddar tornade upp sig på andra sidan sjön; vinden friskade, och luften hade denna råa kyla, som bebådar snö. Att öfverraskas af en snöstorm vid detta kulna luftstreck skulle bli högst olycksdigert, och Bob såg sig ännu oroligare omkring efter skydd.

På något afstånd ofvanför honom såg han, som en silhuett mot ett stycke klar himmel, hvilket ännu ej nåtts af molnen, en stor mörk byggnad, som han att döma af storleken måste antaga vara af någon betydenhet. Den var

till formen olika allt hvad han förut sett. Just som han fäste blicken därpå, uppfångade han en skymt af månen, som tycktes lysa rakt genom byggnaden. Tydligen var den en ruin.

Hvilken tvekan Bob än kunde ha haft att närma sig en bebodd

plats, försvann den nu. Han styrde med någon svårighet kosan ditåt, i det hästen pulsade genom drifvor, som mer än en gång hotade att begrafva både honom och ryttaren. Anländ till byggnaden, fann Bob, att det var ruinen af en stor stenpagod, som antagligen fordom utgjort en del af ett kloster. Vinden tjöt obehindradt in genom de förfallna murarna, men platsen erbjöd dock ett slags skydd. Och hvad ännu viktigare var, enär den låg på en tämligen hög udde, skulle den på morgonen bereda honom god utsikt ej blott långt utåt hafvet, utan äfven inåt land mot Yaluflodens mynning. Bob beslöt sig alltså för att tillbringa återstoden af natten på denna ensliga plats.

Hans första omsorg var att ge hästen en afgnidning, hvarpå han lät honom få halfva höknippen. Sedan spände han af en af filtarna från sadeln och började göra det så bekvämt åt sig som möjligt. Han sväljde några munsbitar af det bittra brödet, tog en helt liten klunk — dock mer än tillräcklig — af den brännande vodkan, och som han var alldeles uttröttad, föll han snart i en orolig sömn, hvarur han, med instinkten hos den, som är van att stiga tidigt upp, vaknade i den första bleka gryningen. Stel i alla lemmar reste han sig, gaf hästen åter hö, åt litet bröd och gick ut för att se sig omkring.

Norrut, i den riktning hvarifrån han kommit föregående afton, kunde han med blotta ögat skåda flere mil öfver snöfältet, och med sin kikare, som han lyckligtvis tagit med sig, urskilde han hvad som tydligen var en liten stad — utan tvifvel Yongampo. Öfver hela den hvita sträckan, som låg emellan, spårades ej ett tecken till lif. När han sedan blickade ut öfver hafvet, såg han en blyfärgad himmel, vågor med hvita kammar, som vräktes upp af den starka blåsten och piskades sönder till yrande skum mot isen — ingenting annat Det fanns icke så mycket som en svart prick ute på sjön. »Kasumi» hade lämnat honom åt sitt öde.

— Jag är säker på, att Yamaguchi är ännu sämre till mods än jag själf, tänkte han.

Sedan vände han sig åter mot land och mönstrade hela horisonten genom kikaren. Hvad är detta? Långt i fjärran, mot Yongampo, urskiljer han två mörka fläckar. Han stirrar spändt, medan hans händer äro så stela af köld, att han knappast förmår

hålla kikaren stadigt. Fläckarna bli större. Bägge två nalkas honom; den ena kommer norrifrån i rak linje, den andra gör en kurva något åt höger. Under några minuter stirrar han på dem; fläckarna bli svarta figurer och antaga småningom konturerna af ryttare. Helt säkert är det kosacker; det är hög tid att sätta sig upp och söka komma undan.

IX.

Jagad af kosacker.

Situationen var förtviflad. Den ena kosackskaran följde tydligen spåren af hans häst, den andra slog in i en annan riktning för att genskjuta honom. Mandarinvägen från Peking till Söul kunde ej vara långt aflägsen; ryssarna hade troligen antagit, att han skulle rida åt det hållet, och lokaliserade, som de utan tvifvel voro, skulle de ha en stor fördel framför honom. Hans enda hopp stod till hans häst, som lyckligtvis var god och ännu ej tycktes ha lidit något men af den knappa utfodringen. Han måste rida, rida, rida.

När han kom tillbaka till pagoden, fann han att hästen tuggade på de sista höstråna. Han ledde ut den och förde den utför sluttningen på den sida, som var längst från förföljarna, och därpå genom en sänka mellan två låga kullar. Efter att sedan ha kringgått en något brantare höjd, som dolde pagoden, ansåg han sig kunna stiga till häst,

och han galopperade snart fram öfver den snötäckta marken. Trakten var starkt kuperad; ena minuten befann han sig så att säga på kammen af en våg, i nästa var han nere i fördjupningen omedelbart före nästa stigning. Snön var mjuk och hästhofvarna lämnade djupa gropar i den sjunkande skaren, hvarigenom den riktning han tagit med lätthet kunde spåras.

Snart förlorade han hafvet ur sikte och hade ingenting att hålla sig till för att bestämma väderstrecken; himlen rundt omkring var blyfärgad, utan en dragning i ljust. Medan han red vidare, såg han till sin ledsnad, att kullarna blefvo lägre och

hålla kikaren stadigt. Fläckarna bli större. Bägge två nalkas honom; den ena kommer norrifrån i rak linje, den andra gör en kurva något åt höger. Under några minuter stirrar han på dem; fläckarna bli svarta figurer och antaga småningom konturerna af ryttare. Helt säkert är det kosacker; det är hög tid att sätta sig upp och söka komma undan.

IX.

Jagad af kosacker.

Situationen var förtviflad. Den ena kosackskaran följde tydligen spåren af hans häst, den andra slog in i en annan riktning för att genskjuta honom. Mandarinvägen från Peking till Söul kunde ej vara långt aflägsen; ryssarna hade troligen antagit, att han skulle rida åt det hållet, och lokaliserade, som de utan tvifvel voro, skulle de ha en stor fördel framför honom. Hans enda hopp stod till hans häst, som lyckligtvis var god och ännu ej tycktes ha lidit något men af den knappa utfodringen. Han måste rida, rida, rida.

När han kom tillbaka till pagoden, fann han att hästen tuggade på de sista höstråna. Han ledde ut den och förde den utför sluttningen på den sida, som var längst från förföljarna, och därpå genom en sänka mellan två låga kullar. Efter att sedan ha kringgått en något brantare höjd, som dolde pagoden, ansåg han sig kunna stiga till häst, och han galopperade snart fram öfver den snötäckta marken. Trakten var starkt kuperad; ena minuten befann han sig så att säga på kammen af en våg, i nästa var han nere i fördjupningen omedelbart före nästa stigning. Snön var mjuk och hästhofvarna lämnade djupa gropar i den sjunkande skaren, hvarigenom den riktning han tagit med lätthet kunde spåras.

Snart förlorade han hafvet ur sikte och hade ingenting att hålla sig till för att bestämma väderstrecken; himlen rundt omkring var blyfärgad, utan en dragning i ljust. Medan han red vidare, såg han till sin ledsnad, att kullarna blefvo lägre och

lägre; han skulle vara fullt synbar för kosackerna, när de kommo fram till den kuperade sträcka, han nyss lämnat. Här fanns intet annat val än att drifva på hästen och rida vidare. Något slags tillflyktsort fanns ej alls; hela trakten tycktes vara en ödemark utan några tecken till mänskliga invånare annat än här och där en infödingskoja i utkanten af en träddunge, någon vedhuggares öfvergifna hem.

Då och då höll han in hästen och vände sig i sadeln för att se, om hans förföljare kommit i sikte. Efter att ha låtit djuret sträfva uppför en lång sluttning, stannade han uppe på åsens krön för att låta det pusta. Han såg då framför sig en nästan jämn slätt, och bakom honom — ja, där voro de slutligen en skara på åtminstone tjugo, som antagligen ridit rundt några af de höjder, hvilka han låtit hästen mödosamt streta uppför. Han såg sig ifrigt omkring; här fanns intet sätt att gäcka förföljarna. Skulle han sätta sin häst i galopp och försöka rida ifrån dem? Det vore ett hopplöst företag; han skulle endast matta ut det flämtande djuret, och kosackerna skulle följa honom i spåren likt vargar för att förr eller senare hinna upp honom. Men här fanns ju intet val — han måste rida vidare och skona hästens krafter så mycket som möjligt.

Utför sluttningen red han alltså, och hästens andedräkt stod som en rök i den kalla luften. Himlen blef allt svartare, vinden, som blåst i nyckfulla ilar, lade sig; det förnams intet ljud utom det sakta rasslandet af hästhofvarna, då de döko ned i snön.

Plötsligt hörde Bob ett svagt rop bakom sig. Han visste väl, hvad det betydde; kosackerna hade nu kommit upp på högsta kammen af åsen och såg honom galoppera längre bort. Han kastade en blick öfver sin axel; ej mera än en mil skilde dem från honom. Inom en halftimme skulle de vara honom i hack och häl. Kanske att den andra flocken redan beskrifvit sin stora genskjutande kurva och nu var före honom; för allt hvad han visste, hade han mycket väl kunnat rida i en cirkel.

Men framåt måste han. Han dref ytterligare på hästen. Ungefär tio minuter senare hörde han den aflägsna knallen af skott, men som han ej märkte minsta hvinande af någon kula, antog han, att de flugit långt förbi. Men det faktum, attkosackerna börjat skjuta, ökade faran betydligt. De voro vana att från hästryggen träffa rörliga mål; i hvilket ögonblick som helst kunde en väl riktad kula nå honom. Han lade sig ned öfver hästens hals och dref med tillrop det duktiga djuret att slå in i galopp. Flere skott, flere hojtanden förföljde honom, men ljuden blefvo svagare. Afståndet mellan honom och kosackerna måste ökas; skulle han ändå, trots allt, kunna hålla uppe sitt försprång?

Han talade uppmuntrande till djuret, som galopperade framåt underbart säkert på foten. Plötsligt kände Bob, att hans panna träffades af någonting kallt och vått; han lyfte på hufvudet och drog en djup suck af lättnad, när han såg, att det börjat snöa. De lågt seglande svarta molnen hade ändtligen brustit; efter helt få ögonblick färdades ryttaren framåt genom ett tätt moln af yrande snöflingor, som fyllde ögon och öron och uteslängde alla föremål på hundra alnars afstånd. Tack vare denna hvita skyddsskärm skulle han ännu kunna undkomma.

Till vänster såg han en liten mörk träddunge, som sträckte sig uppför en sluttning. Efter att ha ridit så långt, att han kom i jämnhöjd med dungens bortre gränslinje, vände han hästen, red genom yttersta kanten af dungen, där träden stodo glesa, och fortsatte därefter uppför åsen i rät vinkel mot sin föregående riktning, detta i förhoppning att hans förföljare, sedan de förlorat honom ur sikte, skulle kunna förbise den plats, där han ändrade riktning.

Det häftiga snöfallet måste nu också nästan utplåna hans spår; ryssarna skulle nödgas sakta farten för att kunna urskilja dem, och de få minuter han sålunda vann skulle kunna sätta honom i stånd att alldeles undkomma dem.

Men han vågade ej vänta. När kosackerna kommit underfund med, att de ej skulle lyckas hinna upp honom, skulle de snart dela på sig och sprida sig i de riktningar han kunde förmodas ha tagit, och hur skulle han kunna vänta att undgå dem alla? Efter att ha låtit hästen gå i skridt några minuter för att pusta ut, dref han åter på honom, i den förhoppningen, att turen alltjämt skulle gynna honom.

Luften var ännu tjock af den fallande snön; att konsekvent följa en bestämd kosa var på denna nyckfulla terräng omöjligt. Han red vidare.Plötsligt hörde han ett doft ljud ej långt bort till höger om honom; kunde det komma från den andra kosackskaran, som redan vändt och var på återväg? Hastigt som tanken lät han hästen rygga in bakom ett stort träd, och när han försiktigt blickade fram invid stammen, såg han genom de hvirflande flingorna en mängd skugglika gestalter susa förbi i en riktning, motsatt den han själf följt. Blandadt med de dofva hofslagen kom det otydliga ljudet af röster. Han kunde ej urskilja rytttarne, men han kände sig säker på, att de voro hans förföljare. Sedan han förvissat sig om, att hvarje ljud dött bort, trefvade han långsamt framåt, nu i det medvetandet, att kunde han endast följa en något så när rak riktning, skulle kosackerna vara ur stånd att, så länge snöfallet varade, finna hans spår. Så vida ingenting oförutsedt inträffade, kunde han anse sig räddad.

Räddad undan förföljarna, visserligen, men här funnos andra, mycket allvarsamma svårigheter att bekämpa. Han hade ridit i sträckt traf eller i galopp i tre timmar; hästen hade sedan någon tid visat tecken till trötthet, han hade ingen mat hvarken åt sig själf eller honom, och han var hungrig som en varg. Han befann sig i en vild, öde och ytterst glest befolkad trakt. Skulle han träffa på infödingar, blefve han tagen för en ryss, och han kunde ej tala ett ord af deras språk. Äfven om hästens krafter hölle ut, tills han komme fram till en långt ut placerad japansk förpost, skulle han kunna bli skjuten, innan han lyckades göra sig förstådd. Såvida han ej händelsevis råkade på

någon, som ville ge honom mat och tak öfver hufvudet, voro både han och hans häst dömda att omkomma af trötthet, köld och svält, och han skulle ha undsluppit ryssarnas Scylla endast för att falla i elementernas Charybdis. Genomfrusen, hungrig och utmattad som han var, kände han för ett ögonblick sitt sinne fyllas af misströstan, men han skakade af sig denna förlamande stämning, ruskade på tyglarna, rätade upp sig i sadeln och satte åter hästen i traf.

Det tycktes honom, som om han irrade omkring i ett vidsträckt, hvitt Sahara eller dref hit och dit på ett hvitt haf utan karta eller kompass. Plötsligt såg han till vänster om sig en sådan koja, som han förut urskilt från hafsstranden; den reste siglikt en oformlig liten utväxt från den ändlösa hvita slätten. Han höll in hästen, steg af och ledde djuret fram emot det lilla huset.

Det hade delvis fallit i ruiner. Dörren var för låg för att släppa in hästen, men efter att ha gått rundt åt baksidan fann han en gapande öppning i den grofva lerväggen, som var stor nog att låta hästen passera. Här var då åtminstone tillsvidare en lämplig tillflykt för både ryttare och djur. Visserligen kunde man ännu vänta, att kosackerna skulle uppenbara sig, men hästen orkade ej gå längre; medan han hvilade sig, skulle snöstormen kunna upphöra, och bara himlen klarnat, skulle Bob måhända bli i stånd att lugnare öfverväga sin ställning och uttänka någon bestämd plan.

Efter att ha ledt djuret in i skjulet, skrapade han snön från dess kropp och gnuggade det så torrt som möjligt med de filtar han lösgjorde från sadeln. Sedan satte han sig ned på en träkubbe, frusen, hungrig och nedslagen.

Funderande och drömmande föll han snart i en lätt slummer. När han vaknade, märkte han, att snöfallet upphört och att himlen höll på att klarna. Klockan var fyra på eftermiddagen. Han reste sig, stel af köld, gick ut ur kojan och varsnade en mattröd strimma vid horisonten.

— Det måste vara solen, som går ned, sade han för sig själf. — Månntro jag skulle kunna vägleda mig efter den och så småningom hitta fram till någon by, där jag kunde få mat? Stackars gamla brunten! Jag hoppas du inte känner dig så utsvulten och missmodig som jag.

Han ledde ut hästen och satte sig upp. Det frös nu åter hårdt; snön knarrade under hofvarna med ett sprödt metalliskt ljud, då han red bort. Västerut, mot den nedgående solen, måste hafvet ligga; åt det hållet var ingenting att hoppas, I norr voro ryssarna, söderut japanerna, men hur långt borta? Han måste styra kosan österut, ty förr eller senare skulle han då komma fram på stora landsvägen, och vore han väl på landsvägen, kunde närmaste by ej ligga så aflägset. Alltid skulle han löpa risk att stöta på ryssar, men den risken kunde ej undvikas. Han satte därför hästen i gång österut. Hans ankomst till en koreansk by skulle, det visste han, nog ej vara utan sin fara, men den ena risken uppvägde

dra och med sin nuvarande belägenhet kunde han omöjligen längre stå ut.

Han hade, efter hvad han antog, ridit några mil tvärs öfver dalsänkan, då han plötsligt i skymningen framför sig urskilde en grupp kojor. — Ändtligen! sade han till sig själf med en suck af lättnad. Här funnos åtminstone människor; där människor voro, måste finnas mat — och mat, både åt honom själf och hästen måste han skaffa sig till hvad pris som helst. Den lilla byn skulle kunna hysa en kosackpatrull, men vid detta laget kände Bob, att det var ej värre att falla i ryssarnas händer än svälta ihjäl ute på den snöhöljda slätten. Å andra sidan, om där ej fanns några kosacker i byn, skulle hans eget uppträdande i rysk förklädnad vara nog för att skaffa honom lifsmedel. Koreanen är icke särdeles fruktansvärd som krigare, hade Yamaguchi sagt honom, så att äfven om byns invånare uppträdde fientligt, kände han, att han nog skulle kunna reda sig med dem.

Efter att ha tagit kosackens pistol ut ur hölstret, red Bob djärft in i byn. För att förvissa sig om, att den ej hyste några ryssar, galopperade han rakt fram längs den långa gatan, hvarpå han vände hästen och begaf sig till hvad som tycktes vara det förnämsta huset. Likt alla koreanska byar af den fattiga sorten var denna smutsig och hopgyttrad, bestående endast af några få envåningshus af lera med rörtäckta tak. Gatan låg nu öde, de få varelser, som synts på den, medan han galopperade förbi, hade skingrats in i sina kyffen, när de fingo syn på honom. De betraktade honom utan tvifvel som förelöparen till en trupp kosacker.

Han steg af framför kojans stängda dörr och knackade. Det kom intet svar; men undantag af en hunds skällande förnams intet ljud öfver hela byn. Han knackade igen och för tredje gången, alltjämt utan verkan. Fjärde gången hamrade han en lång stund på dörren med kolfven af sin pistol. Då hörde han ett buller innanför; dörren öppnades, och vid det matta skenet af en fränt osande oljelampa såg han en mycket fet äldre korean helt och hållet fylla dörröppningen.

Bob kunde ingen koreanska, ingen ryska, ingen kinesiska och endast några få ord japanska. Dessa sistnämnda var det enda han hade att taga sin tillflykt till.

— *Komban wa!* sade han artigt — den brukliga aftonhälsningen.

Mannen slungade ut några ord, hvilkens tonfall lät mycket argt.

— *Tabe-mono!* tillade Bob och plockade upp några japanska mynt ur sin ficka. — *Uma! Pan taberu daro!*

Koreanen ruskade på hufvudet och började pladdra en massa ord, obegripliga för Bob. Men meningen låg i öppen dag — han var alls icke hågad att bestå den föda åt ryttare och häst som den okände gästen begärde.

Bob hade emellertid ingen lust att tåla motsträfvighet eller ens dröjsmål. I det han höjde revolvern och riktade den rakt på mannens hufvud, öste han ut en störtflod af de kraftigaste skällsord han hade sig bekanta, och dessa råkade vara de yttranden han vid ett tillfälle hört riktas till skiljedomaren vid fotbollstäflingarna i Celtic-parken.

Som han väntat, förmådde ingen korean hålla stånd emot detta. Efter en kort stund framsattes ett mått kornröra åt hans häst; han band djuret vid dörren och gick åter in i rummet, där han satte sig ned på stengolfvet, önskande att ugnen nere i källaren under honom ej utvecklade fullt så stark hetta. Luften inne i kyffet var förskämd och kväfvande, men en människa kan härda ut med ganska mycket obehag, när hon håller på att svälta ihjäl, och Bob rynkade ej på näsan åt den illaluktande röra, som omsider sattes framför honom. Det var en maträtt, som de fattigare koreanerna äro förtjusta uti — en blandning af rå fisk, peppar, ättika och slamsor af fett fläsk, och lukten var som kollodium och rutten tång i skön förening. Han smakade på den så kallade maten, försökte att svälja en munfull, men fann det omöjligt och begärde i ett utbrott af knappast låtsadt raseri *meshi* eller kokt ris, som han ansåg borde vara på en gång mera smaklig och pålitlig näring. En skål med ris kom också fram efter en stund, och med tillhjälp af en sked, den enda som huset ägde, lyckades han slefva i sig en matranson, som skulle ha förbluffat hvem som helst utom en korean.

Hans värd hade nu blifvit krypande artig. Bob utfrågade honom, delvis genom tecken, delvis förmedels sitt lilla japanska

ordförråd, angående den riktning, hvari Seng-tscheng och Pekingvägen lågo. Det förra, fick han veta, låg 70 li (omkring 21 engelska mil) på andra sidan bergshöjderna, den senare 10 li rakt österut. Öfvertänkande sin situation beslöt han sig för att på vinst och förlust söka uppnå stora landsvägen, som han visste ledde direkt till Ping-jang. När han kommit fram till den, ämnade han färdas under natten och hålla sig gömd, så länge det var dager.

Efter att ha intagit en duktig måltid och ett anspråkslöst kvantum tunnt risöl, som han fann ganska förfriskande, steg han upp för att gå och bjöd koreanen en *yen*, hvilket enligt gällande priser antagligen utgjorde fyrdubbla värdet af hvad han och hans häst förtärt. Mannen vägrade under många bugningar och bedyranden att taga emot någon betalning. Bob envisades, koreanen, stretade emot, och pekande på en hufvudkudde af trä på golfvet och en filt, som hängde på en krok, sökte han öfvertala sin gäst att stanna kvar öfver natten. Denna inbjudan afböjdes höfligt, hvarpå koreanen i sin tur blef så enträgen, att det väckte Bobs misstankar. Mannens vägran att taga emot penningar var utan tvifvel ett försök att ställa sig in hos den kosackpatrull, till hvilken han antog att Bob hörde, men den enträgna inbjudningen skulle kunna äga en mindre välvillig förklaringsgrund.

I sin kosackförklädnad kunde Bob aldrig tänka på att tillbringa natten ensam i en koreansk by; om han fölle i sömn, kanske han aldrig vaknade mera. Bestämdt skakande på hufvudet gjorde han tecken att han önskade, att resterna af måltiden skulle läggas ned åt honom i en af de lackerade askar, som han såg i rummet. Sedan värden i

huset med tydlig motsträfvighet gjort detta, gick Bob ut till hästen, och koreanen följde efter honom, bugande och trugande som förut. Hela tiden medan Bob stod och packade in ett foderförråd åt hästen, hade han den pladdrande mannen bredvid sig, men han motstod tappert alla dessa outröttliga bemödanden att kvarhålla honom.

Han stod just i begrepp att stiga till häst, när han otydligt urskilde i dunklet, hur ifrån bygatans andra ända en trupp män närmade sig. Redan på afstånd förstod han af deras egendomliga hufvudbonader och säckliknande kläder, att det måste vara koreanskt infanteri.Ögonblickligen svängde han sig upp i sadeln. I samma sekund hörde han knallandet af gevär och en kör af skrän. Hans fete värd kastade sig ned framstupa, och Bob galopperade uppför bygatan, leende åt koreanernas bommar och undrande, hur lång tid de skulle behöfva för att ladda om. Vid en krökning af vägen, nästan mera till deras öfverraskning än hans, kom han rakt på en annan flock koreaner, som i ej vidare god ordning kom marscherande från motsatta hållet. Tydligen hade man gjort ett klumpigt försök att kringränna honom.

Här fanns intet val. Han galopperade rakt på denna nya anryckande styrka — de skuttade som kaniner åt ömse sidor af vägen, och när de tillräckligt hämtat sig för att komma ihåg, att de voro kejsarens soldater, var Bob försvunnen ur sikte.

Endast några få minuter efter det Bob sålunda skingrat en koreansk härafdelning, redo två kineser från andra hållet in i byn. De voro kortväxtare än kineserna i allmänhet, men icke desto mindre och fastän de sutto uppspetade på de höga sadlar, som brukas i Korea, rörde deras fötter nästan vid marken på ömse sidor af de ytterst små hästarna, som sågo modstulna ut. De stego af utanför dörren till det hus, som Bob nyss lämnat, och man kunde då se, att den yngre af de två var klädd som en aktningsvärd kinesisk köpman, medan den andre tydligen var hans tjänare.

Köpmannen frågade koreanen vid dörren hvad de gevärsskott skulle betyda, som han nyss hört.

— Soldaterna sköto i all underdånighet på en ryss, svarade mannen.

— Hade han sin lans? frågade kinesen genast.

— Nej, men en revolver.

— Är ni säker på, att han ej var en japan, klädd i rysk dräkt?

— Ja, han var lång, hans kinder voro röda, hans ögon voro blå, hans hår hade det mogna kornets färg — intet tvifvel att han var en rödhårig barbar.

Köpmannen växlade några ord med sin tjänare. Därpå stego båda åter till häst och satte af efter den försvunne kosacken så fort deras lillepytthästar förmådde trafva.

Under tiden hade Bob redan tillryggalagt ett godt stycke väg. Hästen hade under dagens lopp haft nästan fem timmars hvila, och efter sitt ordentliga mål mat var han åter ganska pigg. Bob trafvade i väg tvärs öfver bergsluttningarna, hvilket var förenadt med ganska mycken risk i mörkret, men ändtligen kom han in på den tilltrampade fåra i snön, som ensamt angaf stora landsvägens riktning. Hästhofvarna smattrade hårdt emot den; här hade utan tvifvel många tungt lastade slädar åkt fram — helt säkert förråd åt det ryska kavalleriet, som var spridt öfver hela norra Korea.

Hela tiden medan Bob red, spände han sin hörsel till det yttersta för att uppfånga något ljud af annalkande trupper, men landsvägen låg öde; han mötte hvarken människor eller djur.

Efter att ha ridit omkring tio mil ansåg han det rådligast att lämna landsvägen och draga sig inåt den kuperade terrängen på vänster sida, detta för att göra en omväg rundt Seng-tscheng, som han med säkerhet trodde besatt af en rysk styrka, större eller mindre. Väljande en plats, där landsvägen gick utmed brynet af en skog, red han in några famnar bland trädstammarna, satt därpå af och slätade omsorgsfullt till hästhofvarnes spår i snön. Själf undvek han lämna spår efter sig genom att trampa i hästens. Därefter trängde han djupare in i skogen, i en riktning, som var i rät vinkel mot vägen, i det han fortfarande ledde hästen för att slippa komma i kollision med

träden. Han hoppades så småningom kunna hitta någon vedhuggares koja, där han i trygghet kunde tillbringa återstoden af natten.

Ett svagt månsken började lysa mellan de löflösa trädskeletten, så att han bättre kunde vägleda sig. Efter en halftimme kom han plötsligt fram till en ganska stor uthuggning i skogen, och i dess midt såg han en liten grupp kojor liknande dem han lämnat för ett par timmar sedan. Han ämnade just göra en tvär vändning för att undvika dem, då någonting i deras utseende tycktes honom egendomligt. Låtande hästen stå stilla närmade han sig försiktigt och fann, att kojorna voro öfvergifna och lågo i ruiner. De svärtade takåsarna och lerväggarna skvallrade om att elden härjat här, och Bob antog, att förstörelsen stod i samband med en påhälsning af kosacker.Efter en stunds letande fann han ett ruckel, som ej var så illa åtgånget som de andra. Han slog med lätthet in dess ena vägg, så att hästen kunde passera, gick därpå tillbaka och hämtade djuret, barrikaderade öppningen med stockar från de andra kojorna och inrättade sig så bekvämt han kunde med tillhjälp af kappan och hästfiltarna. Och som han vid detta laget var dödstrött, somnade han snart.

I dagbräckningen väcktes han ur sin tunga dvala af ett ljudligt fnysande från hästen. I det han reste sig upp på armbågen såg han i det skumma ljuset djuret med tillbakastrukna öron och stirrande ögon, och det stramade häftigt på tyglarna, hvarmed Bob tjudrat det vid en af taksparrarna. Det flämtade och darrade, utom sig af skräck.

Klarvaken i ett ögonblick sträckte sig Bob efter geväret, som han burit hängande öfver axeln och tagit af sig, när han lade sig att sofva. Just som han gjorde detta, förmörkades det svaga dagsljus, som inträngde mellan stockarna i den barrikaderade dörröppningen. Det ljöd ett dunsande och braket af fallande trä, och en tung kropp, som just därför att den tedde sig så oförmodadt, såg större ut än den var, hoppade mellan honom och hästen. Ett gällt rop af skrämsel följdes genast af en dof duns; så hördes ett groft morrande, och fastän Bob aldrig hört ljudet förut, förstod han genast, hvad det betydde — det var morrandet från en tiger, som nyss dödat ett byte.

I den osäkra belysningen såg han en väldig, gulbrun skepnad ligga utsträckt tvärs öfver den liflösa hästen. Dess rygg var vänd emot Bob, svansen piskade marken ett par fot från den plats på kojans lergolf, där han legat — inom ett ögonblick måste tigern få väder af honom. Äfven om det hade funnits någon utsikt till räddning genom flykt, hade han måst springa omedelbart bakom vilddjuret, och lockad af ljudet skulle detta ha vändt sig om på mycket mindre tid än det skulle taga Bob att ila förbi.

Den roflystna besten morrade alltjämt och slog svansen mot marken. Bob förblef orörlig, som om han varit död, i samma halfliggande ställning, som han haft, då tigerns närvaro blef märkbar. Blixtsnabbt förstod han, att hans enda möjlighet till räddning låg i ett skott, så väl riktadt, att det dödade eller svårtlemlästade odjuret. Om han förfelade sitt mål, kunde ingenting rädda honom, och det lättaste skrammel eller rassel skulle ej undgå tigerns fina hörsel.

Just som han med oändlig försiktighet höjde geväret mot axeln, hörde tigern rörelsen och vände halft på hufvudet. Men självfva hufvudet var ännu alltför skyddadt af den på marken utsträckta öfriga delen af kroppen för att Bob skulle våga ett skott in i tigerns hjärna, och han visste, att vid den plötsliga omvridning af hela framsidan, som nu skulle följa, skulle rörelsen vara så snabb, att han mycket lätt kunde skjuta fel. I blinken böjde han sig framåt, förde gevärsmynningen endast en fot från djurets kropp, tog sikte åt trakten af hjärtat och gaf eld. Ett ursinnigt vrålande, en krampaktig ryckning genom hela den väldiga kroppen, ett språng — och Bob låg på golfvet sanslös under tigern.

X.

Den enörade mannen.

— Hur står det till, sir? Jag hoppas ni befinner er vid förträfflig hälsa och dito humör!

Dessa voro de första ord Bob hörde, när han åter kommit till sans. Han omgafs af en grupp koreanska soldater, som icke företedde någonting krigiskt utöfver det blodröda bandet om hatten. Midt ibland dem, nyss utstigen ur en bärstol, stod en förnäm korean i lång hvit kappa och en hatt som en upp- och nedvänd blomkruka; han bugade sig och smålog med en blandning af vänlighet och bryderi. Bob kände genast igen honom, det var herr Hjälper-till-att-bestämma, den koreanske statsmannen från krigsministeriet.

— Tack, jag känner mig en smula hufvudyr, sade Bob och såg sig omkring. — Hvar ha vi det där gula kreaturet?

— Därutanför, sir. Ni hejdar hästar — ni hejdar också tigrar. Ni hade ihjäl honom stendöd, sir.

— Gjorde jag verkligen det? Det sista jag minns är en oredig föreställning att tigern störtade rakt på mig. Skulle ni

lemlästade odjuret. Om han förfelade sitt mål, kunde ingenting rädda honom, och det lättaste skrammel eller rassel skulle ej undgå tigerns fina hörsel.

Just som han med oändlig försiktighet höjde geväret mot axeln, hörde tigern rörelsen och vände halft på hufvudet. Men själfva hufvudet var ännu alltför skyddadt af den på marken utsträckta öfriga delen af kroppen för att Bob skulle våga ett skott in i tigerns hjärna, och han visste, att vid den plötsliga omvridning af hela framsidan, som nu skulle följa, skulle rörelsen vara så snabb, att han mycket lätt kunde skjuta fel. I blinken böjde han sig framåt, förde gevärsmynningen endast en fot från djurets kropp, tog sikte åt trakten af hjärtat och gaf eld. Ett ursinnigt vrålande, en krampaktig ryckning genom hela den väldiga kroppen, ett språng — och Bob låg på golfvet sanslös under tigern.

X.

Den enörade mannen.

— Hur står det till, sir? Jag hoppas ni befinner er vid förträfflig hälsa och dito humör!

Dessa voro de första ord Bob hörde, när han åter kommit till sans. Han omgafs af en grupp koreanska soldater, som icke företedde någonting krigiskt utöfver det blodröda bandet om hatten. Midt ibland dem, nyss utstigen ur en bärstol, stod en förnäm korean i lång hvit kappa och en hatt som en upp- och nedvänd blomkruka; han bugade sig och smålog med en blandning af vänlighet och bryderi. Bob kände genast igen honom, det var herr Hjälper-till-att-bestämma, den koreanske statsmannen från krigsministeriet.

— Tack, jag känner mig en smula hufvudyr, sade Bob och såg sig omkring. — Hvar ha vi det där gula kreaturet?

— Därutanför, sir. Ni hejdar hästar — ni hejdar också tigrar. Ni hade ihjäl honom stendöd, sir.

— Gjorde jag verkligen det? Det sista jag minns är en oredig föreställning att tigern störtade rakt på mig. Skulle ni

kanske vilja räcka mig handen? Jag känner mig bra nog ostadig på fötterna och därtill ganska mörbultad

Med herr konsultativa krigsrådets ifriga biträde kafvade han sig på fötter och trefvade sig ut ur kojan. Där låg mycket riktigt tigern, ett praktfullt djur, nära tolf fot långt. Bredvid honom låg hästen, hvars skalle spräckts af ett enda slag af tigerns väldiga tass.

— Det var ett under att jag blef räddad, sade Bob.

— Det var ett präktigt, ett öfverdådigt skott, sir, sade koreanen. — Men ni har en skråma, ett skrubbsår på er

ärade hufvudknopp just där håret börjar.

— Jaså? Tur att det inte är någonting värre. Men hur kommer det sig, att jag har det nöjet att råka er här, min bäste herre?

Herr Hjälper-till-att-bestämma förklarade då, att han var på väg hem till sin landtgård, som låg ungefär femton mil längre bort. Han hade utskickats af sin regering för att iakttaga ryssarna i Seng-tscheng, och han hade begifvit sig in i staden i den bestämda afsikten att låta ingenting undgå sin uppmärksamhet. Men de kitsliga ryssarna hade ingen lust att bli iakttagna. De bådo honom i föga höfviska ordalag att packa sig i väg, tvungo honom att upplösa sina trupper och läto honom endast få behålla den lilla eskort, som Bob såg var med honom.

Han hade följt efter sin hustru och öfriga familj, som färdades framför honom på landsvägen, då knallen af ett skott hejdat honom. När han spanat efter anledningen till skottet, hade han funnit tigern i dödsryckningarna, och under tigern låg den orörliga kroppen af den man, som han var skyldig evig tacksamhet. Om han bara kommit en half minut tidigare, hade han kunnat döda tigern, innan denne gjorde språnget, och sålunda ha besparat sin ärade välgörare de blånader, denne med säkerhet hade på kroppen, och den skråma, han fått i pannan. Koreanen hoppades emellertid alltjämt, att han någon dag skulle få tillfälle att göra någonting i gengäld för Bobs nedlåtande vänlighet.

Det var nu åtskilliga år sedan herr Hjälper-till-att-bestämma språkat med sitt lilla bordsällskap på den engelska restaurangen, men han konverserade ytterst flytande och behöfde sällan letaefter något ord. Föreläsare i juridik, Londons hyresvärdinnor, dagpressens politiska ledare och droskkuskar hade alla bidragit till att bilda hans sätt att uttrycka sig.

— Jag får tacka så mycket, sade Bob. — Ni är verkligen alldeles för vänlig. Det var stor tur för mig, att jag råkade på er! Ni känner ju till landet och är helt säkert i stånd att hjälpa mig härifrån.

— Helt visst, sir, med det utsöktaste nöje. Följer ni bara med mig, skola inga vilda djur våga göra er något för när.

— Jag tänkte inte på vilddjuren, sade Bob och drog på munnen. — Jag tänkte på ryssarna. Kosackerna äro efter mig.

Ögonblickligen undergick uttrycket i herr Hjälper-till-att-bestämmas drag en förändring. Han såg sig om med den snabba rörelsen hos en skrämd hare och tittade ängsligt in mellan träden, som om han väntade finna en kosack bakom hvartenda ett.

— Jag tror inre de äro här just nu, sade Bob, med möda undertryckande ett leende. Han gaf därpå en redogörelse för de omständigheter, som fört honom till denna allt annat än gästvänliga plats, och koreanen lyssnade med växande fruktan.

— Detta var en högt fatalt klämma, sade han. — Ryssarna äro mycket fientliga, mycket ovänliga... De äro på alla sidor — han gjorde en stor sväng med armen — de komma att hitta er, och då, ärade herre, hvad i all rimlighets namn ämnar ni företaga er? Ni mäter er förträffligt med en häst, ni handskas rätt ledigt med tigrar, men med en ryss — ack, där komma era krafter till korta! Kan ni tänka er — självfva mig, som hjälper till att bestämma inne i hans kejserliga majestäts krigsdepartement — självfva mig behandla de ju, som om jag vore en hund! Nu sitter ni, för att använda det exakta uttrycket — i — ja — hm — hm — ja, rakt i klistret.

Den lille mannen såg så naivt bekymrad ut, att Bob hade svårt att hålla sig allvarsam.

— Det är mycket vänligt af er, sade han, att känna denna ängslan för min skull. Sedan jag bara fått hvila mig en smula, blir jag nog i stånd att fortsätta vidare. Men jag får lof att gå till fots, såvida ej någon af ert folk vill sälja mig sin häst. Jag kunde ge honom en check på Yokohama.

— På inga villkor, ärade herre! jag står ännu högt upp öfver öronen i skuld till er. Har jag icke er att tacka för, att min bättre hälft blef konserverad eller räddad... Jo, anacka det! Nu, ärade herre, om ni vill göra mig hedern att

färdas i mitt obetydliga sällskap, skall jag transportera er till mitt låga tak där de trötta finna ro och där vi ostördt kunna glamma om bästa sättet att uppnysta Ariadnetråden.

Bob fägnade sig icke särskildt åt utsikten att forslas fram längs de knaggliga vägarna sittande inne i en trång bärstol, buren af kulis, men koreanens ängslan för att han skulle bli upptäckt var så påtaglig, att han beslöt sig för att mottaga erbjudandet. Han gick in i kojan för att hämta kosackens mössa, kappa och gevär samt sin egen kikare, men när han ånyo visade sig, såg herr Hjälper-till-att-bestämma åter häftigt upprörd ut och bad honom för all del lämna kvar den hemska kosackutrustningen. Bob gaf vika, men kikaren tog han med sig. En koreansk reservmössa fanns med bland den framstående statsmannens tillhörigheter, och med den faststucken på hufvudet kröp Bob in i bärstolen, beredd att uthärda en ytterst obekväm resa.

Just som sällskapet ändtligen skulle sätta sig i gång, steg en man af eskorten fram till herr Hjälper-till-att-bestämma, krumbuktade först ödmjukt och sade därefter någonting, som lät som en enträgen begäran. Statsmannen tolkade innehållet. Karlarna hade ett godt öga till den döda hästen, ville Bob ge dem tillåtelse att skära upp djuret? Bob förklarade, att han ej hade någonting alls häremot, hvarpå herr Hjälper-till-att-bestämma meddelade männen, att de kunde få hästen, om de först flådde tigern. Ett dussin karlar skredo genast till verket, och efter en halftimme var den dubbla operationen utförd. Den styckade hästen utdelades bland följet, tigerhuden öfverlämnades åt den mest betrodde kulin, och efter detta långa dröjsmål fortsatte resenärerna sin afbrutna färd norrut.

När de lämnade den öfvergifna, byn, märkte ingen två kineser, som lågo hopkrupna i en halfförbränd koja blott ett par famnar från Bob och hans koreanske beskyddare. De hade sett och hört allting, sedan koreanerna kommit. När sällskapet ändtligen satt sig i gång, lämnade kineserna sitt gömställe, kilade mellan

träden i nordvästlig riktning och sågos strax därefter, sittande på sina små ponies, trafva i väg mot Ping-jang.

Herr konsultativa krigsrådet red bredvid palankinen, hvars öfre del måst lyftas af — så oformligt lång var den rödhårige barbaren — och han visade sig angelägen om att hålla sin gäst vid godt humör genom ett aldrig sinande konversationsflöde, hvartill Bob lyssnade med ganska blandade känslor. Han berättade, att koreanerna voro ytterst intresserade af krigets utgång, ty det tycktes oundvikligt, att landet måste komma under endera Japans eller Rysslands öfverhöghet. Helst ville man ju intetdera, men komme det till kritan, så var nog Japan att föredraga framför Ryssland.

Men man hade en särskild anledning till agg emot Japan. Det var japanskt inflytande, som var skulden till att kejsaren af Korea för några år sedan afskaffat den uppsatta hårknuten och sänkt hela nationen i förtviflan.

— Bevara mig väl! sade Bob. — Jag skulle ha resonnerat! alldeles tvärtom. Den där knorren på hjässan tycker jag skulle ha varit er ganska mycket till besvär.

— Ah! Ni är en barbar — ursäkta mig, en främling; ni kan inte förstå... Hur skulle ni väl kunna det? Hemma i ert land, hvad göra de där vid en man, sedan han blifvit vuxen?

— Jag vet just inte att de göra någonting — annat än sända honom debetsedlar och sådana trefligheter.

— Godt, i mitt land bära vi hufvudskålens prydnad — med andra ord, håret uppsatt. I Korea är hårknuten ett *sine qua non*, utan den har en korean intet anseende — han nedsjunker till en tarflig individ, som ingen frågar efter, bara strunt! Låt mig meddela er, ärade herre, ett gråskägg af än aldrig så vördnadsvärd ålder — har han ingen hårknut, kan han inte utföra eller genomdrifva någonting mer än det lilla barnet i påsen. Så är plägseden här i Korea. Nu, ärade herre, kan ni nog föreställa er vår outsägliga bestörtning, vårt förstånds svarta natt, våra nervers totala afmattning, när ett kejserligt dekret utfärdas, som påbjuder: hvarje gift koreans hårknut skall ögonblickligen försvinna, klippas af! Det uppstår stor bedröfvelse, svår vedermöda och anfäktelse. Hela Korea plumsar ned i förtviflans dy. Dessutom är det

höjden af orimlighet. Hur, ärade herre, skall man hädanefter kunna skilja på ogifta oansvaringar och medborgare med själfaktning, hustru och förmögenhet? Den frågan göra vi oss ständigt och jämt, och eko svarar: hur? Jag

pauserar, afbidande ert utlåtande.

Bob, som inom sig hade mycket roligt åt herr krigsrådets underbart flytande engelska, såg deltagande ut och sade:

— Visst var det en mycket fatal belägenhet. Nå hur gick det?

— När dekretet utfärdades, befann jag mig ute på min landtgård, njutande mitt *otium.* Anamma det, tänkte jag, en dylik förödmjukande tvångsåtgärd kan omöjligen sträckas ut öfver Cham-vi — hedervärde Hjälper-till-att-bestämma i hans majestäts krigsministerium. Bort denna tanke! Men, ärade herre, den omutliga plikten kallar mig till sköna kejsarstaden. Jag kommer till yttre portarna. Vips — jag arresteras, jag Cham-vi, af skyltvakten, lång baddare, väldig bjässe — står där med stora svärdet högsta hugg. Jag kilar undan — tjo! O ve — fåfängt hopp — ohyfsad arm nappar mig bakifrån: ett tu, dådet är fullbordadt, min hårknut, hvar är den? Utan hjälp förlorad. Jag är vanärad. Blir aldrig mer mitt rätta jag!

Minnet af det förfärliga rörde herr konsultativa krigsrådet nästan till tårar. När han åter lugnat sig, berättade han vidare, att en palatsrevolution snart undandragit kejsaren från de dåliga rådgifvarnas inflytande... Dekretet togs tillbaka, och sedan buro koreanerna åter knorr på hjässan och blefvo aktningsvärda medborgare som förut.

Trots den ledsamma historien med hårprydnaden gaf dock herr krigsrådet japanerna ett afgjordt företräde framför ryssarna, och det fröjdade honom mycket att höra talas om de förres framgångar vid Port Arthur.

Själf var han i stånd att lämna Bob någon underrättelse om deras framsteg på Korea. Deras arméer befunno sig nu i en lång frontlinje om ungefär femtio mil och väntade endast på islossningen för att rycka fram mot Yalufloden. Mellan den ställning de för närvarande innehade och Viju lågo inalles fem floder, öfver hvilka broar måste slås, men detta skuile icke genera de japanska ingenjörerna, som voro ytterst raska och skickliga.

De hade också noggrann kännedom om ryssarnas rörelser. många japaner förklädda till kineser eller koreaner, gingo ständigt ut och in bland ryssarna och utsatte sig för ögonblicklig arkebusering, om de upptäcktes. Flere hade redan fängslats och skjutits, men ännu flere hade undgått upptäckt och bragt sina befälhafvare värdefulla underrättelser.

Ryssarna voro dubbelt förbittrade häröfver, därför att de voro ur stånd att göra detsamma. Medan japanerna voro fullt hemmastadda i landet och dessutom voro mycket skickliga uti att anlägga förklädnad, skulle ingen ryss kunna gälla för att vara kines eller korean, ty äfven om ej hans yttre vore afgjordt emot honom, skulle hans okunnighet i de tre språken vara ett ohjälpligt hinder.

— Det där gör mig fundersam angående hvad jag själf skall företaga mig, sade Bob. — Jag vill komma fram till de japanska linjerna, och ryssarnas svårigheter äro i detta fall svårigheter äfven för mig.

— Ni måste komma med hem till mig, vi skola klä ut er — få er att se ut precis som en fin dam. Sedan kan ni färdas i bärstol söderut, och jag skall skicka några pålitliga män för att ledsaga er och aflämna er välbehållen — denna sida upp, aktas för väta, ha ha ha! — åt japanerna.

Bob kände sig icke särskildt tilltalad af förslaget och hoppades, att någon annan utväg skulle erbjuda sig. Han sade emellertid ingenting ännu så länge, eftersom han ej hade något alternativ att föreslå.

Tolf mil af färden hade tillryggalagts, i odrägligt långsam takt, och tre återstodo ännu, då man plötsligt varsnade en gammal väderbiten korean, som red på en pony och vek om kröken rundt en bergssluttning ej långt ifrån dem. Han dref på sin häst, när han såg det ridande sällskapet, och när han hunnit fram till herr Hjälper-till-att-bestämma, inledde han ett mycket allvarligt samtal med honom. Bob, som iakttog herr konsultativa krigsrådets fysionomi, såg den alltmera förlängas och antaga ett ängsligt uttryck.

Slutligen trädde han fram till bärstolen och förklarade, att den nyss ankomne ryttaren var den sergeant, som hade vården

om byn, som de nu nalkades, och han kom för att rapportera, att under de senaste dagarna hade en beryktad

tatarisk röfvare, i rysk sold, härjat och plundrat på tio mils omkrets från byn under förevändning att »rekognoscera». Han var en man, som befolkningen länge haft anledning att frukta.

Under kriget 1894 hade han begått förfärliga grymheter i norra Korea och hade därefter hemsökt de öfre sträckorna kring Yalufloden med ett band fredlösa, som hållit ett område af flere hundra kvadratmil under sitt skräckvälde. Före det nu pågående krigets utbrott hade ryssarna mer än en gång försökt utrota röfvarbandet, men dess höfding hade aldrig låtit öfverlista sig. De hade nu ingått förlikning med honom och drogo nytta af hans stora lokalkännedom och hans oomtvistliga anförareegenskaper. Han ägde dessutom en underbar språktalang, i det han talade hvarje dialekt från de korean-mandschuriska gränstrakterna, hade goda kunskaper i japanska, ägde »hum» om ryska och rörde sig med en smula pidschinengelska. I sin tidiga ungdom hade han drifvit handel på Kinas kust, men sedan det upptäckts, att han var i bästa samförstånd med de sjöröfvare, som gjorde farvattnen osäkra, hade han plötsligt gjort sig osynlig. När han nästa gång lät tala om sig, hade han gifvit handeln på båten och uppträdde som röfvarhöfding rätt och slätt, i spetsen för sitt band af fribytare och förrymda fångar. Han gjorde sig aldrig några samvetsbetänkligheter, och det faktum, att han nu opererade tillsammans med ryssarna, endast ökade det oroväckande i underrättelsen att han befann sig i grannskapet af herr konsultativa statsrådets fredliga hem.

Koreanen var mycket nedstämd under återstoden af resan och talade endast helt litet. Han blef emellertid något piggare, när hans by ändtligen kom i sikte. Det var afton, och endast kvinnor voro synliga på gatorna, ty den koreanska plägseden bjuder, att männen hålla sig inne efter skymningens inbrott, så att kvinnfolken då kunna få hämta frisk luft.

Herr Hjälper-till-att-bestämma red genom byn, tills han kom fram till det enda hus af sten och tegel, som den ägde. Där steg han af och uppmanade den ärade herrn att värdigas stiga in under hans usla och föraktliga tak. Bob var mycket glad att få sträcka på sina lemmar efter så många timmar inne i den trångapalankinen, och efter att ha dragit af sig stöflarna utanför dörren befann han sig för första gången som gäst inne i ett koreanskt hus af den bättre sorten.

Han kunde ej rå för, att jämförelsen utföll mycket ofördelaktigt, när han tänkte på den japanska interiör utanför Nikko, som han funnit så tilltalande. Här saknades totalt det enkla behag, som varit utmärkande för Kobos hem. Det rum, till hvilket hans värd förde honom, var litet och kalt. Tegeltaket uppbars af en tjock bjälke, som löpte längs hela huset. I stället för de bländande rena stråmattorna i Kobos rum fanns här en smutsig leopardhud och en sträcka gulaktigt oljadt papper, som täckte större delen af golfvet. Väggarna voro af lera och murbruk med rörliga afdelningar, öfverdragna med silkespapper, som också tycktes en gång ha indränkts med olja. En eller två krukor och ett lackeradt skrin fulländade möbleringen.

Fru krigsrådinnan syntes icke till. Kvällsvarden intogs af Bob och hans värd på tu man hand. Maten, som inbars af kvinnliga tjänare, kunde ha räckt för ett vida större sällskap. Först bjödos diverse mer än tvifvelaktiga sötsaker; dessa följdes af rå fisk, halfstekta fläskkotletter, ris i olika former, jättestora rädisor samt frukt, däribland torkade äpplen och mycket sega och osmältbara dadelplommon.

Bob visste, att det skulle betraktas som ohöfligt, om han ej smakade på alla dessa läckerheter. Han gjorde sitt bästa, men fann det svårt att få ned någonting utom riset, i hvars kokning koreanerna äro mästare. Men om han gjorde mycket litet skäl för sig vid bordet, så var hans värd så mycket matfriskare. Han satte i sig, trots sina onda aningar, som väl bort verka nedsättande på aptiten, den ena rätten efter den andra med en fart, som skulle ha förbluffat hans gäst, om denne ej redan hört underbara historier om hvad en rättskaffens korean kan prestera, när det gäller att äta.

När måltiden ändtligen var slut, blef Bob icke förvånad öfver att se sin värd lägga sig raklång och somna, och sålunda öfverlämnad åt sina egna resurser rullade han in sig i sin kappa och ett sidentäcke, som en af tjänarinnorna skaffat honom, och gjorde det så bekvämt som möjligt åt sig på golfvet.

Han tillbragte en högst orolig natt. Länge hade han ej sofvit, då han spratt upp med en känsla af att hans högra

sida höll på att stekas. Han vände sömnigt på sig, endast för att snart finna, att den vänstra sidan fått det om möjligt ännu hetare. Hur han rullade omkring, kunde han ej undslippa detta öfvermått af värme, som i förening med den obehagliga lukten från oljepappersmattan kom honom att otaliga gånger önska sig tillbaka till den kalla, halft raserade kojan, där han haft sitt senaste nattkvarter.

Förklaringen var, att under golfvet fanns en källare, hvari en eld tändts, och kulin hade, måhända den rödhårige barbaren till ära, brassat på så pass, att elden skulle vara hela natten. Detta var ju ett rätt enkelt sätt att uppvärma huset, men Bob undrade dock, huruvida ej ett kylrum skulle visa sig vara en lämpligare sofkammare än en upphettad ugn.

Han var glad, när morgonen kom och herr konsultativa krigsrådet, efter att ha vaknat upp ur sin tunga sömn, återvunnit sina själsförmögenheters bruk så pass, att man kunde börja tala om hvad som borde göras. Det visade sig snart, att den pålitlige koreanske tjänare, som skulle ha eskorterat Bob fram till de japanska linjerna, var borta, eftersom han gått för att ha ett öga på de tatariska stråtröfvarna. Herr Hjälper-till föreslog då, att Bob skulle stanna kvar hos honom, tills mannen kom tillbaka, hvarjämte han ifrigt inskärpte hos sin gäst det lämpliga i att hålla sig inomhus och sålunda undvika uppmärksamhet.

Bob var allt annat än belåten åt utsikten att nödgas tillbringa om också ej mer än en dag inne i det kvafva rummet, men när han såg, att här ej fanns någon annan råd, fogade han sig godvilligt.

Han hade ohyggligt ledsamt. Under förmiddagen var han lämnad åt sig själf, och under de oändligt långa timmarna hade han ingen annan sysselsättning än att sitta och titta ut genom en spricka i en silkespappersruta för att se hvad som tilldrog sig ute på gatan, och detta var ej mycket. Men efter middagsmaltiden föreslog värden i huset ett parti *go*, som Bob af föregående erfarenhet visste kunde dragas ut i det oändliga.

De sutto som bäst fördjupade i spelet, då det blef ett stort

skrik och spektakel ute på gatan, och man hörde hofslagen af galopperande hästar. Herr krigsrådet rusade upp i stor förfäran, och Bob, som gått till sin spricka, såg en trupp kosacker med en lång tatar i spetsen komma galopperande gatan uppför. Dem följde en flock ryttare, som han att döma af fysionomierna och utrustningen ansåg vara mandschuriska banditer.

Herr Hjälper-till företedde en bild af skälfvande hjälplöshet Ryttarna höllo in hästarna utanför huset; några af dem redo rundt åt båda hållen, och den skräckslagne ägaren vände sitt askgrå ansikte mot Bob och stönade tungt.

När huset var bevakadt på alla håll, ropade kosackernas anförare ut någonting, som hvarken Bob eller koreanen förstod. Men ropet öfversattes ögonblickligen på traktens dialekt af den långe tataren. Han hade stigit af och närmade sig huset med den synbara afsikten att tränga sig in genom första bästa öppning.

— Hvad säger han? frågade Bob.

— Ärade herrre, han säger: släpp ut spionen! stammade konsultativa krigsrådet. — Detta är i sanning ett kritiskt ögonblick. Mitt hjärta — sitter i maggropen! Här äro goda råd dyra. Jag fruktar storligen, att det är ute med oss, ärade herre.

Tataren var nu tätt invid husväggen och bölade fram någonting, som tydligen var en hotelse. — »Om spionen inte genast föres ut», öfversatte herr Hjälper-till, »skall han uppbränna denna boning och den kringliggande byn samt mörda alla invånare».

Herr Hjälper-till vred händerna i vanmäktig förtviflan.

— Jag skall utlämna mig själf, sade Bob.

Hans värds dödliga skräck förbyttes genast till artig belåtenhet och förtjusning, så oförställd, att Bob nästan måste skratta.

Men han visste mycket väl, att saken ej alls var att skratta åt. Den halfförbrända byn, där hans häst fallit offer för tigern, | utgjorde ett tydligt bevis på, att inkräktarens hotelse ej var tomma ord, och de historier han hört om

kosackernas brutalitet bådade just inga angenäma erfarenheter åt den fånge, som föll i deras händer. Men Bob förstod, att här fanns intet val. Det fanns en skymt af hopp, att han såsom varande brittisk undersåte skullekunna slippa helskinnad undan, och det var i alla fall omöjligt att låta kanske hela byn få lida för hans skull.

Han sköt därför undan en af de rörliga skärmarna, steg ut och öfverlämnade sig åt fienden med en djärfhet i hållningen, som föga stämde med hvad han kände invärtes.

Kosack kaptenen satt på sin häst bredvid tataren några steg före sin trupp. När Bob närmade sig, rådde fullständig tystnad, och han märkte, att tataren hastigt böjde sig fram och tittade på honom med ett intresse, större än situationen tycktes kräfva. Någonting i mannens ansikte föreföll Bob bekant, och när tataren till hälften vände sig om för att tala med den ryske officeren, såg han, att han blott hade ett Öra.

Nu mindes Bob honom mycket väl. Det var samme man, som af »Sardinia» räddats från att drunkna — den man undan hvilken Bob i Uenoparken räddat Kobos till hälften strypte tjänare Taru. Det var Kobos gamle fiende, den mandschuriske tataren Tschang-Wo. Upptäckten verkade ingalunda lugnande på Bob, och han kände sig allt annat än glad till mods vid tanken på den verkligt riskabla situationen. Men samtidigt visste han, att hans enda utsikt till räddning låg i att bibehålla en lugn och orädd hållning, och af hans oförfärade uppsyn hade ingen kunnat ana, att han ägde fullt medvetande om farans vidd.

Kosackkaptenen betraktade honom skarpt några ögonblick och tilltalade honom sedan vresigt, antagligen på ryska.

Bob skakade på hufvudet och sade på den bästa franska han förmådde åstadkomma, att han tyvärr ej var hemma i ryska språket. Till hans förvåning förstod kosacken honom ej. Bob hade trott, att hvarje bildad ryss kunde franska, och denna okunnighet tycktes visa att officern framför honom var en ohyfsad tölp.

— Så mycket värre för mig, tänkte Bob.

Kosacken sade några ord till tataren, som böjde sig fram öfver hästhalsen och började ett förhör på pidschinengelska, i det han öfversatte hvarje svar han fick på ryska åt officeren. Bob blef helt öfverraskad; ombord på »Sardinia» hade mannen föregifvit, att han ej kunde engelska. Det beredde honom till en början någon svårighet att förstå den besynnerliga rotvälskan, men det låg ju i öppen dag, hvart Tschang-Wo ville hän med sina frågor.

— Hvilken sida ni tillhöra?

— Jag är brittisk undersåte.

— Hvad ni ha för er?

— Jag är i japansk tjänst.

— Hvarför ni japansk sida?

Bob tvekade. Det var föga sannolikt, att tataren skulle veta, hvad en afståndsmätare var.

Han gjorde ett försök att förklara, men de omskrifningar han måste göra väckte tatarens misstänksamhet, och han afbröt otåligt:

— Hvad ni i Korea att göra?

— Jag blef kvarlämnad.

— Hur komma sig ni kvarlämnad?

— Det var min otur — jag råkade ut för en olyckshändelse.

— Hvilken tid ni råka olyckshändelse?

— För tre dagar sedan.

— Hvar någonstans?

— Nära Yongampo.

— Ni berätta alltsammans om det!

— Jo, jag kom midt upp uti en skärmytsling mellan kosacker och japaner och blef kastad öfver ända.

— Öfverända? Hvad är det?

— Omkullslagen, kastad till marken. Begrips?

— Hur ni komma undan?

— På en häst.

— Hur häst tillhöra er?

— Fångade den.

— Hvar nånstans den häst nu?

— Död.

— Hur ni komma hit?

— På ett fartyg.

— Hur fartyg heta?

— Det kan jag inte säga er.

— Inte veta?

— Jo bevars, jag vet det, men jag talar inte om det.

— Hvarför inte säga?

— För att jag är i japansk tjänst.

— Hvad namn japan den gången Yongampo?— Hvad menar ni?

— Yongampo när ni kom, ni vara i sällskap med japan. Hans namn — hvad?

— Det kan jag heller inte säga.

— Hvarför inte säga?

— Af precis samma skäl som nyss.

— Måste säga — mycke snart!

— Beklagar på det högsta, men det är alldeles omöjligt.

— Ni vara mycket fräck. Ni ingenting säga, jag ha käpp. Bob gaf honom en blick, men sade ingenting.

Tataren höjde sin ridpiska och gaf honom ett duktigt rapp med skaftet, som slog till hans axel och så när hade träffat honom i hufvudet, om han ej hastigt vridit detta åt sidan. I nästa ögonblick låg tataren så lång han var på marken. Bob hade rusat på honom och gaf honom ett så våldsamt och oväntadt slag under hakan, att han förlorade balansen och tumlade baklänges från hästen.

Tataren kafvade sig åter på fötter, drog sitt svärd och störtade mot Bob, som med flammande ögon och knutna näfvar stod redo att försvara sig. Men kosackofficeren flyttade sin häst ett par steg framåt och lade sig emellan. Han yttrade några snabba ord till tataren, hvilkas innehåll var, att fången var alldeles för värdefull för att dödas i ett vredesutbrott. I sinom tid skulle man nog kunna få honom att lämna de önskade upplysningarna, och till dess skulle han bli sittande i säkert förvar.

Tataren drog sig undan, trumpen och förargad, och steg åter upp på sin häst. Sedan gaf kaptenen en order. En kavallerist steg af och närmade sig Bob med en smal läderrem i handen. Bob gissade ögonblickligen hvad som nu

skulle ske, och inseende det fruktlösa i att göra motstånd fogade han sig undergifvet, medan läderremmen hårdt bands kring hans högra handled och sedan knöts fast vid ena stigbygeln på kaptenens häst. En ny order gafs; hela truppen satte af i traf utför den öde bygatan, och när Bob släpades åstad bredvid hästens sida var det sista föremål, som han hade något intryck utaf, det koreanska krigsrådets bleka, förfärade ansikte, som tittade ut genom husväggens sönderbrutna spjelverk.

XI.

Rannsakad och dömd.

Bobs känslor voro ingalunda angenäma, där han tarfvade i jämnbredd med kosackens häst och ansträngde sig för att hålla samma takt. Lyckligtvis saktades snart farten till skridt, annars skulle han inom kort blifvit alldeles uttröttad. Den häftiga kroppsrörelsen i de tunga kläderna gjorde honom trots kölden så varm, att han plågades däraf, och den vredeshetta han kände inom sig sprang mycket snart upp till kokpunkten. Han var alldeles ursinnig, ej öfver att han gjorts till fånge, ty annat var inte att vänta, utan öfver att han bundits fast som en hund — likt dem, som han på franska landsbygden sett spända för brödkärror. Vrede var emellertid endast tomt kraftslöseri, det insåg han snart. För närvarande kunde han endast hålla god min i mycket elakt spel — söka hålla uppe modet och dito takten, utan påminnelse från den hotande knutpiska, som han såg redo i kosackens hand.

Medan han trafvade framåt, var det två tankar, som mest sysselsatte hans sinne. Den ena gick ut på, att när han blifvit tillfångatagen och ovärdigt behandlad, var han i sin fulla rätt att numera anse sig som aktiv stridande; detta beredde honom någon liten tröst. Den andra tanken kretsade kring det faktum att han i tataren Tschang-Wo hade en fiende af ovanligt farligt slag. Han kom mycket väl ihåg den historia, som Kobo berättat honom, och vetskapen om att denne man förrättade den mest oförvägna spiontjänst åt ryssarna i Korea, var icke lugnande. Tataren hade tydligen genast i Bob igenkännt den utlänning, som i Uenoparken räddat den lille japanen ur hans våld, och helt visst var han honom ganska gramse härför.

Vägen var oländig, där den löpte fram öfver stenfyllda sluttningar. Mörkret bröt in, och skaran red alltjämt vidare. Slutligen, när Bob var nära att sjunka ihop af trötthet, redo de in i en ganska stor stad eller by, som, efter hvad han sedermera fick veta, var Yong-tscheng, vid stora landsvägen mot Peking.

Han hoppades, att han åtminstone nu skulle få mat och hvila, men så fort kosackerna kommit fram, förde de honom inför en rysk officer af en viss rang, troligen en öfverstelöjtnant. När en del förberedande förklaringar lämnats, befallde öfverstelöjtnanten, att fången skulle ställas inför honom, och i myndig ton började han utfråga honom på franska.

Bobs franska var ej särdeles ledig, men han svarade så godt han förmådde och gaf samma besked som han gifvit förut. Han vägrade omtala, i hvems sällskap han varit, innan han flydde på kosackens häst, och försäkrade ryssen att han alls ingenting visste om några slags meddelanden, som kunnat äga rum mellan denna person och spioner inåt landet. Hans envishet gjorde officeren allt mera förbittrad, och slutligen röt den sistnämnde:

— Ni är en lögnare! Säg mig sanningen, eller jag låter hänga er på fläcken!

— Jag har redan sagt er sanningen, sade Bob lugnt. — Jag vet inte, hvem min vän kan ha råkat i Yongampo, och äfven om jag visste det, kunde jag ingenting säga åt er — det måtte ni väl själf inse.

— Ni är en oförskämd valp! Men vi skola nog hitta ett sätt att förmå er tala. Jag ger er en natt för att komma på förståndigare tankar. — För bort honom!

Bob, som nästan höll på att svimma af trötthet och hunger, leddes bort till ett unket och smutsigt skjul, där han fick ett stycke groft bröd och en fet korf att äta. Bevakad af två kosacker satt han kvar där hela natten.

Vid soluppgången fördes han, nedslagen och stel i alla lemmar, åter inför officeren och fick ånyo undergå förhör, medan tätt bredvid honom stod en soldat, som på ett särdeles i ögonen fallande sätt höll en knutpiska. Men öfversten gäckades åter i sin förväntan; han blef ej klokare än förut, och slutligen, med en förbannelse af otålighet, röt han en befallning åt sitt folk. Bob väntade, att knutpiskan genast skulle dansa på hans rygg, men till sin förvåning fördes han ut på den öppna planen, och efter en stunds orolig ovisshet fick han befallning att stiga upp på en häst, som leddes fram. Några minuter senare red han ut ur byn,

medan en kosack med spänd revolver trafvade på ömse sidor om honom och tataren bildade eftertruppen.

Anledningen till denna opåräknade utflykt var den, att den ryske öfversten ej uppgifvit hoppet om att kunna framtvinga upplysningar. Han skickade därför fången till general Sassulitsch i Viju, där man måhända skulle lyckas bringa den halsstarrige engelsmannen till förstånd. Kosackerna hade fått befallning att noggrannt bevaka honom, men ej misshandla honom, och Bob fann till sin öfverraskning, sedan han förut hört så mycket talas om dessa oförvägna soldaters råhet, att han behandlades ganska hyggligt.

Ridten till Viju drog om hela dagen. De ändlösa vägsträckorna voro backiga och steniga, och Bob insåg, att döma af den långsamhet, hvarmed han och hans eskort färdades, att transporten af en hel armé skulle taga mycket lång tid, i synnerhet vintertiden som nu.

På åtskilliga ställen under vägen mötte de ryska skvadroner, men det var ej förrän de tre ryttarna endast hade ett par mil till Viju, som Bob fick tydliga bevis på att trakten var ockuperad af ryssar. Söder om den nyssnämnda gränsstaden höllo väldiga arbetslag af kulis på med att kasta upp jordvallar under ledning af ryska officerare. Bob fördes tätt intill en stor skara, som var sysselsatt med att gräfva en löpgraf nära landsvägen. Deras buttra uppsyn och motsträfviga rörelser utvisade, att de gjorde arbetet nödda och tvungna, och i handen på flere af ryssarna varsnade Bob piskor, som sågo allt annat än trefliga ut.

Detta förvånade honom ej, ty om de förlitade sig på den allsmäktiga knutens verkan inom deras egen armé och flotta, var det väl föga troligt, att de skulle spara på den, när det gällde koreanska bönder.

Likt nästan alla koreanska städer är Viju beläget på en kulle; åt ena hållet dominerar det en slätt, åt det andra Yalufloden. Bob var ganska glad, när han, efter att ha kommit inom stadsmurarna och fortsatt uppför den långa, oregelbundna gatan, som myllrade af soldater, slutligen fick order att göra halt och sitta af utanför ett hus, hvarifrån en fana vajade.

Han var vid detta laget beredd på det värsta. Flere gångerunder vägen hade frågor och svar växlats mellan hans eskort och mötande soldater, och af karlarnas leenden och åtbörder förstod han, hvilket öde, som var honom tillärnadt. Han var nu beredd på att rannsakas som spion eller måhända bli skjuten utan någon ransakning alls, sedan man förgäfves sökt prässa honom på upplysningar.

Men efter en timmes arrest inne i huset, hvarunder man gaf honom en knappt tillmätt matranson, såg han tataren Tschang-Wo träda in och framföra en hälsning till vakthafvande officeren. Han fick genast order att gå ut och åter stiga till häst; den tröttsamma färden hade tydligen ännu ej nått sitt slut. De bägge kosackerna knorrade och sneglade argt på honom, men tataren, som åter slutit sig till dem, uppmanade dem att raska på, så att man ändtligen komme fram.

De trafvade raskt utför sluttningen. Efter en stund såg Bob i mörkret den svarta, speglande ytan af ett vatten, som utan tvifvel var Yalufloden, kantad på motsatta sidan af skrofliga klippor. Detta var alltså den ryktbara gränsfloden, som skilde Korea från Mandschuriet. Åt koreanska sidan var vattnet isbelagdt, men strömfåran var djupare och snabbare inåt den mandschuriska stranden, där den löpte utmed en stor ö, upptagande en ansenlig del af hvad som under högvattenstid måste vara flodbädden. På denna del af floden drefvo väldiga isflak med strömmen.

Bob hade hittills afhållit sig från att göra tataren några spörsmål. Nu skulle han ha velat fråga, hvad som skulle göras med honom, men vid närmare betänkande beslöt han att tiga som förut. Men under loppet af den långa och besvärliga ridten urskilde han mer än en gång namnet Sassulitsch i det vresiga samtal, som stundtals fördes mellan hans eskort och tataren. Då visste han dock ännu ej, att namnets ägare var en framstående divisionsgeneral.

Det var sent på aftonen, när de ändtligen nådde Antung, en lågt belägen stad vid flodstranden. Ehuru mörker rådde, kunde Bob dock se, att husen röjde en tämligen solid byggnadsstil. Han fördes in i ett stort magasin, som förvandlats till kasern, och stängdes ensam in i ett rum. Han var mycket uttröttad och kastade sig, styf i alla leder, ned på den smutsiga halmmadrass,

som låg utbredd på golfvet, i den förhoppningen, att han skulle lämnas i fred åtminstone under några timmar.

Men han hade nätt och jämt fallit i sömn, då han väcktes af en omild ruskning vid armen. När han satte sig upp, blef han varse en beväpnad kosack, som höll ett brinnande ljus. Mannen gaf honom ett tecken att resa sig upp, och kännande sig mera död än lefvande följde han sin ledsagare ut ur rummet. Därute omringades han af en halftropp soldater, som buro gevär med påskrufvade bajonetter, och så marscherade de genom gatorna, tills de kommo fram till ett stort hus, som var bättre upplyst än något af de andra, och utanför hvilket en skyltvakt gick på post.

Inom några ögonblick befann han sig inne i en rymlig sal och framför ett bord, vid hvars andra sida satt en grupp ryska officerare. På bordet stodo några ostadigt fladdrande talgljus och ett par runda oljelampor liknande dem man ser i järnvägarnas sofkupéer. Vid hvardera bordsändan stod en rysk infanterist med påskrufvad bajonett. Bob såg den långe tataren, den enörade Tschang-Wo, inbegripen i samtal med en af officerarna.

Några ögonblick stod han där, ett mål för alla officerarnas skarpt forskande blickar. De stirrade på honom med olika grader af nyfikenhet och med skiftande ansiktsuttryck. Den af de närvarande, som tydligen innehade högsta rangen — det var general Sassulitsch själf — vinkade därefter tataren åt sidan och sade några ord på ryska till en yngre officer, som satt till höger om honom. Den senare tilltalade då genast Bob, i det han uttryckte sig på utmärkt engelska med blott obetydlig främmande brytning.

— Fånge, ni anklagas för att vara en japansk spion. Till nationaliteten tyckes ni vara engelsman. Hvad har ni att säga till ert försvar?

— Engelsman är jag, det är sannt, svarade Bob. — Hvad det öfriga angår, så är jag sannerligen ingen spion.

— Det är bäst ni redogör för era förhållanden.

— Mitt namn är Robert Fawcett, och jag är ingenjör. Jag skickades ut för några månader sedan af min firma, på begäran af japanska regeringen, för att vara till hands, i fall afståndsmätarna skulle behöfva någon tillsyn. Fartyget, där jag befann mig ombord, råkade komma upp till Yaluflodens mynning, och

jag hade nyss stigit i land, då jag hade den oturen att blifva omkullslagen af en kosacks häst. När jag åter kom till sans efter fallet, ansåg jag, att det enklaste sättet för mig att komma ur svårigheten var att rida min väg på hästen; dess ägare var död. Hästen blef längre fram dödad af en tiger. Sedan dess har jag irrat omkring, tills jag själfmant gaf mig åt en trupp af ert folk. Mera har jag inte att säga.

Detta svar tolkades för de andra officerarna, hvilkas sätt att åhöra det till större delen vittnade om tvifvel och misstro. Några ord växlades bland dem; därpå talade tolken ånyo.

— Sköt ni ihjäl kosacken, hvars häst ni stal?

— Nej.

— Hvem gjorde det?

— Det vet jag inte. Han sköts från båten.

— Var ni beväpnad?

— Nej, jag hade ingenting utom min fältkikare.

— Ni är inte soldat?

— Nej, jag är ingenjör.

— Flottingenjör?

— Inte precis. Jag har ingen kännedom om sådant, som angår sjön, utom hvad jag tillfälligtvis kunnat uppsnappa.

— På hvilka fartyg har ni varit?

Bob tvekade ett ögonblick. Därpå gjorde han den reflexionen, att det knappast kunde ligga någonting ondt uti att nämna de fartyg, ombord å hvilka han skött sina åligganden.

— Ombord på »Mikasa» och »Hatsuse».

— Men intetdera af dem förde er till Yongampo.

— Nej.

— Hvad hette det fartyg, som gjorde det?

Bob tvekade åter. »Kasumi» var stadd på en hemlig expedition. Det var omöjligt för honom att veta, hvad som ytterst kunde bli följden, om han förrådde hennes identitet. Genom att göra detta skulle han i alla händelser sätta båtens befälhafvare i förbindelse med Yongampo. Han fattade sitt beslut.

— Ni får ursäkta, men det vill jag ogärna nämna.

När detta svar tolkats för officerarna, började de tala med en viss hetsighet, och en af dem slog näfven i bordet. Tolken återtog:

— Generalen insisterar på att få veta fartygets namn.

— Tyvärr kan jag inte meddela er det.

— Ni vet, hvad som blir följden om ni vägrar?

— Det är jag inte säker på att jag gör, svarade Bob med ett matt leende, men huru som helst kan jag inte meddela er det.

En kort rådplägning ägde rum vid bordet, hvarpå officeren fortsatte med sina frågor.

— Ni säger, att ni nyss stigit i land från båten. Hade ni inte varit i Yongampo?

— Nej.

— Hvem hade det?

— Det kan jag inte säga.

— Hvarför gick ni i land?

— För att hjälpa en god vän till mig, som var hårdt ansatt af kosackerna.

— Hade han varit i Yongampo?

— Det kan jag verkligen inte säga.

— Hvem var det?

— Jag kan ej säga er någonting mer om honom.

— Hvem hade han besökt?

— Det vet jag inte.

— Var han också engelsman?

— Den frågan kan jag inte besvara.

— Talar ni japanska?

— Nej.

— Kinesiska?

— Nej.

— Hvilket språk talade ni i Yongampo?

— Jag har aldrig varit i Yongampo.

— Hur länge har ni varit i landet?

— I Mandschuriet?

— Sök inte slingra er! Hur länge har ni varit i dessa trakter — Mandschuriet eller Korea?

— Några dagar.

— Hur kom ni att stå på vänskaplig fot med den inföding, i hvars hus ni blef tagen till fånge?

— Ursäkta, jag öfverlämnade mig själf. Hvad er fråga

beträffar, så råkade jag alldeles händelsevis bli i stånd att göra den koreanske herrn en liten tjänst, och han var mera tacksam därför än omständigheterna kräfde.

— När gjorde ni honom den tjänsten?

— För en eller par veckor sedan.

— Hvar då?

— I Söul.

— Hvad gjorde ni i Söul?

— Ingenting — bara såg mig om på platsen.

Så fort Bob talat, kände han, att detta, den bokstafliga sanningen, af hans domare helt visst skulle anses som en klumpigt hopdiktad historia. Och i självfva verket hade officerarna redan börjat visa tecken till otålighet. Uppgifven af trötthet som han var, förblef dock Bob ståndaktig, och alla de frågor, som under korsförhöret ställdes till honom, hade han besvarat på samma höfliga och behärskade sätt. Men medan två eller tre af ryssarna tycktes imponerade af hans uppträdande, blefvo de öfriga alltmera förargade, när de sågo, hur litet förhöret bragte i dagen.

De slöto nu en grupp kring general Sassulitsch och diskuterade saken i ytterst hetsig ton. Sedan ropades den enörade tataren fram, och man ställde en del frågor till honom. Af hans åtbörder förstod Bob, att han uttalade mycket bestämda påståenden. Rådplägningen fortsattes en stund bortåt, hvarefter tataren åter affärdades. Gruppen upplöstes, och den unge officeren, som stod bredvid general Sassulitsch, sade:

— Fånge, hans majestät tsarens här församlade officerare kunna ej taga era uppgifter för goda. Ni anträffades inom vårt besatta område; ni stod otvifvelaktigt i förbund med en japan, som steg i land från något fartyg för att träda i förbindelse med en spion i Yongampo. Och vi ha ett vittne här, som förklarar, att han sett er i Tokio, sedan i Söul och nu helt nyligen i Yongampo —

— Förlåt att jag afbryter, men det är absolut osanning.

— Att neka tjänar ingenting till. De bevis vi ha mot er äro omöjliga att jäfva. Ni har själf erkännt, att ni hade er del i den manspillan, som tillfogades en trupp kosacker, när dessa förföljde en flykting, som utan tvifvel var ni

själf. Ni bekänner, att

ni på en häst tillhörande en kosack, som dödades vid detta tillfälle och ni tillfångatogs i huset hos en korean, som på goda grunder anses sympatisera med japanerna. Domstolen hyser intet tvifvel om att ni är en spion, och det faktum, att ni är engelsk medborgare kan ej anses som någon förmildring af ert brott — tvärtom. Domstolen ådömer er en spions straff; ni kommer att bli skjuten.

Bob rodnade lätt. Det uppstod en tystnad; sedan närmade sig, på ett tecken af officeren, de bägge soldater, som stått på post nere vid dörren. Bob kastade en hastig blick kring bordet — såg hur en officer stödd på armbågarna lutade sig framåt, medan ett spefullt löje lekte på hans vackra ansikte; en annan lade sig med uttråkad min bakut i sin stol, en tredje rullade en cigarett med en min, som om saken ej angick honom, och i midten satt generalen, sträng och outgrundlig. Mellan sina bägge fångvaktare, hvilkas gevär buro påskrufvade bajonetter, fördes han därpå till fängelset.

Det blef en längre vandring denna gång. Han fördes ej tillbaka till det skjul, där han väntat få tillbringa natten, utan till en tornliknande byggnad, uppförd på den branta strandsluttningen invid floden. Det var nu för mörkt att urskilja någonting tydligt, men när han fördes in i tornet, strök en af hans väktare en tändsticka, och medan han vandrade uppför den smala trappan till fjärde våningen, lade han märke till flere järndörrar med bommar och hänglås, utvisande, att här funnos flere fångar utom honom. Han motades in i ett litet rum högst uppe i tornet, en tjock filt kastades efter honom, dörren slogs igen med slammer och dån, bommen sköts för, hänglåset sattes på och låstes, och så lämnades han ensam åt sina betraktelser.

XII.

Vid midnattstid.

Bob var så förbi efter alla strapatser och själsrörelser att han genast föll i sömn, trots det ohyggliga i belägenheten. När han vaknade några timmar efter dagbräckningen, fann han bredvid sig

ni på en häst tillhörande en kosack, som dödades vid detta tillfälle och ni tillfångatogs i huset hos en korean, som på goda grunder anses sympatisera med japanerna. Domstolen hyser intet tvifvel om att ni är en spion, och det faktum, att ni är engelsk medborgare kan ej anses som någon förmildring af ert brott — tvärtom. Domstolen ådömer er en spions straff; ni kommer att bli skjuten.

Bob rodnade lätt. Det uppstod en tystnad; sedan närmade sig, på ett tecken af officeren, de bägge soldater, som stått på post nere vid dörren. Bob kastade en hastig blick kring bordet — såg hur en officer stödd på armbågarna lutade sig framåt, medan ett spefullt löje lekte på hans vackra ansikte; en annan lade sig med uttråkad min bakut i sin stol, en tredje rullade en cigarett med en min, som om saken ej angick honom, och i midten satt generalen, sträng och outgrundlig. Mellan sina bägge fångvaktare, hvilkas gevär buro påskrufvade bajonetter, fördes han därpå till fängelset.

Det blef en längre vandring denna gång. Han fördes ej tillbaka till det skjul, där han väntat få tillbringa natten, utan till en tornliknande byggnad, uppförd på den branta strandsluttningen invid floden. Det var nu för mörkt att urskilja någonting tydligt, men när han fördes in i tornet, strök en af hans väktare en tändsticka, och medan han vandrade uppför den smala trappan till fjärde våningen, lade han märke till flere järndörrar med bommar och hänglås, utvisande, att här funnos flere fångar utom honom. Han motades in i ett litet rum högst uppe i tornet, en tjock filt kastades efter honom, dörren slogs igen med slammer och dån, bommen sköts för, hänglåset sattes på och låstes, och så lämnades han ensam åt sina betraktelser.

XII.

Vid midnattstid.

Bob var så förbi efter alla strapatser och själsrörelser att han genast föll i sömn, trots det ohyggliga i belägenheten. När han vaknade några timmar efter dagbräckningen, fann han bredvid sig

ett stycke svart bröd, en tallrik konserveradt oxkött och litet brännvin i en mugg.

— För att hjälpa mig att hålla modet uppe, sade han. Han var hungrig och brödet och köttet försvunno snart. Men brännvinet fann han för starkt, och han undrade, om man ej skulle låta honom få en droppe vatten.

Han skulle bli skjuten, ja visst, så var det ju... När skulle det ske? Skjuten... För första gången tvang sig innebörden af föregående natts scener på honom. Han hade varit så fysiskt uttröttad, men på samma gång så stålsatt af sin föresats att ingenting säga, som skulle kunna förråda Yamaguchi, att han knappast kännt sig berörd af den afkunnade dödsdomen.

Men nu — nu slog honom tanken på döden för första gången. Det var underligt att nödgas dröja vid den... Han var frisk och stark; ganska styf och mörbultad visserligen, men det skulle snart gå om. Och ändå skulle han mycket snart vara död. Han kunde omöjligen få för sig, att så var; ombord på de japanska fartygen, hvarken inne i »Mikasas» af giftiga rökmoln uppfyllda kasematt eller på »Kasumis» däck, där projektilerna yrde om hvarandra, hade dödsfaran någonsin stått för hans sinne.

Det besynnerliga i saken frapperade honom mest af allt. Det föreföll ju orimligt, att han skulle dö, och af hvad skäl? Hans förklaringar hade varit alldeles för enkla för att vinna tilltro. Han öfvertänkte de senaste dagarna; det fanns ingenting i hans handlingar, som han kunde ha ändrat, äfven om han vetat, att döden skulle komma så snart.

— Nå, det kan icke hjälpas, blef hans slutreflexion. — Jag bara hoppas kunna stå på mig ända till slutet.

Lifskänslan var så stark inom honom just nu, att han började se sig om inne i det trånga rummet, instinktmässigt sökande något sätt att undkomma.

Hans fängelse mätte omkring tolf fot i fyrkant. Ytterväggen var af sten, ungefär aderton tum tjock, och den ägde ett enda snedt sluttande fönster utan glas, som på murens insida mätte tjugu tum i bredd för att sedan afsmalna uppåt och utåt till sju. Fönstrets nedre kant var ungefär tre fot från golfvet, och mellan den öfre kanten och taket var afståndet ungefär detsamma. Under

fönstret framsköt ur väggen ett mycket smalt, ungefär en fot högt utsprång, hvilket, efter hvad Bob antog, var afsedt för en väktare eller möjligen en skytt, ty tornet hade tydligen uppförts för att tjäna till utkikstorn. Efter att ha klättrat upp i det sluttande fönstret tittade Bob ut genom öppningen och såg, att man hade utsikt tvärs öfver floden, som rann förbi omkring åttio fot under honom. Flodbädden låg packad med högt upptornade isblock, och en öfvergång föreföll omöjlig.

Bob lät sig åter glida ned på golfvet och började mönstra sin närmaste omgifning. Han upptäckte, att rummets innerväggar utgjordes af tegel, som föreföll jämförelsevis nytt mot ytterväggens vittrande stenmassor. Han drog den slutsatsen, att hela öfvervåningen fordom utgjort ett enda rum, som först nyligen, dock troligen före ryssarnas ankomst, afdelats i flere smärre. Dörren var af massivt arbete och vred sig på väldiga järnhakar; den gick inåt, och det fanns intet nyckelhål på inre sidan.

— Detta ser ganska mörkt ut, tänkte Bob, medan han öfvertygade sig om att här icke fanns någon möjlighet att rymma. Han vankade af och an med sänkt hufvud, fördjupad i fåfänga funderingar på de scener, som måste ha

utspelats i det gamla tornet. Hur ofta i forna tider, tänkte han, hade ej kinesiska, koreanska eller japanska flottiljer glidit under dess murar upp- och nedför Yalufloden? Hvilka romantiska tilldragelser kunde ej stå i samband med denna plats — tilldragelser från en tid, som låg många sekler från pansarfartyg och kulsprutor! Han önskade, att han vetat någonting om dessa aflägsna rikens historia, och han föresatte sig att så fort som möjligt godtgöra det försummade, då han plötsligt erinrade sig, att han skulle dö. Och hågkomsten häraf kom honom att höra upp med sin vandring och förde tankarna tillbaka till det närvarande.

I det han åter blickade ut genom den trånga fönsteröppningen, såg han på afstånd en trupp kosacker rida åstad mellan höjderna. Han iakttog dem med slappt intresse, tills de hunnit upp på åsens krön och i snabbt traf försvunno mot andra sidan. Han följde dem i tankarna; de voro krigare, som måhända redo mot döden, och han önskade, att äfven han fått sluta sitt lif pånågot hjältemodigt, ärofullt sätt, i stället för att viljelöst ställas upp som skottafla för ett dussin soldater.

Han väcktes upp ur sina drömmerier af en soldats inträde. Mannen bar en tallrik och en mugg. Han satte ned maten på den smala stenplatformen och försvann utan ett ord.

Bob tillbragte resten af dagen med att ömsom vandra upp och ned i rummet, sitta på platformen eller håglöst stirra ut öfver floden. Han skymtade ej en stråle af hopp. Rummet var tomt; det innehöll ingenting utom den grofva filten. Han hade ej ens en pennknif, hvarmed han kunde, som mången fånge före honom, förnöta de långa timmarna med att rista skriftecken eller figurer på väggarna.

— Om de ändå ville raska på! mumlade han otåligt för sig själf.

Den långa dagen förflöt emellertid, utan att han kallades ut för att undergå sitt straff. På kvällen fick han åter ett mål mat. Han stod vid väggen, när det sattes in till honom, och han tog ett par steg mot den öppna dörren, utan något hopp om att komma undan. Utanför, vid det matta skenet af lampan, som bars af mannen med mattallriken, såg han en annan soldat, beväpnad med gevär. Utgången var alltså bevakad.

Han talade till den andre soldaten och frågade, när hans arkebusering skulle äga rum. Men mannen skakade på hufvudet, synbarligen utan att förstå ett ord. Dörren stängdes, järnbommen sköts för, hänglåset anbragtes på sin plats, och åter satt han ensam med sina tankar.

Morgonen därpå åtföljdes soldaten, som kom med maten, af den officer, hvilken tjänstgjort som tolk vid det korta förhöret för två dagar sedan.

— Är min tid ute? frågade Bob nästan ifrigt.

— Ännu ej. Generalen vill skänka er ännu ett tillfälle. Berätta mig, hvad ni vet om de japanska spionerna i Yongampo och om de japaner, med hvilka ni steg i land, och generalen skall skona ert lif och behålla er som krigsfånge, tills freden undertecknas i Tokio.

Bob betraktade officeren under tystnad.

— Seså, hvarför skall ni envisas? Det är ju inte mycket

man begär af er, och om ni är engelsman och neutral, äro väl japanerna ingenting för er.

— Ni tror, att jag skall taga min tillflykt till den förevändningen? sade Bob med en skymt af hån. — Nej tack! Ni har behandlat mig, som om, jag varit aktiv deltagare; godt, jag har sagt er allt hvad jag ämnar säga.

— Ni kommer nog på bättre tankar. Ni skall få ytterligare en dag på er.

— Jag har öfvertänkt min ställning.

— Tänk en gång till, då! Ni skall nog fatta ett förnuftigt beslut, var säker om det!

Officeren log, när han gick ut. Bob tillbragte den återstående delen af dagen med att vanka omkring i sitt fängelse, där kylan nu gjorde sig mycket märkbar, att blicka ut genom fönstret och önska, att väntetiden ej måtte ytterligare förlängas. Han väntade att få ytterligare ett besök af officeren före kvällen, men han såg ej till honom

förrän hans mat sattes in morgonen därpå.

— Nå, sade ryssen, när han steg in, han ni tagit mitt råd i akt?

— Nej.

— Envis alltjämt! Er afrättning är bestämd att äga rum i morgon bittida — generalen ger er ett långt rep först, förstår ni.

— Ett mycket trefligt skämt!

— Synd, att en ung karl som ni skall vara så obegripligt envis. Ni behöfver bara nämna ett par namn och ge oss några enskildheter rörande personer, som omöjligen kunna vara af något intresse för er, och ändå —

— Ursäkta, jag är i japansk tjänst.

— Prat, ni är ju engelsman! Hvad har ni för gemensamt med detta släkte af inbilska, giftiga dvärgar, som vågat träda i opposition mot ett välde sådant som vårt?

Bob stod med händerna i fickorna och såg på sin frestare.

— Det är ju möjligt, att de äro allt hvad ni säger, fastän, såsom kriget hittills artat sig, det knappast anstår en ryss att säga så. Men ni, sir, borde ändå fullkomligt väl förstå att, hurudana de än må vara, det är mig omöjligt att förråda dem. Mer kan jag inte säga, och jag vore er verkligen förbunden, om ni ville

lägga ned ämnet. Er general har afgjort, att jag är en spion. Någon spion är jag inte, men jag kan inte säga någonting mera för att få honom att frångå sin åsikt. Han tycks ha fattat sitt beslut, och detsamma har jag. Det var ju i morgon bittida ni sade?

Officeren betraktade Bob med en blandning af förtret och beundran.

— Hvilken dårskap! utbrast han. — Jag kan inte annat än beundra er ståndaktighet, men det gör mig ondt om er. Ja, i morgon bittida, i gryningen. Ni behöfver inte inbilla er, att man låter er löpa, generalen är fast besluten.

— Godt!

— Mannen, som kommer med mat åt er, kan ni underrättar ifall ni skulle ändra tanke.

— Det skall jag — i fall jag gör det.

Officeren vände sig om för att gå. När han var i dörren, tog Bob ett steg framåt och sade med någon tvekan och i förändrad ton:

— Ett ögonblick! Skulle ni kunna göra mig en tjänst?

— Hvad skulle det vara? frågade ryssen hastigt.

— Skicka mig blyerts, papper och ett kuvert. Jag har några vänner därhemma — min far och min mor — och jag skulle gärna vilja —

— Jag förstår. Ni skall få skrifmaterial.

— Och ni vill ombesörja, att brefvet blir afsändt?

— Ja, ja — men det kommer inte att behöfvas. Öfverväg nu saken!

Officeren skyndade bort.

Det dröjde en stund, innan Bob rörde vid maten, som insatts till honom. Han var trött på att vänta på slutet. Han önskade ingenting högre än att få behålla lifvet, men om han nu skulle dö, var det bäst att få det hela undanstökadt; dessa försök att rubba hans beslut, denna vädjan till hans eget intresse mot hedern oroade och mattade ut honom.

En stund vankade han rastlöst af och an, försjunken i tankar. Därefter föll hans blick på mattallriken, där den stod

på stenhällen, och med den reflexionen, att han vore bättre rustad

att möta sitt öde, om han voro mätt, började han taga för sig af den rikliga portionen oxkött och svart bröd jämte te, som han begärt i stället för brännvin.

Efter några minuter föll han åter i tankar, och han åt mekaniskt, grubblande på mångahanda ting. När han bröt sönder ett af de hårdt gräddade bröden, såg han någonting glänsa, liksom om ett guldmynt legat inbakadt i brödet. Ett ögonblick segrade hans nyfikenhet öfver den dystra håglöshet, hvari hans långvariga grubbel försänkt honom. Han plockade brödinkråmet från det främmande föremålet och upptäckte, att hvad han tagit för ett mynt var en tom patronhylsa.

— Hur har den kommit dit? undrade han och höll upp hylsan för att bättre se. Han erinrade sig, hur förbluffad kung Georg blef, när han hittade äpplet i gräddmunken, och han brast i skratt.

— Det kan inte råda något tvifvel om bageriet, där det här brödet bakats, sade han. — Men bättre en patronhylsa än en kakerlacka.

Han satt på sin filt vid väggen midt emot fönstret, där han var längst ifrån den isande vind, som blåst hela morgonen. I det han höjde armen, slungade han patronhylsan mot den trånga fönsteröppningen, men den slog mot väggen inne i fördjupningen och rullade utför den sluttande muren ned på golfvet.

— Mycket uselt siktadt! mumlade Bob för sig själf och de fyra väggarna. Och plötsligt mindes han åter, hvad som skulle hända morgonen därpå. Ofrivilligt genomilades han af en rysning, och han började frukta för möjligheten att bli svag, när han faktiskt stod ansikte mot ansikte med döden. Men hvarför skulle han svikta? Han erinrade sig den lugna oräddhet, hvarmed japanen med öppna ögon gick dödsfaran till mötes. Han tänkte på Kobos harmoniska, behärskade väsen. Passade det honom, en engelsman och en kristen, att visa mera fruktan? Frågan gaf sitt eget svar, och han försjönk åter i lugna drömmerier.

På så sätt förgingo några timmar; hur många kunde han icke säga, ty hans ur hade man tagit från honom. Han kom tillbaka till nuet, när en man trädde in med skrifmateriel. Han tog

emot dem under tystnad och fortsatte att grubbla som förut. Hvad skulle han kunna säga till de bägge gamla därhemma?

Han skref en utförlig redogörelse för allt som händt, sedan han afskickat sitt sista bref, men sedan ref han sönder det. Hans skrifvelse skulle kunna öppnas af ryssarna, och han finge ej ge dem några upplysningar. Till sist, med öfverfullt hjärta, skref han ned några ord, afsedda endast för föräldrarnas ögon. Därpå förseglade han brefvet och stoppade det i sin ficka för att i sista ögonblicket lämna det åt officeren.

Han kände sig nu stel och utfrusen, och efter att ha rest sig upp började han åter vandra af och an på golfvet, från dörren till fönstret och från fönstret till dörren. Vid en vändning föll hans blick på patronhylsan. Först endast tittade han på den och gick förbi; därefter, när hans öga åter träffade den, såg han på den litet längre. Tredje gången började han känna ett visst nyfiket intresse, och fjärde gången böjde han sig ned och tog upp den, åter undrande, hvilken besynnerlig slump, som förlagt den till ett så egendomligt ställe som det inre af en brödkaka. Hvem hade, den tillhört? Hvems gevär hade afskjutit den? Hur hade den kommit in i bageriet? Hvilka vårdslösa fingrar hade knådat in den i degen? Hvilken sällsam ödets ironi, att en hylsa, som en gång varit fylld med ett dödsbringande ämne, nu skulle vara full med bröd, ett lifsmedel!

— Du passar illa där du nu är, tänkte han, ut med dig!

Han trefvade efter sin pennknif för att skrapa ut brödet ur metallhylsan, men så kom han ihåg, att hans fångvaktare tagit från honom den. Hur skulle han nu bära sig åt? Af gammal vana kände han i sin västficka, och där träffade han på ett litet hål i fodret. När han stack ned fingrarna därigenom, rörde han vid en enda svafvelsticka, som trängt sig in mellan tyget och fodret. Han förstorade hålet, drog ut tändstickan och började bit för bit peta brödinkråmet ut ur patronhylsan. Han var glad åt hvarje liten sysselsättning, som kunde hjälpa honom att döda tiden.

Snart låg en liten hög med brödsmulor å nedre delen af den sluttande fönsterfördjupningen. Ännu en gång stack han ned stickan i hylsan, och han såg då, att det nu hängde fast vid den. ej en brödsmula, utan en bit af något luddigt ämne.

— Hvad är detta? tänkte han, och med stegradt intresse stack han åter in tändstickan. Det kom ut mera af det luddiga ämnet, som visade sig vara bomull.

— Mycket underligt! mumlade han fundersamt. Han vätte på tändstickans ända och stack åter in den. Litet mera bomull fastnade, men nästa gång kom stickan ut utan att någonting hängde fast därvid. Han körde åter ned den, men fastän han höll den med yttersta fingerspetsarna, rörde den ej vid någonting.

— Ändtligen tom, kan jag tro. Men den rörde ändå inte vid hylsans botten. Jag kan just undra, om den verkligen är tom.

Han vände ryggen mot fönstret och höll hylsan så, att ljuset föll in i den. Men den var för smal för att han skulle kunna urskilja någonting, *om* nu någonting fanns därinne. Han höll den upp och ned och skakade den. Någonting föll ut och rullade tvärs öfver golfvet. Det såg ut som en ärta. Bob böjde sig ned och tog upp det Det var ju en ärta — nej, det var en liten hårdt hopprässad papperskula!

Hastigt som tanken lät Bob den glida ned i sin ficka, i det han instinktmässigt kastade en blick mot dörren och sedan mot fönsteröppningen. Ingen fanns, som kunde se honom. Han log och tog upp papperskulan ur sin ficka. I det han med oändlig varsamhet rullade upp den, fann han, att den bestod af en remsa mycket tunnt rispapper, och på detta — ja, svagt tecknade med mycket små bokstäfver, i tusch, såg han orden:

— Var vid fönstret mot floden i skymningen i kväll. Det var alltsammans; där fanns ingen adress, ingen namnteckning. Och ändå, när Bob åter betraktade handstilen, kände han, att han sett den någonstädes förut. Hvar? Det förmådde han icke draga sig till minnes, och medan han ännu stod och grubblade, hörde han sin fångvaktares tunga fotsteg i gången utanför. Ögonblickligen smög han papperet ned i fickan, slungade patronhylsan långt ut i floden och vandrade som förut upp och ned på golfvet, när soldaten kastade upp dörren och trädde in med hans andra mål mat.

Den eftermiddagen föreföll Bob oändligt lång. Han gick oaflåtligt fram och tillbaka likt ett fånget lejon, afvaktande

mörkrets inbrott. Han undrade, hvem som skrifvit det hemlighetsfulla budskapet, hvad det innebar och hvad slags befrielseplan, som möjligen uttänkts — ty summan af det hela var väl ändå att någon ville försöka rädda honom. Otaliga gånger blickade han ut genom fönstret och lät blicken glida öfver hela synfältet mellan horisonten och flodstranden under honom. Han visste hela tiden att så länge det ännu var dager, kunde ingenting göras men ändå spejade han och spejade. Timmarna gingo blytungt.

När skymningen började sänka sig ned öfver kullarna, hörde han upp med sin rastlösa vandring och förblef stående framför fönsteröppningen. Himlen mörknade, och synfältet blef allt trängre; höjderna försvunno ur sikte, och till slut förmådde han ej urskilja motsatta stranden. Han lutade sig framåt i fönsterfördjupningen, tills hans hufvud rörde vid den yttre öppningens sidor. Vinden var frisk och Kall, men han kunde ingenting uppfatta. Hans ögon försökte pejla mörkret, till dess han kände, att de nästan höllo på att tränga ut ur sina hålor.

På så sätt väntade och väntade han, skakades af en rysning, spejade, lyssnade, men såg ingenting och hörde endast det dofva sorlet från floden, där den trögt flöt fram mellan sina frusna stränder, och knakandet och rasslandet från isen, när de flytande massorna möttes, skildes åt och slogo mot hvarandra igen.

Så förflöto timmarna, och Bobs mod började sjunka. Var budskapet en fälla, utlagd af ryssarna? Hvad kunde de dock vinna därmed? Var det allvarligt menadt, men hade brefskrifvaren på något sätt hindrats från att infinna sig, såsom han tydligen ämnat?

En hornsignal skallade genom luften, och när dess eko dött bort, försjönk världen i samma tystnad som förut, störd endast af det då och då ljudande skallet från någon hund, isflakens dofva knakande och vindens hvinande

öfver de snöhöljda sträckorna på andra sidan. Kölden tog till; vinden blåste allt hvassare, och slutligen blefvo Bobs lemmar så styfva och hans fingrar så stelfrusna, att han knappt förmådde röra sig och lyfta filten från golfvet för att svepa den omkring sig.

Hvad var det? Hans hörsel var nu så spänd, att han tyckte sig kunna höra jordklotet vrida sig. Hvad var det? Ett prassel

i mörkret; ett sakta prassel utanför fönstret, som om en fågelvinge snuddat mot muren. Han ansträngde sig för att se; stjärnorna glimmade nu kalla och klara, men månen sken ej, och han kunde ingenting urskilja. Åter prasslade det. Han försökte prässa sig så långt upp i öppningen, att det blef honom möjligt att sticka ut hufvudet. Axlarna fastnade, nej, det var ogörligt, så vida inte — jo, genom att vrida sig i en ytterst besvärlig ställning kunde han tränga sig ända upp i öppningen, och han lyckades sticka ut hufvudet. Någonting snuddade vid hans ansikte med en spindelväfs kalla, hinnaktiga beröring. Han sträckte ut handen — det var borta igen. Skulle det komma tillbaka? Han väntade.

Åter förnams samma, knappt märkbara beröring, och nu tyckte han sig mot den stjärnljusa himlen urskilja en mycket fin tråd. Han grep efter den, men den vek undan hans fingrar och försvann. Han väntade åter, hur länge visste han ej, men det förekom honom som en timme. Då gled åter den tunna tråden längs murens yttersida, tills den nådde honom. Han grep efter den, rädd att röra vid den, så att den kanske skulle slitas af och fladdra bort. Han fick tag i den och drog den till sig. Tråden var ett tunnt silkessnöre!

Han krånglade sig med någon möda ned ur fönsteröppningen och in i rummet, i det han försiktigt, men stadigt höll fast i snöret. När han drog däri, kände han, att endast den öfre delen gaf efter; den nedre delen var fastgjord eller hölls fast nere vid marken. Den del, som befann sig uppe i luften, drog han åt sig, och han fick då en förnimmelse af att han höll i en metref med en sprattlande fisk i ändan. Under några sekunder halade han, utan att något motstånd förnams; sedan märktes en plötslig stöt, liksom om det fångade föremålet, hvad det nu kunde vara, gjorde en ansträngning för att slita sig loss.

Plötsligt upphörde motståndet, och trots mörkret såg Bob fönsteröppningen skymmas af någonting. Under ett skrapande ljud mot väggen, som gjorde Bob helt förfärad, halade han in en stor trekant af papper, sträckt öfver en lätt ram af bambu. Den fastnade i öppningen. Ännu en gång måste han krafla ditupp, och med någon svårighet lirkade han den böjliga träställningen genom den smala öppningen. Nu var det gjordt. De böjda

träribborna sprungo som fjädrar tillbaka till sin förra gestalt, och Bob förstod ändtligen, hvad det mystiska föremålet var. Han höll i handen en pappersdrake.

Nu förstod han alltsammans — prasslet, det fladdrande snöret, den motsträfviga fången. Han kom ihåg, hur det roat honom i Tokio att gifva akt på gossarnas och männens otroligt skickliga sätt att sända upp drakar; i Japan liksom i Kina är detta mera än en lek, det är en sport, uppdrifven till konst. Snöret var fästadt vid en drake, och den person, som uppsändt den, befann sig nedanför tornet.

Han ryckte sakta på snöret som en signal att han fått tag i pappersdraken, och han kände ögonblickligen, att den fria ändan ej längre hölls fast. Hans hjärta klappade våldsamt. Försiktigt började han hala in den fria ändan, fot efter fot löpte genom hans händer, skulle slutet aldrig komma?

Jo, här var det, silkessnöret var bundet vid en sträcka hampsnodd, och denna — så lång den var! — vid ett tjockare rep. Ifrigt och varsamt firade Bob upp det; det var med vissa mellanrum försedt med knutar, och efterhand som han drog kände han dess tyngd ökas. Slutligen förmärktes ett lätt motstånd, när han drog på repet. Han kröp upp i fönsteröppningen, utan att släppa taget, och han fann nu, att det fyrkantiga hålet skymdes af ett bylte, tydligen af bomullstrassel. Genom att vända det på längden blef han i stånd att draga in det. Ingen försiktighetsåtgärd, så mycket såg han, hade blifvit försummad; det mjuka omhöljet hade tagit bort hvarje ljud.

I det han hastigt vecklade upp byltet, fann han genom känseln, ty det var för mörkt att kunna se, ett huggjärn, en kofot och en hammare, skodd med ylletyg. Någon ytterligare pådrifning behöfde han ej. Men det var omöjligt att bryta loss några stenar på den tid han hade till sitt förfogande. Han hade visserligen ej reda på hvad klockan var,

men det måste vara sent lidet på natten, och rymde han ej före dagbräckningen, var hans öde besegladt.

Murens stenar utgjordes af väldiga block, hopfogade medels cement, och fastän cementet öfverst på ytan såg ut att ha börjat vittra, var det utan tvifvel starkt längre inåt. Allt hvad han

förmådde göra var att bräcka bort några tum på ömse sidor om fönstret, så att öppningen tillät honom att tränga ut axlarna. I kanterna var murverket starkt vittradt, och på fönstrets yttre sida hade stora flak fallit bort. Om han kunde vidga öppningen med en åtta, tio tum, trodde han, att det skulle bli möjligt för honom att tränga sig genom.

Dessa tankar hade blixtlikt korsat hans hjärna. Han skred genast till verket. Börjande vid öppningens yttre högra horn satte han bräckjärnet mot muren, och till sin förtjusning fann han, att blotta trycket af hans arm kom den att lossna i stumpar och stycken, som rasade till marken åttio fot nedanför. Han arbetade med sådan feberaktig ifver, att han snart skrapat bort en tum vittrande sten utmed en längd af två fot på ömse sidor om öppningen. Men när han fortsatte, fann han, att muren blef hårdare; det var nödvändigt uti inlägga mera kraft. Det skulle taga lång tid att hugga bort stenen så som han sett murare göra. På hvad sätt skulle han kunna förkorta arbetet?

Försiktigt arbetande med bräckjärnet borrade han långsamt ett två tum djupt hål i väggen, på ungefär samma afstånd från ytterkanten. Sedan förde han in kofoten och bände den utåt med all den kraft han förmådde utveckla i sin hopböjda ställning. Till hans stora glädje gaf murverket vika, och stora stycken föllo med ett skarpt rasslande till marken.

Han bidade ängsligt, undrande huruvida någon af fångvaktarna hört ljudet. Allt var tyst. Trefvande sig för med handen, kände han, att stenen bräckts oregelbundet, lämnande en naggad yta, och denna började han nu jämna med huggjärnet. Samma dubbla procedur genomförde han på ömse sidor om öppningen.

Ändtligen, efter flere timmars arbete, när hans hand- och armmuskler värkte outhärdligt, och han var öm i hela kroppen efter att så länge ha legat prässad mot den hårda stenen, ansåg han, att öppningen var stor nog. Efter att ha fastbundit ena ändan vid kofoten kastade han ut den andra. En sakta ryckning nedifrån sade honom, att den tagits emot; hans okände hjälpare väntade alltjämt. Sedan gjorde han fast filten vid repet och släppte ned den. När äfven filten uppfångats, lade han kofoten vågrätt tvärs öfver stenplatformen under fönstret, fäste repet ännu

Bob öferumplar sin fångvaktare.

Se sida 129.stadigare kring kofoten, gjorde vändning helt om och började krångla sig upp genom öppningen med fötterna främst och alltjämt stadigt hållande om repet.

Skulle hans ansträngningar krönas med framgång? Denna fråga tvang sig med plågsam styrka på honom, medan han mödosamt kafvade sig baklänges och uppåt. O ve - på halfva vägen fastnade han; hans rock och väst knölade ohjälpligt ihop sig, och värre blef det, ju mera han stretade. Han måste söka glida tillbaka ned i sitt fängelse.

Men det var nästan ännu svårare att komma tillbaka än det varit att tränga sig ut. Med en våldsam ansträngning hade han låtit sig hasa utför den sluttande öppningen, och han hade just släppt sig ned på golfvet, då hans fot råkade sparka till huggjärnet, som skramlande for utåt stenhällen.

Omedelbart därpå hörde han steg i gången. Hans fångvaktare måste ha uppfångat ljudet och skulle helt säkert komma för att taga reda på orsaken. Han skulle omöjligen kunna hinna kasta af sig rock och väst och tränga sig ut, innan mannen stode inne i rummet, upptäckte hans flykt, gåfve alarm eller kanske skure af repet.

Bob lyssnade med sjunkande mod. Skulle han i sista ögonblicket misslyckas? Kanske, när allt kom omkring, mannen ej skulle bry sig om att komma...

Jo visst — stegen stanna utanför dörren, det lyser i springan därunder. Bob hör mannen fumla med sina nycklar; en nyckel sättes i hänglåset, bommen drages åt sidan. Vid detta laget har Bob, med sitt beslut fattadt, ställt sig bakom dörren. Den vrider sig tungt på sina rostiga gångjärn, och halfva rummet lyses upp af den skumma lykta, som bäres af den sibiriske infanteristen, hvilken tittar in. När han ej ser någonting till vänster, tar han ett par steg

framåt och höjer lyktan för att lysa upp den andra hälften af rummet.

I detta ögonblick rusar Bob på honom likt en tiger, Ett våldsamt slag under hakan, och ryssen faller baklänges som en stock, medan hans lykta slamrande far i golfvet och genast slocknar.

Två sekunder förgingo, två sekunder fyllda af det mest

intensiva tänkande, som en hårdt prässad fånge någonsin hunnit med. Bullret måste locka upp mannens kamrater nedifrån. Dem måste han hålla från sig till hvad pris som helst. Men äfven om han lyckades utestänga dem, vore det ju möjligt, att soldaten endast vore afsvimmad eller bedöfvad, då han måhända skulle kvickna till lagom för att skära af repet. Det fanns ingenting till hands, hvarmed han kunde bindas, och tiden medgaf ej att skära ett stycke af repet och åter göra fast det senare vid kofoten.

Han skulle ju kunna döda mannen, men den tanken jagade han bort i samma ögonblick som den framställde sig. Ytterligare två sekunder — då, just som han hörde männens hojtanden och trampet af tunga fotsteg i trappan, böjde Bob sig ned, lyfte upp den otympliga gestalten, och slungade den med en styrka, som han själf icke trott sig om, ut i korridoren och tvärs för trappans början.

Sedan rusar han tillbaka in i rummet. Han smäller dörren i lås, rafsar till sig huggjärnet och drifver med hammarens tillhjälp in det mellan det grofva ekvirket och dörren, så att den senare spärrades. Af med rocken, af med västen! Han rullar ihop dem och slungar dem ut genom fönstret. Han måste våga hvad som helst nu. Sedan lägger han sig med benen uppåt i fönsterfördjupningen och makar sig ut, ut — han håller krampaktigt om repet, nu äro benen ute, kroppen följer efter. Är öppningen stor nog? Han gör förtviflade knyckar, det är nätt och jämt att det går — nu äro skuldrorna genom, han hänger i luften, och det känns som skola armarna gå ur led.

Nu firar han sig utför, och hans fötter hitta repet; det bultas och sparkas på dörren där uppe. Utför bär det, allt fortare och fortare, medan muskelspänningen ökas för hvarje fot — utför, ned i hvad som tyckes ett omätligt djup. Hans fötter röra vid en framskjutande kant under ett fönster, och det bereder honom lättnad för ett ögonblick; sedan fortsätter han utför igen och vågar ej göra det allra kortaste uppehåll. Ändtligen, tungt flämtande, med flådda och blödande händer, känner Bob ett par armar, som stödjande gripa tag om honom, han släpper repet och faller halft vanmäktig till marken.

Men detta slapphetstillstånd varar blott ett ögonblick. Som

i en dimma ser han konturerna af tvänne män, som resa honom på fötter. I nästa ögonblick, som pådrifven af någon mäktig vilja, störtar han utför den frusna strandsluttningen mellan de bägge kortare gestalterna, öfver den bågnande isen, ned mot den öppna strömfåran. Rop förfölja honom, reflexer af ljus dansa framför hans skumma blick, ett skott affyras, och knallen ekar hemskt mot fängelsemuren.

Uppdragen på isen ligger en liten flodbåt Den ene af hans räddare halft knuffar, halft slungar Bob ned i den, och sedan skjuta bägge båten öfver den sviktande isen och ned i den svarta strömfåran. Iskanten ger vika, båten plumsar ut på djupt vatten de bägge männen hoppa ombord, viga som pantrar, och den lätta farkosten skjuter god fart på väg ned emot hafvet.

XIII.

Ah-Sam.

Ej ett ord yttrades, medan båten dref utför floden. Under flere minuter var Bob alltför bedöfvad för att kunna uppfatta någonting annat än att han som genom ett underverk sluppit ut ur sitt fängelse; det hvirflade rundt i hans hjärna, och de senaste få timmarnas tilldragelser tycktes honom en ohygglig dröm.

Han kröp ihop i båten, betäckt af den kappa, som den ene af hans räddare kastat öfver honom; hans egna plagg hade blifvit liggande vid foten af tornet. När han så småningom återfått sina sinnens bruk, märkte han, att den ene af männen stod i fören och förde med en lång stång undan de isflak, som drefvo inpå dem, medan den andre låg nästan raklång utsträckt i båten. Båda voro kineser, att döma af hårpiskorna. Drifis flöt omkring på alla håll, och flodbåten stötte oupphörligt emot. Ibland hejdades den helt och hållet, och den rundade kölen kördes af prässningen bakifrån upp på ett stort isflak. Men mannen med stången förstod sin sak. En stöt här, en knuff där eller en kraftig stakning sände den lätta farkosten ett långt stycke framåt. Och hela tiden låg den andre kinesen orörlig, utan att säga ett ord.

i en dimma ser han konturerna af tvänne män, som resa honom på fötter. I nästa ögonblick, som pådrifven af någon mäktig vilja, störtar han utför den frusna strandsluttningen mellan de bägge kortare gestalterna, öfver den bågnande isen, ned mot den öppna strömfåran. Rop förfölja honom, reflexer af ljus dansa framför hans skumma blick, ett skott affyras, och knallen ekar hemskt mot fängelsemuren.

Uppdragen på isen ligger en liten flodbåt Den ene af hans räddare halft knuffar, halft slungar Bob ned i den, och sedan skjuta bägge båten öfver den sviktande isen och ned i den svarta strömfåran. Iskanten ger vika, båten plumsar ut på djupt vatten de bägge männen hoppa ombord, viga som pantrar, och den lätta farkosten skjuter god fart på väg ned emot hafvet.

XIII.

Ah-Sam.

Ej ett ord yttrades, medan båten dref utför floden. Under flere minuter var Bob alltför bedöfvad för att kunna uppfatta någonting annat än att han som genom ett underverk sluppit ut ur sitt fängelse; det hvirflade rundt i hans hjärna, och de senaste få timmarnas tilldragelser tycktes honom en ohygglig dröm.

Han kröp ihop i båten, betäckt af den kappa, som den ene af hans räddare kastat öfver honom; hans egna plagg hade blifvit liggande vid foten af tornet. När han så småningom återfått sina sinnens bruk, märkte han, att den ene af männen stod i fören och förde med en lång stång undan de isflak, som drefvo inpå dem, medan den andre låg nästan raklång utsträckt i båten. Båda voro kineser, att döma af hårpiskorna. Drifis flöt omkring på alla håll, och flodbåten stötte oupphörligt emot. Ibland hejdades den helt och hållet, och den rundade kölen kördes af prässningen bakifrån upp på ett stort isflak. Men mannen med stången förstod sin sak. En stöt här, en knuff där eller en kraftig stakning sände den lätta farkosten ett långt stycke framåt. Och hela tiden låg den andre kinesen orörlig, utan att säga ett ord.

Ljudet af alarm, som slogs, och af ifrig förföljelse från Antung trängde under tiden till Bobs öron, och han kände både undran, hvilka dessa räddare kunde vara, som på ett så sällsamt sätt kommit till hans hjälp, och ängslan för att till sist ändå alla ansträngningar skulle visa sig fåfänga. Han hörde en klocka med djup klang ringa och horn tuta, män hojta; snart förnams från vänster hofslagen af galopperande hästar.

I detta ögonblick lade sig mannen i fören helt tyst ned bredvid sin kamrat, och båten fick följa sin egen kosa. Den höjde sig ytterst obetydligt öfver vattenytan och måste i den mörka natten ha varit osynlig redan på ett par alnars afstånd. Och äfven om man skulle kunna urskilja den från stranden, vågade sig ryttarna ej ut till strömfåran, så svag var isen. Allt hvad de kunde göra var att skjuta med föga utsikt att träffa målet.

Småningom blefvo ljuden från stranden allt svagare och slutligen dogo de bort. Kinesen tog åter till sin stång, och flodbåten fortsatte tryggt sin väg, svängande, slingrande, stundom stannande, men alltid med en knyck åter

sättande sig i rörelse.

Ännu hade ingen sagt ett ord. Bob önskade att endera af de bägge mörka gestalterna skulle yttra någonting, sak samma på hvad språk. Han kände en underlig längtan efter ljudet af en vänlig röst.

Men till och med när, två timmar efter deras flykt från Antung, den ene af kineserna reste sig ur sin liggande ställning, gaf han sin kamrat en befallning ej med ord, utan med tecken. Med förenade krafter stakade de flodbåten under rassel och knakande upp på högra strandens is, där den blef stående. Så hoppade de ur den. På ett tecken från den ene följde Bob deras exempel; båda sköto därpå båten tillbaka ned i floden och iakttogo den några ögonblick, medan den obeslutsamt snurrade omkring i strömfåran. Men sedan, när den tycktes ha blifvit ense med sig själf och muntert guppade åstad, slogo männen hastigt in på en riktning, som gick i rät vinkel mot floden. Den ene af kineserna ilade i spetsen och Bob skyndade efter bäst han kunde tillika med kamraten.

Då och då stannade anföraren för att bättre orientera sig, och med någon tvekan ändrade han riktning en smula mera åt

höger eller vänster. På ett ställe, när de kommo till en uppkörd väg, vinkade han åt de andra att stanna kvar där de voro, och fortsatte ensam ett stycke för att rekognoscera. Men efter några minuter kom han tillbaka, och den tysta marschen togs åter upp.

Från flodbädden styrde de kosan genom en trakt, som blef allt mer och mer kuperad, och Bob höll på att sjunka i mark af trötthet, när de, efter att i mycket forcerad takt ha tillryggalagt som han kunde tro åtta eller nio mil, nästan alldeles oförväntadt kommo rakt på en hög mur. Följande muren kommo de fram till en gallerport, innanför hvilken låg en kringbyggd gård. Porten var låst, och de bägge kineserna hjälpte Bob att klättra öfver den. En hund skällde till, men tystades ögonblickligen genom ett skarpt utrop från den ene af männen, hvilka klättrade öfver omedelbart efter Bob.

Framför dem stod ett lågt landthus, sammanbyggdt med ännu lägre uthus, hvilka Bob senare fann vara svinstior och kostall ej så särdeles olika med motsvarande byggnader på landet i England. Den ene af kineserna knackade två gånger på en fönsterruta, öfverspänd med papper. Intet svar; han knackade igen, två gånger, nu något starkare. Inom ett ögonblick märktes ljusskken inifrån, och rörelse hördes; fönsterramen sköts åt sidan, och i det matta skenet från en liten rund lampa aftecknade sig gestalten af en kines. I samma stund som han urskilde dens drag, som knackat, satte han från sig lampan, knöt händerna, tryckte dem tillsammans mot bröstet och bugade sig nästan ända ned till golfvet.

De tre stego in, och den rörliga fönsterrutan sköts tillbaka på sin plats. Så vände sig den ene af kineserna plötsligt mot Bob, räckte fram handen, och med ett småleende och en bugning sade han på förträfflig engelska:

— Roligt att få råka er igen, herr Fawcett.

Bob stirrade förundrad på honom. Nu kände han i honom igen den yngre af de bägge kineser, som räddat honom undan de druckna studenterna i Sasebo — som ej kunnat någon engelska och som han senare mött på Söuls gator. Men ehuru detta var hvad han såg, erinrade honom både rösten, uttalet och väsendet om en annan person, icke en kines, utan den japanske samurai, hvars hus han gästat i Nikko...

Fattande den utsträckta handen utbrast han, darrande på målet af häpnad:

— Kobo!

— Rokuro Kobo San, rättade Tarus röst.

— Förlåt mig, sir, ni förstår nog att jag är —

— En smula öfverraskad, herr Fawcett? Jo, det förstår jag. Men ni måtte vara mycket trött och mycket hungrig. Ni tillåter, att min vän här bjuder er litet mat och förser er med en rock, så kunna vi sedan bekvämare talas vid.

Efter några ögonblick fann sig Bob iförd en obegagnad, mjuk sidenrock; och han sträckte nu ut sina trötta lemmar på en vadderad filt, som breddes ut på golfvet. Med god aptit och utan att göra några frågor åt han de

rätter, som ställdes framför honom. Kobo deltog i måltiden och gaf samtidigt åtskilliga välbehöfliga upplysningar.

— Ni har utan tvifvel förstått, sade han, att både jag och min tjänare Taru äro stadda i hemlig tjänstgöring. Vårt japanska system är ytterst sorgfälligt utarbetadt. Dess egentliga organisation daterar sig från kinesiska kriget. Det finnes ej en trakt af Mandschuriet, som ej genomspanats af våra hemliga agenter; många af invånarna äro i förbund med oss, många af dem äro i vår sold.

Bob kastade en blick på deras värd.

— Nej, sade Kobo småleende, han är ingen kines, han är en japan liksom jag själf.

— Men han har ju hårpiska!

— Det har jag också. Men min anlades för några veckor sedan, och jag kan lägga af den när jag vill; vår värds däremot är naturlig, han har låtit den växa enkom för ändamålet. Vi ha i tio år sett det här kriget närma sig, och två eller tre år äro tillräckliga för att få en hårfläta att växa ut, om man bara på allvar beflitar sig därom. Vår vän sändes tillika med hundra andra för att slå sig ned i detta land; somliga ha anlagt hårpiskan och blifvit goda kineser; andra ha med samma framgång slagit sig på knuten uppe på hjässan och blifvit oklanderliga koreaner.

— Era landsmän tyckas ha en sällspord förmåga att genomföra hvad de en gång föresatt sig, sade Bob beundrande.

— Det är nog så — äfven om vi därigenom riskera våra hufvuden. Ni förstår nu, hvarför jag ej kunde få hälsa på er i Sasebo och Söul, fastän jag var till hälften öfvertygad om, att ni kände igen mig i Söul. Jag fick ingenting säga. Det finnes också ryska spioner i alla delar af landet, och ett enda oförsiktigt tecken skulle ha kunnat förråda mig och leda till min upptäckt Och då hade jag måst begå självmord.

— Självmord?

— Ja visst. En japan dödar sig hellre än han skadar sitt lands sak.

— Tydligen kan man aldrig vara rätt säker på när man råkar en japan... Vågar jag fråga — är herr Hjälper-att-bestämma också en japan?

— Nej, nej, svarade Kobo med ett hjärtligt skratt. — Han är en äkta korean — han vill gärna hjälpa, men han kan aldrig bestämma sig. Nu vill jag, att ni skall berätta mig, hur ni blifvit bekant med honom — ja, jag skulle vilja, att ni gåfve mig en utförlig redogörelse för allt som händt er, sedan vi skildes åt. Jag har mina skäl, hvarför jag begär det.

Bob skildrade i korthet, men utan att utelämna någonting, sina äfventyr sedan han lämnat Japan.

— Ja, sade Kobo, när redogörelsen var afslutad, af Yamaguchi fick jag naturligtvis veta i Yongampo, att ni var tillsammans med honom. Jag hörde talas om striden på stranden, men jag hade ej reda på, att ni så modigt kom till Yamaguchis bistånd.

I själfva verket följde jag efter er i skepnad af rysk kurir ända tills ni dödade er första tiger —

— Vet ni också det? utbrast Bob förvånad. Om denna händelse hade han ingenting sagt.

— Ja, jag kom till platsen just som ni lossade det dödande skottet. Det vill säga, jag var i närheten, då herr Hjälper-att-bestämma uppenbarade sig på skådeplatsen, och sedan jag öfvertygat mig om, att mannen, som jag förföljde, ej var någon ryss, styrde jag åter kosan norrut. Jag var på väg till Feng-huang-tscheng, när jag hörde, att ni fallit i händerna på Tschang-Wo — en gammal fiende till mig, som ni nog minns — och af ryssarna dömts till döden. Lyckligtvis är den bagare, som

kontraktsenligt levererar bröd åt ryssarna, en af våra hemliga bundsförvandter. Han tog reda på stället, där ni satt inspärrad, och mutade en af de sibiriska fångvaktarna — en lätt sak, därom kan ni vara öfvertygad — att laga så, att ni fick en viss brödkaka in till er. Resten vet ni, och tillåt mig att säga, att ni gjorde undan er egen andel af

arbetet mycket fortare än jag ansåg möjligt.

— Det var verkligen mer vänligt af er än jag kan säga, att —

— Visst inte, visst inte, afbröt Kobo, det var min plikt — under förhandenvarande omständigheter.

— Hvilka omständigheter?

— De hade dömt er till döden. Ni skall förstå min belägenhet. Om jag varit fullkomligt säker på att ni, med dödsvissheten framför er, skulle ha handlat så som ni gjort — vägrat att lämna dem några upplysningar — skulle det ha varit min plikt att begifva mig direkte till min bestämmelseort.

— Jag skulle ha blifvit skjuten?

— Otvifvelaktigt. Personliga hänsyn spela ingen roll. Endast statsskäl förmå inverka på statsskäl. En annan gång — låtom oss hoppas, att den aldrig kommer att inträffa — behöfver jag ej oroa mig, utan fortsätta min egen väg, när jag vet, att ni är att lita på.

Detta yttrande gaf Bob åtskilligt att fundera på. Det var en synpunkt, som hittills ej framställt sig för honom, men han kunde ej annat än erkänna, att resonnemanget var fullt logiskt. Ett människolif räknades för ingenting i jämförelse med de stora fosterländska intressen, som stodo på spel. Ingenting annat än statsskäl fick uppehålla Kobo. Det var emellertid med något blandade känslor, som Bob såg denna japanska logiks konsekvenser snudda så nära intill hans egen person. Det sårade honom en smula, att Kobo, sedan de samvarit en vecka ute på landtgården vid Nikko, ej varit fullt öfvertygad om hans pålitlighet, men å andra sidan måste han besinna, att hade ej denna lilla »ovisshet» funnits, hade han med all säkerhet vid detta laget legat i sin graf, genomborrad af de ryska soldaternas kulor.

— Nu, herr Fawcett, sade Kobo efter en stund, känner ni säkert behof af några timmars god sömn. Men jag vill ändå

bedja er uppskjuta härmed ännu en stund, medan vi diskutera, hvad ni härnäst skall företaga er. Vi ha snart ljusan dag, och då måste jag vara min väg; jag måste återupptaga den färd ni två gånger utan att veta det afbrutit. Ni kan naturligtvis följa med mig. Men jag önskar icke föra er i fara, ej heller kan jag försvåra mitt eget uppdrag genom att belasta mig med er. Å andra sidan kan ni inte stanna kvar här, ty kinesiska hus äro som ni ser, ej byggda för att bevara hemligheter, och ni skulle säkert inom kort upptäckas af ryssarna. Det är bäst för er, att ni gör ännu ett försök att uppnå våra linjer. Ni måste bege er i väg ensam; jag skulle gärna låna er min tjänare Taru, om jag icke behöfde honom själf. Men vår värd här har en kinesisk tjänare, som känner landet; han skall bli er vägvisare.

— Talar han engelska? frågade Bob.

— Ja, pidschinengelska; han anser sig till och med vara en öfverdådig lingvist. Hvad er resroute angår, så blir det förenadt med fara att söka öfvergå Yalufloden hvar som helst mellan Antung och hafvet. Ryssarna komma naturligtvis att vara ytterst påpassliga, så mycket mera som torpedjagare nyligen visat sig utanför kusten. Alla vadställen mellan Antung och Viju komma, att noggrannt bevakas. När de hitta den tomma båten, sätta de den troligen i samband med er rymning och misstänka, att ni tagit kortaste vägen till våra linjer. Det klokaste ni kan göra är att bege er norrut och sedan göra stora svängen så fort det kan anses rådligt.

— Men löper jag inte risken att äfven norrut stöta på ryssar? Olyckligtvis kan jag inte gälla för en inföding.

— Inte sådan ni nu ter er, men det kunna vi snart ändra. Jag tror, att det är bäst er vägvisare färdas som forman; ni får gälla som hans dräng. Vår värd skall färga ert hår och ert ansikte och kläda er till en korean.

— Men hårknuten kommer jag aldrig att få att sitta!

— Mycket möjligt, men den kommer inte att behöfvas. Enär ni, som jag antar, är ogift —

— Ja, jag är verkligen ogift!

— Så kommer ni inte att behöfva hårknuten, som är de gifta männens hederstecken. Ert hår är tillräckligt långt för att

ni skall kunna gälla för ungkarl, hvilket, lägg det noga på minnet är ett underlägset och föraktligt stånd. Som ytterligare försiktighetsmått är det bäst ni låtsar er vara stum, så ofta ni stöter på människor. Er vägvisare skall, som jag tror, nu på morgonen åka i väg med sin vagn mot Tang-schan, tills han finner något tillfälle att korsa stora landsvägen. För att inte ådraga er uppmärksamhet följer ni efter först i afton och förenar er inte med vagnen, förrän den öfvergått stora landsvägen. Om en främmande korean såges lämna det här huset, kunde det väcka misstankar, och saken skulle kunna inrapporteras till ryssarna af spioner. Hur ni sedan ställer för er med färden får bero på omständigheterna, och ni kan tryggt taga råd af er ledsagare. Nu tror jag alltså den saken är ordnad, det återstår endast att presentera kinespojken för er.

Kobo sade några ord till sin värd, som började ropa högljudt. Inom några ögonblick uppenbarade sig en stadig liten kines, som under djupa bugningar trädde in i rummet. Hans släta runda ansikte var outgrundligt, men hans sneda ögon sågo intelligenta ut, och han gjorde än ödmjukare bugningar, när Kobo med några korta ord föreställde honom.

— Detta, herr Fawcett, är Ah-Sam. Ah-Sam, herr Fawcett är engelsman och talar inte kinesiska; du blir nu i stånd att använda dina kunskaper i hans språk.

— Mig tala engelska prima sort så-sätt, sade kinesen, och Bob kände sig något tvifvelrådig, huruvida denna märkliga engelska dialekt skulle kunna fylla sitt ändamål.

Kobo öfvergick därpå till att förklara för Sam på dennes eget språk, hur han tänkt sig, att planen skulle utföras. Kinesen lyssnade allvarligt och nickade då och då. När han fått sina fulla instruktioner, aflägsnade han sig tyst för att vidtaga förberedelser för färden. Kobo gaf sedan Bob detaljerade upplysningar angående den väg han på kvällen borde följa, och slutligen bjöd han honom farväl.

Jag hoppas vi skola återses, sade Bob, sedan han ännu en gång varmt tackat sin räddare.

— Jag hoppas så med. Det är inte godt att veta. Farväl!

Bob sof i många timmar. När han vaknat, måste han

undergå en vidlyftig förklädnadsprocess, som hans värd egenhändigt utförde och ur hvilken Bob utgick fullständigt förvandlad till utseende och klädedräkt. Hans hår hade från att vara ljusbrunt färgats svart, och hyn var gulbrun. Han bar Koreas nationaldräkt — väldiga lärftsbyxor, vadderade med bomull, och hopbundna kring midjan med ett långt tofsprydt band; en kort, klockformig rock, likaledes vadderad, med långa ärmar; vadderade halfstrumpor, hvari byxbenen nedstuckos, och pappersskor, fastgjorda vid foten i likhet med sandaler. Dessa sistnämnda voro mycket hållbarare än de föreföllo vid första påseendet. Det hörde ingen hatt till dräkten, men som det var kallt och såg ut att kunna börja snöa, gaf man honom en stor paraply på en bambuställning, som passade hans hufvud, så att han, om så behöfdes, dock skulle äga något slags skydd.

Vid mörkrets inbrott lämnade han huset i sällskap med sin värd, som erbjöd sig att ledsaga honom, tills han träffade på vagnen. Bägge redo på små koreanska ponies. Efter tre eller fyra timmars ridt öfver snöhöljda sluttningar nådde de stora landsvägen, hvarefter de slogo in på mera nordostlig riktning och kommo ned till en annan låg kedja af kullar. Efter ytterligare två timmar kommo de fram till en liten by. Som Bobs japanske värd räknat ut, funno de här Ah-Sam, som väntade på dem inne i ett litet värdshus. Japanen sade därpå farväl, och Bob var öfverlämnad åt sin nye vägvisare.

Värdshuset såg föga inbjudande ut. När Bob trädde in, stack honom i näsan den starka lukten af fläsk och grönsaker, som stod och kokte tillsammans i två väldiga kittlar, en på hvardera sidan om dörren. Stället bestod af ett enda rum, omkring fyrtio fot långt, med en låg upphöjning, kallad *K'ang*, löpande utmed hela väggen. Denna divanliknande inrättning var betäckt med smutsiga mattstumpar, fårskinnspälsar, kringvandrande handelsmäns bylten och diverse skräp, medan ett tjog grofva arbetare och formän låg och vräkte sig ofvanpå alltsammans,

ätande, drickande och rökande en ytterst stinkande tobak.

Bob kom underfund med, att denna *k'ang* dolde ställets värmeapparat och att den i själfva verket var ett slags varmluftsrör. Midten af rummet upptogs af hvad som tycktes vara ett

klumpigt altare, men det visade sig vara en köksspisel — en aflång, omkring tre fot hög tegelbyggnad, ihålig i midten, med ett hvälfdt lock ofvanpå, försedt med en mängd hål, hvarå olika kokande grytor placerades under aftonens lopp.

När Bob trädde in, hasade sig Ah-Sam ned från sin bekväma ställning på rökgången-divanen närmast dörren och lade fingret på munnen. Bob erinrade sig med ens, att han skulle låtsa sig vara stum. Han svarade därför ej på de frågor, som antagligen på koreanska ställdes till honom af uppassaren, utan tog undergifvet emot en skål soppa, hvars blotta lukt gaf honom kväljningar. För syns skull lät han servera sig åtskilliga maträtter, men de blefvo honom snart öfvermäktiga; han satte från sig den sista delikatessen orörd och lade sig att sofva på den snyggaste delen af »divanen», som valts ut åt honom af Ah-Sam.

I dagbräckningen nästa morgon gåfvo de sig i väg, och Bob fick sin första erfarenhet af åkning i en mandschurisk kärra. Det var rätt mycket oangenämare än att skumpa i fyrhjulig vagn öfver Glasgows knaggliga stenläggning. Kärrans öfverrede, femton fot långt och fyra bredt, hvilade på en väldig hjulaxel mellan två trähjul, hvilkas järnringar voro mer än en tum tjocka. Fjädrar saknades alldeles. På hvarje sida löpte en låg träkant, afsedd att stödja så mycket af lasten, som sköt upp från kärrans botten.

Mellan skacklorna gick en liten pony och framför honom sex mulåsnor, tre och tre i bredd, medels långa hamprep fästa vid järnkrokar i vagnens underrede. Mulåsnorna hade hvarken betsel eller tömmar; de leddes helt och hållet af körsvennens tillrop eller piska. Den senare var en väldig tingest med ett tolf fot långt skaft och lika lång snärt samt så tung, att man måste sköta den med bägge händer. Ah-Sam satt främst på kärran och beredde Bob plats baktill, där han fick hjälpa till att balansera kärran på dess bägge hjul. Kärran var endast lätt lastad; den innehöll några tomsäckar, foder åt dragarna, något matförråd och ett par spadar. Under vagnsredet, skickligt gömda mellan hjulen, lågo två gevär och ett duktigt förråd ammunition.

Bob hade ganska svårt att komma ihåg, att han skulle vara stum. Sedan de ätit frukost på morgonen, hade Ah-Sam helt barskt befallt honom göra nytta och hjälpa till med att sela på

mulåsnorna, i det han samtidigt öfveröste honom med en lång ramsa kinesiska, som Bob af tonen att döma ansåg vara idel förbannelser och skymford. Han gick ganska undergifvet till sitt arbete, men som sysslorna voro alldeles nya för honom, fumlade han en smula därmed, och flere gånger var han på vippen att fråga, hur det eller det skulle göras. Men han kom alltid ihåg sig i tid och förvandlade det han haft på tungan att säga till sådana oartikulerade grymtningar, som äfven en stum kan åstadkomma.

Men när de hade byn och värdshuset bakom sig och ingen mänsklig varelse var i sikte, ansåg han sig kunna återtaga sin tungas bruk, och han dristade sig till att ställa en fråga till den myndige Ah-Sam framme på kärran. Han fann kinesens rotvälska ganska svår att förstå, men efter en halftimmes konversation hade han blifvit så pass förtrogen med idiomet, att han något så när väl begrep hvad mannen menade.

Han fick höra, att samspråket på värdshuset rört sig om två ting: först och främst de stora förskansningar, som ryssarna höllo på att anlägga omkring Antung och Kiu-lien-tscheng, och för det andra, att en kosackafdelning blifvit i grund nedgjord af ett band tjuntjuser, landets banditer, några mil längre inåt bergstrakten.

— Ryssar alla mycke arga, sade Ah-Sam. — Han säga fånga döda alla stycken tjuntjuser — hä hä!

Bob ämnade just göra några ytterligare frågor om tjuntjuserna, då de i en krökning af vägen fingo sikte på en inföding, som dref en lastad oxe. Ah-Sam förde genast fingret till läpparna för att påminna Bob om att han var stum. När infödingen kom förbi, stannade Ah-Sam för att prata. Detta drog om en bra stund; sedan skildes de bägge körsvennerna åt och drogo hvardera åt sitt håll.

Den väg, som följdes af Ah-Sam, var snarare en upptrampad stig än en körväg, och hade ej snön funnits, som

fyllde hjulspåren och bildade en ganska hård och jämn yta, skulle hjuldon ej ha kunnat komma fram. Äfven som det nu var, knogade den gnisslande kärran fram mycket långsamt och mödosamt.

Vid tolftiden på dagen kommo de till en liten dalsänka, där Ah-Sam beslöt sig för att göra halt, äta och fodra dragarna. När

detta var gjordt, klef han åter upp på sin plats, Bob satte sig upp bakpå kärran, och den långsamma färden begynte ånyo.

De hade knappast börjat knoga uppför närmaste backe, då från vänster, tvärs öfver snöfältet, en trupp ryttare sågs komma i rask galopp rakt på dem. Uniformernas bjärtgula färg visade snart att det var en kosackafdelning. Till en början låtsades Ah-Sam ej märka dem, utan körde lugnt på, men efter att slutligen, till svar på deras skallande tillrop, ha vändt på hufvudet, höll han in dragarna, mumlande en varning till Bob och en befallning att springa fram till de främsta af mulåsnorna. Så hoppade han själf ned från sitt sittbräde just lagom för att göra ett halft dussin djupa bugningar, innan ryssarna hunnit fram.

Han fortsatte med dessa komplimanger, då truppens anförare barskt tilltalade honom på kinesiska, men stod plötsligt kapprak och började i mycket flytande, men dock underdåniga ordalag protestera, när på gifven befallning två af kosackerna stego af och nalkades kärran med dragna sablar, tydligen i afsikt att skära af draglinorna.

Bob, som stod framme vid hufvudet på en af åsnorna, som börjat skygga och slå bakut, förstod naturligtvis ej ett ord af samtalet. Om han kunnat kinesiska, skulle han ha hört kosackkaptenen helt kort meddela Ah-Sam, att mulåsnorna behöfdes för rysk tjänst, samt Ah-sam högt och dyrt försäkra, att de redan voro i rysk tjänst. Han hade just af lämnat, sade han, en last hirs och kreatursfoder till den ärade leverantören åt ärade guvernören i Antung, och han var nu stadd på väg tillbaka till en landtgård vid Kuan-tien för att hämta en last till. Om den ärade kaptenen tog från honom hans åsnor, skulle han ej kunna utföra sitt uppdrag. Som den ärade kaptenen nog såg, voro vägarna så eländiga, att han med sitt lilla antal dragare redan var försenad. Han behöfde flere mulåsnor, ej färre; han hade bedt den ärade leverantören om tre till, men inga funnos att få. Hans starke och duktige dräng hade de tagit bort och satt att arbeta på de ryska jordvallarna, och i sista stund hade han blifvit tvungen att leja en lång drummel till korean, otymplig med allt och till på köpet stum, som ingenting kunde, utom äta... Just nu, som

den ärade kaptenen själf kunde se, stod han där utan att göra ett dugg nytta för sig med sina slappa muskler...

Han afbröts af ett stort spektakel bland åsnorna, som, ovana vid en europés beröring, sparkade och slogos och hotade trassla in hela spännet i en olöslig härfva. Med utsträckt arm snärtade Ah-Sam till två eller tre af åsnorna med sin långa piska for ut i en ström af skällsord mot Bob och slog till äfven honom med piskan, tydligen betagen af vildt raseri. Slaget trängde genom de vadderade byxorna och fick den föregifne drängen att uppge ett kväfdt morrande, hvaråt kosackerna hade hjärtans roligt.

När de bråkiga mulåsnorna åter sansat sig, gick Ah-Sam tillbaka och ställde sig framför kaptenen, bugade ett dussin gånger och började åter ramsa upp sin historia. Ryssen hade redan tagit tillbaka sin befallning och tycktes tveka. Han såg hygglig och godmodig ut, tyckte Bob — en ung, välvuxen officer, pittoresk att skåda i sin långa silfverornamenterade rock och klädsamma astrakanmössa.

Afbrytande Ah-Sams gälla ordsvall bad han att få se de kvitton, som formannen otvifvelaktigt hade i sin ägo, om hans historia var sann. Kinesen plockade genast fram en massa papper ur en påse, som han hade bunden under rocken, och räckte dem till kaptenen, som noggrannt undersökte dem. De voro kvitton, därpå kunde man ej misstaga sig, och inseende, att han själf skulle kunna få obehag från rysk sida, om han fördröjde transporten af dessa så efterlängtade förråd, förklarade kaptenen slutligen, att han skulle nöja sig med tre af mulåsnorna. När dessa blifvit frånspända, gaf han kinesen lof att köra vidare.

Men innan han red bort, framkastade han, som om han plötsligt erinrat sig någonting, en fråga, som föreföll obegriplig för Ah-Sam. Den senare såg förbryllad ut och frågade någonting tillbaka. Kaptenen drog på munnen, när han för sin löjtnant förklarade, hvad kinesen sagt, och båda skrattade hjärtligt. Sedan gafs ett kommandorop,

och truppen red bort i en riktning, motsatt den, hvarifrån den kommit.

Bob hade väntat på ett lämpligt tillfälle att språka några ord med Ah-Sam angående piskan och dess rätta bruk. Medan det utan tvifvel var klokt att bibehålla rollerna af herre och dräng,

hade han dock den lilla misstanken, att kinesen rappat till honom med onödig kläm, möjligen för att experimentera rörande den främlings närmare beskaffenhet, som han höll på att eskortera. När därför kosackerna voro långt utom hörhåll, klef Bob fram och slog sig ned bredvid Ah-Sam.

— Hvad skrattade ryssen åt? frågade han.

— *Ch'hoy!* Han säga, ha mig sett ett stycke enkelsman, som springa bort? Mig säga, hurudan enkelsman, mig veta tiger, björn, apa, luden *ainu*, enkelsman se ut liksom han?

— Aha! Och du slog mig väl med piskan för att riktigt visa dem, att jag inte är någon engelsman? För just så här slog du till mig!

Bob reste sig hastigt, tog kinesens piska och gaf honom ett duktigt nyp. Ah-Sam tjöt gällt.

— Han göra mycke aj-aj, sade han och gned stället.

— Jaha, jag vet nog det. Möta vi nu flera ryssar, så kanske du, utan att behöfva slåss, kan visa, att jag inte är engelsmannen, som sprungit bort.

— Mig inte slå massa något mer — mig komma mycke väl ihåg — inte rädd för det!

XIV.

Fru Isidore G. Pottle.

De åkande fortsatte sin färd under resten af dagen, utan att någonting märkligt inträffade. Då och då mötte de en inföding, med hvilken Ah-Sam utbytte några ord, och under dessa samtal erfor han, att det fanns stora mängder ryssar mellan dem och floden och att de tvungit hundratals mandschurer att arbeta på befästningsarbetena. Detta tvångsarbete var ingalunda i deras smak, utan många af invånarna höllo sig undan. Resenärerna behöfde därför icke förundra sig öfver att de trakter, genom hvilka de färdades, föreföllo så öde.

Af dessa upplysningar framgick, att det skulle vara förenadt med fara att redan nu styra kosan söderut. Ah-Sam slog

hade han dock den lilla misstanken, att kinesen rappat till honom med onödig kläm, möjligen för att experimentera rörande den främlings närmare beskaffenhet, som han höll på att eskortera. När därför kosackerna voro långt utom hörhåll, klef Bob fram och slog sig ned bredvid Ah-Sam.

— Hvad skrattade ryssen åt? frågade han.

— *Ch'hoy!* Han säga, ha mig sett ett stycke enkelsman, som springa bort? Mig säga, hurudan enkelsman, mig veta tiger, björn, apa, luden *ainu*, enkelsman se ut liksom han?

— Aha! Och du slog mig väl med piskan för att riktigt visa dem, att jag inte är någon engelsman? För just så här slog du till mig!

Bob reste sig hastigt, tog kinesens piska och gaf honom ett duktigt nyp. Ah-Sam tjöt gällt.

— Han göra mycke aj-aj, sade han och gned stället.

— Jaha, jag vet nog det. Möta vi nu flera ryssar, så kanske du, utan att behöfva slåss, kan visa, att jag inte är engelsmannen, som sprungit bort.

— Mig inte slå massa något mer — mig komma mycke väl ihåg — inte rädd för det!

XIV.

Fru Isidore G. Pottle.

De åkande fortsatte sin färd under resten af dagen, utan att någonting märkligt inträffade. Då och då mötte de en infödning, med hvilken Ah-Sam utbytte några ord, och under dessa samtal erfor han, att det fanns stora mängder ryssar mellan dem och floden och att de tvungit hundratals mandschurer att arbeta på befästningsarbetena. Detta tvångsarbete var ingalunda i deras smak, utan många af invånarna höllo sig undan. Resenärerna behöfde därför icke förundra sig öfver att de trakter, genom hvilka de färdades, föreföllo så öde.

Af dessa upplysningar framgick, att det skulle vara förenadt med fara att redan nu styra kosan söderut. Ah-Sam slog

En koreansk vandrande riddare.

Se sida 147.följaktligen in på ostlig riktning och gjorde stora omvägar för att slippa knoga upp- och nedför kullarna, som blefvo högre och högre ju längre de åkte. De tillbragte natten i ett ensligt värdshus, mindre än det föregående och lyckligtvis mindre folkfylldt. Tidigt den följande morgonen satte de sig åter i gång. Ah-Sam anförtrodde Bob, att de nu hunnit utanför det område, som han riktigt väl kände till. Nu hade han endast en allmän föreställning om trakten, och de måste lita till mötande vägfarande för att fråga dem om råd, så att de ej åkte vilse.

Så förflöt den dagen. Den följande ansåg Ah-Sam, att de befunno sig så pass långt från de af ryssarna besatta områdena utmed Yalu, att de tryggt kunde slå in på mera sydlig riktning. Trakten var mycket vild; bergåsarna voro högre och brantare än de, som de hittills passerat.

Men här varsnade man vårtecken. Snön töade i dalarna och på åsarnas läsida, och isen på de vattendrag, som de öfvergingo, var så skör och porös, att kärrhjulen ofta sjönko genom. Som vattendragen endast voro grunda bergbäckar, skedde ingen skada; den enda olägenheten var, att de på måfå måste söka kafva sig till någon närliggande del af stranden, hvarvid mulåsnorna svårt ansträngdes, då de skulle draga den tunga kärran öfver den stenfyllda bädden och uppför den branta stranden med dess många utskjutande klippblock. Det var lättare att färdas tidigt på morgonen eller sent på aftonen, ty snön hade då ännu skare och isen bar.

Ungefär midt på dagen följde de långsamt en dalsänka, genom hvilken flöt en flod, något bredare än den de hittills träffat på. De hoppades, att den skulle föra dem ett godt stycke uppåt Yalu, till grannskapet af Sukuchen. Medan de färdades, kommo de helt oförväntadt fram till en väldig klyfta i bergåsen till höger om dem — en vild, klippig hålväg, strödd med oregelbundna massor större och mindre stenblock och afsmalnande i samma mån som den ledde uppåt mot en gles träddunge. Äfven i det klara dagsljuset bildade den ett mörkt och hemskt svalg, hvars väggar reste sig lodräta på ömse sidor och visade granitmassor så tvärbranta, att ej ens snön blifvit liggande. Från en punkt

högt uppe störtade ett tunnt vattenfall ut öfver branterna och silade sig ned mellan väldiga kullerstenar.

Resenärerna stannade några ögonblick för att betrakta anblicken. Plötsligt pekade Ah-Sam uppåt: på en klipphäll helt nära toppen, bredvid en smal ränna, hade han upptäckt gestalten af en björn, som stod orörlig på bakbenen. Följande riktningen af kinesens pekfinger urskilde Bob slutligen den aflägsna figuren. Ett ögonblick dref honom

den brittiske sportsmannens instinkt att försöka osedd smyga sig fram till djuret, men medan han ännu såg på det, försvann det plötsligt, och hans jaktifver medförde denna gång intet resultat.

Han förtretade sig ännu öfver omöjligheten att komma åt skinnet, då han spratt till vid ljudet af en stämma i hög diskant, som tycktes komma från någon punkt högre uppåt åsen. Dalen krökte sig här rundt en framspringande bergknalle, och ingen mänsklig varelse fanns att se. Innan Bob ännu hämtat sig från sin förvåning, hörde han åter rösten; det var en kvinnoröst, som uttryckte rädsla eller åtminstone häftig protest, och han tyckte, att tonfallet lät märkvärdigt engelskt.

Efter att ha hoppat ned från kärran och uppmanat Ah-Sam att genast följa efter, skyndade han framåt, vek om kröken och såg nu framför sig fem personer, som brådskande klättrade uppför sluttningen. Två af dem voro föga mer än hundra alnar från honom, de öfriga tre hade redan hunnit längre bort. Till sin häpnad upptäckte han, att två af de fem voro damer, i europeisk dräkt. Den, som han hade närmast sig, var en ung dam, lång och smärt, i grå resdräkt; en inföding höll om hennes högra handled. Damen längre bort hade hunnit, mera mogen ålder; äfven hon var lång, men mycket korpulent. Hon bar en tung sälskinnskappa, hennes nackhatt satt på sned, och hennes armar fängslades af två infödingar, som drogo henne med sig. Karlarna voro troligen tatarer från Mandschuriet; de buro hårpiskor samt de bredbrättiga hattar, bomullsblusar och vida byxor, som äro vanliga i detta land.

Det var från den äldre damen, som skriken utgett och alltjämt utgingo. Det var ej skrik af fruktan eller böner om nåd, snarare utlopp för ilska och harm. Hufvudet skakades häftigt fram

och åter hotande att alldeles afkasta den redan betänkligt lutande hufvudbonaden. Tydligen gjorde hon ej blott invändningar, utan äfven mycket starkt motstånd, och som hon både i längd och bredd var karlarna vida öfverlägsen, vållade hon dem ej litet besvär.

Den yngre damen uppförde sig däremot helt sansadt. Hon vandrade lugnt vid tatarens sida, utan motstånd, utan att säga någonting, resigneradt finnande sig i sitt öde.

Bob inhämtade dessa detaljer på några ögonblick. Därefter, utan att besinna, att han var ensam mot tre fiender, störtade han fram trefvande i sprundet på sina vadderade pantalonger för att hitta den pistol, som han bar där. Hans fotsteg gjorde så föga buller på den lösa snön, att de fullständigt öfverröstades af den tjocka fruns ännu ej sinande vredesutgjutelser, och tatarerna voro alltför upptagna af sina fångar för att tänka sig, att någon obehörig kunde nalkas.

Bob märkte, att mannen, som ledde den yngre damen, i högra handen höll ett gevär. I det han hastigt skyndade fram till honom, böjde han sig ned, just som tataren ändtligen hörde hans fotsteg och vände sig om, ryckte geväret från honom, körde det mellan hans ben och kom honom att tumla omkull. Utan att invänta, hvad som skulle komma härnäst, sprang Bob vidare, stod endast några fot från de bägge andra tatarerna, när äfven de vredo på hufvudet, med den alltjämt grälande och spjärnande damen emellan sig. I det Bob riktade sin pistol rakt mot pannan på den närmaste af banditerna, röt han på engelska:

— Upp med händerna!

Blotta åsynen af en korean med en pistol i handen var nog för att göra en mandschurisk stråtröfvare alldeles förbluffad. Koreanerna äro en veklig, trög, okrigisk ras; ej ens deras soldater bruka strida. Och här stod nu en jättestor korean, utan hårknut och därför utan någon social rang, siktande med en pistol och uttalande en hotelse, som lät så mycket vildare, därför att den utslungades på ett språk, som aldrig förut hörts från koreanska läppar inom dessa landamären.

Bob gaf ej banditerna tid att hämta sig från sin förvåning. Rusande rakt på dem gaf han den ene ett välriktadt knytnäfslag,

så att han tumlade öfverända, och ur den andres grepp vred han vapnet När den korpulenta och ilskna damen nu återfått sina händers bruk, knackade hon samme man kraftigt i hufvudet med sin paraply och marscherade därpå

utför backen för att återförena sig med den unga damen, som hastigt kom henne till mötes med en min af blandad förvåning och lättnad. Efter följde Ah-Sam, som lämnat åsnespannet vid foten af sluttningen och dref framför sig den tatar, som förut hållit i den unga flickan och nu såg helt slokörad ut.

Ett ögonblick tycktes det som om de tre tatarerna, förlitande sig på sin numerära öfverlägsenhet, ämnade gå anfallsvis till väga, men någonting i Bobs sätt varnade dem i tid, och de slunko undan, mumlande någonting, som antagligen var utvalda mandschuriska kraftuttryck. Medan de förfogade sig i väg, stod den äldre damen och fixerade dem med hotfull uppsyn, i det hon med vänstra handen höll fast den unga flickan, som nu stod vid hennes sida, och med den högra lyfte paraplyn i ett kraftfullt grepp.

Bob vandrade under tiden fram det lilla stycke väg, som ännu skilde honom från damerna. Han var en smula andfådd och betydligt förvånad. Det ryckte kring hans läppar af undertryckt munterhet vid åsynen af den tjocka äldre damen, som var så totalt omedveten om sitt derangerade yttre och närmast liknade en tillrufsad höna. Den unga flickan tycktes dela hans känslor, ty han såg en liten skälmaktig glimt i hennes mörka ögon, när de mötte hans.

När tatarerna voro ur sikte, försvann det vredgade uttrycket ur den äldre damens drag, och seende, att den främmande räddaren nu befann sig endast en armslängd från henne, vände hon sig till honom och sade brådskande:

— Ni tala engelska?

— Ja, min fru.

Innan Bob hann förklara sig vidare, fortfor damen med en ljudlig suck af lättnad:

Ändå en skön sak, Ethel! Nu hoppas jag, att vi på något sätt skola hitta vägen ut ur detta gemena land!

Sedan vände hon sig åter till Bob och tilltalade honom på mycket långsam och tydlig pidschinengelska:

— Ni riktigt snäll, duktig kinespojke! Mig ge er stora massor tack — fasligt mycke slantar. Ni vara härifrån trakten?

— Nej, min fru —

Åter afbröts han i sina försök att presentera sig som europé.

— Jag vilja gå Söul. Ni känna Söul?

— Ja, min fru. Jag —

— Ni följa oss rakt dit — kan göra det?

Under denna afbrutna dialog hade den yngre damen röjt tecken till växande förlägenhet. Med högröda kinder tog hon ett steg in emellan sin följeslagerska och Bob, vidrörde den tjocka fruns arm och sade hastigt:

— Tant lilla, ser du inte? Du tar fel, den här herrn är ingen —

— Ingen hvad? sade damen och satte på sig sin lornjett. Med någon skärpa tillade hon: — Hvad är han då?

— Tillåt mig presentera mig, sade Bob och bugade sig. — Mitt namn är Fawcett, engelsman — till er tjänst!

Damen höjde åter sin lornjett och stirrade med oförställd förvåning. Slutligen utbrast hon:

— En engelsman! Jag må säga, af allt märkvärdigt, som — — Ni ursäktar nog min öfverraskning, herr — herr Fawcett, var det inte så? De närvarande omständigheterna äro ju så öfvermåttan sällsamma! Jag fruktar, att jag är skyldig bedja er om ursäkt, men sannerligen — hon vände sig till sin följeslagerska och började knyta sina hattband — sannerligen jag varit med om maken!

Ah-Sam, som under tiden strukit oroligt omkring i bakgrunden, nalkades nu och sade:

— Inte tid stå här längre, massa. Stora hopar tjuntju-man komma hit, i galopp, i galopp, stort rabalder, om han

fånga, han döda nummer ett massa, nummer två flicka, Ah-Sam också.

— Hvad säger karlen? frågade frun och stirrade på kinesen som på något underligt djur.

— Han säger, att vi inte böra dröja kvar längre här. Karlarna, tydligen tjuntjuser, hotade komma tillbaka och ha flere med

sig och om de det göra — ja, då blir situationen ganska otreflig... Om ni möjligen skulle vilja upplysa mig om hvad det var för slags folk —

— Åh, med största nöje! Min brorsdotter och jag hålla på att genomresa Asien. Vi kommo så långt som till Mukden, och där försökte ryssarna hejda oss — sade, att landet inte var säkert, eftersom det väntades krig. Jag sade dem, att det var bara prat. De envisades; jag höll fast vid min mening. De ställde oss under bevakning — oss, fria medborgare från Förenta staterna! Olidligt! Vi smögo oss undan, naturligtvis — mutor själffallen sak, egentligen ganska motbjudande, men det var enda utvägen. Vi begåfvo oss österut i riktning mot Gensam och råkade in i bergstrakten. Vår vägvisare tappade bort vägen eller låtsade åtminstone så, och vi själfva råkade ut för ett röfvarband, som inbillade sig, att här skulle vara en god lösen att utprässa, och ha fört oss med sig hela tiden.

— Ni är alltså fru — fru Isidore —?

Bob tvekade, i det han sökte erinra sig ett namn, som för tillfället undgick honom.

— Jag skulle tro, att ni är på rätta spåret, svarade frun och såg öfverraskad ut. — Pottle — fru Isidore G. Pottle! Men det öfvergår mitt förstånd, hur ni kunnat komma på mitt namn.

Bob förklarade, att han i Tokio läst i en San Franciscotidning om fru Pottles försvinnande. Men han gaf i öfrigt helt kortfattade upplysningar och blickade oroligt i den riktning, hvari banditerna försvunnit. De spörsmål, som han såg att fru Pottler brann af begär att framställa, parerade han genom att fråga, hur stort röfvarbandet var och hvar det kunde antagas befinna sig.

De tre männen, som han sett, tillhörde ett band om sextio eller sjuttio, hvars senaste läger låg ungefär en mil från den plats, där de just nu befunno sig. Fru Pottle var osäker på det bestämda antalet, ty det växlade för hvarje dag, och denna morgon hade hela bandet ridit sin väg med undantag af de tre, i hvilkas händer Bob funnit damerna, samt några få, som lämnats kvar för att vakta lägret. Att större delen af bandet på detta sätt red sin väg, var mycket vanligt. Ibland voro de borta endast några

timmar, ibland flere dagar. Alla banditerna voro till häst, och när de bytte om läger, skickades alltid damerna till fots i förväg, eftersom ingenting i världen kunde förmå fru Pottle att rida på en halmputa på en vild häst bakom en vild man.

Banditerna hade för öfrigt ej gjort dem någonting illa, och de fingo fullt upp med gräslig mat att äta. Fru Pottle sade, att hon trott, att det icke kunde finnas någonting ohyggligare än ett ryskt hotell, men hon ändrade mening, när hon råkade tjuntjuserna. Deras kinesiske vägvisare hade tagit till schappen med allt hvad de ägde, inberäknadt fru Pottles portmonnä, men hon hade ännu kvar sin checkbok, sin anteckningsbok och sin paraply.

— Mig själf är jag visst inte rädd för, slöt fru Pottle. — jag är gammal och van på resor. Men min kära Ethel — detta är hennes första färd, och fastän det stackars barnet håller sig uppe beundransvärdt väl, är jag förfärligt rädd för att dessa strapatser alldeles slita ut henne, och då skall jag aldrig mer våga se hennes pappa i ansiktet.

— Tant lilla, jag mår utmärkt, sade den unga flickan, som verkligen, efter hvad Bob tyckte, med sina friska kinder och klara ögon såg ut som hälsan själf. — Jag är bara rädd för att dina nerver icke längre skola stå ut.

— Nerver! Det har jag aldrig haft. Men, herr — Fawcett, var det inte så? — hvad skola vi ta oss till? En hygglig engelsman i koreansk dräkt — det var då också höjden!...

Bob bad damerna gå nedför sluttningen, medan han såg sig en smula omkring. Han behöfde verkligen några minuter för att ensam öfvertänka situationen...

Han befann sig i ett förskräckligt bryderi. Kinkig var hans egen belägenhet, men nu hade den blifvit dubbelt kinkigare, när han fått ett par andra människor att tänka på. Det var högst genant att behöfva uppträda som en damernas riddare i denna klumpiga, löjliga dräkt. Fru Pottles känslor, så mycket såg han, voro oblandad häpnad, men hennes brorsdotter hade tydligen sinne för humor. — »Om hon bara inte vore så förbaskadt söt!» tänkte Bob. Men så tvang han sig själf att lämna det lockande ämnet och i stället fördjupa sig i det problem, som han hastigt och lustigt fått sig förelagdt.

Om stråtröfvarnä återvände i förstärkt antal, kunde han knappast hoppas undkomma dem. Gjorde han det, blefve det troligen blott för att råka i klorna på ett annat band; det ädla röfvaryrket florerar i hög grad i Mandschuriet. Antaget, att han undginge all fara från detta håll, och fastän han själf — som fallet var, när de råkade på kosackstyrkan — skulle kunna få passera oantastad som stum korean i sällskap med en kinesisk forman, måste dock närvaron af två damer i europeisk dräkt väcka misstankar och ge anledning till högst besvärliga frågor.

Ändå kunde han ej lämna damerna — det var ju helt enkelt omöjligt. Han misstänkte i hemlighet, att den välfödda och energiska fru Isidore G. Pottle var i stånd att inge respekt hos ett obegränsadt antal tatarer och ryssar, men hennes brorsdotter! — Han kastade åter en blick på den täcka gestalten.

— Den där hvita resmössan gör henne — hm!... Hvad i all världen skola vi ta oss till, Ah-Sam? frågade han kinesen, som blifvit stående hos honom.

— Mig inte kunna tänka det. Ett stycke mycke stort fruntimmer, inte få plats kärran, ett stycke liten fin flicka, sitta bakom Ah-Sam, lång korean fort fara bort i vagnen, stort stycke fruntimmer stanna hos tjuntjuserna.

Detta fiffiga förslag framställdes emellertid för döfva öron, ty midt under det varsnade Bob flere ryttare, som den ene efter den andre kom ridande utför en sluttning rakt framför dem. Seende att Bobs ögon voro riktade på någon punkt i fjärran, vände sig äfven Ah-Sam i denna riktning, stirrade skarpt ett ögonblick och utbrast därpå:

— Tjuntjuser! Komma i galopp allihop! Hvad kan göra? De fånga Ah-Sam, fånga flicka, allihop — fånga, döda medsamma?

Nu, när faran var öfverhängande, beredde sig Bob ögonblickligen att möta den. Blixtsnabbt erinrade han sig bergsklyftan, som han nyligen passerat med Ah-Sam, och han förstod, att den var den närmaste, nej, den enda försvarbara position, som de förföljda skulle kunna uppnå. Den var så smal att den närmare toppen nog skulle kunna besättas af ett relativt fåtal, som måste försvara sig mot en öfverlägsen fiende.

Han befallde genast Ah-Sam vända kärran och så fort som

möjligt köra den tillbaka till den plats, där vattenfallet rann ut i floden, och sedan uppför den branta, stenbeströdda klyftan. Efter några minuter plumsade åsnespannet med väldig fart fram i vattnet mellan de rasslande isstyckena. Ingenting utom en mandschurisk kärra skulle ha kunnat tåla en sådan skjuts. Den slängde och slingrade i alla krökar; den slungades mot klippor, och än försvann det ena, än det andra hjulet i gyttja eller snö. Men den öfverlefde alla hotande tillbud, och dragen af de fyra duktiga djuren, som leddes af Ah-Sam, knarrade och gnisslade den på sin mödosamma väg uppför sluttningen, ända tills den stannade vid en tvär krökning af klyftan omkring trehundra alnar från dess nedre ändpunkt.

Under tiden hade Bob fört de bägge damerna i sned riktning tvärs öfver åsen, en kortare väg än den, som måst tagas af kärran. Fru Pottle pustade och stånkade, men marscherade tappert i väg, görande våldsamma ansträngningar under sin sälskinnskappa för att hålla jämna steg med Bob, som bjudit henne sin arm till stod. Hennes brorsdotter trippade framåt lätt som en dufva, medan hennes kinder rodnade af sinnesrörelse och några slingor vågigt svart hår gjort sig lösa under den pikanta hvita resmössan.

Efter att ha kommit fram till en punkt ofvanför den krökning, dit kärran nyss anländt, såg Bob, att forsen rann omkring en väldig rullsten af granit, som tydligen för ej särdeles länge sedan glidit ned från de nästan lodräta klippväggarna och så godt som spärrat det redan förut trånga passet. Här ropade Bob åt Ah-Sam, att han skulle stanna och söka lirka in kärran mellan kullerstenen och klyftans motsatta vägg.

När han såg sig omkring, varsnade han, kanske fyrtio fot öfver sig, till vänster om forsen, den mindre klyfta, nära hvilken björnen stått. Den var nu synlig som ett ljusare märke i klippan, några alnar bredt. Klyftan afsmalnade nedåt, och från den utlöpte i vågrät riktning ett klipputsprång, som sköt fram öfver forsen i spetsig vinkel omkring hundra alnar från den plats, där Bob stod. På andra sidan denna knutpunkt smalnade klyftan hastigt och blef ytterst brant. Sedan damerna satt sig ned på hvar sin sten, klättrade Bob uppför den klippiga hålvägen för att

rekognoscera, hvarvid han fann, att efter en stund allt vidare framträngande hejdades af en lodrät bergvägg, som reste sig säkert tvåhundra fot i höjden.

Efter att ha återvändt sade han några lugnande ord till damerna och tog sedan Ah-Sam med sig nedåt klyftan. Dess ungefär trettio fot breda mynning var sönderspittrad och öfversållad med stenblock, och den bildade en punkt, hvarifrån man med sådan framgång skulle kunna uthärda en belägring, att Bob kom i valet och kvalet, huruvida han skulle stanna kvar där han var eller återvända till den äfvenså i strategiskt hänseende ganska gynsamma positionen bakom kärran. Att välja det senare alternativet skulle dock vara ett ganska stort vågstycke, och äfven från den punkt, där han nu befann sig, skulle han kunna tillfoga motståndarna rätt stort afbräck.

Inom några ögonblick uppgaf han också tanken på att inrätta sig i försvarstillstånd på den längre ned belägna platsen. Han önskade naturligtvis för öfrigt så mycket som möjligt undvika strid, ty oafsedt risken att öfvermannas af tjuntjuserna måste man också befara, att ljudet af skotten skulle locka ryssarna till platsen. En stor styrka måste förefinnas på knappa tjugo eller trettio mils afstånd, sysselsatta med förskansningsarbetena längs Yalu, och deras spioner skulle säkert höra, om några skott aflossades uppe i bergen.

Om ryssarna komme till platsen, skulle tjuntjuserna sprida sig åt alla håll med sin vanliga snabbhet i vändningarna, men Bob skulle bli ur stånd att rädda sig, så vida han ej öfvergåfve de bägge damerna, som på så egendomligt sätt kommit under hans beskydd. De skulle utan tvifvel behandlas väl, om de fölle i händerna på någon officer af rang, men om den ryska styrkan råkade vara en trupp vanliga kosacker, undrade Bob, huruvida han ej lika väl kunde öfverlämna damerna åt tjuntjuserna som åt dem.

Nu hade han i alla fall först tjuntjuserna att tas med. Han hoppades, att när de sågo, hvilken stark ställning han innehade bakom kärran och kullerstenen, skulle de draga sina färde. I alla händeher hade Ah-Sam haft den förtänksamheten att i kärran instufva ett matförråd, som åtminstone skulle räcka för en belägring

under några dagar, och i betraktande häraf var det praktiskt att så mycket som möjligt stärka positionen.

De aflägsna svarta prickarna på bergssluttningen hade försvunnit. Hur noggrannt än Bob och Ah-Sam läto blickarna glida utmed horisonten, urskilde de intet tecken till lif. De drogo sig då åter tillbaka mot kullerstenen, i det de då och då stannade för att rulla utför den branta sluttningen sådana lösa stenblock, som annars kunnat tjäna till betäckning åt en anfallande styrka.

Damerna kommo dem till mötes, när de närmade sig vagnen.

— Nå, herr Fawcett, sade fru Pottle, såg ni någonting där nedåt?

— Ingenting alls. Men om de där andra figurerna voro era vänner stråtröfvarna, skola vi ha dem öfver oss inom en halftimme.

— Hå hå ja ja — hvad ska vi då ta oss till? Ni hade väl någon mening med att föra oss hit?

— Ja. Ah-Sam och jag ämna göra litet befästningar här, det är vår enda utväg.

— Åh Herre Gud! De ha bössor, och jag har bara min paraply!

— Vi ha våra revolvrar och ett par gevär.

— Mot hundra, kanske — Nåja, det förstås — två beslutsamma män bakom en klippa — har ni en pistol till öfvers åt mig?

— I nödfall ha vi det. Men jag hoppas, att vi inte skola behöfva strida. De komma nog att tröttna på att belägra

oss här.

— En belägring! Min käre gosse, vi kunna inte uthärda en belägring utan mat, och jag måste verkligen bekänna, herr Fawcett, att jag är vådligt hungrig. Jag är sannerligen tvungen att äta, och det vill jag säga till röfvarnas beröm: mat knusslade de inte på, sådan den då var.

Ah-Sam har fullt upp med mat — sådan den då är, sade Bob småleende. — Och medan vi göra hvad vi kunna för att stärka vår ställning, kanske ni skulle vilja vara så god, fru Pottle, och laga i ordning litet mat?

— Det skall jag visst göra. Den som bara kunde få en kopp te!

— Ah-Sam har te och ris och hirs och litet annat i förrådsväg.

— Den hygglige karlen! Men en kastrull?

— Han har både kastrull, fotogenlampa och fullt upp med tändstickor.

— Han är en skatt, den mannen! Ge bara hit sakerna, skall jag kafla upp mina ärmar och genast skrida till verket. Det finns vatten i forsen. Ethel, min älskling, vi skola få en kopp te för första gången på sex veckor. Kom och hjälp mig!

Bob beundrade fru Pottles mod och goda humör. Lämnande damerna åt sig själfva hjälpte han Ah-Sam att spänna ifrån åsnorna och ponyn och draga dem högre upp i klyftan, där de tjudrade djuren vid några trädstammar, som hängde ut öfver branten, och försedde dem med foder från kärran. Därefter började de med någon möda vältra en del af de smärre kullerstenarna framför kärran och stapla upp dem på sådant sätt, att det mellan dem lämnades skottgluggar, genom hvilka man kunde beskjuta hvarje del af passagen upp emot klyftan.

Läget var nu sådant, att det lilla sällskapet faktiskt ej kunde ses från vägen nedifrån, men Bob visste, att de ej kunde förbli oupptäckta, ty kärran och dragarna hade lämnat mycket tydliga spår efter sig i snön och gyttjan.

Sedan de nu gjort allt som stod i deras makt, gick Bob åter fram till klyftans mynning för att rekognoscera. Ännu så länge syntes ej en skymt af några banditer.

Han stod alltjämt och stirrade ut öfver bergstrakten, då Ah-Sam närmade sig, bärande en kruka med ris.

— Maten redan färdig, massa, sade han. — Mig hämta maten hit, *ch'hoy!* Kvinnorna koka allting, fördärfva teet, kinespojke inte kunna dricka det, för mycket starkt för kinesmun! Enkelsman tjock hud omkring tungan — kan dricka hvad som helst.

— Det kan nog hända, att vi laga teet för starkt. Jag skall tala med damerna, så att du får litet särskildt svagt te för din räkning. Stanna nu här och håll vakt, medan jag går dit bort

och får mig litet att äta. Kom genast tillbaka, om du ser några spår af tjuntjuser.

— Ska ske, massa. Mig har ätit mycket mat. Inte vara rädd!

Bob återvände till damerna.

— Välkommen, herr Fawcett! ropade. fru Pottle. — Jag har just nyss slutat min fjärde kopp. Ett utmärkt te, till och med utan socker och grädde! Men jag förstår inte karlen, som ni har med er. Jag trodde, att kineser tycka om te, så jag bryggde en extra stark kopp åt Ah-Sam. Men kan ni tänka er — karlen blir absolut ohöflig — använder det fulaste språk och slår ut teet på marken! Hvad tycker ni? Ni är nog törstig; drick nu detta, och här har ni litet ris — *chow*, kallade er Sammy det. Jag trodde, att det var det kinesiska ordet på »hund»?

— Ja, sade Bob och blinkade listigt, det eller något annat slags mat.

— Så gräsligt! utbrast Ethel. — Inte kan det väl vara sannt!

— Jo, jag fruktar det. Lilla vov-vov är en stående rätt i Kina.

Fru Pottle såg förfärad ut.

— Jag kan just undra, sade hon tankfullt, hvad det var för en stufning de gåfvo oss i går...

Hennes funderingar kommo till ett tvärt afbrott, därigenom att Ah-Sam kom storspringande uppför ravinen.

— Massa, skrek han, mig se många stycken tjuntjus komma i galopp i galopp här nedan berget!

XV.

Fienden rycker an.

Fru Pottle grep sin paraply, när Bob rusade upp, hoppade öfver rullstenarna och skyndade fram mot klyftans mynning. På afstånd, till höger, såg han en skara ryttare, till antalet kanske sextio, på sina sällsamma dräkter och långa lansar lätt igenkännliga som Mandschuriets fruktansvärda banditer. De försvunno vid krökningen af dalsänkan. Men snart kommo de åter fram, nu endast en kvarts mil längre bort; de styrde kurs rakt på klyftan,

och får mig litet att äta. Kom genast tillbaka, om du ser några spår af tjuntjuser.

— Ska ske, massa. Mig har ätit mycket mat. Inte vara rädd!

Bob återvände till damerna.

— Välkommen, herr Fawcett! ropade. fru Pottle. — Jag har just nyss slutat min fjärde kopp. Ett utmärkt te, till och med utan socker och grädde! Men jag förstår inte karlen, som ni har med er. Jag trodde, att kineser tycka om te, så jag bryggde en extra stark kopp åt Ah-Sam. Men kan ni tänka er — karlen blir absolut ohöflig — använder det fulaste språk och slår ut teet på marken! Hvad tycker ni? Ni är nog törstig; drick nu detta, och här har ni litet ris — *chow*, kallade er Sammy det. Jag trodde, att det var det kinesiska ordet på »hund»?

— Ja, sade Bob och blinkade listigt, det eller något annat slags mat.

— Så gräsligt! utbrast Ethel. — Inte kan det väl vara sannt!

— Jo, jag fruktar det. Lilla vov-vov är en stående rätt i Kina.

Fru Pottle såg förfärad ut.

— Jag kan just undra, sade hon tankfullt, hvad det var för en stufning de gåfvo oss i går...

Hennes funderingar kommo till ett tvärt afbrott, därigenom att Ah-Sam kom storspringande uppför ravinen.

— Massa, skrek han, mig se många stycken tjuntjus komma i galopp i galopp här nedan berget!

XV.

Fienden rycker an.

Fru Pottle grep sin paraply, när Bob rusade upp, hoppade öfver rullstenarna och skyndade fram mot klyftans mynning. På afstånd, till höger, såg han en skara ryttare, till antalet kanske sextio, på sina sällsamma dräkter och långa lansar lätt igenkännliga som Mandschuriets fruktansvärda banditer. De försvunno vid krökningen af dalsänkan. Men snart kommo de åter fram, nu endast en kvarts mil längre bort; de styrde kurs rakt på klyftan,

följande kärrans spår. Bob skyndade tillbaka till sin plats bakom kullerstenarna och tog det gevär, som räcktes honom af Ah-Sam. Denne behöll själf det andra.

— Ni dödar dem ju inte, om ni inte är tvungen, säg? sade Ethel, hvars kinder blifvit litet bleka.

— Prat, Ethel, afbröt fru Pottle, var inte sentimental! Jag vill dem visst ingenting ondt, men —

Hon slutade ej meningen, ty i detta ögonblick kommo ryttarna fram till mynningen af klyftan och gjorde där halt, tydligen undrande, om det fanns något utlagdt försåt. Anförarna växlade några ord med hvarandra; sedan steg hela bandet af hästarna, lämnade dessa att vaktas af ett halft dussin män, och började klättra uppåt klyftan.

Bob förstod, att det var hög tid att hejda dem.

— Ropa, Ah-Sam, sade han, och säg dem, att komma de ett steg längre hitåt, skjuter jag.

— *Hai yah!* skrek kinesen. Den lille mannen hade en gäll och genomträngande stämma, och hans rop kom banditerna att plötsligt göra halt två hundra alnar längre ned. Han framförde därefter på kinesiska Bobs hälsning, och medan han talade, stirrade de uppåt som om de ville genomtränga barrikaden med ögonen. En kort rådplägning hölls bland dem; sedan steg en fram och ropade ut ett svar.

— Hvad säger han? frågade Bob.

— Ett stycke tjuntju säger: kom hitöfver, *haloy!* Han inte döda kinespojke, inte döda stort fruntimmer, litet fruntimmer; massa karl med bössa, han blir *ling-ch'ih'*.

— Hvad är det för slag? frågade Bob.

Ah-Sam såg förbryllad ut; hans pidschin kom i detta ögonblick jämmerligen till korta. Omsider sade han:

— *Ling-ch'ih*, han döda mycke mycke långsamt, skära stycken mycke små bitar; mycke lång tid innan dö, *galaw!* — mycke otrefligt!

Fru Pottle förstod andemeningen af hvad Ah-Sam sade och brast ut i den största förtrytelse:

— De oförskämda skurkarna! Det tillåter jag inte! Men de äro ökända pultroner. Kör bort dem! Jag kunde ju nyss

förut skrämma dem med min paraply! Ni skall åtminstone inte för vår skull falla i deras händer. Kör af med hela patrasket!

Bob besinnade sig några ögonblick. Om han genom att utlämna sig själf kunnat utverka fri lejd åt de bägge damerna, hade han möjligen vågat försöket, men han var ej alls säker på att banditerna skulle bli belåtna med att få honom i sitt våld och i stället förlora de bägge fångarna, som de hoppades skulle inbringa dem en god lösepenning. Banditerna voro nog äfven uppretade öfver den något omilda behandling, som kommit deras kamrater till del, just medan de höllo på att eskortera damerna. Å andra sidan skulle Bob möjligen kunna skrämma bort dem genom ett morskt uppträdande — synnerligast som det fanns ryssar ej så särdeles långt bort.

— Säg dem, sade han, att vi vägra att gifva oss. Och komma de närmare hitåt, så skjuter jag.

Ah-Sam öfversatte hälsningen. Åter hölls en kort rådplägning; därpå rusade banditerna med ett vildt skrän uppför den branta klyftan och rakt på barrikaden. Fru Pottle höll hårdt om sin paraply och vandrade af och an i den största förtrytelse; Ethel satt med hopknäppta händer och sammanprässade läppar, medan hon höll ögonen riktade på Bob.

— Skjut inte! sade Bob till Ah-Sam.

Stödjande sitt eget gevär mellan två rullstenar tog han noggrannt sikte på den främste af den anfallande skaran, hvilken borde vara lätt nog att träffa, där han kom klättrande rakt på barrikaden. Han ville ogärna döda mannen, eftersom han var angelägen om att ej hetsa banditerna till några ytterligheter, men det var nödvändigt att ge dem en näsbränna.

Passande på under ett ögonblick, då mannen måste klamra sig öfver en besvärlig klippa, sköt Bob. Det var ett välriktadt skott, aflossadt på ungefär hundra alnars håll, och det träffade just där skytten ville, att det skulle träffa, i nedre delen af mannens ben. Ett tjut af smärta förkunnade, att det gjort effekt. Fru Pottle utbrast: »så där ja!» med ett tonfall af stor belåtenhet, och hennes brorsdotter drog häftigt efter andan. Ingendera kunde se, att mannen stupat omkull så lång han var.

— Där han få sitt! muttrade Ah-Sam.

Den sårade tjöt och vrålade, och när de andra tvekande stannade, stack Bob på ett mycket demonstrativt sätt ut gevärspipan genom den improviserade skottgluggen. I nästa ögonblick gjorde hela skaran helt om och kilade allt hvad tygen höllo ut. för sluttningen, lämnande den sårade kamraten åt sitt öde. De flyende stannade ej, förrän de kommit utom synhåll bakom klyftans ena framskjutande vägg.

— Hopp, hopp — går bra att springa! tyckte Ah-Sam.

— Men den stackars sårade mannen! utropade Ethel och reste sig hastigt. — Han måste lida rysliga plågor.

— Åh strunt! sade fru Pottle. — Om han vore dödad, skulle han inte ligga och skrika så där.

Ethel steg fram och tittade genom en rämna mellan kullerstenarna, och fru Pottle började delgifva Bob sin åsikt om situationen. Minut efter minut förflöt; ingenting tydde på, att tjuntjuserna ämnade förnya anfallet.

Fru Pottle lagade i ordning mera te och pratade hela tiden; Ethel flyttade sig oroligt hit och dit och ryckte till, så ofta att jämmerrop hördes från den sårade. Hennes ansikte antog ett alltmera bekymradt uttryck, när hon mer än en gång såg, att han gjorde fåfänga ansträngningar för att krypa ned till sina kamrater. Dessa föll det icke in att komma till hans hjälp. Han försökte krafla sig utför den steniga sluttningen, men för hvar gång föll han tillbaka med ett stönande och låg till sist alldeles stilla.

Bob hade gifvit akt på Ethel och märkt, fastän hon ingenting sade, att hon kände det djupaste medlidande för den stackars tataren. Han skulle otvifvelaktigt förblöda, om ingenting gjordes för honom, och hans vänner voro tydligen ej hågade att bilda skottafla för skytten uppe på hans stenfyllda sluttning.

Bob undrade, om han skulle våga försöket att gå ned. Mellan hans egen stora sten och den sårade funnos flere klippblock, bakom hvilka han under större delen af vägen skulle kunna finna skydd. Om han komme fram till den sårade, skulle tjuntjuserna antagligen ej vilja skjuta för att ej riskera träffa kamraten.

Bob hade äfven förstått, att ett skäl, antagligen det starkaste, hvarför de ej fullföljt sitt anfall, var det, att de voro rädda för att locka sina fiender ryssarna till skådeplatsen.

Slutligen, ur stånd att motstå Ethels stumma vädjan, reste han sig, bad Ah-Sam att med färdigt gevär hålla ögat på fienden, steg öfver barrikaden och begaf sig så raskt som möjligt utför klyftan, klifvande från klippa till klippa.

De sista tjugo alnarna voro fri och öppen mark, där han ej skulle ha kunnat finna skydd, om tjuntjuserna öppnat gevärseld. Han sprang tvärs öfver sträckan och böjde sig ned öfver den sårade. Nere vid klyftans fot stego nu flere af tjuntjuserna fram för att se, hvad han ämnade göra.

Först band han sin näsduk om det sårade benet; sedan lyfte han upp mannen och vände sig om för att gå tillbaka med sin börda. Han tog ett par steg, men vacklade plötsligt; mannen var tung, och tvånget att bära honom i något så när horisontal ställning, för att hejda blodflödet från det sårade benet, gjorde honom till en ganska besvärlig börda uppför den branta sluttningen.

Bob började misströsta om att utan hjälp kunna föra mannen i säkerhet, då Ah-Sam kom till platsen. Han hade märkt svårigheten, och inseende, att ett anfall nedifrån knappast var att förvänta just nu, hade han sprungit för att bistå sin herre. Med förenade krafter buro de nu tjuntjusen uppåt klyftan och lyfte honom varsamt öfver barrikaden. Bob belönades af en erkännsam blick och några framhviskade tacksamhetsord från Ethel, som genast lutade sig ned för att hjälpa mannen.

Äfven fru Pottle, för allt hvad hon föreföll kärf och frånstötande, hade ett godt hjärta. Under det hon hela tiden orerade om hur löjligt det var att ödsla medlidande på en röfvare, biträdde hon beredvilligt sin brorsdotter, och snart var benet omlindadt med bandager och mannen själf blef bjuden på mat och te.

Tjuntjuserna hade vid detta laget samlats nedanför uppgången till klyftan, där de stodo och med en viss upphetsning diskuterade situationen. Bob förmodade, att åsynen af en korean, som kunde slåss och var i sällskap med en modig och rådig kines, hade en smula förbluffat dem, och fastän det var omöjligt för Ah-Sam att höra hvad de sade, var det ej svårt att förstå, att de voro af delade meningar, i det somliga voro benägna för att förnya attacken, och åter andra önskade en öfverenskommelse på fredlig väg. Bob beslöt sig för att tåligt invänta resultatet.

Plötsligt afbröts rådplägningen där nedanför; det ljöd hofslag af galopperande hästar, och tjuntjuserna skingrades ögonblickligen åt alla håll, sökande skydd bakom rullstenarna vid ravinens mynning. Efter dem kommo ett par af de män, som kvarlämnats nere på vägen för att ha uppsikt öfver hästarna. Under några ögonblick rådde vild förvirring, rop skallade från alla håll, vapenskrammel ljöd, och hästar flydde i vild förskräckelse. Ett skott small, det allmänna oväsendet afstannade, och en man sågs ila uppåt klyftan bärande en smutsig och söndrig trasa öfverst på gevärspipan.

— Säg till honom, att han stannar, sade Bob till Ah-Sam, när tjuntjusen kommit omkring femtio alnar från barrikaden.

— Hvad står nu på? frågade fru Pottle, som försökt skaffa sig ett titthål mellan två kullerstenar.

— Var snäll och gå undan, fru Pottle, sade Bob allvarligt. — Jag vet inte, hvad som ytterligare kan hända. Detta tycks vara signal till vapenstillestånd.

— Jag vägrar att inlåta mig i resonnemang med de där herrarna, sade fru Pottle i mycket afgörande ton. — Jag vägrar på det allra bestämdaste. De äro banditer och afskum och —

— Tant lilla, herr Fawcett önskar tala med mannen, afbröt Ethel sakta.

Budbäraren hade stannat på Ah-Sams tillrop och talade nu mycket hastigt, i det han besvarade kinesens frågor. Hans ansikte bar ett ängsligt uttryck. När Ah-Sam öfversatt hvad han hade att säga, förstod Bob, att den oroliga uppståndelse han nyss bevittnat ägde sin grund däri, att en blandad styrka ryssar och tatarer nyss blifvit synlig. Den hade kommit ridande i två afdelningar, en från hvardera sidan af dalsänkan, och omringat tjuntjuserna, som nu alla skockat sig kring uppgången till klyftan.

Skyddade af de stora kringströdda klippblocken voro banditerna i stånd att för ögonblicket bjuda ryssarna spetsen, men deras ställning kunde när som helst stormas. De visste, att de ej kunde vänta någon nåd från ryssarna, och de befunno sig i ett ytterst hotande läge: på ena sidan kosackerna, på den andra beväpnade männen bakom barrikaden, och huru många dessa voro, var ej godt att veta. Mellan tvenne eldar skulle de alldeles förintas. Som en sista utväg hade mannen med »flaggan» kommit för att bedja det motsatta partiets anförare, som innehade en vida gynsammare position, att insläppa tjuntjuserna bakom sina förskansningar, där de sedan skulle kunna göra gemensam sak mot ryssarna.

Detta var ett kritiskt ögonblick, som Bob ej förutsett. Lång betänketid kunde han ögonskenligen ej taga sig. Ehuru det ej aflossats några ytterligare skott, tviflade han ej på, att ryssarna endast afvaktade ett gynnsamt tillfälle för att komma nedstörtande på tjuntjuserna, och sedan de blifvit expedierade, skulle det ej dröja länge, innan äfven han och hans sällskap fölle i deras händer. Damerna hade naturligtvis ingenting att frukta, men han själf efterspanades ju som fågelfri rymmare.

Det var sålunda omöjligt för honom att förblifva neutral. Och de senaste tilldragelserna hade i själfva verket helt naturligt gjort honom till tjuntjusernas bundsförvandt. De voro visserligen röfvare, men de voro samtidigt patrioter, som på sin egen mark stredo emot en främmande inkräktare. Deras tillvägagångssätt var måhända ej efterföljansvärdt ur västerländsk synpunkt, men ryssarna själfva voro ej alltid så värst nogräknade, det hade han

tillräckligt väl kunnat iakttaga under sina irrfärder i Korea. Det var blott en sak, som kom honom att tveka — skulle månne tjuntjusernas plötsligt påkomna vänskaplighet äga bestånd, sedan den öfverhängande faran väl var öfver?

Länge dröjde det emellertid ej, förrän Bob fattat sitt beslut.

— Säg dem, sade han till Ah-Sam, att jag skall hjälpa dem, om de vilja hjälpa oss tillbaka. Om de lyckas förjaga ryssarna, sedan de väl kommit hit upp, få de sedan hjälpa oss att komma öfver Yalu och rädda oss in på japanskt område. Äro de villiga att göra det?

— Mig tala, massa.

Ah-Sam förklarade sammanhanget för mannen, som otåligt stod och väntade på Bobs beslut. Svaret blef mycket vältaligt och beledsagades af åtbörder, högst mystiska för Bob. Ah-Sam tolkade, att tjuntjusen genast antagit de framställda villkoren och bekräftat sitt löfte genom att svärja vid sina förfäders grafvar, att han skulle hålla sitt ord.

— Kan man lita på honom? frågade Bob.

— Ja säkert! Han mycke duktig karl, han tala mycke bra han mycke rädd för dödas andar, rifva alla tjuntjuser små bitar om han inte göra hvad nu lofvat. Han mycke bra, massa.

— Godt. Säg honom, att jag skall se till hvad som kan göras.

— Hvad ämnar ni företa er, herr Fawcett? frågade fru Pottle. — Jag undanber mig på det bestämdaste alla underhandlingar med röfvarföljet, och Jag bedyrar —

— Tant lilla, afbröt Ethel sakta, tror du inte, att det är bäst vi låta herr Fawcett handla så som han anser bäst?

— Ja, jag tvår mina händer i allt detta... Kinespojke, genast hämta mer vatten ur bäcken, vi koka mera te!

Tackande den unga flickan med en blick hoppade Bob öfver barrikaden, och med en afskedsbefallning till Ah-Sam att stanna kvar hos damerna begaf han sig bort för att sluta sig till de forna fienderna. När han kommit ned till klyftans mynning, fann han, att tjuntjuserna intagit försvarsställningar bakom hvarje åtkomligt klippblock. De stodo ganska tätt hopträngda, och när några af dem trädde fram ur sina bakhåll för att möta den återvändande anföraren och för ett ögonblick stodo utan betäckning, började ryssarna beskjuta dem från krönet af en kulle omkring sex- eller sjuhundra alnar längre bort.

En man sårades just som Bob kom fram till röfvarbandet. Flere af tjuntjuserna svarade, men det var tydligt, att de i en strid som denna komme att ligga under. Deras gevär gingo visserligen så pass långt, att kulorna nådde fram till ryssarna, men detta skedde utan den minsta träffsäkerhet, och som ryssarna väl aktade sig för att blotta sig, var det föga troligt, att de skulle lida någon förlust.

Tittande försiktigt utmed kanten af ett stort klippblock, blickade Bob tvärs öfver dalen i den riktning, som angafs för honom. Till en början kunde han ingenting uppfatta; sedan urskilde han högst uppe på kullen en eller par rörliga föremål, som omsider visade sig vara mössor, tillhörande soldater, som höllo till på andra sidan.

Han undrade, hvarför icke ryssarna, beväpnade som de voro

med goda vapen, djärft ryckte fram till attack, men han fick snart förklaringen. Sedan tjuntjusernas hästar vid den första öfverrumplingen sprängt åstad i vild flykt, ägde banditerna intet medel att rädda sig. Kosackerna förstodo, att de hade dem i en fälla, men de voro obenägna att ödsla bort något människolif genom att i full dagsbelysning närma sig en fiende, som trots allt innehade en ganska god försvarsställning.

Vid mörkrets inbrott däremot skulle de ha all fördelen på sin sida. De voro till antalet minst dubbelt så många som tjuntjuserna; under skydd af mörkret skulle de lätt storma befästningen genom de breda öppningarna mellan kullerstenarna, och komme det till ett handgemäng, skulle deras öfverlägsna antal naturligtvis visa sig af stor fördel. Bob tviflade ej på, att de skulle uppskjuta sitt anfall till kvällen och att häruti låg en hotande fara, som

man måste söka förebygga.

Han stod alltjämt och iakttog kullen, undrande hur många man, som slagit läger på dess undanskymda sluttning, då han såg en mörk gestalt höja sig uppe på krönet. Dess konturer voro klart synliga mot den snötäckta marken, och Bob varsnade genast, att han framför sig hade hufvud och axlar af en tatar. Mannen hade tydligen nyss bredt ut sin kappa åt sig, ty han lade sig åter tillrätta med ansiktet nedåt, tills blott hans hufvud var synligt, en mörk, orörlig fläck på toppen af kullen. En minut eller två förflöt; då såg Bob ett litet svagt rökmoln alldeles ofvanför den på magen liggande tataren, och omedelbart därpå hördes en spröd metallisk klang mot klippan invid Bobs armbåge.

Mannen hade tydligen valt sin plats i akt och mening att sända en kula i kroppen på första tjuntjus, som oförvarandes erbjöd sig som skottafla. Hans gevär var godt, och att han var en skicklig skytt kom snart i dagen. Ty ett andra rökmoln åtföljdes, ej af ljudet af en kula, som slog mot klippan, utan af ett tjut af smärta från en af försvararna, hvars arm, som nått utanför den klippa, bakom hvilken han själf stod, hade genomborrats af tatarens kula. Och efter ytterligare en half minut blef det tredje skottet ännu mera träffsäkert; en man stack upp hufvudet bakom en klippa, och så plötsligt, att alla häpnade, föll han tillbaka död.

De rörelser, som gjort, att den mandschuriske skytten fått

någonting att pröfva sin skicklighet på, ägde delvis sin grund i tjuntjusernas harmsna otålighet öfver att de voro ur stånd att hämnas.

Bob förstod, att en följd af händelser sådana som denna snart skulle slappa deras mod och demoralisera dem. Han var själf en god skytt; på åtta hundra alnars afstånd hade han ofta träffat målet, och åsynen af den döde mannen bredvid honom skingrade hans sista känslor af obeslutsamhet i fråga om att taga aktiv del. Efter att ha aftagit kappa och mössa för att så mycket som möjligt inskränka sin yttre volym, begaf han sig försiktigt åstad till en kullersten, där tjuntjuserna ej packat ihop sig fullt så tätt som vid de andra.

Medan han sprang tvärs öfver de få alnarna öppen mark, smattrade kulorna omkring honom. En man vid hörnet af det klippblock, till hvilket han ämnade sig, lyfte handen mot kinden och tog bort den, höljd af blod; en flisa bly eller sten hade förorsakat ett starkt blödande köttsår. Mannen såg med slö likgiltighet på sin hand och torkade af den på rocken. Det var tydligt, att det låg andra skyttar på lur bakom sluttningen, ehuru endast tataren var i sikte. Denna händelse hade den egendomliga effekten att stålsätta Bobs nerver, och när han kom fram till kullerstenen, var han i stånd att taga en lugn öfversikt af omgifningen.

Några fot till höger låg en enstaka klippa, lägre än den, inom hvars skydd han hunnit. Kastande sig framstupa kröp han långsamt framåt. När han hunnit till den mindre klippan, märkte han, att ännu längre till höger och en smula framåt låg en ännu mindre klippa, och skiljerummet mellan dessa bägge var så smalt, att han ansåg det föga troligt att han skulle upptäckas af ryssarna, om han använde det som titthål.

Hans antagande visade sig vara riktigt. Han fann att, medan han själf var osynlig, hade han utsikt öfver måhända en sjättedel af det område, som var besatt af ryssarna. Medan han alltjämt försiktigt spejade, såg han att den tatar, som redan vållat fienden afbräck, försvunnit; den linje, som beskrefs af kullens krön, bröts ej mera af någonting.

Bob fruktade, att mannen undgått honom, men efter ett

ögonblick fick han åter syn på hans hufvud och axlar, på en punkt något till vänster om den plats, där han legat nyss. Han lade sig ned som förut och lutade sig framåt på armbågen, inväntande ett gynnsamt tillfälle att åter pröfva sin färdighet som skytt. Och ögonblicket kom; någon oförsiktig tjuntjus hade utan tvifvel vågat sig för långt fram, ty Bob såg tataren lyfta geväret för att taga sikte.

Men han skulle aldrig mer komma att röra vid ett gevärstryck. Från första ögonblicket hade Bob tagit sikte på honom, och innan han själf hunnit aflossa sitt skott, ljöd den skarpa knallen från ett gevär uppåt klyftan, och tatarens hufvud föll framåt, medan hans gevär bildade ett svart streck på snön. Så ögonblicklig hade verkan af skottet varit, att Bob för ett ögonblick var tvifvelrådig. Men det var omöjligt att misstaga sig på den orörliga

gestaltens läge på sluttningen. Mannen var död.

Detta faktum träffade Bob som ett slags stöt. En soldat i stridens hetta har ingen tid att reflektera; hans plikt är att skjuta rätt och bibehålla sin sinnesnärvaro. Men detta enda skott hade ej affyrats under den yrsel, som striden framkallar; han hade ej aflossat det med mycket större spänning än under skjuttäflingarna i hans skotska hemtrakt. För ögonblicket kände han sig lika skyldig som om han begått ett brott, och med det rykande geväret i hand stirrade han som förtrollad på den utsträckta gestalten.

Plötsligt väcktes han upp ur sina drömmerier af ljudet från en skur af kulor, som hvisslade genom luften och smattrande studsade mot klipporna, och rundt omkring honom, blott på några famnars afstånd, fyllde af lossandet af ett dussin gamla muskedundrar luften med krigets genomträngande, fräna lukt.

Efter några minuter upphörde elden. Under den närmaste timmen växlades det skott endast ryckvis. Bob stärktes ytterligare i sin uppfattning, att ryssarna endast bidade sin tid till mörkrets inbrott. Öfvertygad om, att det skulle vara omöjligt att försvara de breda öppningarna nere vid grottans mynning mot en anstormande öfverlägsen styrka, förstod han, att tjuntjuserna förr eller senare skulle nödgas rädda sig högre uppåt sluttningen. Men han ville helst så länge som möjligt uppskjuta denna manöver, och

han såg sig omkring efter någon utväg att bereda fienden åtminstone ett tillfälligt afbräck.

Tjuntjuserna självfva sysslade ej med några förberedelser i och för de ändrade förhållanden, som måste inträda, och som Bob ej hade en aning om deras språk, var han ur stånd att inleda rådplägning med dem.

Han ropade därför Ah-Sam till sig och frågade genom honom röfvarhöfdingen, hvad han ämnade företaga sig. Mannen svarade, att efter mörkrets inbrott ämnade han draga sig uppför klyftan och bakom barrikaden; hans folk var för fåtaligt för att kunna bibehålla sin nuvarande ställning; de skulle öfvermannas vid första anfallet.

Bob påpekade, att det var dålig politik att annat än som en sista resurs draga sig tillbaka inom de högst upp belägna befästningarna. Inspärrade på det starkt begränsade området däruppe skulle de komma i det ohyggligaste trångmål, om fienden hittade på att klättra uppför branterna och falla dem i ryggen.

Mannen svarade genast, att uppför branterna kunde ingen komma. Man hade aldrig hört talas om, att någon sökt bestiga bergkammarna från detta håll. Vore det bara möjligt, skulle han gärna söka skapa sig en motståndskraftig ställning nere vid klyftans mynning, men den ärade främlingen såg själf, att detta skulle vara fullkomligt meningslöst.

Bob öfvervägde några ögonblick. Skymningen höll på att sänka sig, och skulle någonting göras, måste det göras fort.

— Säg honom, sade han slutligen till Ah-Sam, att om han och hans folk vilja utföra, hvad jag föreslår dem, kunna vi göra den här positionen mycket stark. Och det behöfver ej draga om mera tid än en halftimme.

Tjuntjusen var genast villig, och Bob började förklara sin plan.

Så snart det blifvit mörkt tillräckligt, ville han skicka ut tio af de bäst beväpnade och skickligaste skyttarna på ett afstånd af hundra alnar på andra sidan klyftans mynning, med order att genast ge signal, om fienden skulle börja närma sig. Tjugu af de öfriga skulle tjäna som reserv bakom kullerstenarna. Det fanns ytterligare kvar omkring trettio man; dessa ville han dela i små

divisioner om fem stycken, och de skulle mot uppgången till klyftan släpa eller rulla de lösa kullerstenar, som lågo kringströdda längs forsens stränder ofvanför. Reserven skulle under tiden ladda gevären åt hela skaran och hålla dem i beredskap för ögonblickligt användande på olika punkter, till hvilka — hvar och en till sin angifna plats — samtliga deltagande skulle skynda vid första tecken till att fienden närmade sig.

Detta förslag gillades genast af anföraren och omfattades ifrigt af hans män, sedan det förklarats för dem. Sedan Bob uppenbarat sig på skådeplatsen och i synnerhet sedan han skjutit tataren på sluttningen af kullen, hade banditerna betraktat honom med ganska stor aktning.

När terrängen så pass höljts i mörker, att de arbetandes rörelser ej kunde uppfattas af ryssarna, sattes planen genast i verkställighet. Bob öfvervakade själf de trettios arbete. Efter hans anvisningar rullade och släpade de klippblocken nedåt och tillstoppade med dem alla öppningar vid ravinens början. Varfvet var ganska fordrande och påkostande. Bob lade ytterligare en man till ett arbetslag på ett ställe, där stenen, som skulle flyttas, var ovanligt tung, och han tog denna kraft från ett lag i närheten, hvars styrka för tillfället ej behöfde tagas så mycket i anspråk.

Under den första kvarts timmen fortgick arbetet med stor hastighet. Nära till hands fanns ett stort förråd ganska lätthandterliga kullerstenar, och männen kände sig uppmuntrade, när de sågo ett sammanhängande bröstvärn fylla de luckor, som hittills tyckts omöjliga att försvara. Men sedan de närmast liggande stenarna kommit till användning, blef arbetet svårare, ty längre uppåt klyftan blefvo kullerstenarna större, och det erfordrades mera betydande kraftansträngningar för att rubba dem.

Det blef kallare, i samma mån som mörkret tilltog, men marken hade ännu ej så pass hårdnat af kylan, att den icke var slipprig, och de väldiga klippblocken sjönko ofta ned i hålor och blefvo fastsittande vid oregelbundenheter i marken. Den halfva timmen var alltså öfverskriden långt innan bröstvärnet var fullbordadt. Men ändtligen var varfvet utfördt. Den nya barrikaden var ojämnt och groft hopfogad, men lofvade att fullkomligt motsvara sitt ändamål.

Ännu syntes ingen skymt af fienden. Utan tvifvel väntade ryssarna, tills de kunde antaga, att försvararna voro invaggade i säkerhet; de höllo kanske på att intaga en måltid för att bättre bereda sig till attacken. När Bob kom att tänka härpå, frågade han, huruvida tjuntjuserna hade några förråd med sig, och till sin stora bestörtning fann han, att de voro nästan utan mat, enär alla lifsmedel hade varit inpackade och fastgjorda vid hästryggarna Detta var en otur, som skulle kunna komma att visa sig ödesdiger nog. Den stundande striden skulle säkerligen bli het, och hur vana vid umbäranden och strapatser banditerna än voro, komme de ej att strida med samma fart och kläm, om de plågades af hunger.

I sina ränslar hade männen med sig mat ungefär för en dag. Bob rådde dem att så mycket som möjligt hushålla med detta lilla förråd. Han fruktade, med tanke på de bägge damerna, att man ej kunde afstå någonting af de förråd, som Ah-Sam fört med sig i kärran, och han började redan dystert ana, hur det framtida ödet skulle gestalta sig för den lille kinesens åsnespann.

Efter att ha kallat tillbaka sju af spejarna och kvarlämnat tre, som skulle hålla vaksamt utkik efter tecken, som tydde på att fienden närmade sig, böjde Bob sig fram öfver barrikaden och blickade ut i mörkret, undrande huruvida någonting lämnats ogjordt. När han såg på de få alnarna snöbetäckt mark, som han ännu förmådde urskilja framför sig, flög plötsligt en tanke genom hans hjärna.

Han ropade på Ah-Sam och skickade honom att hämta de fyra spadar, som funnos i kärran. Efter att ha flyttat undan ett mindre stenblock vid barrikadens ena ända, lånade han ett spjut, gick ut och vandrade tio steg nedåt sluttningen. Med spjutet uppdrog han tvärs öfver klyftans mynning en linje parallel med barrikaden. Fyra fot utanför denna linje drog han en annan, parallel med den första, och så gick han tillbaka innanför det befästade området.

Efter ett par minuter kom Ah-Sam tillbaka med spadarna, och Bob såg till sin förvåning, att han åtföljdes af Ethel.

— Jag har med mig litet te åt er, sade hon, det skall krya

upp er. Tant undrar så mycket, hvad ni har för er. Jag kunde knappast hindra henne från att komma hit ned och själf se efter. — Det var mycket vänligt af er. Men var så snäll och gå genast tillbaka, fröken —

Han tystnade. Fru Pottle hade aldrig nämnt sin brorsdotters tillnamn. Han såg skymten af ett leende på Ethels ansikte.

— Tant är aldrig noga med presentationer, sade hon. — Hennes namn hade ni ju för resten redan reda på. Mitt

familjenamn är Charteris.

— Jag ber er, gå tillbaka! Ryssarna kunna vara öfver oss hvilket ögonblick som helst, och då utsätter ni er för mycket stor fara. Säg fru Pottle, att vi hålla på att ordna vårt försvar efter bästa förmåga. Ah-Sam, gå tillbaka med fröken Charteris och stanna kvar hos damerna.

— Mig inte tycka om gå dit, invände Ah-Sam. — Mig slåss mycke bra, tapper, duktig, mig inte vilja —

— Kom, Ah-Sam, sade Ethel.

Ah-Sam blickade från den ene till den andra; sedan, utan att yttra någonting mera, men med mycket surmulen uppsyn, gick han bakom den unga flickan uppför sluttningen.

Bob hade ingen svårighet att med tecken tydliggöra för tjuntjusernas anförare, att han behöfde fyra karlar till hjälp med gräfning. De infunno sig genast — fyra groflemmade män, som genom det sätt, hvarpå de handterade spaden, visade att de, innan de blefvo röfvare, ägnat sig åt landtbruk. Han satte dem att kasta upp en löpgraf mellan de bägge parallela linjer, som han dragit, i det han ställde en man vid hvardera ändan och de bägge andra rygg mot rygg på midten, med order att gräfva i riktning mot kamraterna så raskt de förmådde. Efter fem minuter lät han dem aflösas af ett annat arbetslag, och medan detta knogade af alla krafter, slog honom plötsligt den tanken, att om ryssarna anfölle oförmodadt och de gräfvande försökte klättra öfver barrikaden, skulle de komma rakt in i skottlinjen och antingen mista lifvet eller förorsaka förlusten af en dyrbar tid för fästningens försvarare.

Han tog därför undan ett mindre klippblock vid hvardera ändan, och när han skickade fram nästa aflösande arbetslag, gaf

han dem uttrycklig befallning att springa upp mot barrikaden, hvarje man till gluggen närmast honom, om alarm gåfves.

Männen arbetade så energiskt, att en fyra fot bred och två fot djup löpgraf efter en stund sträckte sig rakt öfver ingången till klyftan. Männen fingo därefter draga sig tillbaka. De förenade sig åter med kamraterna och delade med dessa de knappa matförråd, som funnos att tillgå. När nu alla voro redo att möta ett anfall, återkallades äfven spejarna, och i medvetandet att ha gjort allt, som kunnat göras, satte sig Bob ned för att hvila sig och invänta händelsernas utveckling.

Kvarterna släpade sig långsamt framåt. Hela bandet iakttog nästan absolut tystnad; det hördes ej ett ljud utom bergbäckens forsande. Bidande inne i mörkret, med alla sinnen skärpta, undrade Bob, huruvida fienden dragit sin väg. Det var icke likt den att göra så; ryssarna voro eljes obevekliga, när det gällde mandschuriska röfvare, som ej stodo på deras sida.

Tillvaron af dessa beväpnade horder inom deras linjer utgjorde ständigt en allvarlig fara. Hela befolkningen, med undantag af skaror af lejda fågelfria, var fientligt sinnad mot ryssarna. Om under de stundande drabbningarna ryssarna komme att bli slagna, skulle nyheten härom snabbt spridas öfver landet, och hvarje enstaka band tjuntjuser skulle bli den kärna, till hvilken tusentals andra skulle sluta sig, oroande och plågande den retirerande armén och hotande att framkalla en katastrof liknande den, som drabbade Napoleons stora här under dess återtåg från Moskva.

Det var därför högst otroligt, att den lilla styrka, hvars faktiske anförare Bob nu i själfva verket fann sig vara, skulle lämnas oantastad. Den ryske kaptenen skulle ställa sig mycket väl med sina förmän, om han utrotade röfvarbandet.

Bob satt och hvälfde dessa tankar, då Ah-Sam plötsligt åter uppenbarade sig. Detta var någonting öfverraskande. Genomsnittskinesen är icke hågad för strid; han är villig att dö på sin post, i fall så behöfs, men i regeln visar han ingen missbelåtenhet med att placeras hos eftertrupperna. Bob hade trott, att Ah-Sam skulle vara högst belåten med ett tillfälle att med bibehållet anseende få stanna kvar hos damerna.

— Hvad gör du här? frågade han. — Jag sade ju ifrån, att du skulle stanna kvar där uppe?

— Mig nog veta, massa. Mig mycke rädd för stort stycke fruntimmer. Hon säga mig gå tillbaka upp dem bara för att äta! Massa vilja ge befallningar många, alla tjuntjuser; inte kunna göra det, om inte kinespojke vara här hjälpa honom tala. Lilla stycke fröken säga just detsamma; mig inte kunna stanna ofvanpå längre — *galaw!*

Bob kände redan fru Pottle tillräckligt väl för att ej känna någon förvåning öfver hennes kavata uppträdande. Det faktum, att Ethel Charteris instämt i fasterns befallning till Ah-Sam att gå tillbaka ned, visade, att ej heller han kände någon fruktan, och lugnad i detta hänseende gjorde Bob den reflexionen, att Ah-Sam skulle helt visst vara mycket nyttig, ja, oumbärlig för honom.

— Godt, sade han, håll dig här strax i närheten, så få vi se hvad du är för ett slags stridsman, när det kommer till kritan.

Bob vände ryggen mot klyftan och blickade åter allvarligt in i mörkret. Han såg därför ej uttrycket af triumferande belåtenhet på sitt gula faktotums egendomliga fysionomi och hörde ej det sakta fnitter han uppgaf, när han satte sig ned för att vänta bredvid sin herre.

XVI.

Omringade.

Minuterna förgingo. Luften blef kallare. Endast stjärnornas matta sken göt en svag belysning öfver platsen. En eller två af männen hade fallit i sömn; de andra afvaktade, somliga slöa, somliga oroliga, hvad som komma skulle. Bob stod kvar invid barrikaden i spänd förväntan.

Slutligen hördes en af de män, hvilka varit ute som spejare, hastigt hviska någonting till anföraren; han hade hört ett lätt buller på afstånd. De sofvande väcktes; alle man kommo med ens i rörelse och fattade sina vapen. Men efter den första ifvern uppstod djup stillhet — en tystnad, hvarunder man kunde höra de väntande draga andan.

— Hvad gör du här? frågade han. — Jag sade ju ifrån, att du skulle stanna kvar där uppe?

— Mig nog veta, massa. Mig mycke rädd för stort stycke fruntimmer. Hon säga mig gå tillbaka upp dem bara för att äta! Massa vilja ge befallningar många, alla tjuntjuser; inte kunna göra det, om inte kinespojke vara här hjälpa honom tala. Lilla stycke fröken säga just detsamma; mig inte kunna stanna ofvanpå längre — *galaw!*

Bob kände redan fru Pottle tillräckligt väl för att ej känna någon förvåning öfver hennes kavata uppträdande. Det faktum, att Ethel Charteris instämt i fasterns befallning till Ah-Sam att gå tillbaka ned, visade, att ej heller han kände någon fruktan, och lugnad i detta hänseende gjorde Bob den reflexionen, att Ah-Sam skulle helt visst vara mycket nyttig, ja, oumbärlig för honom.

— Godt, sade han, håll dig här strax i närheten, så få vi se hvad du är för ett slags stridsman, när det kommer till kritan.

Bob vände ryggen mot klyftan och blickade åter allvarligt in i mörkret. Han såg därför ej uttrycket af triumferande belåtenhet på sitt gula faktotums egendomliga fysionomi och hörde ej det sakta fnitter han uppgaf, när han satte sig ned för att vänta bredvid sin herre.

XVI.

Omringade.

Minuterna förgingo. Luften blef kallare. Endast stjärnornas matta sken göt en svag belysning öfver platsen. En eller två af männen hade fallit i sömn; de andra afvaktade, somliga slöa, somliga oroliga, hvad som komma skulle. Bob stod kvar invid barrikaden i spänd förväntan.

Slutligen hördes en af de män, hvilka varit ute som spejare, hastigt hviska någonting till anföraren; han hade hört ett lätt buller på afstånd. De sofvande väcktes; alle man kommo med ens i rörelse och fattade sina vapen. Men efter den första ifvern uppstod djup stillhet — en tystnad, hvarunder man kunde höra de väntande draga andan.

Bob hade ingenting uppfattat, men efter ett ögonblick hviskade spejaren ånvo Ryssarna kommo! Genom Ah-Sam framfördes budet från höfdingen till Bob. Tio minuter förflöto i spänd förväntan; sedan följde ett ljud, som hvarje man bakom barrikaden uppfattade. Det var slamret af trä mot stål; någon af de anryckande hade snubblat och ovarsamt låtit sitt vapen slå emot en kamrats. Men sedan följde intet nytt ljud. Fienden närmade sig tydligen med ytterlig försiktighet, i den förhoppningen, antog Bob, att antingen öfverrumpla tjuntjuserna eller åtminstone obemärkta komma så nära, att motståndarna vid fiendens åsyn skulle tappa besinningen.

Bob bad hviskande Ah-Sam upprepa en varning, som han redan förut inskärpt hos tjuntjus-höfdingen. Icke en man skulle få skjuta, förrän tillåtelse gafs. Reserven skulle alldeles hålla inne med sin eld, tills fienden kommit fram till vallen och grafven eller tills deras kamrater laddat på nytt. Åter följde en stund af spänd förbidan, denna gång kortare; därpå uppfattades tydligt det spröda ljudet af smygande fotsteg öfver frusen mark. Plötsligt, omkring trettio alnar längre bort, kom en mängd mörka gestalter i sikte; ett dämpadt kommandorop ljöd, och hela truppen ryssar och tatarer rusade framåt med ett tjut, hvari fanns representerad hvarje dialekt mellan Donau och Yalu.

Skulle banditernas lydnad och själfbehärskning segra öfver deras brinnande begär att öppna strid? Bob hann knappast undra detta, ty i ett nu hade fienden öfversvämmat den sträcka om kanske tjugu alnar, som skilde dem från den af klippblock hopfogade nedre barrikaden. På andra sidan var allting tyst. Sedan, som om trolleri varit med i spelet, tycktes massan smälta bort. De anfallande hade, som Bob hoppats, ej observerat den grunda löpgrafven; första ledet, som klef ned i den, föll hufvudstupa, andra ledet snafvade öfver de fallna kamraterna, och i nästa ögonblick kraflade större delen af de anryckande helt förfärade omkring på den snötäckta marken.

Då ropade Bob med hög röst: »gif eld!» Gevären knallade, och kulorna haglade midt i den arbetande och stretande soldathopen, som befann sig rakt under sina fienders bösspipor. Ett fasansfullt skri höjdes från den böljande massan. Det var

omöjligt att urskilja, hvad som försiggick, ty männen på marken voro som en enda tilltrasslad härfva, där somliga försökte åter kafva sig på fötter, andra vredo sig i plågor, för illa sårade för att kunna resa sig, och ett fåtal som galningar rusade upp mot den öfre barrikaden, den de försökte storma. Då öppnade reserven eld; ropen och skriken mångdubblades, de öfverlefvande vände om och hoppande eller klättrande öfver sina fallna kamrater flydde de i panisk förskräckelse bort i mörkret.

Trotsiga och segerglada rop höjdes nu af försvavarna, som ändtligen fingo ge luft åt de känslor, hvilka måst kufvas under de långa timmarna af tyst afvaktan. Anföraren ifrade på att få hoppa öfver bröstvärnet och döda de sårade stackarna, hvilkas jämmer och stönanden blefvo mera hörbara, när det allmänna tumultet tystnat. Men Bob höll honom tillbaka med våld och befallde honom sända ut några spejare för att söka uppdaga, huruvida kosackerna dragit sig så pass långt tillbaka, att de voro oåtkomliga från barrikaden.

Sedan han mycket snart fått veta, att alla fienderna tagit sin tillflykt bakom den motliggande höjden, satte han ut fem man på post, på olika punkter ungefär fyrahundra alnar längre bort, och därefter började han taga vård om de sårade. Bland tjuntjuserna hade endast en man sårats af en tapper ryss, som med fälld bajonett rusat ända upp mot stenmuren och fallit ned dödad af en tjuntjusisk kula. Men i och invid löpgrafven lågo tjugoett liflösa gestalter,

och Bob såg snart, att af dessa elfva dödats med samma. De voro dels ryssar, dels tatarer.

När Bob gick utmed löpgrafven och noggrannt undersökte hvar och en af de öfverlefvande, träffade han på en, som låg på högra sidan och jämrade sig. Han vände på mannen och ryckte till — trots den skumma belysningen tyckte han sig känna igen hans drag. Betagen af nyfikenhet gick han öfver till den sårades andra sida och böjde sig ned öfver honom. Mycket riktigt, högra örat var borta. Det var utan tvifvel hans gamle bekanting, tataren Tschang-Wo.

Bob reste sig, och efter att ha ropat på Ah-Sam befallde han honom bära den sårade mannen innanför barrikaden. Själf följde han efter, undrande öfver det sällsamma öde, som alltsedan

han kom till Japan ständigt fört honom samman med den enörade tataren.

Han var villrådig om hur han borde bete sig med resten af de sårade, hvilkas jämmer kom hans hjärta att svida. Han var alls icke rustad för att åtaga sig dem och sköta om dem — han hade inga förbandsmaterial, ingen mat, knappt nog plats för dem att ligga på bara marken innanför stenmuren. Ändå kunde han ej lämna dem att ömkligen omkomma. Hvad kunde han göra?

Då fick han en idé. Hvarför inte lämna ut dem åt sina egna vänner? Det komme måhända att bli svårt; ingendera parten kunde rätt lita på den andra. Men han föresatte sig att göra försöket, äfven om det af ryssarna skulle betraktas som en fälla.

Med biträde af Ah-Sam sökte han förklara saken för tjuntjusernas höfding, hvilkens namn, efter hvad han hörde, var Sing-Tscheng. Men mannen kunde omöjligen bli klok på hvad Bob menade. Han hade högst ogärna underkastat sig förbudet att sticka ihjäl de sårade, delvis därför att han visste, att de i alla fall skulle ligga och »självfdö». Men att de i lefvande lifvet skulle lämnas ut åt sina kamrater föreföll honom alldeles vanvettigt. Hvarför hade de skjutits, om man nu inte skulle ha någon glädje af kulornas verkan?

Här var ingen tid till förklaringar, och äfven om så varit, kände Bob, att det troligen varit kinkigt nog att i ett fall som detta få en tjuntjus öfvertygad. Han endast bad Ah-Sam uttryckligen säga ifrån, att så var hans önskan och att han hade sina goda skäl därtill. Ett samtal följde nu mellan Ah-Sam och Sing-Tscheng, hvarpå den förre vände sig till Bob och sade:

— Han säga mycke bra, massa, men inte kunna tänka såsätt. Han säga massa mycke duktig slåss. Kunna göra plats mellan stenar mycke stark, skjuta bom-bom rakt i hjärta! Han tänka ett stycke enkelsman prima sort. Han inte förstå hvarför massa så snäll mot ryssarna! *Ch'hoy!* Men han i alla fall göra hvad massa säga.

— Nå, det var roligt det, sade Bob.

Nu måste man sända ett skriftligt bud till kosackkaptenen. Det gick ej för sig att skicka en muntlig hälsning med en tjuntjus, och Ah-Sam kunde Bob just nu ej vara utaf med. Så måste han

nedskrifva sitt meddelande, och han hade hvarken papper eller penna.

— Fru Pottle har säkert bäggedera, sade han till sig själf.

Efter att ha gifvit tjuntjuserna order att hålla skarp utkik skyndade han uppför klyftan. Damerna hade nog blifvit uppskrämda af skjutandet, och han kunde på samma gång lugna dem och uträtta sitt ärende.

Han ropade till dem, innan han hunnit fram till den inre barrikaden, och när han kom dit upp, fann han dem stå bakom kullerstenarna, färdiga att taga emot honom. Själfva fru Pottle var nu helt spak; den senaste halftimmens skräckscener hade i hög grad angripit hennes nerver. Hon höll krampaktigt om skaftet på sin paraply.

— Åh, herr Fawcett, utbrast hon, hvad har händt?

— Vi ha afslagit ryssarnas anfall — tills vidare, svarade Bob lugnt.

— Ni är väl inte skadad? frågade Ethel och böjde sig fram emot honom med mycket blekt ansikte.

— Nej; bara en enda af de våra är skadad, och det ganska lindrigt. Var inte rädd! Jag tror nu inte att vi komma att

oroas mera i natt. Jag kommer för att låna litet skrifmaterial. Flere från fiendens håll äro illa sårade, och jag tänkte skrifva några ord till deras anförare och bedja, att han låter hämta bort dem.

— Ack, så omtänksamt af er! Tant lilla, ett blad ur din anteckningsbok! Här är en blyerts!

Fru Pottle ref ett blad ur den bok, hvari hon nedskrifvit sina reseintryck i den fjärran östern och lämnade det åt Bob.

— Kom snart tillbaka, herr Fawcett! sade hon. — Jag är så nervös! Det bultar ännu i mitt hufvud efter det där gemena skjutandet.

Med löfte att om möjligt komma tillbaka skyndade Bob utför sluttningen till den nedre barrikaden, och på en flat sten, vid ljuset af tändstickor, som strökos åt honom af Ah-Sam, skref han några rader på franska till den ryske officeren. Efter att ha förklarat sig vara ur stånd att sköta de sårade, föreslog han att sex män i sänder skulle skickas obeväpnade för att bära bort dem; han skulle gå i borgen för att intet ondt vederfores dem. Under tiden skulle han behålla en af de sårade männen som gisslan.

Han skickade i väg bref lappen med en spejare, som vågade sig ungefär halfvägs till ryssarnas område, där han blef stående och ropade, att någon skulle komma ut och möta honom. Efter en stunds dröjsmål närmade sig en kosack helt försiktigt och tog emot breflappen.

En halftimme förflöt, hvarunder Bob förmodade, att hans meddelande diskuterades i det ryska lägret; därefter klef en tatar fram och underrättade budbäraren på hans eget tungomål, att förslaget antogs. Men om det hela gick ut på förräderi, skulle ryssarna hänga hvarenda lefvande själ, som hittades uppe i ravinen... Bob drog på munnen, när Ah-Sam öfversatte hälsningen. Han visste att, antingen förräderi öfvats eller ej, skulle hängning eller ännu värre vederfaras hvilken fånge som helst; tjuntjuserna skulle ej röna större misskund än några andra.

Det tog mer än en timme att afhämta de sårade, som Bob på förhand låtit forsla ett hundratal alnar nedanför barrikaden, för att hindra att hans befästningar alltför noga inspekterades. När den siste burits bort, gick Bob till den plats, der hans sårade fånge lagts.

Tschang-Wo hade nu åter kommit till medvetande. Han hade fått ett allvarligt sår i hufvudskålen, som redan fått ett hastigt första förband. På uppmaning af Bob strök Ah-Sam en tändsticka och höll den tätt intill tatarens ansikte. Han blinkade och blängde argt — och så började han stirra på Bob med en högst förbryllad min. Tydligen försökte han draga sig till minnes, hvar han förut sett det ansikte, som hörde till den koreanska dräkten. Han spände åter ögonen skarpt i Bob, och ett uttryck af vrede och grämelse förmörkade i en hast hans bofansikte.

Bob såg, att han var igenkänd. Tataren försökte resa sig upp, men föll tillbaka och stönade. Bob sade ej ett ord till honom, men gaf befallning, att man skulle söka ordna det så bekvämt för honom som möjligt. Med tjuntjushöfdingen kom han öfverens att halfva antalet män skulle hålla vakt under natten, medan de öfriga fingo sofva, och så begaf han sig tillsammans med Ah-Sam upp till damerna, där de hade sin ensliga tillflyktsort.

I Bobs sällskap återvann fru Pottle snart sin vanliga kavata

tillförsikt, och hon begärde nu utförlig redogörelse för allt som tilldragit sig. Bob berättade henne så pass mycket som han tyckte att hon behöfde veta, och hela tiden lyssnade Ethel likt en annan Desdemona till de underbara ting han förtäljde.

— Mig lurar ni inte, sade fru Pottle, när han slutat sin berättelse. — Det är ni, som uttänkt hela försvarsplanen, det förstår jag mycket väl. Jag har ju varit i sex veckor tillsammans med tjuntjuserna, och de äro ena fårskallar allihopa. Om inte ni varit så rådig, herr Fawcett, hade vi vid det här laget varit i rysk fångenskap, och den måtte allt vara ljuflig!

— Åh, så farligt hade det nog inte varit, genmälde Bob. — Men jag vill inte dölja för er, att vi alltjämt befinna oss i en rätt vansklig situation, fru Pottle. Ännu är det inte för sent att undvika all fara därigenom att ni själfmant ställer er under ryssarnas beskydd.

— Jo jag tackar jag — det vore allt ett härligt beskydd! Nej, ryssar har jag haft nog utaf. För resten, hvad skulle de kunna göra? De ha minsann hoppat i galen tunna, när de trodde, att de skulle kunna få bukt med Japan. Gud bevare mig väl — jag vill visst inte blifva hemskickad via Sibirien! Nej, herr Fawcett, jag är närmare mitt eget land här, och här stannar jag, det må bära eller brista.

— Men fröken Charteris?

— Hon vill aldrig någonting annat än jag, och där jag är, måste naturligtvis också hon vara.

— Ja, fru Pottle, nu vet ni hur ställningen är. Jag skall göra mitt bästa. Nu tycker jag ni skulle försöka sofva en smula. Ni har haft en högst ansträngande dag och är väl alldeles förbi.

— Åh, jag skulle inte kunna få en blund i ögonen för otäcka drömmar! Kinespojken får koka upp litet vatten åt oss, med teet skola vi hålla oss vakna. Ethel, mitt söta barn, du är väl inte sömnig?

— Jo, det är inte utan, tant lilla. Jag tror, att jag skulle kunna sofva nu, när jag vet att — att —

— Att hvad för slag? Jaså. — Ah-Sam hämta kappor, filtar, hvad som helst från vagnen, fröken här vill sofva.

Men det var Bob, som hämtade alla tillgängliga omhöljen

från kärran och därmed gjorde i ordning en ganska bekväm bädd på klippan åt damerna. Och när allt kom omkring, var det fru Pottle som först föll i sömn. Hon sof och snusade hela natten, fastän hon på morgonen, när Bob kom för att uppvakta, bedyrade, att hon, som hon förutsagt, ej fått en blund i sina arma ögon.

Natten hade förflutit fredligt. Bob själf hade ej vågat somna af fruktan för att anfallet skulle förnyas. När morgonen grydde, såg han ryssarna intaga samma ställning som förut på bergsluttningen. Ett skott då och då, när någon af garnisonen blottställde sig visade, att de alltjämt voro vaksamma, men timme efter timme förflöt, utan att det företogs något anfall med samlad styrka.

När Bob öfvervägde situationen, måste han draga den slutsatsen, att fienden antingen ämnade uthungra honom eller också skickat efter förstärkningar. Enligt ungefärlig beräkning hade dess ursprungliga styrka utgjorts af åttio kosacker och sextio tatarer. Härifrån måste nu dragas minst trettio döda eller icke längre stridbara, och som väl troligt var, att många, som lefvande sluppit undan efter den nattliga attacken, voro mer eller mindre illa åtgångna, var det helt naturligt, att de betänkte sig två gånger, innan de åter nalkades den olycksbringande dalklyftan.

Hvilketdera af dessa alternativ som än komme att inträda, förstod emellertid Bob, att den lilla garnisonens framtidsutsikter tedde sig allt annat än lofvande. Matfrågan hade gjort sig gällande redan aftonen förut; om ryssarna fortsatte med sin belägring, skulle garnisonen snart stå inför hungersnöd. Det var så många munnar att föda — damerna först och främst, för hvilka ris- och hirsförrådet i kärran möjligen kunde räcka ännu ett par tre dagar. Men det fanns så godt som ingenting åt banditerna, och dessa herrar hade i själfva verket redan flått och styckat Ah-Sams pony. Ah-Sam hade blott så mycket foder i kärran, att det med den största sparsamhet skulle kunna förslå åt mulåsnorna i två dagar, och det fanns icke ett grönt strå att se, så långt blicken nådde.

Bob höll sig denna dag så mycket som möjligt utom håll tör fru Pottle. Hon hade en högst obehaglig vana att göra närgångna frågor, som han fann ytterst kinkiga att besvara. Men iskymningen passade hon på att föra samtalet öfver till det ämne, hvarpå hon grubblat hela dagen — just matfrågan.

— Vi ha redt oss utmärkt, sade hon. — Ah-Sams ris är förträffligt och hans hirskakor oklanderliga, fastän jag inte vågar låta honom laga teet. Men hvad har ni fått, herr Fawcett? Ni har inte varit med om någon enda af våra måltider i dag.

— Nej, jag har delat med Ah-Sam.

— Men hvad åt han då? Han ville hvarken ha ris eller hirs.

— Han delade med tjuntjuserna.

— Jaså? Ja, jag begriper lika litet ändå. De hade ingenting kvar i går, hvar ha de skaffat sig någon mat i dag?

Bob tvekade, men i medvetandet, att sanningen förr eller senare måste fram, sade han:

— Jo, det var som så, att vi hade litet filet — hästfilet, inte oäfven, det försäkrar jag.

Ethel ryste. Fru Pottle kippade efter andan och ropade därefter förargad:

— Jag blygs å era vägnar, herr Fawcett. Jag tänker inte på det arma kreaturet. Men det är stor skam att narra mig. Ni kunde ju ha fått ris, jag skulle själf ha kokt det åt er.

— Kära fru Pottle, vi veta inte, hur länge vi kunna komma att få sitta i bur här, och om jag åte upp riset för er, finge vi till sist hålla till godo med mulåsnorna.

Fru Pottle såg på honom. Hennes feta kinder antogo en grönaktig färgton. Därpå återtog hon med ett tvunget skratt:

— Nåja, värre ting har jag ätit... Inte vill jag påstå, att jag är förtjust i åsnestek, men kommer det därhän, så —

— Oroa dig inte, tant lilla, afbröt Ethel. — Ännu ha vi litet ris kvar. Och herr Fawcett hittar nog på någon utväg, därom är jag öfvertygad.

Herr Fawcett önskade i sitt stilla sinne, att han kunnat hysa samma lugna förtröstan.

Två dagar förflöto, under hvilka hans oro endast stegrades. Ryssarna företogo ingentig. Detta faktum endast ökade hans ängslan, ty det visade, att hungersnöden var oundviklig. En af mulåsnorna hade blifvit slaktad och styckad; Bob fann, att tjuntjuserna voro väldiga köttätare, och han måste hos deras höfding inskärpa nödvändigheten af att utdela bestämda, helt små ransoner. Kosten var i alla händelser mycket mager; åsnorna voro torra och seniga, och det lilla kött de hade på sina knotor var hvarken godt eller hälsosamt utan någon tillsats af vegetabilisk föda. Männen åto sina knappa ransoner utan att knota, men de protesterade mot att äfven Tschang-Wo skulle ha sin andel af maten; Sing-Tscheng hade i själfva verket i honom igenkännt en fiende, till hvilken han bar gammalt agg. Han röstade för att den enörade skulle göras ett hufvud kortare medsamma, och han nystade ur sig för Ah-Sam en lång och lidelsefull berättelse om allt det onda tatarhöfdingen gjort... Men Bob höll fast vid att fången skulle få samma kost som de själfva, och tataren hölls som förut bunden till händer och fötter vid kärran.

På tredje dagen, kort efter gryningen, upptäckte Bob till sin bestörtning, att fienden lyckats göra hvad Sing-Tscheng förklarat platt omöjligt. Skott, aflossade från någon punkt högt uppåt bergkammen, sade honom, att på ett eller annat sätt, antagligen genom att göra en betydande omväg, hade ryssarna intagit en ställning, hvarifrån de kunde beskjuta hans eget högkvarter bakom barrikaden.

Han fattade mycket snart vidden af den nya fara, för hvilken han nu utsatts. Fienden, som till större delen själf var under betäckning, började nu nedskjuta en efter annan af tjuntjuserna, medan deras kamrater på sluttningen midt emot vidmakthöllo en häftig eld, som visade, att flykt åt detta håll var omöjlig. Den olyckliga garnisonen hade råkat i en förskräcklig klämma. Om den ändrade plats för att undvika anfallet från flanken, utsatte den sig för fienden på den midt emot belägna sluttningen, och åt intetdera hållet förmådde de belägrade utveckla någon kraftigare eld.

För det första gingo ej deras gamla framladdningsgevär så långt, och för det andra hade alla ryssarna fördelen af betäckning. Bob själf, som förfogade öfver ett gevär af mera modern konstruktion, lyckades göra ända på ett par fiender, som i ifvern blottställde sig, men han vågade ej skjuta så ofta tillfälle erbjöd sig, ty hans ammunitionsförråd hade i oroväckande grad smält ihop, och han måste hushålla därmed.

När hans män stupade, den ene efter den andre, insåg han slutligen, att ställningen var ohållbar. Han måste draga in dem bakom barrikaden ofvanför, som af kullens krön skyddades för skyttarna uppe på klippan. Men så trängde sig den frågan fram: hvad skulle han göra med damerna?

Två skäl talade mot att de stannade kvar där de nu befunno sig. För det första voro sjuttio tjuntjuser, hopträngda på den lilla öppna platsen bakom barrikaden, knappast något lämpligt sällskap för dem, och för det andra skulle de på ett för dem själfva mycket olyckligt sätt vara i vägen, om ryssarna skrede till ett afgörande anfall.

Eljes hade både fru Pottle och Ethel hela tiden med beundransvärdt järnmod funnit sig i den pröfvande situationen, och under Ah-Sams ledning hade de förvärfvat stor skicklighet i att anrätta både ris och hirs, hvilket tillsammans med te, bryggdt allt svagare och svagare, var deras enda föda. Bob gjorde sitt bästa för att förekomma, att de anade farans verkliga vidd, men han hade hela tiden en känsla utaf, att de måste förstå, hur föga hans lugnande försäkringar voro att lita på.

Medan han undrade, hvad han skulle kunna göra för det gemensamma bästa, föll hans öga på den rämna i klippan öfver hans hufvud, som ådragit sig hans uppmärksamhet, när han första gången kom framåt vägen. Var den djup nog, undrade han, för att bereda de bägge damerna skydd? Längst fram var den utsatt för att beröras af ryssarnas eld, men om den sträckte sig något längre inåt klippan, skulle den kunna bilda en tillflyktsort.

Han beslöt att utforska den. Den var tillgänglig endast från ett klipputsprång, som sköt fram öfver forsen, och detta låg till större delen af sin utsträckning skyddadt för fienden. Men det fanns ett stycke på omkring tjugo alnar, som låg emellan två framspringande klippor, och detta var alldeles öppet. Ett vågstycke var det att söka uppnå denna tillflyktsort. Han såg sig omkring för att om möjligt upptäcka någon annan väg; det fanns ingen. Han måste tydligen taga risken.

Men först gällde det att betrygga hans lilla styrkas säkerhet under hans frånvaro. Han lät för detta ändamål större delen draga sig tillbaka från stenmuren vid klyftans mynning och

lämnade endast ett dussin män, som af ett framskjutande klippblock skyddades för ryssarnas eld uppifrån höjderna. Dessa voro de säkraste skyttarna och skulle antagligen för någon tid kunna bjuda fienden spetsen, men Bob gaf dem order att draga sig undan bakom den öfre barrikaden, ifall ryssarna, i medvetande om hur svag garnisonen egentligen var, skulle slutligen försöka en stormning.

De män, som han skickat högre upp, satte han till att af kullerstenar hopfoga en liten befästning högt upp i klyftan, rakt under vattenfallet; detta skulle bli en förmånlig terräng, när ryssarna måhända slutligen besatt den nedre delen af klyftan.

Sedan dessa anordningar vidtagits, lämnade Bob damerna i Ah-Sams vård och begaf sig ut på sin vågsamma expedition. Som han förstod att skrefvan, om den var något så när djup, måste vara kolmörk, tog han med sig en fackla, som han lagat ihop åt sig af en bit säckväf, insmord med åsnefett, samt en ask tändstickor.

Han klättrade öfver de mellanliggande klipporna, vek om ett hörn, kom ut på den flata hällen och vandrade fram på den ända tills han kom till den blottställda delen, där han stannade ett ögonblick. Så tog han sats, som om det varit fråga om kappspringning, och stod med ett långt och djärft språng vid andra ändan af den framskjutande stenhällen, med risk att snubbla och falla ned i forsens stenfyllda bädd femtio fot längre ned.

Han sågs af ryssarna uppe på höjden, och under de få sekunder, som han behöfde för att taga de två tre stegen och göra språnget, hörde han kulorna studsa mot klipporna, och en eller par till och med följde efter honom just som han nådde öppningen och dök in i den. Men han hade undkommit oskadd, och när han trygg stod inne i skrefvan, drog han en lättnadens suck och tände sin fackla. Samtidigt gjorde han den reflexionen, att återtåget skulle vara förenadt med ännu större svårigheter, eftersom ryssarna nu visste, att han var där och helt säkert skulle passa på honom.

Han gick nu längre inåt öppningen i berget och fann, att den var bredare än han väntat. Efter omkring tjugu alnar krökte den plötsligt åt vänster och vidgades därefter till en söndersplittrad,

oregelbundet formad grotta, kanske fyra alnar bred och af växlande höjd. Ett ögonblick måste han luta sig ned med facklan i handen för att undvika en hvass klippspets; i det nästa var gången minst tjugu fot hög.

Han hade inträngt i berget vid pass femtio alnar, trodde han, då han tvärstannade vid det svaga ljudet af häftigt

skjutande bakom honom. Han skyndade genast ut igen. När han närmade sig grottans öppning, blef ljudet så starkt och ihållande, att han kom på det klara med, att en skarp strid pågick. Hållande sig tätt intill den klippvägg framme vid grottans öppning, som var minst utsatt, såg han från sin upphöjda utsiktspunkt, att ryssarna ändtligen börjat det länge väntade anfallet. Från sluttningens krön riktades en häftig eld mot uppgången till klyftan, medan en samlad skara af fienden höll på att begifva sig rundt sluttningens fot fram mot höger sida, af rullstenarna skyddade för tjuntjusernas eld. De styrde stegen rakt på barrikadens högra ytterända, en punkt, som det var omöjligt att försvara på grund af det direkta och snabba skjutandet från åsen rakt ofvanför.

De tolf männen, som tappert försvarade sin terräng vid uppgången till klyftan, löpte tydligen stor fara för att bli afskurna från de sina. Bob behöfde endast några sekunder för att inse, hur hotande risken var. Med ett språng stod han åter på stenhällen framför grottans ingång, mätte den med ett par långa steg och hade endast sina snabba, viga rörelser att tacka för sin räddning. Ty innan ryssarna fingo sikte på honom, upptagna som de voro med att möta gevärselden från barrikaden nedanför, hade han tillryggalagt större delen af sträckan, och de kulor fienden sedan på måfå sände efter honom, flögo långt från målet.

Efter att ha kommit fram till kröken ropade han till Ah-Sam längre ned en befallning att kalla tillbaka männen från barrikaden. Ordern gafs genast, och banditerna, som hoppade likt kattor från klippa till klippa, klefvo med sjumilasteg uppför sluttningen och tumlade öfver hvarandra genom den smala öppning, som lämnats åt dem vid ena ändan af den öfre barrikaden. Ett par tre stycken af dem träffades af ryska kulor. Den framryckande fienden besatte genast den längre bort belägna sidan af den öfvergifna barrikaden och öppnade eld mot de öfre befästningarna. Men när

några stycken försökte springa tvärs öfver och fortsätta uppåt klyftan, visade sig tjuntjusernas eld alltför häftig för dem och de retirerade hastigt.

Frånräknadt att de belägrade nu hopträngts på ett mera begränsadt område, hade den allmänna situationen ur rysk synpunkt endast förbättrats helt obetydligt. Ryssarna vågade ej begifva sig högre uppåt hålvägen, ty den hade blifvit så fullständigt renplockad på stenblock i och för uppförandet af barrikaderna, att den ej bjöd en anryckande styrka det minsta skydd. De dubbla förskansningarna däruppe voro nu till och med starkare än den nedre barrikaden, och ett försök till stormning skulle ej kunna företagas utan stor manspillan.

Bob hade omsider åter klättrat ned till sitt folk. Här väntade honom obehagliga nyheter. Röfvarhöfdingen underrättade honom genom Ah-Sam, att männens ammunition var på upphällningen; det fanns i rundt tal kvar ungefär fem skott pr man.

Detta var en olycka, som ej stod till att hjälpa. Man hade nu endast ett förfaringssätt att följa. All den ammunition, som fanns, samlades och fördelades hufvudsakligen på bandets tjugu bästa skyttar. Tio af dessa män uppställdes inom barrikaden invid kärran, och tio skickades upp till den nyanlagda befästningen på den öfre sluttningen. Den återstående delen af garnisonen fick ett skott pr man, och detta skulle aflossas endast i nödfall. Männen skulle icke få göra något försök att besvara ryssarnas eld.

Bob ställde sig nära kärran, vid hvilken Tschang-Wo alltjämt var bunden, och affyrade då och då ett skott, när någon oförsiktig individ tillhörande den anryckande styrkan lät narra sig af den tystnad, som rådde bland de belägrade, och tittade fram från sitt gömsle. Mer än en gång träffade hans skott, och följden var, att fienden blef försiktigare, höll sig väl dold i skydd af klipporna och tycktes besluten att öppna en belägring enligt alla konstens regler.

På så sätt förgick dagen. När natten närmade sig, underrättade Bob för första gången fru Pottle om den fristad, som han funnit åt henne och hennes brorsdotter. Den nervspänning, som belägringen förde med sig, hade börjat göra sina verkningar gällande på den äldre damen, som passivt gick in på Bobs förslag

och beredde sig att vägledd af honom klättra upp till grottan. Till sin stora såväl belåtenhet som öfverraskning fann han, att Ethel tycktes lugnare och mera behärskad i samma mån som fastern blef nervösare. När hon fick höra talas om den nya bostaden inne i hjärtat af klippan, blef hon mycket ifrig att få se den; tydligen kände hon

vida mera det romantiska än det farliga i situationen.

Bob ville ej utsätta sig för den risk, som tändandet af en fackla måste medföra. Det var därför förenadt med ganska stor svårighet för honom och Ah-Sam att lotsa damerna välbehållna längs det smala utsprånget och fram till grottans trånga öppning. Men alla kommo lyckligt och väl fram, och den flåsande fru Pottle höjde en lättnadens suck, när hon ändtligen fann sig sittande på de säckar, som Ah-Sam bredt ut strax innanför öppningen. Då först tände Bob sin fackla, och vid dess sken betraktade damerna sin nya fristads skrofliga, fuktdrypande väggar och tak.

— Facklan måste ni lämna kvar hos oss, herr Fawcett, sade fru Pottle. — Jag kan inte sitta i kolmörker på den här ruskiga platsen.

— Jag skall ge er material till en ny, sade Bob, men det skulle vara oklokt att ständigt ha ljus brinnande. Ryssarna skulle se det från sin bergsluttning, och de få inte skrämma er genom att skjuta skarpt inåt grottan.

— Men i morgon bittida, sade Ethel, vilja vi gärna meddela oss med er. Blir det inte farligt för er att komma och hälsa på oss, om ingången till grottan är utsatt för ryssarnas eld?

— Vi skola väl söka förebygga det, sade Bob. — Ah-Sam och jag skola stapla upp, några duktiga stenar utanför öppningen och längs kanten af utsprånget, och då blir risken betydligt förminskad. För att ni själfva skola känna er säkrare, har jag tagit med en revolver; använd den, om tillfället så kräfver. Antingen jag eller Ah-Sam skall vara nära till hands; när vi ej hålla vakt vid barrikaden där nere, skola vi försöka få en smula sömn inne i en skrefva på andra sidan klippan, just där den framspringande hällen tar sin början, och vi skola höra er, om ni ropa.

— Godt, herr Fawcett, sade fru Pottle. — Det tycks, som om ni är en väldigt hygglig och duktig pojke, och komma vi

någonsin med lif och lemmar härifrån, så vet jag inte, hur jag skall bli i stånd att visa min tacksamhet. Ert namn skall i alla händelser bli kändt öfver hela Förenta staterna, från Texas till Oregon. Ethel, vill du ta pistolen eller skall jag?

— Du har ju din paraply, tant, svarade Ethel med en skälmaktig blick på Bob.

Lämnande damerna att eventuellt draga lott om det nya försvarsvapnet, återvände han ned till klyftan och lyckades få några timmars sömn. Han väcktes af Ah-Sams röst, som orolig och ifrig tilltalade honom.

— Långe mandschur med en öra inte längre här, sade kinesen. — Ha gått annat håll, *galaw!*

— Annat håll? Hvad menar du?

— Gå skogen, massa, mig inte kunna hitta honom.

— Hur har det kunnat hända? Hvad gjorde vakten?

— Han ligga död — ihjäl!

Bob skyndade bort till kärran och fann, att det verkligen förhöll sig så som Ah-Sam sagt: Tschang-Wo hade rymt. Repen, hvarmed han varit bunden vid vagnen, lågo lösa; de hade ej afskurits. På marken bredvid dem hvilade den döda kroppen af en tjuntjus; ett knifstygn hade genomborrat hans hjärta.

Ingen kunde lämna någon upplysning om hur händelsen gått till. Vakten hade aflösts flere gånger efter hvartannat i enlighet med Bobs instruktioner; intet ljud hade hörts under natten, tataren hade på något sätt lyckats frigöra sig från sina bojor och tyst smugit bort. Bob var ledsen och förargad, nästan mera öfver vaktens försumlighet än öfver Tschang-Wos försvinnande, och han uraktlät ej att framhålla de eventuella följderna under ett allvarligt samtal med tjuntjushöfdingen, som för sin del var nästan utom sig af raseri. Men det tjänade ingenting till; den enörade tataren var och förblef borta. Bob undrade, huruvida deras vägar någonsin mera skulle mötas.

Äfven denna dag förflöt, utan att ryssarna gåfvo något lifstecken från sig. Bob våndades öfver denna overksamhet. Tydligen var det deras mening att uthungra garnisonen. Måhända hade de väntat på förstärkning, men det faktum, att ingen kommit, tycktes visa, att den japanska arméns allmännaframryckande mot Yalufloden gifvit den ryska styrkan andra saker att tänka på.

Hur länge skulle de belägrade kunna hålla ut? Ponyn och en mulåsna voro redan uppätna; det fanns intet foder åt de andra bägge mulåsnorna, och de måste snart dödas för att stilla männens hunger. För damernas räkning återstod ännu ett förråd hirs, som med ytterlig sparsamhet skulle kunna räcka i två eller tre dagar, men äfven bränsleförrådet var nästan uttömdt. Ah-Sam hade hittills gått och samlat vedknubbar i form af nedblåsta grenar från träd, som stodo högt uppe på åsen och voro otillgängliga nedifrån. Ännu hade man förstås kärran, och det var tydligt, att den inom kort måste huggas sönder.

Den natten ställde sig Bob själf på vakt vid den nedre barrikaden, och han lämnade den först vid tretiden på morgonen för att få sig en stunds hvila före gryningen.

Han hade just dåsat i sömn, då han hastigt spratt upp vid ljudet af ett skott. Hans hviloplats var som vanligt förlagd till bortre delen af klipputsprånget, hvilket ledde till »frustugan», som Ethel kallat den, och ljudet tycktes ha kommit från så nära håll, att han genast förstod, att fru Pottle måste ha aflossat sin revolver.

Så skyndsamt som det var honom möjligt i mörkret, hastade han framåt längs klipputsprånget. Hans steg hördes af damerna, och fru Pottle ropade redan på långt håll, att han måste komma till deras hjälp. Ingången till grottan låg i becksvart mörker, ty natthimlen var höljd af moln, men Bob strök en tändsticka och såg vid skenet af den, hur fru Pottle stod med ansiktet vändt åt grottans inre del, i det hon med högra handen höll pistolen och med den vänstra motade undan Ethel bakom sin egen korpulenta gestalt.

— Hvad har händt? frågade Bob oroligt.

— Jag har skjutit någonting. Akta er, där kan vara en till, där kan vara hundradetal! Jag skjuter igen. Tyst, hör ni inte fotsteg?

Alla tre höllo andan. Ej ett ljud förnams. Bob tog upp facklan och tände den, hvarpå han gick in före de bägge damerna

i grottan. Ett matt sken belyste det oregelbundna taket och väggarna. Ingenting ovanligt förmärktes.

— Det kanske var en fågel eller en läderlapp, sade Bob. — Visst inte, herr Fawcett. Det var en karl, det vet jag fullkomligt säkert. Jag låg vaken och funderade och lyssnade till min kära Ethels andedrag, då jag hörde fotsteg. Jag hoppade upp — jag hörde det alldeles tydligt, sedan följde ett slags harklande ljud, som när en karl klarar sig i strupen, och så såg jag ett par ögon lysa —

— Men snälla tant, hur kunde du se det i mörkret?

— Min söta vän, jag gjorde det alldeles bestämdt, det bevisas ju bäst därutaf, att när jag sköt af pistolen, försvunno ögonen. Och då vaknade du upp, och också du hörde ju steg, flere steg, som hastigt tassade tillbaka inåt grottan.

— Jag tyckte mig nog höra fotsteg, sade Ethel, men jag var så yrvaken och uppskrämd att — Ack, herr Fawcett, jag tycker inte om den här hemska platsen! Man kan ju aldrig veta, hur många som finnas härinne.

— Men jag trängde mycket långt in uti den, innan jag förde er hit, och jag såg ingenting.

— Lita på det, ni, att det finns en ingång till, försäkrade fru Pottle. — Och nu komma ryssarna för att falla oss i ryggen den vägen. Om jag icke vaknat, skulle vi alla legat och simmat i vårt blod. Jag tror, att jag skrämde dem; det vet jag, att jag gjorde, men de komma nog igen. Herr Fawcett, ni får hämta upp en afdelning af ert folk och köra ut de skurkarna åt andra sidan.

— Det hela är ganska egendomligt. Men jag tror ändå inte, att ni funnit rätta förklaringen. Ryssar skulle inte ha sprungit sin väg, därför att ett pistolskott aflossats. Jag måste närmare utforska grottans innandömen. Ah-Sam, gå

och hämta hit en fackla till!

Kinesen hade följt tätt efter Bob. Han kom snart tillbaka från högkvarteret med en fackla, som han på Bobs uppmaning tände.

— Du stannar nu här med den andra facklan, tills jag kommer tillbaka, sade Bob.

— Inte kan göra! förklarade Ah-Sam. — Mig gå bakom massa, titta inuti! Om massa hitta rysseman — *ch'hoy!* — hvarför kinespojke stanna borta? Ett, två stycken rysseman fånga massa — döda rakt ihjäl — säkert!

— Du pratar! Du får lof att ta vård om damerna. Kom inte efter mig, så vida jag inte ropar! Jag skall skynda mig så mycket som möjligt, tillade han, vänd till damerna.

I det han därpå tog en fackla i vänstra handen och sin pistol i den andra, vandrade han försiktigt in i grottan. Vid dess ingång stodo damerna kvar med hopknäppta händer.

XVII.

Nattlig rekognoscering.

Bob hade ej gått många alnar framåt det skrofliga stengolfvet, förrän han hörde ett sakta prassel längre bort i samma riktning. Sträckande facklan framför sig vandrade han vidare med stor varsamhet och icke utan en viss oro, nu när hans egna öron öfvertygat honom om, att fru Pottle ej drömt. Om genom någon slump en fiende funnit vägen in i grottan, förstod Bob, att hans egen ställning var högst ogynnsam, i det han sågs, medan motståndaren ännu så länge förblef osynlig.

— Men nu, när jag gifvit mig in på det här, var hans tysta reflexion, är det lika farligt att vända om som att gå framåt.

Han höll blicken så spändt fästad på det skumma, skrofliga hvalfvet framför honom, att han mer än en gång snafvade på grottans steniga, ojämna golf. När han tillryggalagt några alnar, stannade han för att se sig noggrannare omkring och lyssna; han såg fortfarande ingenting, men han hörde som förut ett sakta tassande längre bort. Fruktande, att den efterspanade skulle undkomma honom, påskyndade han sina steg, hvarvid äfven de andra stegens hastighet ökades. Han ökade ännu mera farten, och detsamma gjorde den okände, som han förföljde. Så fortgick det, ända tills Bob, med oron besegrad af fast beslutsamhet, skyndade framåt så hastigt som den besvärliga terrängen medgaf.

— Inte kan göra! förklarade Ah-Sam. — Mig gå bakom massa, titta inuti! Om massa hitta rysseman — *ch'hoy!* — hvarför kinespojke stanna borta? Ett, två stycken rysseman fånga massa — döda rakt ihjäl — säkert!

— Du pratar! Du får lof att ta vård om damerna. Kom inte efter mig, så vida jag inte ropar! Jag skall skynda mig så mycket som möjligt, tillade han, vänd till damerna.

I det han därpå tog en fackla i vänstra handen och sin pistol i den andra, vandrade han försiktigt in i grottan. Vid dess ingång stodo damerna kvar med hopknäppta händer.

XVII.

Nattlig rekognoscering.

Bob hade ej gått många alnar framåt det skrofliga stengolfvet, förrän han hörde ett sakta prassel längre bort i samma riktning. Sträckande facklan framför sig vandrade han vidare med stor varsamhet och icke utan en viss oro, nu när hans egna öron öfvertygat honom om, att fru Pottle ej drömt. Om genom någon slump en fiende funnit vägen in i grottan, förstod Bob, att hans egen ställning var högst ogynnsam, i det han sågs, medan motståndaren ännu så länge förblef osynlig.

— Men nu, när jag gifvit mig in på det här, var hans tysta reflexion, är det lika farligt att vända om som att gå framåt.

Han höll blicken så spändt fästad på det skumma, skrofliga hvalfvet framför honom, att han mer än en gång snafvade på grottans steniga, ojämna golf. När han tillryggalagt några alnar, stannade han för att se sig noggrannare omkring och lyssna; han såg fortfarande ingenting, men han hörde som förut ett sakta tassande längre bort. Fruktande, att den efterspanade skulle undkomma honom, påskyndade han sina steg, hvarvid äfven de andra stegens hastighet ökades. Han ökade ännu mera farten, och detsamma gjorde den okände, som han förföljde. Så fortgick det, ända tills Bob, med oron besegrad af fast beslutsamhet, skyndade framåt så hastigt som den besvärliga terrängen medgaf.

Nu hörde han ljudet af tung andhämtning förenadt med buller och rassel, som om mer än en person flydde allt hvad tygen höllo. Snubblande, fallande och åter resande sig upp fortsatte Bob den vilda jakten: han måste till hvad pris som helst veta, hvari denna nya fara bestod.

Slutligen, på ett ställe, där grottans tak betydligt sänkte sig, uppfångade han en skymt af en mörk, manshög figur ej många alnar längre bort. Den försvann genast inne i skuggan, men uppspårades åter af facklan. Ännu vågade Bob ej skjuta, utan störtade fram för att ytterligare förminska afståndet mellan honom och den flyende gestalten. Nu vann han på den, dess steg tycktes förtröttas — nu ropade han till den att stanna, annars skulle han skjuta...

Plötsligt försvann den mörka gestalten alldeles som om den sjunkit genom marken.

Bob tog ett par steg och ryggade sedan tillbaka, rysande af fasa. Han kände ett kallt luftdrag mot sin kind, facklan brann klarare. Han hade kommit ur grottan — och under honom gapade en svart, tom afgrund. Han stod vid randen af ett bråddjup.

I samma ögonblick hörde han nedifrån djupet ljudet af ett doft fall, och med en plötslig känsla af svindel ryggade han tillbaka från kanten. Då förstod han, att hans fackla måste vara synlig vidt och bredt, och efter att ha kastat ned den mot klippgrunden stampade han ut lågan.

När han något hämtat sig från den häftiga sinnesrörelsen, kröp han försiktigt fram till afgrundens rand. Här fanns ingenting att se, utom en tunn strimma ännu osmält snö i en skrefva några alnar längre ned, som bildade en gråaktig fläck mot det svarta. Han reste sig, tog upp facklan, tände den, när han gått ett stycke inåt grottan, och vandrade tillbaka dit, hvarifrån han kommit.

— Nå? utbrusto bägge damerna med en mun, när de sågo honom inom en töcknig ljuskrets en stund innan han kommit fram till dem.

— Vi ha varit så oroliga för er skull, sade fru Pottle. Ethel höjde en lättnadens suck.

— Något eller någon var det i alla fall, sade Bob lugnt.

— En ryss?

— Jag vet inte. Hvem det än kan ha varit, så är han borta. Han föll ned i afgrunden vid grottans andra ändpunkt.

— O, så rysligt! utbrast Ethel. — Herr Fawcett, ni är ju alldeles blek! Såg ni — är där —

— Var inte ängslig, sade Bob. — Jag har nu genomvandrat hela grottan. Den är öppen äfven åt andra hållet, och för att förekomma, att ni oroas mera, skola Ah-Sam och jag bygga en barrikad tvärs öfver grottan, så att denna del skall bli otillgänglig från andra hållet. Sedan det blifvit dager, skall jag återigen bege mig ut på forskningsfärd och taga reda på hvem inkräktaren var.

— Ni måtte väl ändå ha dödat honom! sade fru Pottle.

— Jag hann aldrig skjuta. Han försvann, innan jag visste ordet af, och —

— Och ni hade så när följt efter honom! O!

Ethel satte händerna för ansiktet.

— Ni är sannerligen blek, herr Fawcett, sade fru Pottle. — Hvad skulle jag inte ge till för en liten smula konjak! Jag kan verkligen inte tillåta, att ni någonsin mera sätter ert lif på spel. Jag skulle aldrig förlåta mig själf, om jag lockade er in i någon fara. Så snart det blir dager, går jag och lämnar ut mig åt ryssarna — sannerligen gör jag inte det, jag har fattat mitt beslut, så här kan det inte fortgå längre! Jag inser nu, hur själfvisk jag varit; hade ej vi bägge fruntimmer funnits, hade ni kunnat vara räddad för länge sedan.

Fru Pottles uttalade föresats verkade på Bob som ett nervstärkande medel. Han log, när han såg den värda damen gripa om sitt aldrig svikande stöd — sin paraply.

— Jag tror verkligen inte, att det skulle haft sig så lätt, sade han. — Jag hoppas vi fortsätta vårt samarbete nu som hittills. Vi ha redt oss bättre, än jag någonsin vågade tro; inte behöfva vi just nu tala om kapitulation!

— Dessutom, tant lilla, sade Ethel, var du inte hågad att gå, när herr Fawcett gaf dig ditt fria val, och det vore inte snällt af dig just nu, när —

— Jag får väl ge med mig då, eftersom jag är i minoriteten! Ja, jag stannar så länge som det finns något te, men när

teet är slut, tar jag det som en forsynens vink. Och då, herr Fawcett, utlämnar jag mig åt ryssarna som god pris, och sedan ber jag dem skänka er lifvet.

Med Ah-Sams tillhjälp samlade Bob ihop de lösa klippblocken inne i grottan och fogade ihop dem till ett slags bröstvärn tvärs öfver grottans smalaste del. Sedan gick han tillbaka till sin post och somnade åter in, medan kinesen höll vakt.

Efter en ej särdeles välsmakande frukost på åsnekött och svagt te begaf sig Bob åter inåt grottan. Han räknade stegen och fann, att den mätte omkring hundrafemtio alnar i längd. Omedelbart framför den bortre öppningen trängde den ihop sig högst betydligt, så att den endast tillät två personer att passera i bredd. Mynningen vette utåt en brant bergsluttning nära tvåhundra fot öfver marken.

Som han nu stod omedelbart framför grottans öppning, var Bob nästan helt och hållet skyddad från att ses utifrån genom ett skrofligt stenblock, som sköt ut från berghällen. Han gick fram mot randen af bråddjupet, lade sig på magen och tittade ned.

Det första föremål, som fångade hans blick, där det låg inklämdt mellan två klippor nära bråddjupets botten, var kroppen af en stor brun björn. Det var nästan med en lättnadens suck, som Bob upptäckte, att den okände inkräktaren, som han förföljt, icke var en mänsklig varelse. Blixtsnabbt erinrade han sig björnen, som han och Ah-Sam sett sitta på bakbenen vid ingången till klyftan, när de några dagar förut passerat förbi platsen.

— En sådan åsna jag var, som inte kom ihåg det! tänkte han.

Sedan förebrådde han sig att han låtit damerna inrätta sig inne i grottan, innan han tillräckligt undersökt den. Björnen hade tydligen utvalt den till vinteride och hade blifvit förskräckt, när han märkt, att hans område tagits i besittning af andra. Nu låg han där stendöd, efter att ha fallit lodrätt omkring sextio fot och sedan från ett utsprång studsat öfver till klipporna midt emot.

När Bob blickade uppåt, såg han, att den af väder och vind vittrande klippväggen reste sig minst trehundra fot öfver hans hufvud. Till vänster observerade han, att höjden gjorde en krökning; på andra sidan dess ytterlinje såg han en sträcka låga kullar och dalsänkor afteckna sig mot snöhöljda bergkammar. Han

undrade, hvad som fanns på andra sidan klippväggen, där denna krökte; ingången till grottan måste naturligtvis ligga i denna riktning, ej särdeles långt bort. Han kom ihåg, att grottan hela tiden krökt sig något till vänster; den måste bilda ena sidan af en regelbunden triangel, hvars bägge andra sidor utgjordes af klyftan och bergets främre del.

Hvad inflytande kunde denna upptäckt äga på den situation, hvari han och hans bägge sällsamma olyckskamrater befunno sig?

Han hade nätt och jämt hunnit göra sig denna fråga, då han på afstånd upptäckte en kosack, som i skarpt traf red framåt i riktning rakt emot honom. Kommande västerifrån, hade han sannolikt medfört nyheter eller order till anföraren för den ryska styrkan. Bob såg ryttaren komma närmare och närmare och sedan försvinna ur synhåll till vänster bakom den söndersplittrade klippan. Då vände han själf om och vandrade tillbaka genom grottan, försänkt i djupa tankar.

Ingenting hände, som afbröt denna tröttsamma dags enformighet. Tjuntjuserna, som knappast kunde röra sig inne på sitt trånga område, blefvo oroliga och grälsjuka, och Bob var ofta rädd, att de skulle öppna batalj med hvarandra. De voro förargade öfver den knappa kost, hvarpå de höllos, och betraktade med lystna blickar den enda kvarlefvande mulåsnan, som, stackars stumma djur, föreföll så olycklig i sitt utsvultna tillstånd, att Bob gaf befallning om att hon skulle skjutas.

Mer än en gång, när han satt och hvälfde sina dystra funderingar, undrade han, huruvida ej garnisonen skulle kunna smyga sig undan längs den af honom upptäckta gången i berget, men han måste ständigt förkasta denna idé såsom omöjlig att sätta i verket. Äfven om de mot all sannolikhet skulle lyckas helskinnade fira sig utför bråddjupet, kunde de därför ej hoppas komma undan, ty ryssarna skulle snart upptäcka, att de lämnat klyftan; de skulle förföljas, och fienden, som var till häst, måste ofelbart hinna fatt dem. Ingenting stod att vinna genom ett dylikt dumdristigt försök; här tycktes ej finnas något annat val än att gifva sig till tåls och vänta.

Ställningen var ytterst pröfvande och ansvarsfull för en ung man, hvars motståndskraft och organiseringsförmåga aldrig förut

blifvit i denna grad tagna i anspråk. Men det är under svårigheter och faror, som mannen visar, af hvad virke han är gjord och det sätt, hvarpå Bob skötte sitt vanskliga värf, tillvann sig mycken beundran af damerna. Ehuru hans insjunkna ögon och härjade ansikte visade, på hvilka stränga prof han satts, var han alltid munter, alltid full af hopp. Sina farhågor behöll han för sig själf, och han hade alltid tillreds antagliga skäl, hvarför hans olyckskamrater ej skulle misströsta. Fru Pottle sjöng hans lof så lång dagen var för Ethel, och Ethel lyssnade och sade föga.

Fru Pottle, som den sista tiden haft Ah-Sams hirsförråd om hand, meddelade nästa morgon, att det närmade sig sitt slut. Teet skulle kanske räcka två dagar, sade hon, men det fanns ingenting att göra upp eld med, såvida man ej högge sönder Ah-Sams kärra.

Mot sin vilja trängtade tydligen fru Pottle efter någonting mera stadigt och mättande än hirs. Hon började framkasta vinkar. Både åsnor och oxar voro ju snygga och propra fyrfotingar, sade hon; mycket kommer an på hur man är van — man kunde för resten ingenting säga, förrän man försökt... och så vidare. Ethel endast ryste.

En enda mulåsna kunde i alla fall inte räcka så länge. Hvad skulle de taga sig till? Bob hade den uppfattningen, att antingen måste de alla svälta ihjäl eller ge sig.

Mer än en gång under dagens lopp vandrade han genom grottan till dess bortre ända, och oroligt lät han blicken glida ut öfver det smala stycket horisont — dock ej i någon bestämd afsikt eller förhoppning om hjälp, ty från det hållet kunde hjälp komma endast åt ryssarna.

Det förvånade honom i själfva verket, att fienden ej redan fått förstärkning. Kosacken, som kommit ridande samma morgon, som han upptäckt björnen, hade utan tvifvel medfört instruktioner från hufvudkvarteret. Den enda slutsats, som stod att draga, var den, att ryssarna voro för fullt upptagna med japanerna vid Yalus bortre strand för att ha några trupper till öfvers för utrotandet af ett band tjuntjuser.

Kosackkaptenen hade emellertid tydligen fått order att hålla kvar sitt byte i fångenskapen, antingen tills han hungrade ut det

eller tills en större styrka kunde sändas till hans undsättning. En sådan styrka skulle kunna anlända när som helst.

Medan Bob hade tankarna fästa vid denna möjlighet, såg han, tydligt aftecknad mot horisonten på andra sidan dalsänkan, en liten skara ryttare närma sig i skridt. Afdelningen var för liten för att kunna spela någon roll som förstärkning betraktad, och Bob undrade just, hvilka nykomlingarna skulle kunna vara, då han, i samma mån som de kommo närmare, bland dem upptäckte en man till fots, hvilken gick med märkvärdigt tvungen hållning. Bob höll blicken spändt riktadt på honom och fick snart klar för sig orsaken härtill — mannen hade armarna bakbundna. Tydligen var han en fånge — kanhända någon olycklig japansk spejare eller spion, som råkat i händerna på en rysk patrull och nu fördes åstad för att underkastas förhör.

Bob jämförde sin egen belägenhet med japanens, och jämförelsen utföll nära nog till den senares fördel. Han iakttog honom med blandade känslor, tills han och ryttartruppen försvunno ur sikte bakom bergsluttningen.

När han tittade nedåt, såg han den döde björnen alltjämt ligga inklämd mellan klipporna, men hans yttre företedde någon olikhet mot förut. Stycken af hans päls hade slitits bort; tydligen hade något kringstrykande rofdjur redan börjat förse sig. Bob ryste, när han tänkte på det öde, som han själf med knapp nöd undgått.

Plötsligt slog honom en idé. Björnen hade fallit hufvudstupa utför branten. Var det då alldeles omöjligt, att han själf skulle kunna stiga ned på ett mindre våldsamt sätt och under skydd af nattens mörker en smula rekognoscera ryssarnas ställning? Längst in i hans sinne formade sig en obestämd tanke, som kallade fram blodet till hans kinder och glans i blicken. Han vände hastigt om, skyndade tillbaka genom grottan, stannade endast för att besvara ett yttrande af fru Pottle och uppsökte sin trogne hjälpare Ah-Sam.

Under den följande timmen voro dessa bägge ifrigt sysselsatta på en undangömd plats af klyftan. De förvandlade kärrans draglinor till ett långt, med knutar besatt rep, och vid detta fästes med bestämda mellanrum tre öglor, bildade af de slaktade och

uppätna dragarnas halsremmar. Det räckte icke till att bilda en stege, men Bob hoppades, att repet skulle vara så pass långt, att han skulle kunna fira sig från grottans mynning ned på sluttningen, hvarifrån nedstigandet till slät mark skulle vara mycket lätt.

När repet var färdigt, tog han det enda stycke af kärran, skakeln, som icke blifvit sönderhugget till bränsle, gick åter in i grottan, undvek att besvara fru Pottles ifriga frågor och begaf sig skyndsamt tillika med Ah-Sam till den bortre grottmynningen. Vid den punkt, där den senare smalnade omedelbart ofvanför bråddjupet, lade de vagnsskakeln tvärs för från sida till sida och fäste sedan stadigt repet därvid.

Mera var det ej rådligt att göra, så länge det var dager. På eftermiddagen gaf Bob ändtligen efter för fru Pottles böner och berättade historien om sina äfventyr intill den stund, då han sammanträffat med henne.

— Nå, aldrig har jag väl hört maken! utbrast frun, när historien var slut. — Tänk bara, Ethel, hur briljant det skulle göra sig i en bok!

— Det tänker jag minst på, tant lilla.

— Kors, hvarför inte? Min penna rostar, så länge sedan är det jag skref någonting. Men hvad tänker du då på?

— På hur märkvärdigt och underbart det är alltsammans, svarade den unga flickan med en rodnad. — Och uppmuntrande för oss är det dessutom. Herr Fawcett har genomlefvat så mycket. Ack, den som bara en gång finge råka den där japanska herrn — Kobo, var det inte så han hette?

I skymningen återvände Bob och Ah-Sam till den aflägsnare delen af grottan och släppte ned repets fria del utmed branten. Det tog slut kanske tio fot ofvanför toppen af den nedre sluttningen, det ställe hvarifrån den stackars björnen studsat. Ett fall ned på släta marken hade måhända ingenting betydt, men den steniga sluttningen skulle kunna visa sig olycksdiger för Bob såväl som för björnen.

Som det icke fanns något mera rep att tillgå, kunde man blott göra en sak: med fyra eller fem alnar förkorta repets längd vid fästpunkten inne i grottmynningen. Ah-Sam lossade på tågändan och knöt åter fast den vid skakeln, hvarvid han använde

mindre rep. Efter att därpå noggrannt ha undersökt grottöppningen, upptäckte Bob, att kärrskakeln var just lagom lång för att inpassas vertikalt mellan en hålighet i marken och ett utskjutande block i taket, omkring en aln från mynningen. När detta var gjordt, fann han, att repets fria ända nätt och jämt berörde sluttningen nedanför.

— Allt mycke bra, massa, sade Ah-Sam med belåten min.

— Ja. Nu blir det snart mörkt. Jag firar mig ned, du stannar kvar här, och när du känner, att det rycker på repet, så betyder det, att jag kommer tillbaka.

— Mig förstå, mig inte vara borta — inte rädd!

Efter att ha inväntat mörkrets inbrott klef Bob försiktigt ut på branten, och med tillhjälp af öglorna, i hvilka han var i stånd att stå rak och sålunda då och då hvila armarna, klättrade han utan svårighet ned. När han satte fötterna på sluttningen, fann han, att dess öfre del var brantare än den förefallit uppifrån, och han var glad åt att repet var så pass långt, att han kunde hålla sig fast därvid under den första klättringen vidare utför.

Därefter sjönk han ned i sittande ställning och kraflade sig slutligen försiktigt på händer och fötter utför sluttningen till släta marken. Och så varsamt undvek han att göra något buller — genom att rubba en lös sten eller att stöta för hårdt mot klippan med stöflarna — att det dröjde nästan tio minuter, innan nedstigandet var fullbordadt.

När han ändtligen rätat upp sig på stadig mark, såg han sig omkring för att om möjligt orientera sig. Lyckligtvis hade de moln, som under flere föregående nätter förmörkat himlen, skingrats; det fanns visserligen ingen måne, men stjärnorna lyste matt, och vid deras sken såg han, att det fanns ingenting, som kunde tjäna honom som hållpunkt vid återfärden, utom de bägge upprättstående klipporna, som famnade björnens stympade kropp.

Noggrannt aktgifvande på dessas ställning i förhållande till en oregelbunden skrefva, hvari ännu låg en snödrifva — all snö på den omgifvande sluttningen hade nu töat undan — vände han klippbranten ryggen och gjorde en sväng rundt om den skrofliga bergknalle, som dolde grottans mynning för iakttagare längre ned. Detta utsprång var endast några alnar bredt uppåt

toppen, men vidgade sig nedåt marken tills det vid basen mätte fulla femtio alnar.

Långsamt trefvande sig fram mellan de lösa stenar och block, som rasat från bergets skrofliga hjässa, tog han af en smula åt höger, i en riktning, motsatt den, där den andra, barrikaderade klyftan låg. Han visste, att fienden ifrigt skulle speja åt detta håll för att hindra de belägrade från att bryta sig genom. Hans plan gick ut på att komma ut på öppna fältet och sedan taga en öfverblick öfver ryssarnas ställning.

Efter en stund började kullerstenarna förekomma mindre talrikt, och han drog häraf den slutsatsen, att han höll på att komma ned i den bredare dalsänkan. Plötsligt varseblef han till vänster ett aflägset, matt eldsken. Han var ur stånd att se, hvarifrån det trängde fram, men som det utan tvifvel härrörde från en lägereld, var det nödvändigt att vidtaga dubbla fösiktighetsmått, så vida ej hans gestalt skulle belysas däraf och uppåt klippväggen kasta en jättestor skugga, synlig för ryssarna uppe på sluttningen, om någon skulle befinna sig där.

Han vek af mera åt höger, så att han nästan vände ryggen åt det matta skenet, och slog in på en riktning, som enligt hans beräkning skulle föra honom till den längst åt vänster belägna delen af den ställning på kullens krön, som till en början innehafts af fienden. Denna plats, resonnerade han, lämnades antagligen då natten bröt in och

återtogs i gryningen. Men det skulle vara oklokt att löpa risken att passera mellan den och det eldsken, som han förut iakttagit; han måste taga vägen omkring.

I det han ett ögonblick stannade, såg han upp mot himlen för att välja ut en klar stjärna, efter hvilken han kunde rätta sin riktning, och så anträdde han ånyo vandringen, i det han räknade sina steg. Vid dagsljus hade han trott, att kullens topp låg nära en half mil fågelvägen från klyftans mynning; afståndet skulle vara större öfver den ojämna marken och ännu större från hans egen utgångspunkt.

Då och då stannade han för att lyssna och speja omkring sig. När han räknat omkring trehundra steg, blef slutligen skenets ursprung synligt. Ett stycke längre bort till vänster om honom brunno tvenne eldar, och kring dem rörde sig några män.

Ibland tedde de sig svarta mot skenet, än blefvo de röda, just som de passerade förbi det, än försvunno de helt och hållet. Af eldarnas läge slöt Bob, att han befann sig omedelbart under den sluttning, som var belägen på motsatta sidan om klyftan. Intet tvifvel kunde råda om att hålan betecknade platsen för fiendens läger, och de flammade så nära barrikaden, att om de belägrade hade dristat sig till att göra ett utfall, skulle de ej endast ha att räkna med den afdelning, som befann sig helt nära uppgången till klyftan, utan äfven med ett anfall i flanken af hufvudstyrkans som lägrat sig några famnar längre bort.

Det var i det rådande mörkret omöjligt för Bob att veta, när han kommit upp på kullens topp. Men han stannade då och då för att se sig om, och när han fann, att först den ena och sedan den andra elden småningom försvann ur sikte, kunde han förstå, att kullens krön kom emellan dem och honom.

När han hunnit så långt, måste han välja en annan stjärna till vägvisare. Tagande af till vänster, nästan i rät vinkel med sin förra riktning, vandrade han försiktigt vidare och kringgick kullen ej långt från dess topp, hvarvid eldarna än försvunno, än åter döko fram, allt efter ytterlinjens oregelbundenhet.

Ehuru han sökte skärpa både syn och hörsel för att uppfatta någonting af fienden, hvarken hörde eller såg han någonting mer af den med undantag af de enstaka figurer, som rörde sig kring lägereldarna. Fortsättande sin vandring i så rak riktning som det var honom möjligt kom han slutligen midt framför den bortersta elden; då tog han åter af åt vänster, och rörande sig med den ytterligaste försiktighet begaf han sig rakt på den.

Han vandrade nu utför en sakta sluttande backe. Elden brann lågt, och med sluttningen bakom sig ansåg han sig kunna våga gå ännu närmare. Han lade sig därför ned på alla fyra och kröp ett godt stycke framåt på den af snön uppblötta marken, tills han slutligen stannade omkring åttio alnar från elden.

Något framför sig hörde han brusandet af bergbäcken, som rann rakt förbi de bägge bålen. I det matta skenet såg han på klädedräkten, att det ena lägrets innehafvare voro kosacker; det andra lägret tillhörde tydligen mandschurerna. Han tog en öfverblick af hvad han kunde se, och ett stycke längre bort, till höger,urskilde han ett antal mörka figurer, som han snart fann vara fiendens vid pålar tjudrade hästar.

Två vaktposter gjorde tjänst; de vandrade af och an vidpass fyrtio alnar från tältens yttre rad och passerade förbi hvarandra ungefär på midten af den del af lägerplatsen, som var synlig. Bortåt andra sidan skymtade Bob gestalten af en tatar, som skötte vakttjänsten på samma sätt inne på sitt område. Tatarernas hästar förmådde Bob ej urskilja. Men ett fång bränsle, som kastades på elden, kom en klar låga att flamma upp och Bob att bli liggande absolut orörlig och nästan hållande andedräkten. Samtidigt belyste eldskenet den mörka gruppen af hästar, som stodo tjudrade alldeles under sluttningen.

Han hade nu tagit reda på åtskilligt rörande fiendens position. Så fort elden åter brunnit ned, ville han bege sig på återvägen. Han låg kvar utsträckt på magen, väntande och låtande blicken irra omkring, då han plötsligt häftigt ryckte till. Något till vänster om hästarna, bredvid ett resligt, kalt ungträd, stod en man, som han, när han närmare såg efter, upptäckte var fastbunden vid stammen. Han bar kinesisk dräkt. Den nyckfulla flamman från tatarernas eld begöt fångens ansikte med ett klart sken, och till sin stora bestörtning kände Bob igen honom. Det var — Kobo!

Ögonblickligen for det för honom: detta var fången, som han samma morgon sett föras bakbunden af det nya bandet tatarer. Kobo hade ändå till sist blifvit tillfångatagen. Hans öde var beségladt — såvida han ej kunde räddas...

Bob nästan rusade upp i sin ifver. Hur skulle han kunna meddela sin vän, att han fanns i närheten?

På hållningen syntes det, att han var vaken. Om han var i stånd att meddela sig med honom, skulle man måhända kunna åvägabringa något sätt att rädda honom. Kobo hade vågat mycket för hans skull — Kobo hade han ju att tacka för, att han själf räddats undan spionens öde — hur längtade han ej efter att gengäld få göra någonting för Kobo!

Han låg och stirrade oaflåtligt, tänkande och väntande på den lyckliga slump, som skulle sätta honom i stånd att nalkas fången. Han vågade ej röra en lem. Minuterna flöto förbi, elden började tyna, i nästa ögonblick skulle man åter kasta på nytt

bränsle, och han skulle bli utsatt för ännu större fara, där han låg. Han såg ej den svagaste skymt af ett tillfälle att bistå Kobo.

Tills vidare måste han uppge tanken därpå, det kunde ej hjälpas. I det han långsamt och försiktigt kröp tillbaka, nådde han slutligen en plats, där han ansåg sig kunna våga resa sig upp. Åter sökte han upp den stjärna, som förut ledt hans vandring, och mödosamt och motvilligt klättrade han tillbaka uppför sluttningen.

Denna gång gjorde han en något kortare sväng innanför sina spår från förra gången, tills han kom till en punkt, som han trodde låg midt emot grottans öppning. Men med säkerhet visste han ingenting. Om han afvek för mycket åt höger och förirrade sig framåt barrikaden vid uppgången till klyftan, var hans lif ej värdt ett öre, och han äfventyrade i hög grad de sinas säkerhet.

Villrådig stannade han, och då kom han att tänka på, att han skulle kunna använda fiendens vakteldar för att efter dem bestämma den riktning han borde taga. Så länge de voro ur sikte, kunde han knappast löpa någon fara, om han komme barrikaden nedanför klyftan alltför nära. Åter ändrade han riktning och höll oroligt blicken fäst på eldarna i den förhoppning, att den framskjutande bergknallen snart skulle dölja dem. Det dröjde länge, innan bägge två försvunno, och mer än en gång var han rädd att han ändå, trots alla försiktighetsmått, för tidigt tagit af åt höger.

Men slutligen dök först den ena, sedan den andra ned bakom bergsluttningen, hvars kolsvarta kontur aftecknade sig mot den af det glödröda skenet belysta natthimlen. Han drog tungt efter andan och stannade ett ögonblick för att torka svetten ur pannan.

Han trefvade sig nu fram mot en punkt något till vänster om bergknallens naggade ytterlinje, tills han kom alldeles inpå den. Då tog han tvärt af till vänster för att finna den sluttning, uppför hvilken han måste klättra för att uppnå skrefvan. I några minuter irrade han omkring. Natten var mörkare än någonsin, men han visste, att han följde rätt riktning, ty marken blef ojämn och uppblött, och de lösa stenarna förekommo talrikare.

Slutligen, alldeles invid sig, urskilde han de höga tvillingklipporna, som i sitt famntag slöto den döde björnen. Efter att på händer och knän ha kraflat sig uppför den branta sluttningen,kom han till toppen, där han sträckte ut handen och trefvade hit och dit efter det hängande repet. Han snuddade vid det fick tag däruti och ryckte sakta. Han kände, att signalen besvarades Ah-Sam hade troget stannat kvar på sin post ofvanför. Spännande sina muskler äntrade han uppför repet, och snart hälsades han af Ah-Sams välkomnande händer, där han stod utanför ingången till grottan.

— Mig tänka rysseman fångat, sade kinesen.

— Ännu inte, Ah-Sam. Drag nu upp repet, så följas vi åt tillbaka till damerna.

Mörker och tystnad rufvade snart öfver den skrofliga bergkammen. De tindrande stjärnorna sågo ingenting; intet ljud störde stillheten, utom då vid midnatt en svulten varg kom smygande till sluttningens fot och fnös af

belåtenhet, då han slog sina klor i björnkadavret.

XVIII.

Kosacklägret stormas.

I nattens mörkaste stund skulle ett lodjurs ögon, men ingen annans ha kunnat se ett rep tungt svänga från grottans smala öppning högt ofvan branten. Om djuret ej skrämts bort, hade det kunnat se en mörk gestalt tyst och varsamt fira sig utför repet — en man, med geväret hängande i en rem på ryggen. Han nådde lyckligt och väl sluttningen och blef stående där.

Några ögonblick senare följde ännu en man, och vägledd af den förste hamnade han vid foten af sluttningen, där han afbröt den halft storknade vargens kvällsvard. Den förste mannen återvände till toppen och tog emot en tredje uppifrån, hvilken han placerade halfvägs nedåt sluttningen. Denna manöver upprepades, tills han var i stånd att, utan att själf stiga ned, föra hvarje nykomling öfver från hand till hand.

När femtio män på detta sätt stigit ned och samlats på sluttningen, ledde den förste mannen lika tyst och försiktigt ned dem mellan kullerstenarna, tills de kommo fram på öppen mark. Sedan stannade han, och efter att ha placerat sina följeslagare

kom han till toppen, där han sträckte ut handen och trefvade hit och dit efter det hängande repet. Han snuddade vid det fick tag däruti och ryckte sakta. Han kände, att signalen besvarades Ah-Sam hade troget stannat kvar på sin post ofvanför. Spännande sina muskler äntrade han uppför repet, och snart hälsades han af Ah-Sams välkomnande händer, där han stod utanför ingången till grottan.

— Mig tänka rysseman fångat, sade kinesen.

— Ännu inte, Ah-Sam. Drag nu upp repet, så följas vi åt tillbaka till damerna.

Mörker och tystnad rufvade snart öfver den skrofliga bergkammen. De tindrande stjärnorna sågo ingenting; intet ljud störde stillheten, utom då vid midnatt en svulten varg kom smygande till sluttningens fot och fnös af belåtenhet, då han slog sina klor i björnkadavret.

XVIII.

Kosacklägret stormas.

I nattens mörkaste stund skulle ett lodjurs ögon, men ingen annans ha kunnat se ett rep tungt svänga från grottans smala öppning högt ofvan branten. Om djuret ej skrämts bort, hade det kunnat se en mörk gestalt tyst och varsamt fira sig utför repet — en man, med geväret hängande i en rem på ryggen. Han nådde lyckligt och väl sluttningen och blef stående där.

Några ögonblick senare följde ännu en man, och vägledd af den förste hamnade han vid foten af sluttningen, där han afbröt den halft storknade vargens kvällsvard. Den förste mannen återvände till toppen och tog emot en tredje uppifrån, hvilken han placerade halfvägs nedåt sluttningen. Denna manöver upprepades, tills han var i stånd att, utan att själf stiga ned, föra hvarje nykomling öfver från hand till hand.

När femtio män på detta sätt stigit ned och samlats på sluttningen, ledde den förste mannen lika tyst och försiktigt ned dem mellan kullerstenarna, tills de kommo fram på öppen mark. Sedan stannade han, och efter att ha placerat sina följeslagare

ungefär tre steg från hvarandra, drog han upp ur fickan ett långt rep, hopsnodt af tunnt bomullstyg, hvilket han skickade i väg utmed den långa raden, så att hvarje man grep om det med vänstra handen.

Till sist fattade anföraren själf om tygrepet och anträdde vandringen framåt, åtföljd af alla de andra, längs en kosa, som så noggrannt som möjligt närmade sig den, hvilken han tagit för omkring sex timmar sedan. Då och då ryckte han en smula på linan; de andra stannade då genast, medan han närmare såg sig om för att orientera sig.

Omsider kom han fram till en plats, hvarifrån han hoppades få fiendens läger i sikte. Det var nästan omöjligt att urskilja, ty eldarna brunno mycket lågt. Sneddande rundt bortre sidan af sluttningen kom den långa gåsraden af män slutligen fram till ändpunkten af den i halfcirkel gående väg, som deras anförare förut följt. Man kunde nu dunkelt urskilja gestalterna af de ryska vaktposterna, som med afmätta steg vandrade af och an.

Efter att ha afskilt tio män, lämnade Bob de återstående fyrtio kvar framför det ryska lägret. Med de tio smög han vidare till en plats invid sluttningen något längre framåt. Därefter nalkades han ytterligare några steg, väntade, tills den närmaste vaktposten börjat aflägsna sig, och smög därpå vidare, alltjämt hållande i tåget och följd af männen, tills han kom några alnar från den punkt, där vaktposten brukade vända.

Just som han uppnådde denna plats, stötte hans fot mot något hinder. Han var nära att falla, men återfick med en ansträngning jämnvikten och böjde sig ned för att känna efter hvad det var, som låg i vägen. Det var en utsträckt människokropp. Ögonblickligen satte han handen för den fallnes mun för att hindra honom att ropa. Men någonting i beröringen väckte en misstanke. Han lade handen på mannens hjärta; det hade upphört att slå.

I nästa ögonblick kastade han sig framstupa på marken, och de tio andra följde hans exempel och blefvo orörligt liggande på marken. Vaktposten, som ej anade oråd, kom gående tillbaka den vanda vägen, nådde dess slutpunkt, vände om och vandrade åter tillbaka. Bob reste sig i framåtlutad ställning, och tätt följd

af sina tio kröp han tvärs öfver vaktpostens stråkväg och bort emot de tjudrade hästarna. Från en hördes ett sakta gnäggande, från en annan ett fnysande; annars förnams icke ett ljud.

De tysta tio smögo sig rundt omkring djuren, så att de kommo mellan dem och sluttningen. Plötsligt ljöd ett skri — en vaktposts lystringsrop. Ögonblickligen afsköt Bob sin pistol och störtade fram mot den slocknande elden, som han med en spark fick att lifligt flamma upp. I nästa ögonblick följde ett nytt anskri, ett tumult och en förvirring utan like öfver hela lägret.

Pistolskottet hade varit en öfverenskommen signal, att de fyrtio skulle rusa fram. Den lyddes ögonblickligen. När de yrvakna ryssarna väl kafvat sig på fötter, funno de sig genom en fientlig styrka afskurna från sina hästar, och en ännu större styrka. kom under tjut och hojtande störtande öfver dem framifrån. I vild förvirring och fasa rusade de planlöst hit och dit; många gjorde ej ens något försök att gripa sina gevär. De rusade ut mot uppgången till klyftan, och deras springande gestalter bildade utmärkta skottaflor i eldskenet.

Under tiden skyndade Bob mot det träd, hvarvid han sett Kobo stå fastbunden, rädd för att han skulle kunna träffas af någon förlupen kula. Till hans förvåning var fången borta.

Men nu fanns ingen tid att fundera på detta försvinnande. Utan att stanna störtade Bob framåt, och de tio männen följde under höga rop i hans spår tvärs öfver de låga skyddstälten, kokapparaterna, de öfvergifna gevären och spjuten och de mångahanda förnödenheter, som höra till ett litet krigsläger. Den öfverrumplande skaran rönte så godt som intet motstånd, och när ryssarna i vild förfäran flydde mot barrikaden, foro de som en stormvind tvärs igenom det uppskrämda mandschuriska lägret och drogo dess invånare med på sin vilda flykt.

De ryssar, som fått sig plats anvisad nedanför barrikaden under uppgången till klyftan, grepo till vapen, men visste i sin förvirring hvarken in eller ut, och när de plötsligt angrepos i ryggen af den lilla styrka tjuntjuser Bob lämnat kvar uppe i hålvägen, svek dem modet, och de flydde med de öfriga utför sluttningarna, förföljda i

mörkret af de triumferande banditerna.

På Bobs befallning ropade Ah-Sam, den främste af de tio,

åt tjuntjuserna att vända om; ingenting vanns ju med att förfölja de flyende ännu längre. Men befallningen skreks ut för döfva öron; endast två eller tre lydde order, medan resten med förtjusning begagnade tillfället att få göra upp gamla mellanhafvanden.

Under den allmänna villervallan hade tatarernas hästar slitit sig lösa och galopperat bort, men kosackernas sedigare djur stodo kvar, och kring dem uppställde nu Bob vakt. Sedan fick han åter lägereldarna att brinna friskt, så att de tjänade som vårdkasar åt hans egna män, och så afvaktade han deras återkomst.

De vände småningom åter i grupper om tre eller fyra under den närmaste halftimmen. Några fångar medförde de ej, men genom Ah-Sam fick Bob veta, att mången kosack och mången tatar låg död mellan lägret och bergsluttningen.

Bob hade redan tillvaratagit ett nittiotal gevär, som lämnats i sticket af de flyende, och satt sitt folk att samla ihop så mycken ammunition de träffade på. Så förströdda som fienderna voro öfver hela trakten, där de nu rusade blindt omkring i mörkret, de flesta utan vapen, alla sannolikt utan hästar, kände Bob, att han numera hade föga att frukta af dem. Den egentliga faran skulle närmast ligga däruti, att en förstärkning var på väg för att förena sig med den ursprungliga styrkan, eller att ryktet om öfverrumplingen eller åsynen af de bortsprungna hästarna skulle i hast kalla någon rysk truppafdelning till platsen.

Det var oundgängligen nödvändigt, att segrarna så snart som möjligt drogo sig tillbaka inom sitt befästa område. De hade bemäktigat sig så många hästar, att hela styrkan nu kunde rida, och i lägren hade anträffats lifsmedelsförråd tillräckliga för åtskilliga dagar. Efter att genom Ah-Sam ha gifvit männen order att bära upp i klyftan allt hvad de kunde komma öfver och leda in hästarna genom gluggarna i barrikaden, gick Bob för att söka rätt på Sing-Tscheng och med honom diskutera situationen.

När han hunnit ned till den undre barrikaden, förde man fram till honom en sårad tatar, som hittats gömd bakom klipporna. Bob lät genast Ah-Sam förhöra honom och frågade särskildt efter den kines, som han sett stå bunden vid trädet.

Han fick då veta, att Tschang-Wo för två dagar sedan återkommit till lägret, sedan han lyckats rymma från klyftan, och haft

ett långt samtal med kosackkaptenen. Han hade därpå ridit bort österut. Under hans frånvaro hade kinesen infångats, och som man hade anledning att tro honom vara en japansk spion, hade han bundits, tills han skulle kunna afföras till hufvudkvarteret. Tataren blef mycket häpen, när han hörde, att fången rymt. Det var honom obegripligt.

När Bob med någon svårighet fått rätt på Sing-Tscheng och frågat honom, hvad han tillrådde, svarade höfdingen, att han inte var rädd för ryssarna, men väl för Tschang-Wo. Det var en mycket stor man, mycket mäktig, mycket slug... En stor mängd tatarer voro honom underdåniga och lydde hans minsta vink; hans ointagliga stamhåll låg endast två dagsmarscher längre bort i bergen. Underligt var, att han ej redan fört fram en öfverväldigande massa af sina banditer för att storma klyftan. Bob förmodade, att orsaken var den, att en stor rysk förstärkning väntades. Det fanns föga utsikt till byte, äfven om tjuntjuserna besegrades, och Tschang-Wo såge nog hellre, att ryssarna voro de anfallande än att han själf löpte risken att förlora en stor mängd folk.

Höfdingen medgaf, att detta skulle kunna vara skälet, men han påpekade därjämte, att Tschang-Wo, som ännu ej smält förödmjukelsen af att själf ha blifvit fångad, skulle ha ett starkt personligt intresse af att garnisonen uppe i klyftan nedhögges till sista man. Om han nu begifvit sig till sitt högkvarter för att hämta mera folk, skulle han när som helst kunna vara åter, medförande en styrka, som kanske uppgick till fyra, fem hundra man. Tydligen fick man icke dröja ett ögonblick med att åter försätta sig utom håll för honom.

Bob frågade vidare, huruvida Sing-Tscheng var villig att enligt sitt löfte följa hans sällskap tvärs öfver

Yalufloden. Mannen försäkrade, att han var mycket hågad att göra detta, om den ärade främlingen fortfarande ville lämna honom bistånd. Själf visste han, att han befann sig i ett farligt läge. Drog han västerut, skulle han löpa fara att stöta på ryssarna; sökte han undkomma åt öster, skulle han nästan säkert möta Tschang-Wo.

Norrut stängdes vägen af höga berg. Den enda kosa, som var möjlig att taga, löpte söderut, och den förde direkte till de

af ryssarna besatta sträckorna längs Yalu. Men han kände till en svår och föga använd stig tvärs igenom fjällen, som de möjligen skulle kunna använda. Den skulle föra dem fram till ett ställe, där man kunde vada öfver floden och där de ryska trupper, som måhända befunne sig i grannskapet, endast skulle vara helt små afdelningar, upptagna med att vakta vadställena och passen.

Bob frågade, huruvida mannen var säker om att hitta rätt. Han svarade, att han kände hvarje steg af vägen.

— Då våga vi försöket, sade Bob. — Ah-Sam, bed honom ha sitt folk i ordning, så att vi kunna begifva oss åstad så fort det blifvit nog ljust för att se att gå. Jag skall gå och underrätta damerna.

Fru Pottle nästan tog Bob i famn, när han uppenbarade sig.

— Min käre gosse, utbrast hon, vi ha lefvat i en förfärlig skräck för er skull. Hvad har ni haft för er?

Bob redogjorde i korthet för stormningen af ryssarnas läger, hvilken lyckats bättre än han någonsin vågat hoppas.

— Ja, där kan man se! sade frun, när han slutat sin historia. — Var det inte det jag sa', Ethel, att herr Fawcett skulle nog reda sig ur svårigheten. Herr Fawcett, det är stor synd, att ni blifvit ingenjör, ni skulle slagit er på soldatyrket. Komma vi bara till en telegrafstation, skall jag tråda en lång artikel om er till min tidning, och var säker på, att de sedan hemma i mitt land komma att täfla om att göra er de förmånligaste anbud!

— Tant, herr Fawcett är bestämdt alldeles uttröttad, sade Ethel. — Ha vi något te kvar?

— Visst ha vi det! Ack, kära ni, så glömsk jag är! Herr Fawcett, ni får en rykande kopp om fem minuter.

— Och sedan talar ni ju om för oss, hvad som skall göras härnäst, säg? bad Ethel.

I den allra första skumma gryningen drog ett långt tåg af ryttare och fotgängare försiktigt ut ur klyftan. Röfvarhöfdingen visade vägen, ridande på en stark koreansk pony. Efter honom kom halfva antalet af hans män och sedan damerna, åt hvilka man i största hast gjort i ordning sidsadlar. Sist följde den återstående delen af styrkan, alla till häst. Så pass rikliga förråd hade

anträffats i det ryska lägret, att alle man fått det goda mål mat, hvaraf de så länge varit i behof.

Bob red ibland i spetsen bredvid höfdingen och höll sig ibland hos damerna, som voro vid det briljantaste lynne, nu när de senaste dagarnas oro och spänning var öfver. Han red vid deras sida, när de passerade platsen för den nattliga öfverrumplingen, och han försökte draga deras uppmärksamhet från de alltför tydliga bevisen på hur blodigt där gått till.

Sing-Tscheng ledde tåget tvärs öfver krönet af den kulle, på hvilken ryssarna först fattat posto, hvarefter han tog af i nära nog sydvästlig riktning. Medan de redo, blef en bergskedja synlig på afstånd, och dess utlöpare började redan efter ett par tre mil. Ryttarna styrde rakt på denna kuperade mark, och sedan de tillryggalagt flere mil i ständig stigning, närmade de sig hvad som tycktes vara en nästan lodrät klippvägg.

Ej förrän de kommit endast några famnar från den, sågo de, som ej förut besökt trakten, någon möjlighet att öfvervinna detta skenbara hinder. Trygg och säker på sin sak förde höfdingen sitt folk i gåsmarsch uppåt en smal, svindlande stig, som i sick-sack snodde sig uppför klippväggen. Hästarna hade mycket besvär att behålla fotfästet, men de voro vana vid bergklättringar och förde hela sällskapet upp utan missöden. När vägen var som svårast, stego både Bob och Ah-Sam af och ledde damernas hästar. Den förre anade af fru Pottles förfärade uppsyn, när hon red rundt besvärliga klipputsprång och såg den svindlande afgrunden gapa alldeles invid sig, att hennes reslusta nu var tillfredsställd för mången god dag.

Efter en halftimmes svår ridt kommo de flyende upp på en höjd, hvarifrån de hade utsikt öfver slagfältet, där kampen så nyligen stått. Det låg utbredt som en karta i det klara solskenet, långt bakom dem. Stigen gjorde därefter en krökning, och utsikten var stängd.

Höfdingen red alltjämt vidare in bland ödsliga berg, där ej en skymt af människoboningar skönjdes. Än befunno de sig djupt inne i en hålväg, än färdades de mödosamt uppför en brant klippvägg, som från foten tycktes omöjlig att bestiga. Hästarna voro vid friska krafter, när de anträdde färden, och trafvade duktigt

på. Blott ett par gånger gjorde man halt för att äta och hvila en stund, men eljes fortsattes marschen oafbrutet ända till skymningen. Då utvalde Bob och Sing-Tscheng en lämplig plats för att slå läger, där man var något så när skyddad för vinden, som blåste kallare, när det led mot kvällen. Vakter utställdes omkring lägret, men de mörka timmarna förgingo, utan att någonting störande inträffade. Ännu så länge tydde ingenting på, att de flyende förföljdes.

Nästa morgon togs marschen åter upp och fortsatte genom samma slags ogästvänliga trakter till fram emot tre på eftermiddagen. Då, just som ryttarna klättrade uppför hvad som tycktes vara den högsta topp, som de ännu haft att bestiga, höll höfdingen plötsligt in sin häst, hoppade af och tecknade åt de öfriga i sällskapet att följa hans exempel. Han sade hastigt några ord åt sina män; sedan vinkade han åt Bob och Ah-Sam att följa med och gick försiktigt till fots uppåt den lilla sträcka af sluttningen, som ännu höjde sig framför dem.

När de kommit upp på toppen, utbredde sig framför dem ett det vackraste panorama. På ett afstånd af hvad Bob kunde tro vara omkring fem mil, sågo de en bred flod, som flöt öfver slätten från öster till väster och på ett ställe vidgade sig nästan till en sjö, strödd med öar. Kullar af växlande höjd dolde här och där sträckor af floden. Åt andra hållet utpekade höfdingen en bebyggd sträcka, som nätt och jämt var synlig genom en lätt solrök.

— Viju, sade han.

Bob såg på staden med ett visst intresse, i det han tänkte tillbaka på de föga angenäma minnen han hade från den. Nedanför till vänster, mellan åskådarna och floden, som delvis undanskymdes däraf, låg en brant bergknalle, som höfdingen kallade Hushan.

— Han heta Tigerkulle, förklarade Ah-Sam.

— Hvad är det där? frågade Bob, i det han pekade på en smalare flod till höger, som slingrade sig mellan kullarna och försvann bakom Tigerkullen i riktning mot Yalu.

— Ai-ho, sade höfdingen.

På andra sidan Ai-ho, mellan denna flod och Yalu, låg en

stad som, ehuru den föreföll större än Viju, Bob i själfva verket ansåg vara mindre, eftersom den låg mycket närmare observationspunkten.

— Kiu-lien-tscheng, upplyste höfdingen till svar på Bobs stumma fråga.

Bob drog sig till minnes, att denna plats spelat en viktig roll i det kinesiska kriget. Den var för öfrigt skådeplatsen för Kobo Rokuro Sans tappra bedrift, då hans kompani var det första, som inträngde i staden.

På andra sidan Kiu-lien-tscheng vid floden, men doldt af mellanliggande höjder, låg Antung, en plats, från hvilken Bob ägde bittra minnen.

När han blickade mot Viju, kunde han urskilja åtskilliga små svarta rörliga punkter, som utan tvifvel voro kompanier eller regementen, hvilka rörde sig kring staden, och på andra sidan därom upptäckte han en lång rad forvagnar, hvilka närmade sig norrifrån. Han mönstrade hela landskapet med noggrannhet och intresse.

Den första större operationen under det japanska fälttåget till lands måste utan tvifvel vara öfvergången af Yalu; den komme antagligen att äga rum inom de närmaste få veckorna, vid vårens början. Hvar skulle den afgörande drabbningen utkämpas? Om den japanska armén försökte anställa en flodöfvergång någonstädes i den trakt, som

här låg utbredd framför honom, skulle den i sanning få en hård nöt att knäcka. Den vilda och oländiga trakten ända upp till norr om Yalu tycktes erbjuda idealiska försvarspositioner, och Bob kände sig öfvertygad om, att de ryska fortifikationsofficerarna dragit all fördel af landets naturliga beskaffenhet.

— En särdeles stark ställning, herr Fawcett!

Orden stämde så fullkomligt öfverens med hans outtalade tankar, att han i första ögonblicket knappast märkte, att de yttrats af någon annan.

Så vände han sig häftigt om och såg, att höfdingen och Ah-Sam stodo med höjda gevär och fingrarna redan på trycket. När han följde deras uppåtvända blick, upptäckte han en liten undersätsig kines mellan två klippor högt öfver hans hufvud. Just som hans blick träffade kinesen, sänkte Ah-Sam geväret och sade

några ord till Sing-Tscheng. Och plötsligt förstod Bob. Han steg ifrigt fram och ropade med utsträckt hand:

— Kobo San! Ni vet inte, hur glad jag är att åter se er! sade han varmt. — Är ni frisk och sund? Hur i all världen lyckades ni undkomma?

— Det skall jag nog tala om för er, svarade Kobo. — Men, förlåt mig, jag är förfärligt hungrig. Har ni en smula ris till öfverlopps?

— Ah-Sam, sade Bob, spring tillbaka och bed fru Pottle laga i ordning ett mål mat åt en god vän till mig. Om fem minuter finns det alltid någonting för er att få. Käre Kobo San, hvad jag är glad åt att se er! Jag hoppades visserligen, att ni lyckats komma undan, men ovissheten —

— Ni tycks ha reda på, att jag varit fånge?

— Ja visst! Den här gången var det er tur. Det bara grämer mig, att ni inte gaf mig tillfälle att rädda er!... Men kom med nu, så får jag föra er till damerna. De komma att bli förtjusta åt att få se er.

— Förlåt mig, sade ni inte nyss fru Pottle?

— Jo — känner ni henne?

— Hon utgör för närvarande föremålet för en diplomatisk skriftväxling mellan Förenta staterna och Japan, sade Kobo småleende. — Jag förmodar hon är änka efter herr Isidore G. Pottle; honom kände jag.

— Så egendomligt! Men kom, ni är väl alldeles uthungrad!

Kobo vandrade långsamt utför sluttningen. Bob märkte, att han haltade.

— Är ni skadad, sir? frågade han.

— Litet grand i ena foten.

— En ledvrickning, kanske. Det här är mycket svår terräng för fotvandrare.

— Nej, det var en mandschurisk kula.

— Herre Gud! Då lider ni väl rysliga plågor? Låt mig få stödja er!

— Det är ingenting — bara en skråma.

Men Bob förstod af det sätt, hvarpå han satte foten på marken, att skadan ej var så obetydlig som Kobo ville förmå honom

att tro. Lyckligtvis hade de ej många famnar att gå, innan de kommo fram till den plats, där den öfriga delen af sällskapet gjort halt.

— Fru Pottle — får jag för er presentera en god vän till mig — Rokuro Kobo San.

Kobo bugade sig, och fru Pottle, som kastat en snabb blick på hans dräkt, drog med mycken ledighet sin slutsats och sade med sitt välvilligaste pidschintonfall:

— Mycke glad råka sådan snäll man!

— Fägnar mig särdeles, min fru, svarade Kobo utan att ändra en min, i det han åter bugade sig.

Bob och Ethel hade instinktmässigt vändt sig bort för att dölja sin munterhet, och fru Pottle återtog dröjande, med en häpen och öfverraskad blick på den förmente kinesen:

— Jag ber om ursäkt, men —

— Jag är japan, min fru. Jag vill minnas, att jag en gång råkat er högt värderade make, herr Isidore G. Pottle.

— Åh!...

Fru Pottle blef så öfverväldigad, att hon ej fick fram ett ord mera.

För att dölja sin förlägenhet befallde hon med en viftning af sin paraply Ah-Sam hämta maten, som hon gjort i ordning, och Kobo tog begärligt för sig, i det han berättade, att han ingenting ätit på nästan två dagar. När han stillat sin hunger, gaf man från ömse håll förklaringar. Kobos historia, berättad på hans eget lugna, lidelsefria sätt, gjorde ett starkt intryck på damerna, och fru Pottle utbrast ofta:

— Det är underbart! Högst underbart!

I Liao-yang, förklarade Kobo, hade han gjort en upptäckt, som lofvade bli af stor vikt för hans regering. Det var en viss risk förenad med att skyndsamt bringa general Kuroki denna nyhet, men ganska mycket stod på spel, och han beslöt sig för att taga kortaste vägen, stora landsvägen genom Feng-huang-tscheng, Kiu-lien-tscheng och Viju, fastän den var mycket trafikerad. I sin förklädnad som kinesisk köpman hoppades han kunna undgå upptäckt. För säkerhets skull hade han emellertid sändt sin tjänare Taru med muntligt besked öfver Yongampo, i den förhoppningen

att han i alla händelser skulle lyckas öfvergå Yalufloden nära dess mynning.

Försedd med papper, mot hvilka ingenting kunde invändas, hade han själf färdats utan att antastas, till dess han kom ett stycke förbi Feng-huang-tscheng. Men då upphanns han af ett sällskap af två kosacker och tre tatarer, som hejdade honom och underkastade honom ett strängt förhör. Den ene af tatarerna tog tag i hans hårpiska, och som han var missbelåten med svaren, ruskade han förargad i denna prydnad — med den påföljd, att han fick den i handen. Tatarens misstankar ökades då ännu mera, ehuru det icke är någon sällsynthet, att en kines, hvars egna lockar äro något glesa, sätter på sig en lösfläta.

Kobo togs till fånga och fördes med af den lilla truppen, som tog af österut från stora landsvägen och begaf sig inåt bergstrakten. Af lösryckta ord af deras samtal uppfattade han, att de skickats för att hämta hjälp åt en styrka, han kunde ej säga hur stor, som föresatt sig att utrota ett band tjuntjuser, hvilket förskansat sig inne i en bergsklyfta, men att de återvände med oförrättadt ärende, eftersom ryssarna ej kunnat afvara några trupper för detta ändamål.

Männen diskuterade sinsemellan, hvad som skulle bli följden af att de icke fått med sig någon undsättningsstyrka. Det skulle naturligtvis bli nödvändigt för tatarhöfdingen att skicka efter folk från sitt eget hufvudkvarter tre dagsmarscher längre bort — en åtgärd, som de af en eller annan orsak trodde, att han skulle högst ogärna tillgripa. Men Tschang-Wo, som de kallade honom, hade svurit att göra ända på just detta röfvarband; det hade länge varit honom en nagel i ögat, och han hade nu ökad anledning att vara hätsk mot dess medlemmar, ty de hade bemäktigat sig honom och hållit honom fången, ända tills han lyckats rymma genom att befria sig från repen och döda en vaktpost.

Kobo fördes nu in i ryssarnas och mandschurernas läger och ställdes inför kosackkaptenen. Tschang-Wo var för tillfället där. Han igenkände ögonblickligen den japan, som han hade så starka skäl att hata, och han begärde, att fången skulle undergå tortyr.

Men när man frågade honom, hvarför han yrkade på detta,

hade han genom sina egna medgifvanden, hur motvilligt de än afgåfvos, visat, att fången var en alltför viktig person för att helt kort och godt torteras till döds. Hans yrkanden afvisades af kosackkaptenen, som beslöt att föra japanen till Feng-huang-tscheng så fort man expedierat tjuntjuserna uppe i deras klyfta. I sin ifver att utkräfva hämnd på sin gamle fiende beslöt Tschang-Wo hämta förstärkning från sin egen befästa plats uppe i bergen, så att man så mycket förr kunde bli de besvärliga tjuntjuserna kvitt, och han begaf sig bort redan samma dag.

— Men hur bar ni er åt för att rymma? frågade Bob. — Jag såg er ju bunden vid ett träd.

— Vi hade en hemlig agent i mandschurernas läger, svarade Kobo lugnt. — Han skar af mina rep, sedan det blifvit mörkt, och jag smög mig bort. Det blef visst något bråk strax därefter, men natten var mörk, och mig kunde ingen hitta.

Bob kom ihåg den döde tataren, som han snubblat öfver strax invid ryssarnas läger. Det hade tydligen varit Kobos hemlige medhjälpare. Han hade gått döden till mötes, därigenom att han räddat Kobo, och Kobo talade helt lugnt om något »bråk»!

Efter rymningen hade Kobo vandrat vidare österut under natten, och i daggryningen befann han sig långt ifrån platsen. Han fortsatte sin vandring till fram på middagen, då han hade den oturen att upptäckas af en skara tatarer — just den undsättningsstyrka, som Tschang-Wo själf varit och hämtat för att föra till ryssarnas läger. Ögonblickligen hade han hela bandet om fyrahundra män efter sig. I tre timmar jagade de honom inne bland bergen. Som de redo, hade de ibland fördel framför honom, men stundom voro deras hästar dem endast till besvär.

Kobo var emellertid matt af hunger och alla strapatser. De vunno på honom långsamt, men säkert. Terrängens beskaffenhet gaf honom heller intet tillfälle att öfverlista dem. Mer än en gång kunde de med lätthet ha skjutit honom, och den omständigheten, att de icke gjorde detta, utvisade, att Tschang-Wo gifvit befallning om att han skulle fångas lefvande och sparas för en utan tvifvel långsammare och mycket ohyggligare död.

Till sist var han nästan upphunnen; Tschang-Wo och ett halft dussin män voro blott ett kort stycke efter honom, och de

ledde sina hästar uppför en klippig stig, alltför brant och slingrande för att tillåta ridt. Kobo viste, att så fort de blefvo i stånd att åter sätta sig upp, måste han bli upphunnen; tillfångatagandet syntes oundvikligt.

Ängslig, nästan förtviflad spanade han omkring sig efter någon utväg att slippa undan. På motsatta sidan af den branta klyfta, utmed hvars rand han gick, såg han ett klipputsprång skjuta fram. Det låg på en punkt tämligen nära den stig han följde, men sedan vidgades åter svalget. En stråle af hopp lyste fram genom mörkret. Att hoppa tvärs öfver bråddjupet var dock förenadt med ohygglig fara; klippväggarna sänkte sig lodrätt ett par hundra famnar, och fick han ej stadigt fotfäste, skulle han störta ned och krossas.

Inom ett ögonblick fattade han sitt beslut. Med uppkallande af alla sina återstående krafter tog han språnget. Hans fötter kommo ned på den smala klipphällen. Ett ögonblick vacklade han, och hans lif berodde på förmågan att behålla jämnvikten — en tum bakåt betydde lif eller död. Men krisen varade blott ett ögonblick. Han föll framåt och var räddad.

Under tiden hastade förföljarna framåt den stig han nyss lämnat. De kommo till det ställe, där Kobo tagit sitt förtviflade språng, och fastän Tschang-Wo rasade och förbannade, ville ingen af dem våga risken. Att söka nå bytet någon annan väg skulle innebära stor tidsförlust, och afståndet mellan den förföljde och den ökades med hvarje ögonblick.

Då höjde Tschang-Wo sitt gevär och sköt. Hans skott träffade Kobo i foten.

När han hunnit så långt i sin skildring, reste sig Ethel sakta och smög sig bort.

Trots såret hade Kobo vandrat vidare, tills det började skymma. Han hade ej fått någon mat eller dryck, han hade färdats så godt som utan någon hvilostund ett helt dygn, men han hade i alla fall ej råd att dröja på vägen. Ända

tills han hunnit fram till japanernas hufvudkvarter, skulle han sväfva i ständig fara, och det var dessutom trängande nödvändigt att han lämnade general Kuroki den upplysning, som han förskaffat sig. Han hvilade sig några timmar, frusen, hungrig, med tilltagande plågor.

Han förband den skadade foten så godt sig göra lät och började därpå åter sin vandring i dagbräckningen.

— Jag skattar mig lycklig att ha råkat på er, herr Fawcett, sade han. — Ni kan måhända låna mig en häst. Jag måste raska på, här lura så många faror rundtomkring, att min tjänare Taru kanske ej heller kommer fram.

Om såret nämnde han icke ett ord. Han röjde ingen nyfikenhet beträffande det sätt, hvarpå Bob fått reda på hans fångenskap, ej heller beträffande det underliga sällskap, hvari han funnit den unge engelsmannen. Hans sinne behärskades uteslutande af farhågorna, att de viktiga underrättelserna ej i tid skulle nå generalen.

Osedd af Bob hade Ethel nu återvändt, bärande en tennmugg, som tillhörde Ah-Sam och som hon fyllt med vatten. Hon sade några ord till fru Pottle, hvarpå denna dam genast steg fram.

— Nu, sir, tillåter ni mig nog att se om er fot. Det går inte an, att ni fortsätter så här. Var snäll och tag af er skon.

Fru Pottles sätt tålde ingen motsägelse. Efter några minuter hade hon skickligt förbundit den sårade foten, hvilket inbragte henne några artiga uttryck af tacksamhet. Sedan fick Kobo en af de hästar, som fördes lösa vid tygeln, och hela sällskapet satte sig åter i gång, noggrannt undvikande risken att för tydligt träda fram vid horisonten.

Medan de redo, gaf Bob Kobo en redogörelse för hvad han upplefvat, sedan de skildes åt hemma hos den kines, som så vänligt härbärgerat dem för omkring tio dagar sedan, och fru Pottle fann tillfälle ej endast att berömma Bobs klokhet och rådighet, utan äfven att utröna de närmare omständigheter, hvarunder Kobo San sammanträffat med hennes aflidne man, herr Isidore G. Pottle.

De ridande färdades nu österut, i en riktning parallel med Yalufloden. Sing-Tscheng var angelägen om att komma ned till floden vid ett vadställe, som han kände till, flere mil ofvanför Viju. Det var föga troligt, att det bevakades af ryssarna, såvida japanerna höllo till helt nära floden, hvilket föreföll osannolikt. Kanhända bevakades det af en mindre truppafdelning; i så fall finge hela sällskapet göra sig beredt att öfverrumpla bevakningen, och enhvar fick söka komma öfver floden bäst han kunde.

På aftonen mötte de två mandschuriska bönder, som de ifrigt utfrågade i förhoppning att få några bestämda upplysningar, men de vägrade att gifva något besked. Kobo föreslog, att man för säkerhets skull skulle taga med dessa bönder. De tvungos följaktligen att rida med sällskapet under återstoden af färden.

Vid mörkrets inbrott slogo de läger i bergen omkring två mil från vadstället. Ingen eld tändes, och den strängaste tystnad påbjöds. Bob gjorde hvad han kunde för damernas bekvämlighet, och dessa visade ett sällspordt mod och en ovanlig uthållighet under den långa och mödosamma färd, som de måste deltaga uti.

Dubbla vaktposter utsattes för att förebygga risken af öfverrumpling under natten. Ingenting störde hvilan i lägret, men icke desto mindre kände sig Bob mycket ängslig. Utan rast eller ro vankade han omkring bland de utsträckta gestalterna, lyssnande, spejande, grubblande. Kobo yrkade på att få tjänstgöra äfven han, och på så sätt kunde Bob få taga sig ett par timmars sömn. Äfven Kobo var orolig och sågs ofta anstränga sin hörsel för att söka uppfatta något ljud.

Fru Pottle och Ethel sofvo tryggt hela natten — för första gången, sade de, efter sin flykt från Mukden. Medvetandet, att de nu hade Korea så nära, hade gifvit dem nytt hopp om att ändtligen åter uppnå tryggade förhållanden, och hur stort deras förtroende än var till Bob, tycktes de känna sig ytterligare lugnade genom Kobos närvaro. Honom betraktade i synnerhet Ethel med mycken beundran och vördnad.

Under dessa nattliga timmar låg Tschang-Wo med fyrahundra af sina mandschuriska banditer i en liten dalsänka föga mer än en mil längre bort. Endast den slumpen, att han råkat på en lämplig lägerplats, hade förmått honom att göra halt just lagom för att icke upptäcka flyktingarnas uppehållsort. Och äfven som det nu var, hade det ej behöfts mer än ett oförsiktigt rop, ett ljussken, ett händelsevis aflossadt skott, som gaf eko i dessa ensliga

bergstrakters stilla luft, för att han som en roffågel skulle slå ned på sitt rof. Hvarken Bob eller Kobo ens misstänkte denna obarmhärtige fiendes närhet, men genom sin sällsamma oro togo de ett omedvetet intryck däraf.

Under den timme, som föregick daggryningen, diskuterade

Bob och Kobo situationen med röfvarhöfdingen. Alla voro ense om, att om flodöfvergången måste ske hals öfver hufvud under kamp mot fienden, var det bäst att företaga den snarast möjligt.

Något före soluppgången bröt man därför upp under fullständig tystnad, och man satte sig försiktigt i rörelse mot Yalu. Samma marschordning iakttogs som man följt alltsedan uppbrottet från klyftan, blott med den skillnaden, att Bob och Ah-Sam nu redo i spetsen med tjuntjushöfdingen, medan damerna anförtrotts åt Kobos vård.

De redo framåt under en haltimme; därefter föreslog Bob, hvars nervositet ökades i samma mån som man närmade sig floden, att två eller tre skulle till fots smyga före de andra för att förvissa sig om att — i egentligaste mening — kusten var klar. Vid närmare eftertanke beslöt han att gå själf i sällskap med Ah-Sam och höfdingen. Han underrättade Kobo om sin afsikt. Japanen fann förslaget godt och lofvade vara styresman för skaran, tills Bob kom tillbaka.

De tre smögo sig nu åstad. Öfver himlen till vänster om dem spred sig en matt ljusning, då de hörde sorlet af vatten i framför sig. Följande ett spår, som höfdingen kände till, kommo de slutligen fram till floden, till en punkt omkring en halfmil nedanför vadstället. Ännu var det så pass skumt, att de ej utan fara kunde fortsätta rekognosceringen; de lade sig därför ned i skydd af ett busksnår och väntade några minuter. Sedan smögo de sig åter framåt med än större varsamhet och med alla sinnen spända.

De gjorde nästan genast en i hög grad oroväckande upptäckt. Några famnar nedåt floden sågo de en rysk vaktpost. Ett stycke längre bort, lägrad nära flodstranden, sågs en stor rysk styrka bestående hufvudsakligen af kavalleri, men äfven af flere infanteriregementen, och en ännu större styrka höll den motsatta stranden besatt.

Ingenting utom det faktum, att ryssarna ej fruktade någon fiende bakom sig, hade räddat Bob och hans sällskap från att falla i deras händer. Äfven som det var, föreföll flyktingarnas belägenhet nära nog förtviflad. Det var hopplöst att söka öfvergå

vadstället. När några tusen ryssar lågo på ömse sidor om floden, hade de också säkert ute spejare i alla riktningar.

Ryssarnas närvaro i sådana mängder tycktes tyda på, att de drifvits tvärs öfver Yalu, därför att japanerna ryckt närmare. Det skulle då äfven vara omöjligt att öfvergå floden längre ned. För öfrigt befann sig troligen hufvudstyrkan af den ryska armén stadd på full reträtt längs stora landsvägen förbi Viju. Trakten var helt visst alldeles öfversvämmad af ryssar. Hvad skulle man ta sig till?

Höfdingen såg med harm och grämelse på Bob. Hade de kommit så här långt endast för att i alla fall göras till fångar?

— Låt oss gå tillbaka till de andra, sade Bob lugnt.

Kobo tog emot de ledsamma underrättelserna med det jämnmod, som var ett af hans karaktärsdrag. Han ställde några korta, på sak gående frågor till Sing-Tscheng och sade därefter, vänd till Bob:

— Han säger, att det finns ett annat vadställe högre uppåt floden. Han känner stigen dit. Den är svår, till och med ännu brantare än den, på hvilken vi kommit. Men vi måste våga försöket. Jag tillråder emellertid, att damerna rida fram under eskort och anhålla om ryssarnas beskydd. De skola af dem röna en behandling, som helt visst icke kommer dem till del, om vi rätt som det är stöta på Tschang-Wos band.

Bob såg sig om. Damerna befunno sig på något afstånd. Båda buro i sitt yttre vittnesbörd om de sinnesrörelser och strapatser, som de på senare tider fått genomgå. Fru Pottle hade magrat; hennes kinder voro infallna och fårade, och morskheten i hennes väsen hade alldeles försvunnit. Hennes brorsdotter var icke så mycket förändrad, men Bob hade med ängslan gifvit akt på ögonens nervöst plågade uttryck och de förr så friska

kindernas blekhet.

Han gick fram till dem och förklarade med några ord situationens svårigheter. Han slöt med att tillråda dem att följa Kobos förslag. Under några ögonblick tvekade fru Pottle, och hon såg på Ethel med en skygg villrådighet, som verkade så mycket mera rörande, eftersom den var så främmande för hennes natur.

— Tant lilla, sade Ethel, jag tycker vi borde stanna kvar

hos herr Fawcett. Jag är säker på, att vi komma att reda oss. Snart äro vi ju framme. Det vore ändå synd att till sist ge vika.

— Ja, svarade den äldre damen med känsla och öfvertygelse, du har rätt. Det är mycket snällt af er, herr Fawcett, men vi kunna inte gå in därpå. Vi vilja inte slängas öfver till ryssarna. Vi äro villiga att följa med er; när ämnar ni ge er i väg?

XIX.

Bob går i kloster.

Inom ett par minuter begaf sig hela ryttarskaran tillbaka samma väg som den kommit, under någon tid följande sina egna spår. Sedan slog den in på ny riktning, med Sing-Tscheng i spetsen.

Men svårigheterna under denna färd voro ännu större än mannen antydt. Vid nästan hvartenda steg mötte sällskapet en ny fara. Stigen var så ojämn och stenig, att ridt var omöjlig. Alla måste stiga af och leda sina hästar. Ett enda steg på oriktigt ställe kunde slunga häst och fotgängare öfver randen af en afgrund och krossa dem i stycken hundratals alnar längre ned. Bob trodde, att hans hår skulle hvitna, så mycken oro hade han att utstå för damernas skull. Han ledde dem vid handen i hvarje krök och sökte afleda deras uppmärksamhet, när stigen gick utmed mer än vanligt svindlande branter. De knogade vidare med hjältemodig beslutsamhet, och Bob lät dem aldrig få veta, att under dagens lopp två tjuntjuser i den långa raden trampat fel och störtat ned i bråddjupet för att där finna sin död.

Med uppbjudande af en beundransvärd energi tillryggalade sällskapet den dagen närmare sexton mil, och vid nattens inbrott slogo de läger vid flodens norra strand. Höfdingen ville genast öfvergå vadstället, men Bob var ej hågad för att utsätta sig för faran af en öfvergång i mörkret, helst som man ännu ej förvissat sig om att ryssarna icke voro också här.

Innan dagen grydde, smög han sig ned mot stranden tillsammans med röfvarhöfdingen för att rekognoscera. Icke ett spår

hos herr Fawcett. Jag är säker på, att vi komma att reda oss. Snart äro vi ju framme. Det vore ändå synd att till sist ge vika.

— Ja, svarade den äldre damen med känsla och öfvertygelse, du har rätt. Det är mycket snällt af er, herr Fawcett, men vi kunna inte gå in därpå. Vi vilja inte slängas öfver till ryssarna. Vi äro villiga att följa med er; när ämnar ni ge er i väg?

XIX.

Bob går i kloster.

Inom ett par minuter begaf sig hela ryttarskaran tillbaka samma väg som den kommit, under någon tid följande sina egna spår. Sedan slog den in på ny riktning, med Sing-Tscheng i spetsen.

Men svårigheterna under denna färd voro ännu större än mannen antydt. Vid nästan hvartenda steg mötte sällskapet en ny fara. Stigen var så ojämn och stenig, att ridt var omöjlig. Alla måste stiga af och leda sina hästar. Ett enda steg på oriktigt ställe kunde slunga häst och fotgängare öfver randen af en afgrund och krossa dem i stycken hundratals alnar längre ned. Bob trodde, att hans hår skulle hvitna, så mycken oro hade han att utstå för damernas skull. Han ledde dem vid handen i hvarje krök och sökte afleda deras uppmärksamhet, när stigen gick utmed mer än vanligt svindlande branter. De knogade vidare med hjältemodig beslutsamhet, och Bob lät dem aldrig få veta, att under dagens lopp två tjuntjuser i den långa raden trampat fel och störtat ned i bråddjupet för att där finna sin död.

Med uppbjudande af en beundransvärd energi tillryggalade sällskapet den dagen närmare sexton mil, och vid nattens inbrott slogo de läger vid flodens norra strand. Höfdingen ville genast öfvergå vadstället, men Bob var ej hågad för att utsätta sig för faran af en öfvergång i mörkret, helst som man ännu ej förvissat sig om att ryssarna icke voro också här.

Innan dagen grydde, smög han sig ned mot stranden tillsammans med röfvarhöfdingen för att rekognoscera. Icke ett spår

af fienden förmärktes, och i dagbräckningen bröt sällskapet upp med stor belåtenhet för att, som de hoppades, fullborda den sista delen af sin färd.

Men innan de hunnit fram till floden, passade en af de bägge mandschuriska bönderna, som tillfångatagits, på ett gynnsamt tillfälle, slog omkull den man, som hade honom om hand, och släppte sig utför en nästan lodrät klipphäll. Ett dussin gevärskulor följde honom, innan Bob hann hindra skjutandet. Knallarna af skotten gåfvo eko om och om igen bland bergen; de måste ovillkorligen ha hörts af de ryssar, som råkat befinna sig i grannskapet, och i så fall skulle de inom kort ha fienden öfver sig.

Under en sträcka af flere mil vände sig Bob ofta om för att ängsligt se tillbaka; ingenting tydde dock på, att de förföljdes. Men honom ovetande hade tio minuter efter den fatala händelsen en tatar kommit galopperande fram till den plats, där skotten aflossats. Där hade han, dold bakom en klippa, ifrigt gifvit akt på det försvinnande ryttartåget. Hans vilda ögon glimmade, medan han såg. Efter några sekunder galopperade han åter tillbaka. Tataren var den enörade Tschang-Wo.

Ryttartåget passerade nu floden. Det blef någon rådplägning om hvilken riktning man sedermera borde följa. Antagligen fanns det ryssar mellan de flyende och de japanska linjerna, hvarför det vore rådligast att styra kosan åt sydost, då man hölle sig så långt från fienden som möjligt. Bob påpekade, att detta skulle sannolikt medföra förlusten af en dag, men Kobo genmälde härtill, att han hellre ville förlora en dag eller till och med två, än löpa risken att aldrig få sitt ärende uträttadt hos general Kuroki.

Bob gaf akt på, att hans eller det öfriga sällskapets personliga säkerhet aldrig medtogs i Kobos beräkningar. Han fäste endast afseende vid de faktorer, som skulle kunna gynna framförandet af hans budskap till den japanske generalen.

På södra sidan om Yalufloden sågo flyktingarna öfverallt spår af ryssarnas härjningar. Nästan hvarje by var plundrad och bränd, och landsbygden låg till större delen öde. De få koreaner, som i dyster hjälplöshet sågos vanka omkring de ställen, där deras sköflade hem stått, kilade förskrämda undan, när Bobs ryttarskara

närmade sig. De fruktade tydligen, att nykomlingarna skulle vara en röfvarhord, som ämnade bemäktiga sig eller förstöra det lilla som ryssarna lämnat kvar.

Ingen försiktighetsåtgärd försummades, som skulle kunna hindra de flyende från att oförvarandes stöta på fienden. Spejare ströfvade omkring både före och efter truppen, och knappast någon vägsträcka tillryggalades utan föregående rekognoscering. Marschen fortsattes i sex eller sju timmar, hvarefter man en kort stund gjorde halt för att rasta och fodra hästarna.

Omkring klockan ett, kort efter det man åter anträdt färden kom en af de män, som sändts i förväg för att varsko, galopperande tillbaka med underrättelsen, att han sett en kosackstyrka korsa ryttarskarans egen kosa från öster till väster omkring en mil längre bort.

Order gafs genast att åter göra halt, så att kosackafdelningen skulle hinna förbi. Bob, ledsagad af Sing-Tscheng och Ah-Sam, skilde sig från de öfriga, och efter att ha ställt sig bakom en klippa, så att han ej kunde ses, blickade han ut och fick sikte på den fientliga ryttarskaran. Att det var kosacker, framgick af deras gula uniformsuppslag. Tåget slingrade sig fram mellan kullarna och kom, enligt hvad höfdingen förklarade, troligen från Tschen-seng. Bestämmelseorten var antagligen Viju, högre uppåt floden. Inom en kvarts timme skulle de ha kommit utom synhåll, och flyktingarna kunde då fortsätta sin färd.

Bob skulle just återvända till sitt sällskap med dessa goda underrättelser, då han möttes af en budbärare, som kom skyndande för att berätta, att en stor kavalleristyrka setts närma sig från andra hållet och i detta nu ej var mer än två mil längre bort.

Han dref på sin häst och undrade, medan han red, hvad han skulle taga sig till inför denna nya oförutsedda händelse. Ett ögonblick betogs han af en känsla af förtviflan. De sista fjorton dagarnas tilldragelser hade frestat honom till det yttersta, och denna nya svårighet, som dök upp, när han trodde allting var öfverståndet, verkade nästan öfverväldigande på honom.

Samlande sina tankar sökte han se situationen i ansiktet. Lät han sin skara genast sätta sig i rörelse, löpte han fara att få öfver sig kosackerna, som han nyss sett försvinna bakom en

bergknalle. Dröjde han kvar på platsen, skulle han med all säkerhet upphinnas bakifrån af kavalleriet, och detta skulle troligen visa sig vara de hjälptrupper, som hämtats af Tschang-Wo. Fara hotade från bägge hållen, och han hade ännu ej kunnat bestämma sig i sitt val mellan de bägge alternativen, då han åter kom fram till de öfriga.

— Hvad skola vi göra, sir? frågade han Kobo, sedan han för honom nämnt, i hvilken riktning kosackerna försvunnit.

— Jag råder till, att vi ögonblickligen fortsätta vår väg framåt, svarade japanen, hvars orubbliga lugn alltid hade en stålsättande inverkan på Bobs mod. — Om kosackerna få sikte på oss, kunna de tro, att vi äro tatariska allierade till dem. Vi ha i alla händelser hunnit halfannan mil längre på vår väg, innan de upptäcka oss. Vänta vi däremot och låta ryttarna bakom oss hinna upp oss, komma troligen skott att växlas; ljudet däraf lockar hit kosackerna, och vi skola kringrännas af de bägge olika afdelningarna. Jag tror dock icke, att kosackerna — om det nu blir de, som anfalla oss — länge skola fortsätta med sin förföljelse, ty de måste veta, att vår armé ej kan vara långt borta.

Att Kobos råd borde följas var självklart. Det kommenderades genast framåt marsch, och ryttarskaran satte af i traf. Efter några minuter korsade de kosackernas stråt, lätt igenkännlig genom de djupa märkena efter hästhofvarna i den uppblötta marken.

Någon tid förflöt, innan de fingo sikte på den bortridande fiendens sista led. Dessa vände ryggen mot dem, och som hästhofvarna gjorde föga buller i den lösa jorden, redo kosackerna på, utan att ana, att de hade en annan skara ryttare så tätt inpå sig.

Det blef snart tydligt, att någon omedelbar fara ej hotade framifrån. Om endast Bobs sällskap vore i stånd att undvika ryttarna, som kommo efter, kunde allting reda sig. Med hvarje steg ökade de afståndet från kosackerna, hvilkas väg de skurit i rät vinkel. Så snart det ej längre fanns någon risk för att ljudet skulle tränga fram, kommenderade Bob galopp i den förhoppningen, att om de ännu ej upptäckts af de efterföljande ryttarna, de

antingen skulle fullständigt undgå att upptäckas af dem eller ock vinna så pass stort försprång, att allt förföljande vore lönlöst.

Det blef emellertid snart tydligt, att förföljandet redan tagit

sin början. Bob, som höll sig i sista ledet, kastade en blick bakom sig från en punkt, hvarifrån man hade en ganska vidsträckt utsikt öfver trakten. Han såg då, att ryttarna bakom dem drefvo på sina springare, tills dessa slagit in på en takt, mycket snabbare än den hans eget sällskaps hästar förmådde åstadkomma. Efter en halftimme beräknade han, att afståndet mellan ryttarskarorna endast var en mil; efter ytterligare en kvart skulle han och hans folk vara upphunna. Redan började några af tjuntjuserna bli på efterkälken; han visste, hvilket deras öde skulle bli, om fienden finge tag i dem, och han red fram till Kobo för att fråga honom till råds.

— Så här kan det inte mycket längre fortgå, sade han. — Våra hästar äro nästan alldeles förbi efter alla ansträngningar. För min del tror jag, att vår enda utsikt till räddning ligger uti att intaga någon lämplig försvarsställning och hålla oss kvar där.

— Jag delar er åsikt, herr Fawcett, sade Kobo. — Men att här i omgifningen påträffa en dylik plats möter nog sina svårigheter. Här finnas inga klyftor eller hålvägar, som ni nog ser. Jag har redan frågat höfdingen, om han ej känner till någon plats, hvarifrån vi skulle kunna försvara oss, men han vet sig ingen råd. Låtom oss dock ännu ej uppge hoppet.

— Nej! Och se, sir, därborta tror jag ändå yppar sig en utsikt till räddning för oss.

Han pekade ifrigt mot ett klipputsprång ett stycke längre bort framför dem, något till höger. När Kobo följde riktningen af hans pekfinger, såg han fyra hvitklädda gestalter stående invid sluttningen och tydligen betraktande den annalkande ryttarskaran.

— Munkar! sade han. — Ni har rätt; där det finns munkar, ligger säkert ett kloster. Låtom oss hoppas, att det ej är för långt dit.

— Där ligger det, ropade Bob, längre uppåt sluttningen, inne bland träden. Jag ser taket. Låtom oss genast rida dit.

Kobo var med härom. Bob tog nu genast af åt höger och började vägleda ryttarskaran utför den branta sluttning, som skiljde stigen från den ännu brantare höjd, hvarpå klostret stod.

Men så snart munkarna förstodo afsikten, gjorde de helt om och började kila i väg upp till sin byggnad. Bob ropade till dem,

dref ytterligare på sin utmattade häst, satte i karriär öfver stenblock och busksnår och började ge sig uppför den branta sluttningen rakt framför honom. Ju mera han hojtade, desto värre sprungo munkarna. Om de hunno fram till klostret före honom, skulle de naturligtvis bomma för dess portar.

Hetsande hästen med piska och med tillrop till en den yttersta ansträngning slog han in på en riktning, vinkelrät med den munkarna tagit. Han kom fram till en mur med en öppenstående port, och han sprängde in genom den, tvärs öfver gården och fram till den stora portalen till klosterinhägnaden just lagom för att sticka skaftet på sin piska in i själfva dörröppningen, i samma ögonblick som munkarna ämnade smälla igen porten. I det han vände hästens sida mot denna, lät han djuret skuffa upp den, fastän munkarna höllo emot allt hvad de orkade.

Andra munkar kommo springande inifrån för att bistå sina kamrater, men nu hade Sing-Tscheng tillika med några af sina män hunnit fram till Bob. Munkarna trängdes undan, Bob banade sig väg in, åtföljd af resten af sitt sällskap, och den siste hade nätt och jämt räddat sig innanför gårdsmuren, då fiendens främsta led sågos komma galopperande uppför sluttningen.

Bob ropade till Ah-Sam, att han skulle föra damerna till något säkert ställe; därpå befallde han sitt folk sitta af och ställa sig utmed den mur, som löpte tvärs öfver den branta klippans kam. Omedelbart därefter kommenderade han »gif eld!» — och den aflossade salvan kom en mängd af de anfallande att stupa ur sadeln. De

främsta leden stannade villrådiga, men i nästa ögonblick kom en groflemmad tatar, hvilken Bob redan på afstånd igenkände som Tschang-Wo, galopperande uppför sluttningan på en vacker hvit häst, och med ursinniga skrän sökte han egga sina män att följa sig.

De svarade med ett skallande rop och galopperade framåt, i det de aflossade sina gevär. Men muren var för hög för att de skulle kunna hoppa öfver den, helst som de kommo backe uppför, och hästarnas snubblande på den ojämna marken inverkade menligt på skottens träffsäkerhet.

Bob såg, att om hans garnison skötte sig något så när, skulle han kunna afslå hvarje försök till direkt stormning, och

han visste, att sedan tjuntjuserna så tappert försvarat sig från den barrikaderade klyftan, hade de öfvervunnit all skräck, som de möjligen förut hyst för Tschang-Wo och hans band. På kommando från Bob sköto de igen. Tschang-Wo själf var ur stånd att få någon sammanhållning på sitt folk; de erforo alla de olägenheter, som för positionens innehafvare utgjorde lika många fördelar, och de, som ännu sutto i sadeln, svängde hastigt om sina hästar och sprängde ned för sluttningen med risk att bryta halsen af sig.

När Tschang-Wo såg, att ingenting kunde göras, följde han efter de sina, sjudande af vanmäktigt raseri, och han undgick med knapp nöd att träffas af en kula från Kobos gevär. Japanen, hvilkens sårade fot förhindrade honom från att stå upprätt tillsammans med de öfriga, hade släpat sig upp till högsta delen af muren, när fienden kom ridande, och han sköt så lugnt, som om det varit fråga om öfning på skottafla. Men han var så matt af blodförlusten ur sitt sår, att han knappast förmådde hålla bössan stadigt, och det var endast denna fysiska svaghet, som Tschang-Wo hade att tacka för att han kom undan med lifvet.

Två eller tre minuter hade varit tillräckliga för att afgöra striden. På sluttningen lågo strödda liken af tjugu af Tschang-Wos män och åtskilliga döda hästar. Två af Bobs män hade fått lindrigare köttsår, men eljes hade hans trupp icke lidit någon skada.

När Bob blickade efter den med största fart retirerande fienden, ansåg han det osannolikt, att de under de närmaste timmarna skulle göra något försök att åter angripa hans fasta ställning. Det var nu nästan skymning. Han lämnade kvar en del af sitt folk vid muren för att vakta på mandschurerna, som försvunnit rundt sluttningens fot. Sedan gick han för att hjälpa Kobo in i klostret samt taga reda på, hvad det egentligen var för ett ställe, dit han och hans trupp på detta tämligen burdusa sätt trängt in.

Klostret hade tydligen förr i tiden ägt mycket stor utsträckning. Utom själfva templet, en stor, fyrkantig träbyggnad med dubbelt tegeltak och svängd takfot, fanns det åtskilliga smärre hus, abbotens och munkarnas bostäder. Men större delen af dessa hade så godt som fallit i ruiner, och endast två eller tre små byggnader tycktes underhållas. Själfva templet var rikt dekoreradt, med ett konstnärligt altare, prydt med vackra skulpturer och

ett slösande öfvermått af färg och förgyllning, hvarjämte man såg flere figurer, föreställande olika uppenbarelser af Buddha. Allting var fläcklöst rent och bar vittne om den vördnadsfulla omvårdnad, som de hvitklädda munkarna ägnade sina heliga ting.

Fru Pottle och hennes brorsdotter hade förts till abbotens hus, och när Bob kom till dem för att se, hur de hade det, utgöt sig den förra i loford öfver hur snygg och prydlig deras omgifning var. Endast tak öfver hufvudet en gång till i världen var ju i och för sig tillräcklig komfort, men den hygglige abboten hade, så snart han af Kobo fått veta, att han ingenting hade att frukta af dessa sällsamma inkräktare, redan visat sina gäster mycken uppmärksamhet.

Bob fick veta, att klostrets invånare för närvarande uppgingo till ett antal af sexton, af hvilka dock sex begifvit sig till en aflägsen stad för att inköpa lifsmedel. De hade väntats tillbaka hela dagen, och det var efter dem, som de fyra munkarna stått och spanat, när Bob i så lagom tid fick sikte på dem. Om de kommo nu, skulle de finna sig utestängda, och när abboten fick höra, att de förföljandes anförare ej var någon annan än Tschang-Wo, vred han sina händer vid tanken på de stackars munkarnas öde. Ty den nämnde tataren var känd öfver hela

landsbygden, och hans namn injagade skräck hos alla, som hörde det nämnas.

Bob bad att få bese hela klosterbyggnaden. Han önskade förvissa sig om, hvilka försvarsmöjligheter den erbjöd. Dess ansenliga storlek var en faktor, som måste tagas i allvarligt betraktande. Stenmuren, som till ungefär nittio fots utsträckning löpte utmed bergkammen, var lös och vittrande; på flere ställen hade den alldeles fallit sönder, och dessa öppningar hade troligen användts i stället för hufvudingången för att passera ut och in.

Lyckligtvis var platsen otillgänglig från baksidan, där den skyddades af branta klippväggar. Men åt framsidan, med undantag af den flacka sträcka, från hvilken de framsprängande tatarerna gjort sitt misslyckade anfall, var sluttningen å ömse sidor bevuxen med kastanjer, tallar och andra träd i förening med väldiga snår af ormbunkar och buskar, hvilka skulle skänka fullständig

betäckning åt fienden, om den beslöte sig för att göra ett mera planmässigt anfall.

Medan Bob höll på med sin rundgång, erfor han en mycket ledsam nyhet. Brunnen i berget, från hvilken klostret i forna tider fått sitt vatten, hade sinat för flere år sedan. Munkarna voro för fattiga för att låta borra en ny — för loja också, antog Bob, icke utan skäl. De nöjde sig med att vid förefallande behof hämta vatten ur en fors, som rann ned vid sluttningens fot. Just nu, då de ej ledo någon brist på andra förråd, hade de endast ett par hektoliter vatten i sina cisterner.

Denna ledsamma underrättelse erinrade Bob om hästarna, som man i upphetsningen efter det nyss afslagna anfallet förgätit. Efter sin långa marsch voro de i stort behof af vatten, och Bob insåg, att det var nödvändigt att skaffa påfyllning, innan platsens afspärrande från yttervärlden blef alldeles definitiv. Efter att genom Ah-Sam ha utfrågat abboten, fann han, att han kunde komma ned till forsen i skydd af träden, och man skulle ju kunna tänka sig, om fienden retirerat ett stycke bortom bergssluttningen, att ett par man blefve i stånd att obemärkt smyga sig ut och hämta vatten. Såsom en förberedande åtgärd sände han därför ut tre tjuntjuser för att om möjligt taga reda på, hvad fienden hade för sig.

När de begifvit sig åstad, återvände han till abbotens byggnad, där han fann, att fru Pottle hade mycket roligt åt upptäckten af en ofantlig grammofon inne i ett af rummen. Abboten förklarade, att den konstiga tingesten någon tid förut lämnats honom i förvar af en hög koreansk ämbetsman, som flydde söderut af fruktan för ryssarna. Han visste alls ingenting om dess ändamål och hade aldrig vågat ens »peta» på den; för hans ögon tog den sig högst krigisk och fruktansvärd ut och stämde illa öfverens med den eljes så fredliga omgifningen.

— Han tycker göra fasligt stort väsen, förklarade Ah-Sam.

— Jag tror nog det, sade Bob småleende till fru Pottle.

— Han skulle nog känna sig ganska illa berörd, om han finge höra några af våra populäraste operett- och varietémelodier komma ut genom tratten. Och jag tycker, att vi böra respektera hans känslor, inte sannt?

— Jo naturligtvis, herr Fawcett. Han tycks vara en snäll

och välment gammal man, och det vore synd att stöta honom för hufvudet. Men min käre gosse, hvad *ska* det bli utaf oss? Komma vi då aldrig ifrån dessa otäcka mandschurer? Nu klandrar jag mig själf så mycket för att jag inte lydde ert råd och öfverlämnade oss — Ethel och mig — på nåd och onåd till ryssarna. Ty utan oss fruntimmer, som bara äro till besvär, är jag säker på, att ni för längesedan kunnat rädda er.

— Var inte rädd, det reder sig nog, sade Bob. — Vi ha Kobo San med oss nu, och i honom bor mera starkhet än i alla oss andra manfolk tillsammans.

— Bara jag ser på honom, får jag mera mod, tillade Ethel. — Hvilken tapper man han måste vara! Inte en enda gång har han klagat öfver sin sårade fot, och jag är säker på, att den måste värka förfärligt.

— Ja, jag hyser stort intresse för honom, sade fru Pottle. — Han är så tyst, så förbehållsam — han har ofantligt mycket inombords, därpå är jag säker. Hvar har ni blifvit bekant med herr Kobo?

— Det skall jag berätta alltsammans för er — men här komma mina spejare, sade Bob. — Hvad månntro de ha

upptäckt?

Han fick veta, att de ej varsnat några fiender, utom ett halft dussin, som de sett rida i väg i sydvästlig riktning.

— Möjligen för att hämta hjälp, tänkte han.

Men vid närmare eftersinnande fann han, att från detta håll borde knappast någon hjälp kunna förväntas. Han uppsökte Kobo, som hvilade inne i ett af de andra husen, och frågade hvad han trodde.

— De ha utan tvifvel skickats ut af Tschang-Wo för att hålla utkik, ifall en japansk härafdelning skulle nalkas. För min del är jag öfvertygad om, att Tschang-Wo ej vill lämna denna trakt utan att ha gjort ett försök att jämna klostret med marken, synnerligast som han vet, att jag befinner mig härinne.

— Men ni tror väl ändå, att det är möjligt för oss att hämta vatten?

— Helt visst, bara det göres mycket tyst.

Bob gick genast ut för att vidtaga nödiga åtgärder. Han sände först några tjuntjuser utför sluttningen till en träddunge på

höger sida, ett stycke nedanför muren, för att lämna skydd åt vattenbärarna och falla mandschurerna i flanken, för den händelse de försökte ett plötsligt angrepp.

Med en af munkarna som vägvisare smög han sig därefter ut med tjugu man och styrde kosan åt vänster. Männen ställde han upp med lika mellanrum nedåt sluttningen, och sedan skickade han sex ämbar utför vattenlangningskedjan. När dessa fyllts, skickades de uppåt ur hand och i hand, och när de tömts, kommo de tillbaka på samma sätt för att åter fyllas. Innanför muren togo munkarna emot de fulla ämbaren, när de anlände, och tömde dem i en stor cistern bakom templet.

Det hela försiggick så snabbt och tyst som möjligt, men då och då hände det, att någon af männen, när han sprang uppför sluttningen till mannen närmast ofvanför honom, slog ämbarets kant mot ett stenblock, hvarvid uppstod ett buller, som knappast kunde undgå uppmärksamma öron. Dylika tillfälligheter kunde ej undvikas, men till sist inträffade de så ofta, i samma mån som männen blefvo trötta och slappa i rörelserna, att Bob ansåg det rådligast att för denna gång sluta med vattenlangningen.

Just som han gaf befallning härom, upphäfdes ett det vildaste tjut från dalsänkan nedanför, och ett par hundra mandschurer till fots kommo störtande uppåt. Gripande de till hands liggande vapnen hastade Bobs män tillbaka emot muren med fienden i hack och häl efter sig. Från tjuntjuserna inne i träddungen small en skarp gevärssalva, men den förmådde ej hejda anloppet, som tydligen förberedts med en viss skicklighet, ty eljest hade manövern knappt kunnat undgå att observeras af Bobs spejare.

Det var nu nästan mörkt, och när männen, som tillhörde Bobs sida, i vild brådska kommo klättrande öfver muren, löpte de stor risk att af den upphetsade garnisonen tagas för mandschurer och nedskjutas. Bob var glad åt att han kunnat lämna kommandot åt en så behärskad och erfaren krigare som Kobo. När han, förföljd af en mandschur, svängde sig öfver muren, hörde han Kobos klara röst tränga genom allt tumultet och tilltala tjuntjuserna på deras eget språk. Ej en enda man afsköt sitt gevär; det var tydligt, att Kobo befallt dem invänta hans befallning.

Slutligen, just som Bob, utan att igenkännas i mörkret, följt den siste af sina män öfver muren, hörde han Kobo ge en kort och skarp befallning. Alla tjuntjuserna rusade fram till muren; förut hade de stått några steg från den för att gifva kamraterna utrymme att hoppa öfver. Gevär af olika kalibrar knallade längs hela linjen, och de sårades skrik blandade sig med vreda och trotsiga utrop, när hela svärmar fiender i fyrsprång kom störtande upp mot det låga bröstvärnet.

Försvararna hunno ej ladda om. Det aftagande dagsljuset tillät nätt och jämt, att man urskilde hvarandra, och gripande sina långa lansar stodo tjuntjuserna redo att möta fienden. Sjutton af de män, som gått ut med Bob, hade helskinnade kommit tillbaka. Några ögonblick voro de för andtrutna efter klättringen för att kunna deltaga i striden, men med tillhjälp af Ah-Sam fick Bob dem samlade i sluten tropp och höll dem som reserv.

Detta skedde icke en minut för tidigt. Plötsligt, knappt trettio alnar längre bort, rusade en massa vrålande gestalter, anförda af en lång krigare, väpnad med bajonett, in genom en öppning i muren. Andra följde; den fria platsen utanför myllrade af figurer, som kommo tumlande efter hvarandra. Med öfvade krigares instinkt märkte mandschurerna, att försvaret var svagt på denna punkt.

Pekande på den ursinniga hopen gaf Bob sina män order att skjuta. Kommandoordet hade han lärt af Ah-Sam. Eldslågor brusto fram; hvarenda kula träffade i den täta trängseln, och när fienden för ett ögonblick ryggat tillbaka, förde Bob sina män rakt in där striden stod som hetast.

Han kunde sedermera aldrig erinra sig några detaljer från den kamp, som nu följde. Han mindes endast Kobo, som trots sin sjuka fot troget höll sig vid hans sida, de stridandes grymtande stönanden, den fräna krutröken, en suck eller ett jämmerrop då och då, när en man föll till marken, fälld af en gevärskolf eller genomborrad af ett spjut. Men det var Bobs ingripande, som blef det afgörande just på den punkt, där garnisonen var nära att öfverväldigas. Med ens glesnade den böljande massan, en skälfning af förfäran tycktes gå genom fiendens led, och några sekunder senare låg sträckan utanför muren tom på fiender.

Han nästan frestades att gnugga sina ögon, så underbart plötslig var förändringen. Han såg sig om efter Kobo, men förmådde ej upptäcka honom. Hans första känsla var lättnad — för de bägge kvinnors skull, hvilkas öden så underbart sammanlänkats med hans egna. Men ej ens nu vågade han hoppas, att ingen fara hotade mera från Tschang-Wos och hans fredlösa banditers sida. De skildringar, som han fått af denne hätske och oförsonlige krigare, förbjödo honom att hoppas, att ens ett tredje eller fjärde nederlag skulle dämpa hans sträfvan att utkräfva hämnd.

Under den tystnad, som följde på den misslyckade stormningen — en tystnad, som ej ens bröts af garnisonens segerrop, ty männen voro alldeles utmattade — undrade han huruvida man genast hade att frukta en förnyad attack. Han spanade åter efter Kobo, men förgäfves. Då ropade han till sig tjuntjushöfdingen och Ah-Sam och befallde dem placera några vaktposter nedåt sluttningen för att bevaka fienden. Återstoden af männen befallde han sköta om de sårade, bland hvilka han fruktade, att Kobo skulle anträffas.

Det var nu alldeles mörkt, men han drog sig för att tända en fackla, som skulle kunna ge ledning åt fiendens eld och underlätta ett nytt anfall. Efter några minuter förkunnade ett utrop från Ah-Sam, att Kobo var funnen. Han låg prässad mot marken under en väldig tatar. Bob lagade så, att han blef varsamt upplyft och inburen i abbotens hus, där damerna, som i stor ängslan afvaktat stridens utgång, endast voro alltför belåtna åt att i sjukomvårdnad få ge utlopp åt sina känslor.

Åt dem anförtroddes Kobo, som var sanslös efter ett slag i hufvudet. Under deras omsorger återfick han snart medvetandet, men fann sig ur stånd att resa sig. Såret i foten hade under de senaste timmarnas häftiga rörelser åter gått upp, och det var tydligt, att han led stora plågor. Men han smålog, när han sade till fru Pottle:

— Jag tackar er, min bästa fru. Jag är ett illa medfaret vrak, som — fruktar jag — hopplöst är ur striden.

Kobo kunde visserligen alltjämt gifva råd, men hela tyngden af det aktiva försvaret skulle nu tydligen falla på Bob.

Han gick ut för att taga en öfverblick af situationen. Han

fann, att tolf af hans män lågo döda, medan dubbelt så många voro sårade. Utan tvifvel hade mandschurerna lidit ännu svårare förluster, men de voro i alla händelser så talrika, att deras antal vida öfverträffade garnisonsmedlemmarnas. Ett förnyadt anfall, företaget med samma häftighet som förut, måste drifva försvararna från muren in i templet och boningshusen, alla bräckliga träbyggnader, hvilka voro totalt odugliga som fästningsverk mot en så manstark fiende.

Och Bob kände sig öfvertygad om, att ett nytt anfall förestod. Tschang-Wo hade ej råd att vänta. De japanska förtrupperna måste vara i antågande de skulle kunna passera platsen hvilken stund som helst. Anfallet komme måhända icke att ske under natten — mandschurerna hade obehagliga erfarenheter af mörkrets faror — men i

daggryningen kunde det helt säkert väntas. Bob förstod, att när han nu hade föga mer än hälften af sin styrka kvar, måste muren öfvergifvas. Fanns det någon möjlighet att i den första dagbräckningen göra någonting, som skulle materiellt stärka hans ställning?

Villrådig och ganska modfälld gick han tillbaka till abbotens hus för att rådgöra med Kobo. Händelsen gjorde, när han steg in, att skenet från en liten oljelampa kastade en stark reflex på grammofonens blanka mässing. Med sin vida, klockformiga mynning riktad uppåt ägde den en viss likhet med en mortel. Bob undrade icke på, att abboten trott den sällsamma tingesten vara något slags krigsattiralj, och han ertappade hos sig själf den fåfänga önskningen, att den verkligen vore en kulspruta eller någonting liknande.

Kobo såg hans ansiktsuttryck och klädde småleende Bobs tanke i ord.

— Ja, det är synd, att den bara urladdar sig ord, sade han.

Bob stod orörlig. Han hade fått en idé — en idé, som var så tokig, att han halft skämdes för den, men han kunde ändå ej få den ur sitt hufvud. Hvarför inte? Förrän nu hade i världshistorien ett tal visat sig kraftigare än det tyngsta artilleri...

Kobo och damerna iakttogo med nyfikenhet hans skiftande ansiktsuttryck.

— Hvar är abboten? ropade han.

— Mig genast springa söka honom opp, sade Ah-Sam.

Det dröjde en stund, innan han kom tillbaka. Han hade funnit den vördnadsvärde andlige liggande på knä framför templets högaltare, upprabblande under ständiga knäfall en formel, om hvars betydelse ej ens han hade någon aning — de hemlighetsfulla orden *Na-ma-Ami Tabul*, som nedärfts af många generationer alltifrån den tid, då buddhaismen var en andlig makt. Ah-Sam hade ej vågat afbryta honom; han visste för öfrigt, att abboten ej skulle ha låtit sig störa. Först sedan han slutat sina böner, reste sig den gamle mannen och följde med Ah-Sam, och Bob såg, att hans ögon ännu buro extasens fjärrskådande uttryck.

Några frågor och svar växlades; därefter skickade Bob bud på Sing-Tscheng och några af hans män samt frågade dem, om de någonsin sett ett föremål sådant som det framför dem. De stirrade högtidligt på grammofonen, och svarade med en mun nekande.

— Tro de, att Tschang-Wo och hans folk någonsin sett en pjes sådan som denna? frågade Bob.

— Han säga aldrig någonting sådant förut finnas här, försäkrade Ah-Sam.

— Fråga honom, om någon af hans folk har hög och klar röst och kan svära bra?

— Han säga, en man ha mycke stor stark sing-song, han en gång präst, fått sparken, för mycke dålig präst, göra för mycke stort oväsen i templet. Han kan svära mycke utmärkt — prima sort, *galaw!*

— Precis hvad vi behöfva! utbrast Bob, omedveten om det breda leende, hvarmed Kobo nu betraktade honom, eller det förbluffade uttryck, som framträdt i damernas ansikten.

Han bad höfdingen skicka bud på f. d. buddhistprästen, som på grund af sitt ej nog prästerliga väsen blifvit utkörd från sitt kloster. Medan han väntade på mannen, undersökte han grammofonen, såg att den var i ordning och färdig att använda och fann — hvilket han redan förstått af abbotens svar — att det fanns förlag flere tomma cylindrar, afsedda att upptaga något yttradt eller sjunget. Medan han sysslade med dessa, alltför ifrig för att gifva akt på någonting annat, gick ett ljus upp för fru Pottle.

— Nej, detta öfvergår allting annat! utbrast hon i en ljudlig hviskning. — Den pojken är rent af ett geni har jag inte alltid sagt dig det, Ethel?

Ethel lade fingret på läpparna, när den utskickade tjuntjusen återkom och hade med sig en individ med tjurpanna och argt blängande ögon, hvilken Bob redan märkt vara en riktig öfverdängare, när det gällde att slåss. Mannen sneglade smått misstänksamt på sällskapet — och ännu mera, när Ah-Sam förklarade, hvarför man skickat efter

honom. Aldrig förr hade han fått uppmaning att bara ställa sig och svära af alla krafter!

Men hans boffysionomi klarnade, när han förstod, att man ämnade begagna sig af hans besvärjelseförmåga gentemot fienden. Denna förmåga var någonting, hvaröfver han var mycket stolt, och han förklarade, att med hans förbannelser kunde ingenting mäta sig i hela Mandschuriet.

Bob uppmanade honom nu att förbanna alla tatarer och mandschurer så ljudligt och så ilsket som han förmådde, och den forne prästen släppte lös ett flöde af skymford och förbannelser, som Bob, fastän de uttalades på ett för honom främmande språk, förstod måste vara alldeles öfverväldigande. Ah-Sam förklarade sedermera för honom, att hvarenda en af fienden utmärkts med en särskild förbannelse, som gällde ej blott honom själf, utan äfven hans förfäder ända till tusen år tillbaka. Och mannen hetsade upp sig till en sådan grad af raseri, att han alldeles glömde det faktum, att han, tack vare Bobs skickliga jämkningar, vrålade rakt in i grammofonens mässingsgap, hvars sakta hväsande alldeles öfverröstades af f. d. prästens fruktansvärda vrål.

Kobo skrattade i mjugg; damerna försökte att ej se chockerade ut, och Ah-Sam nickade med hufvudet och log ett bredt gillande leende, ehuru han lika litet som »besvärjaren» hade reda på verkliga innebörden af situationen.

Cylinderns upptagningsförmåga var uttömd långt innan prästens förbannelseflöde sinat; den senare dröp af svett, när han ändtligen slutade med sina hemska deklamationer. Och han gick sin väg som en lycklig man, när Bob ifrigt tackade honom och försäkrade honom, att dessa gräsliga förbannelser utan tvifvel skulle uträtta hvad ingenting annat förmått.

Efter en stund bar Bob grammofonen till tempelbyggnadens aflägsnaste vrå, där han stängde sig inne i ett förfallet skjul och profvade det nya »numret» under en betäckning af yllefiltar. Sedan han till sin belåtenhet funnit, att det gjorde sig synnerligen kraftigt och väl, fick han Ah-Sam att bära tingesten ut på den öppna planen midt framför porten. Han åstadkom därefter en förbindelse mellan den och abbotens hus genom att draga ett starkt silkessnöre från den under en del mindre stenblock och in på gården.

Sedan han förvissat sig om, att ledningen var i godt skick, satte han sig ned för att invänta mandschurernas nästa anlopp, som han antog skola äga rum så fort dagen grydde.

Ingen tänkte på att lägga sig att sofva den natten. Fru Pottle skref flitigt i sin anteckningsbok, och Bob fann, utan att därför försumma några försiktighetsmått i och för lägrets trygghet, flere tillfällen att samspråka med Ethel. I ett aflägset hörn af det stora förrummet satt Kobo ensam och tillbragte åtskilliga timmar med att skrifva. Omsider vek han samman papperet och vinkade till sig Bob.

— Jag hoppas mycket af ert goda påhitt, herr Fawcett, sade han. — Det var en lysande idé af er att draga nytta af dessa människors vidskeplighet. Jag tror, att planen skall lyckas. Men ni får tillgodogöra er framgången utan mig. Jag kan så liten nytta göra, att jag bara skulle bli er till besvär. Men mitt budskap får ej gå förloradt, utan jag har därför nedskrifvit det här. Detta papper anförtror jag er, och jag ber er att ni, sedan ni kommit härifrån, så skyndsamt som möjligt framlämnar det till vår general.

— Men hvad ämnar ni då själf ta er till?

— Jag stannar kvar här. Kanske Tschang-Wo inte bryr sig om att söka efter mig, sedan ni dragit bort. Hittar han mig — ja, då dödar jag mig liksom så många af mina förfäder gjort före mig. Men mitt lif tillhör mitt land, och så länge jag har kvar någon utsikt att lefva för att göra nytta, tar jag icke det yttersta steget.

— Men mandschurerna komma att underkasta er tortyr, om de få tag uti er.

— Troligt nog. Så går det till i krig.

— Men det behöfver det då absolut inte, sade Bob med mycken bestämdhet. — Jag tar inte med mig ert budskap, såvida ni ej gör en ansträngning att undkomma med oss. I alla händelser kan jag inte låta våra sårade falla i händerna på Tschang-Wo, och ni, Kobo San — nej, det händer inte, att jag lämnar platsen utan er.

Kobo sökte förmå Bob att ändra mening, men när han fann honom orubblig, samtyckte han till sist motvilligt att

dela öde med de öfriga.

När det nu led emot daggryningen, lagade Bob att hästarna stodo sadlade och i beredskap, så att man kunde passa på tillfället, när grammofonen utfört sitt värf. En af hästarna iordninggjordes särskildt för Kobo, med ett stöd att hvila det sjuka benet mot. Sedan gjorde han en rond kring hela platsen och gaf männen instruktioner om hur de borde bete sig.

När himlen började ljusna, stod Bob i spänd afvaktan invid muren. Det var ännu halfmörkt, när han såg fienden plötsligt komma smygande. De hade fått för stor respekt för garnisonen för att ånyo försöka en stormlöpning, och de hade ej reda på, hur mycket försvararnas antal faktiskt smält samman sedan kvällen förut. De begagnade sig af hvarje tillfälle till betäckning, krypande i den skumma dagern från träd till träd, från busksnår till busksnår, tills de kommit på endast några famnars afstånd från muren.

Då stannade de, synbarligen förbryllade af den underliga stillheten, som tycktes angifva, att positionen uppgifvits. Bob själf höll sig dold bakom ett hörn af muren, och ej en man af garnisonen var synlig. Det var ju dock en möjlighet, att alla motståndarna lågo nedhukade på andra sidan muren. Bob såg en man klättra upp i en hög björk, hvarifrån man kunde öfverskåda större delen af klosterområdet.

När mandschuren från sin upphöjda ställning ej såg en skymt af de belägrade, ropade han förtjust till sina kamrater, och de kommo alla störtande. Deras hufvudstyrka råkade genast rakt på grammofonen, som stod och spärrade upp sitt väldiga mässingsgap mot den uppgående solen. Från sitt gömställe såg Bob dem

rygga tillbaka; de trodde antagligen, att det lysande föremålet var något slags kanon. Men när de sågo, att ingenting hände, och samtidigt säkerligen gjorde reflexionen, att en kanon behöfver en karl, om den skall fyras utaf, nalkades några af de djärfvare försiktigt föremålet och gingo rundt omkring det, iakttagande ett lämpligt afstånd. Resten hade nu dragit sig tätt in under muren, där de höllo sig nedhukade i afvaktan på order att storma in på den kringbyggda gården.

Bob kände, att ögonblicket var inne. Han drog i silkessnöret och såg mandschurerna närmast grammofonen hoppa till och häpna se sig om. De hörde det hväsande och fräsande ljud, hvarmed grammofonen började. Därpå, fastän mynningen ej stod riktad mot honom, kunde Bob i den stilla morgonluften höra de första orden af den forne prästens mustiga besvärjelse...

Mandschurerna stodo slagna af en förtrollning — blott en eller två makade sig baklänges bort mot träden. Hvad var detta för någonting högst underbart och otroligt? De sågo förfärade på hvarandra; ingen utom de själfva var synlig, det måste vara från den förmenta kanonen, som rösten utgick, nedkallande öfver dem och deras förfäder de grufligaste hemsökelser, straff och förbannelser. Det sällsamma vidundret måste ha gått i förbund med djäflarna emot dem...

Den skrällande stämman från grammofonen steg allt högre och högre, förbannelse rullade på förbannelse, skymford på skymford; de af vrede skälfvande ljuden slungades ut vidt och bredt och öfvergingo till sist i ett skrän...

Men mandschurerna väntade ej på slutet. Som på gifvet tecken störtade de bort för att finna skydd, men förbannelserna förföljde dem obevekligt genom träddungar och tvärs öfver klippblock, och innan det hemskt lysande mässingsgapet utstött sitt sista kraftvrål, hade den skräckslagna fienden rusat huller om buller utför sluttningen, rundt kröken och ur sikte.

XX.

Herr Schwab peklager sig.

I samma ögonblick som den siste af mandschurerna försvann bakom kröken, gaf Bob order, att alla skulle sitta upp. Han visste, att ehuru de nu flyende för ögonblicket skrämts från vettet af den hemlighetsfulla rösten, skulle de snart åter hämta mod. sedan de funnit, att det talande vidundret när allt kom omkring endast var en röst och ingenting annat.

Dessutom undrade han hvad det skulle betyda, att icke Tschang-Wo synts till. Denne fruktansvärde krigare hade icke varit med i den förfärade hopen; han hade icke kommit inom hörhåll för förbannelserna och skällsorden, och det var föga troligt, att han skulle afstå från att fullfölja sina syftemål för en okänd orsaks skull.

Bob gjorde därför sitt lilla sällskap resfärdigt. Fru Pottle med brorsdotter och Ah-Sam red i spetsen utför sluttningen, ledsagad af ett halft dussin af de hyggligaste tjuntjuserna, alla ridande på snabba hästar. De redo utför den sida af kullen, som låg motsatt den, från hvilken mandschurerna företagit sina stormningsförsök, och Bob befallde Ah-Sam att så skyndsamt som möjligt styra kosan åt Ping-yang-hållet.

Fru Pottle bad att få rida med hufvudstyrkan, men Bob förklarade, att damernas närvaro skulle kunna bli dem till hinder och att fru Pottle tvärtom skulle kunna göra sina vänner en utmärkt tjänst genom att forcera ridten och om möjligt skicka en japansk undsättningsstyrka till platsen. Bob hade äfven önskat anförtro Kobos viktiga meddelande åt Ah-Sam, så att denne kunde öfverlämna det åt den japanske generalen, men Kobo svarade, att fastän kinesen visat sig vara en pålitlig och tillgifven tjänare, föredrog han dock, att Bob själf öfverbragte budskapet.

— Det är ert mod, er själsnärvaro och rådighet, som vi ha att tacka för att vi ännu ha lifvet i behåll, sade han, och jag vet, att om någon är i stånd att föra fram budskapet, så är det ni. Blott ännu ett ord: skulle ni bli sårad, så lämna brefvet åt någon

annan. Om det icke är möjligt, så förstör det, ty fastän jag skrifvit med japanska skriftecken, skulle ryssarna utan tvifvel kunna få tag i någon, som läste dem, och det är af den yttersta vikt, att de ej få reda på någonting af hvad jag skrifvit. Jag hoppas allt fortfarande få råka generalen och personligen lämna honom mitt meddelande, men jag känner mig mycket nedsatt till krafterna, och jag fruktar, att jag ej blir i stånd att hålla jämna steg med er.

Tre minuter efter det damerna och deras eskort försvunnit utför sluttningen, följde hufvudstyrkan efter. Ett dussin osårade män redo i förväg; sedan kommo de sårade tillsammans med Kobo, och eftertruppen utgjordes af några få män, som skulle varsko vid första tecken till förföljande. Man såg ej en skymt af fienden, när ryttarna trafvade nedåt dalsänkan och slogo in på sydlig riktning i damernas spår.

Nödvändigheten att skona de sårade gjorde, att man ej vågade öka farten, som knappast uppgick till fyra mil i timmen. Men när timme efter timme förflöt, och ännu ingen fiende visade sig, började Bob luta åt den uppfattningen, att skrämseln kommit mandschurerna att totalt tappa modet.

Plötsligt trängde till hans öron ett varningsrop, följdt af flere snabba skott, och han såg den lilla förtruppen komma galopperande tillbaka mot hufvudstyrkan. En kvarts mil bakom dem, rundt en bergsluttning, kom Tschang-Wo sprängande framåt i spetsen för hundra tjutande mandschurer. De måste ha rört sig i en vid krets för att mota flyktingarna.

Att undvika dem var omöjligt; blott en enda utväg fanns, och fördelen var uteslutande på fiendens sida. Bob hade knappast fyrtio män kvar, men i det han gaf sin häst sporrarna och red rakt på mandschurerna, svängde han det spjut han gripit tag om, just som han lämnade klosterområdet, och ropade åt höfdingen och alla de osårade männen att följa honom. Och så stort var det förtroende, som han ingifvit dem, att de ögonblickligen lydde.

Upphäfvande egendomliga gutturala rop, som föga liknade det brittiska lefveropet, läto de hästarna slå in på galopp. Det skedde intet försök att bilda någon reguljär förmering, men i detta afseende hade fienden ingen

fördel; de ryckte an hvarje man för sig i spridda hopar. Terrängen var full med håligheter och

stenblock, men ryttarna å ömse håll sågo ej, hur hästarna trampade; de hade ögon endast för hvarandra.

Inom några sekunder drabbade de bägge partierna samman med stor våldsamhet. Bob, som var några steg före sina män, red rakt på Tschang-Wo, hvars hufvud, efter hvad han såg, var ombundet; han hade sårats i skärmytslingen utanför klostret. Tataren svängde ett långt kinesiskt svärd, hvarmed han parerade Bobs lansstöt, men innan han i sin tur hann måtta ett hugg, hade Bob jagat förbi honom och med sitt vapen genomborrat den tatar, som kom omedelbart efter.

I samma ögonblick hörde han skallande rop upphäfvas rakt framför sig, och just som han undrade, huruvida detta innebar, att fienden fått förstärkning, kände han ett våldsamt slag i hufvudet, vacklade i sadeln, släppte tyglarna, föll mot hästens hals och slungades häftigt till marken.

*

— Det är en nedrig kränkning af allt hvad lak und rätt heter det påstår *jak*, Hildebrand Schwab! Det schkall alldeles säkert plive en *casus belli* mellan Tyskland och Japan. Jak schkall med det ferste sände en telegram till vår kaiser, som är i Berlin. Jak meddeler, att jak är en fredlik tysk undersåte, men i alle fall plir jak arresteret, min frihet inschkränkes, min värdikhet — en tysk undersåtes värdikhet — kränkes. Det är, jak påstår, unerhört, det är opprörende och nederdräktigt i en grad, som jak aldrik tänkt mik!

Bob väcktes småningom till full sans af herr Schwabs högljudda stämma, som skalf af förbittring. En mild, artig, uttråkad japansk stämma svarade:

— Den ärade korrespondenten måste veta, att ärade korrespondenter ej tillåtas komma på andra sidan Ping-yang. Det står tydligt skrifvet i de instruktioner, som hans excellens generalen utfärdat till ledning för ärade korrespondenter, och tyvärr måste jag säga, att ärade korrespondenten har endast sig själf att skylla.

— Instruktioner! Ni dalar om instruktioner! Donnerwetter noch einmal! Vat är det för instruktioner? Att ingenting göre, ingenting se, ingenting säga. Just en schen krigskorrespondent! Jak rebresenterer »Dusseldorfer Tageblatt». Jak er instrueret att

följe den japanske fältarmé. Det er mine instruktioner — ingenting annet.

— Beklagar, att jag inte kan tillåta ärade korrespondenten att komma vidare.

— Nåväl, jag protesterer — jag protesterer på det kräftigste. I alle händelser ber jak er letsage mig tillbake till närmaste by. Affär er affär. Där schkall jag sätte mig i förbindelse med en hygglik japansk herre, som beschtellt af mig »Brockhaus' Encyglopædia» — den hele verk. Alltså — dit letsager ni mig ju?

— Beklagar, att det är mig totalt omöjligt. Jag måste så skyndsamt som möjligt återvända till Tscheng-ju. Ärade korrespondenten torde ha godheten ursäkta.

Den japanske officeren aflägsnade sig, och Schwab fick svälja sin harm och förtrytelse bäst han kunde. Bob måste skratta. Några ögonblick senare kom japanen in i det skjul, där han låg, och när han fann Bob vaken och vid fullt medvetande, frågade han, hur den andre kände sig.

— Betydligt mörbultad. Jag är högst belåten med att ha blifvit omhändertagen af japaner. Säg mig en sak — har fröken Charteris — ha damerna kommit i säkerhet?

— Ja. Två damer kommo i morse ridande till mitt läger med en kinesisk tjänare och sade mig, att en engelsk herreman var hårdt ansatt af ett band mandschurer. Jag skickade damerna vidare till Tschang-ju och red ut för att bistå er. Lyckligtvis hann jag fram just i det kritiska ögonblicket. Ni hade tydligen alldeles nyss kastats af er häst. Men mandschurerna stannade ej kvar för att taga emot oss. Ni har blifvit ganska illa tilltygad, ärade herre.

— Och Kobo —

— Kobo San? Hvad menar ni?

— Hittade ni inte honom? — Bob reste sig ängsligt upp på armbågen. — Han var ju med oss! Han var sårad. Ni hjälpte honom väl att komma undan?

— Det gör mig mycket ledsen, sir. Jag uppfattade, att en sårad kines, som hörde till ert sällskap, saknades förmodligen är han tillfångatagen af mandschurerna. Jag hade ingen aning om, att han var en förklädd japan — ännu mindre om att han var Kobo San.

— Sade damerna ingenting om honom?

— Nej, ingenting, De voro utmattade af den häftiga ridten och mycket upprörda. De nämnde intet namn utom ert.

Bob sjönk tillbaka i stum hopplöshet. Kobo hade alltså fallit i sin fiendes händer! Någonting måste göras för att rädda honom. Bob vågade ej tänka på de afgrundskval, som Tschang-Wos grymma händer skulle kunna låta honom genomgå.

— För hur länge sedan hände detta? frågade han.

— För sex timmar sedan. Klockan är nu fem.

— Kan ni ingenting göra för att hjälpa honom? Ni känner honom ju — vet hur värdefull han är för ert land! Visst måtte väl någonting kunna göras!

— Detta gör mig mera ondt än jag kan säga... Jag skulle vilja göra allt som stode i min makt för Kobo San, men jag måste lyda order. Jag skulle ha förföljt de flyende mandschurerna, om jag ej fått instruktioner att ej gå på andra sidan en viss linje. Kobo San skall veta, hur man dör för Japan.

Bob kunde ej säga någonting mera. I denna stund nästan önskade han, att han kunnat byta med Kobo. Han visste, att Kobo själf skulle möta sitt öde med det upphöjda lugn, som karakteriserade hvarje hans tanke och handling, men vetskapen om att en så tapper och hjältemodig man skulle, just när räddningen var i sikte, i elfte timmen falla i sin hämndlystne och oförsonlige fiendes händer smärtade honom djupt.

De bägge kompanier japanskt infanteri, som räddat Bob och hans sällskap, kamperade denna afton i en liten närliggande by. Herr Schwab måste smälta den ytterligare skymfen att hållas under bevakning.

På morgonen bad Bob, som något så när hämtat sig efter det våldsamma slaget och därpå följande fallet, att få gå och hälsa på den förgrymmade tidningsmannen. Han fann herr Schwab ifrigt skrifvande.

— Nej, det er inte grigsgorrespondens, sade tysken, utan att se upp. — Det er private affärer. Så ni, herr japan, torde vara so gut und lämne mig i fred.

— Nå men hur går det egentligen med affärerna, herr Schwab? frågade Bob.

— Vat fer slag? sade herr Schwab och hoppade till, ser jak herr Fawcett? Det er wunderbar, det er otrolig! Jak er verkligen micke glad att råke hvem jak med förlof må kalle en vän. Min hjärta er micke tong. Icke på åratal har jak haft så micke otur på en resa. Vat har jak uträttet? Ingenting. Min tidningsbolag — betrakter mig som en kolossal humbug. Jak skrifver bref — ja, tre spalter om dagen: »Indryck från Japan», »Naturschena punkter i Korea», »Vår i kersbärsträdens land» — und de telegrafere mig, till fyra mark ordet: »Sänd oss krigsnyheter.» Krigsnyheter!!

Herr Schwab skrattade bittert.

— Vat kan vi vete om krigsnyheter? Det er vat jag fråger. Där var jak själf, herr Morton och herr Desjardang, jämte andra krigskorrespondenter — *krigskorrespondenter!* — (herr Schwab skrattade åter bittert) — Ping-yang, sextio mil bort från den krig. De japaner förklara det vare micke stor medgifvande, att vi fått komme så nära — *så nära!* Och se'n er det deres evige instruktioner — portztausend — man får ju knappast titte mot norr. Det er för eländich — vecka efter vecka går förbi, och ens opphåll koster ju store penger... Orimlige penger...

Bob såg så deltagande ut som det var honom möjligt.

— Ja, trefligt kan det omöjligen vara. Ni har alltså gifvit hela krigskorrespondentskapet på båten?

— Ja, sir. Jak schtår icke ut med dette. Jak frukter, att tack vare desse usle japaner ger min tidning mig en respass för alltid — på grått papper. Jak erbjuder mine vänner att ledsage mig, och vi dele utgifterna. Men herr Morton säger någonting om att »löpe linan ut», och herr Desjardang, han taler om »en fransmans journalistära». Men jak, Hildebrand Schwab, jak svaren »affär er affär». Så tager jak af det hvite band med japanskt rödt lack på min vänstre arm, och samme kväll er jak på min vag till Yalu. Jag sliter micke ondt, men peklagar jak mig? Nej; jak noterer åtskilliga order för firman Schlagintwert. Men, sir, som ni ser, er jak åter i ferlägenhet. Medan jak ger affärer med en koreansk excellens, som jak råker på en inspektionsresa, vips - vi öfverrumples af japaner. De beschtelle det *Conversationslexicon*, jag har det, men jak kan icke få någen katt att beschtelle den harmånika, den wunderschene instrument!

Herr Schwabs dystra sinnesstämning afspeglades i hans drag, då han med ens tycktes få en idé. I det han förtroligt lade sin hand på Bobs arm, sade han:

— Vänte, allt er inte ferloret. Om ni, herr Fawcett, kan upptaga någen order, schkall jag med stor förnöjelse betala er en provision af fem percent! Den herre er San-Po af kejserlig koreansk krigsdepartement: ni schkall med lätthet finne honom. Fem percent, herr Fawcett.

Bob hörde med förundran namnet på sin vän och gästfrie värd herr Hjälper-att-bestämma.

När han i samma ögonblick tittade ut genom skjulets dörr, såg han en ryttarskara passera. I spetsen red en hög koreansk ämbetsman — en företeelse, som aldrig skulle gå ur Bobs minne, med blomkrukhatt, knorr på hjässan och hvita, säckliknande kläder. Sittande på en liten spenslig pony rörde han med fötterna nästan vid marken, och han hölls i jämnvikt på brukligt koreanskt sätt af två trygga och starka tjänare, som stödde under honom på hvardera sidan.

Herr Schwab hade icke väl fått sikte på denne ryttare, förrän han gaf till ett rop och i största hast affärdade Bob med ett:

— Ursäkte mig — ni tar nog inte illa opp, att jag tar tillbake min ferschlag!

Han rusade ut i den största brådska och fiskade upp en väldig anteckningsbok ur sin ficka, medan han sprang. Efter honom störtade med gälla rop en liten japansk vaktpost.

Bob skakade af skratt, medan han gaf akt på uppträdet. När herr Hjälper-att-bestämma hörde sig ropas an af en guttural stämma, vände han sig till hälften om i sadeln — på hvilken Bob kände igen skinnet af den tiger, som han dödat — och när han såg, att han var förföljd, stannade han ej för att förvissa sig om hvarför eller af hvem, utan rappade på sin pony för att hinna undan. Vaggande hit och dit, hölls han med svårighet kvar af sina bägge lefvande stödjepelare. Omsider tumlade han och ponyn om ett hörn, följda på endast några alnars afstånd af den tungt galopperande herr Schwab, som åter hade den lille japanen i hack och häl efter sig.

Efter en timme eller två satte sig hela afdelningen i rörelse

mot Tschang-ju. Bob hade fått en pony, från hvars rygg han såg Schwab melankoliskt lunka i väg, bevakad af två små japanska infanterister. Kring sin vänstra rockärm hade han åter bundit det hvita bandet med hans eget och hans tidnings namn det märke, hvilket med försmädlig ironi stämplade honom som »krigskorrespondent».

När de anlände till Tschang-ju, som var öfverfullt af japanska trupper, frågade Bob först efter fru Pottle och hennes brorsdotter och erfor, att de under eskort redan fortsatt vidare till Anju.

Hans nästa fråga gällde general Kurokis hufvudkvarter. Sedan han fått veta, att detta var förlagdt till Anju, meddelade han den officer, som förde befälet, att han medförde viktiga underrättelser åt generalen, hvilka han blifvit ålagd att personligen öfverbringa, och så bad han om tillåtelse att genast få fortsätta fram till hufvudkvarteret.

Befälhafvande öfversten föreslog, att Bob skulle öfverlämna meddelandet åt honom, så skulle han befordra det

vidare. Han tyckte, att Bob knappast såg ut att vara i stånd att fortsätta ridten, och några vagnar funnos icke att tillgå. Men Bob var fast besluten att icke anförtro Kobos bref åt någon, utom general Kuroki själf, och han hoppades kunna förmå generalen att med det snaraste sända ut en undsättningsstyrka för att rädda Kobo.

Han red följaktligen vidare med en liten eskort och anlände till Anju vid Söulvägen sent fram på kvällen, dödstrött.

Utmattad som han var sände han i alla fall bud till generalen och utbad sig ynnesten af personlig audiens. Inom mindre än en halftimme stod han inför härens högste befälhafvare.

Han kände sig en smula nervös, när han såg på den store krigaren. General Kuroki var något längre än japanen i allmänhet. Hans ansikte var bronsfärgadt af väder och vind, hans hår och mustascher grå och borstiga. Strängheten i hans drag mildrades af en humoristisk glimt i de bruna ögonen, när hans blick föll på Bob, som kände, att generalens järnhårda energi förenades med mildhet och mänsklighet. Bob räckte honom Kobos lilla sammanvikta papper och väntade, medan han läste det.

— Jag tackar er, herr Fawcett, sade generalen slutligen, i det han åter sammanvek papperet och gaf det åt en adjutant. —

Kobo Sans intelligens har redan gjort oss de största tjänster, och jag är er högeligen förbunden för att ni med så mycken personlig risk fört fram hans budskap till mig. Kobo San nämner ej, hvarför han själf icke återvändt. Vet ni, hvar han för närvarande befinner sig?

— Ledsamt nog, sir, är han fånge. Han blef sårad i foten under sin vandring uppe i bergstrakten, och jag fruktar allvarligt, att han just nu befinner sig i händerna på Tschang-Wo, den mandschuriske röfvarhöfdingen.

— Hvad säger ni? De var högst beklagligt. Var god och berätta för mig allt hvad ni vet! Ni var, tror jag, tillsammans med löjtnant Yamaguchi i Söul; det skall mycket intressera mig att få reda på de omständigheter, som fört er hit. Sitt ned, ni ser mycket trött ut. Kanske att ni rent af vill vänta till i morgon?

— Nej, sir — jag tackar er — jag skulle hellre vilja berätta det nu.

Bob började nu så kortfattadt som möjligt redogöra för hvad han upplefvat, sedan han sista gången såg Yamaguchi, och han slutade med sin flykt från det koreanska klostret. General Kuroki lyssnade, utan att yttra någonting, och ett svagt leende drog öfver hans ansikte, när han hörde talas om det nya bruk, som gjorts af grammofonen.

— Ni har verkligen fört en ganska äfventyrlig tillvaro, sade han, när berättelsen nått sitt slut. — Jag hade redan hört talas om en del af hvad ni utstått — genom de bägge amerikanska damer, som nyligen anlände hit. Jag förstår fullkomligt, att de lofprisa er så varmt. Och — tillåt mig säga det — ni är sannerligen att lyckönska åt att ha undkommit mandschuren Tschang-Wo han är en oförbätterlig kanalje och en gammal fiende till Kobo-San, som ni kanske redan vet. Men säg mig nu, ni som kommer från bergstrakten norr om Yalu — är vägen sådan, att kanoner kunna föras fram där?

— Den skulle, som jag tror, med något arbete kunna göras trafikabel för kanoner några mil upp emot den plats, där vi först kommo fram till Yalu. Men jag tror ej, att den stig vi sedermera följde, kunde användas på detta sätt.

— Den stigen är, tror jag, försöksvis markerad på våra kartor. Se på denna, det där är ju stigen, inte sannt.

— Ja, sade Bob efter en blick på kartan, som rullades upp framför honom.

— Den skulle vara af den största vikt för oss, om den vore trafikabel. Ha några af de tjuntjuser, hvilka ni haft som allierade, kommit hit tillsammans med er?

— Nej, tyvärr. Jag hörde, att de smeto sin väg omedelbart efter det ert kavalleri kom till vår undsättning.

— De strida i otyglad frihet och trodde förmodligen, att om de komme hit, skulle de nödgas lyda våra order eller snarare se hela sitt band upplöst. Utan tvifvel söka de sig nu på olika vägar tillbaka till sina gamla tillhåll i

Mandschuriet. Synd, att de äro borta. Jag skulle gärna ha velat använda några af dem som vägvisare.

— Får inte jag erbjuda mina tjänster, sir? frågade Bob ögonblickligen. — Jag vore ej i stånd att hitta tillbaka härifrån och till bergstrakten, men är jag väl där, tror jag nog, att jag skulle kunna leda er till stigen i fråga.

— Jag tackar er och tar genast emot ert anbud. Jag måste naturligtvis telegrafera till Tokio om lof att använda er, eftersom er plikt egentligen vore att åter ansluta er till flottan. Jag skall genast göra det, och svar kommer utan tvifvel tidigt i morgon bittida. Nu, herr Fawcett, skall jag ej längre uppehålla er. Ni behöfver grundligt hvila ut efter alla era strapatser; slaget i hufvudet kommer ni ännu att ha ondt af några dagar, fruktar jag, men med stillhet och ro under dessa närmaste timmar repar ni er nog snart. Min adjutant skall anvisa er kvarter — något obekvämt, men det bästa som jag har till min disposition. I morgon bittida skickar jag bud efter er.

Först nu, när den starka spänningen gifvit efter, kände Bob hur oerhördt trött och utsliten han var. När han kom till det enkla logis, som anvisats honom, slängde han sig på bädden som han gick och stod och somnade tungt.

Klockan var närmare tolf på dagen, när han vaknade. Fram till hans säng steg Ah-Sam, som öfver armen bar en omgång kläder.

— Mig hämtat saker åt massa, sade han. — Rädd massa inte komma in i dem.

— Vi ska väl åtminstone försöka, sade Bob småleende. — Skaffa mig någonting att äta, Ah-Sam. Hör på, hvar finnas damerna?

— De i huset hos snäll jossman missionär.. Han fara Söul längre fram.

— Åh! Hör du, tag och kila bort och tala om för dem, att jag är här —

— Vet redan. Mig berätta allt om massa för längesedan.

— Bed dem inte fara sin väg förrän jag fått råka dem! Och hit sedan med min frukost!

— Ska ske, massa. Lilla missy vill titta efter —

— Stå inte här och gaffla! Spring genast, annars kunna de ju fara sin väg.

— Inte vara rädd. Mig veta lilla missy inte fara bort, innan —

— Gå genast! röt Bob, och kinesen tog till fötter.

Omkring en timme senare fördes Bob, iklädd en japansk uniform, som lämnade mycket öfrigt att önska i fråga om ärmarnas och byxbenens längd, af Ah-Sam till missionärens hus, hvari damerna gästfritt blifvit mottagna.

— Min käre gosse, hvad det fägnar mig att se er! utbrast fru Pottle, i det hon kom emot honom med framsträckta händer. — Vi voro så rädda, att ni inte lyckats undkomma den där gemena tatarskurken. Om jag inte haft Ethel att taga vara på, skulle jag alldeles säkert själf ha ridit tillbaka — äfven om jag inte haft annat vapen än min paraply, som ni jämt gör så mycket spektakel utaf.

Bob kände redan fru Pottle så pass, att han visste, att den manhaftiga amerikanskan var kapabel att inlåta sig på snart sagdt hvilket riskabelt äfventyr som helst.

— Det var då för väl, att det inte behöfdes, sade han skrattande. Berodde det på mig, skulle ni inte få komma det där röfvarpacket femtio mil nära.

— Det hade egentligen kunnat göra precis detsamma, för jag har inte fått en blund i mina ögon, så ängslig har jag varit

för er skull. Och inte har Ethel det heller — det stackars barnet har ju bleknat och fallit af, så det är ett rent elände.

Bob såg på den yngre damen, men fann, att hennes kinder just nu färgades af en högst intagande liten rodnad, som blef starkare, när hon sökte undvika hans blick.

Åh, tant Jane, sade hon, du borde verkligen inte öfverdrifva så där — jag —

— Det vet jag visst... Titta dig i en spegel — när vi någonsin mera komma öfver en sådan lyxartikel — får du väl själf se! Och hvad det beträffar, så tycker jag, att också ni, min käre gosse, har blifvit riktigt blek om nosen. Ni får allt lof att sköta om er en smula, så mycket märker jag.

— Åh, det är ingenting, sade Bob. — Jag bara såg litet för mycket solar och stjärnor härom dagen — och så blef det beckmörkt. Men jag skall vara kurant igen om ett par dagar.

— Men ni låter ju oss få göra hvad som står i vår förmåga, sade Ethel. — Vi ha er att tacka för så gränslöst mycket, herr Fawcett, och vi kunna göra så litet.

Bob såg ut så som han kände sig — något illa till mods. Fru Pottle märkte det.

— Gå nu inte tvärt, herr Fawcett, sade hon småleende. — Seså, jag lofvar, att ordet tacksamhet inte mera skall nämnas. Hvad var det jag visste — ni ser redan lättad ut!

Bob skrattade, och damerna gjorde så med, medan Ah-Sam allvarligt såg på, tydligen undrande, hvad som varit orsaken till munterheten.

— Kan jag göra någonting, som måhända underlättar er resa? frågade Bob. — Jag fruktar, att jag snart måste säga farväl.

Damerna sågo öfverraskade på honom.

— Men ni reser väl med till Söul? frågade fru Pottle.

— Ännu inte, tyvärr. Jag har någonting mera, som måste uträttas.

— Vi ha just ingen brådska. Vi kunna mycket väl vänta en dag eller två.

— Här är ledsamt nog inte tal om dagar. Det kanske blir tal om veckor, ja, månader.

— Ni skall väl inte tillbaka dit bort igen? sade Ethel,

förgäfves bemödande sig om att dölja sin ängslan. Bob kom längre fram i håg, att det märktes en darrning på hennes röst.

— Jo, svarade han, jag beger mig norrut igen. General Kuroki tror, att jag kan vara honom till någon nytta, och för öfrigt — jag måste söka rätt på min vän Kobo.

— Men, herr Fawcett, ni blir ju på detta sätt en ny Don Quijote, sade fru Pottle. — Inte kan ni väl hoppas finna honom? Stackars karl — om den där ärkebofven, som mist ena örat för sina förtjänsters skull, har fått tag i honom, hänger ju hans lif på en tråd, som rätt som det är knipsas. Tänk bara på den fara ni utsätter er för: den är ju gräslig!

— Visst är den det, tillade Ethel allvarligt. — Ack, var så snäll och bege er inte bort! Tänk på era vänner!

— Tro mig, dumdristig i onödan skall jag aldrig vara, men jag måste göra hvad jag kan för att finna min vän eller taga reda på hans öde. Kom ihåg, hvad jag är honom skyldig!

— Ja, det få vi inte glömma, sade Ethel. — Ni är honom skyldig — precis det som vi äro skyldiga er.

Hon vände sig bort. Fru Pottle lade armen kring sin brorsdotters lif.

— Då blir det alltså farväl? frågade hon.

Innan Bob hann svara, kom Ah-Sam, som på några minuter lämnat rummet, brådskande tillbaka.

— Japan i blå rock komma hämta damer Söul-sidan. Ha hästar, vilja rida bort, brådtom, oppe bergen stort rabalder!

Några frågor framställdes till Ah-Sam, och Bob förklarade, att en officer stod i begrepp att i tjänsteärenden rida till Söul, hvarvid vederbörande passat på tillfälle att förse de amerikanska damerna med en eskort. Denne officer

skulle anlända om några minuter.

Bob affärdade Ah-Sam med svar och vände sig därpå till fru Pottle.

— Ja, sade han, det är farväl.

— Men inte för lång tid, svarade hon med konstlad glädtighet. Vi stanna i alla händelser två månader i Yokohama, och dit kommer ni väl efter, så fort det blir er möjligt.

— Farväl, herr Fawcett, sade Ethel och räckte honom sin hand. — Vi skola bedja för er lycka och framgång. Farväl!

XXI.

Slaget vid Yalufloden.

— Det är tydligt, herr Fawcett, att ni har ett sällsynt godt lokalsinne.

— Jag är inte så säker på det, sir. Hvad jag minns af dessa bergstrakter har jag att tacka tataren Tschang-Wo för. Vi sågo oss jämt och samt om, eftersom vi befarade att han förföljde oss.

— Ni tycks i alla händelser ha behållit ett märkvärdigt skarpt intryck af trakten — till vår lycka. Denna stig, för allt hvad den är besvärlig, har besparat oss ofantligt mycket arbete och hvad ännu viktigare är — tid.

General Inouye höll in sin häst, medan han talade, och blickade tillbaka på den långa linje trupper, som i sick-sack färdades uppför bergets breda sida. De japanska soldaternas blå uniformer framstodo tydligt mot klipphällarnas med rödt insprängda grå och erbjödo lätt synbara mål för fienden, om fienden själf varit i sikte. Men dessa branta, skrofliga bergkammar hade alltid ansetts otillgängliga för trupper; ryssarna fruktade intet anfall från denna del af trakten och hade icke gjort något försök att besätta den.

Man hade en ovanligt vidsträckt utsikt från den öfver en djup klyfta framspringande klippudde, hvarpå general Inouye och Bob stodo sida vid sida. Ofvanför dem försvann stigen helt tvärt rundt bergväggen; under dem snodde den sig i långdragna, spetsvinkliga figurer öfver den stenströdda sluttningen, här och där försvinnande ur sikte i en hålighet för att åter dyka fram, kanske hundratals alnar längre ned, som en smal kantremsa utmed en lodrätt stupande brant, på hvilken de framtågande soldaterna på afstånd liknade en armé myror, stadda på marsch.

Det var dessa samma bergstrakter, genom hvilka Bob och hans sällskap för några veckor sedan företagit sin vågsamma färd. De sträckte sig utmed vänstra flanken af den ryska armén, som dragits samman rundt Kiu-leng-tscheng, och längs Yaluflodens

stränder — för att obevekligt mota japanerna, så fort de försökte sätta sin fot i Mandschuriet. General Sassulitsch lefde i den lyckliga öfvertygelsen, att dessa bergshöjder skulle skänka hans flank ett fullständigt skydd; händelsernas utveckling visade, att det var just uppifrån dem, som det mest förkrossande slag, hvaraf han drabbades, kom.

Tolfte divisionen, känd för japanerna under namnet Sampo Shidan på grund af sitt stora förråd bergkanoner, valdes att företaga den farliga marschen, och för trupper af mindre uthållighet än japaner torde nog vågstycket ha visat sig outförbart. Ty man begärde ej endast af dem, att de en och en skulle taga sig fram öfver en följd af svindlande branta bergsluttningar; de skulle göra det på mycket knappt tillmätt tid, och de skulle föra sitt artilleri med sig.

Bob iakttog soldaterna, medan de stretade framåt, och ofta genomfors han af en känsla af beundran, blandad med stolthet öfver att han fått sig en liten roll tilldelad i denna underbara manöver. Under tyngden af artilleripjäser, ammunition och andra förråd rörde sig truppen oaflåtligt framåt, än kraflande med oändlig möda uppför nästan lodräta väggar, då de flinka små soldaterna halade och drogo, sköto på, stundom nästan buro de olyckliga hästarna och ponyerna, stönande under kanoner, lavetter eller lådor med granater, stundom med icke mindre besvär snubblande, glidande, hasande utför bergkammens motsatta sida, för att sedan på nytt begynna klättringen öfver denna oändliga följd af branta stigningar och djupa klyftor.

Marschen hade tagit sin början tidigt på dagen; det var nu sent fram på eftermiddagen, och Bob såg mer än en gång general Inouye oroligt blicka västerut. De tågade rundt en väldig bergjätte, och en halfmil eller något mer framför dem hade en liten i förväg utsänd kavalleristyrka gjort halt, tydligen osäker om den kosa den närmast borde följa.

— Till vänster, svarade Bob, besvarande general Inouyes uttalade fråga, tvärs öfver den låga höjden och rakt uppför sluttningen där bakom.

Generalen öfversatte instruktionerna för en adjutant, som i

sporrsträck red utför sluttningen — med ögonskenlig fara att bryta nacken af sig.

— Ni säger, herr Fawcett, att vi om ytterligare en timme böra få Ai-ho-floden i sikte?

- Ja, sir. Så vidt jag kan erinra mig, fingo vi floden i sikte från toppen af den där kullen.

Bob pekade, medan han talade, på en kägelformig, tämligen låg bergstopp ungefär två mil framför dem, bakom hvilken nu solen sänkte sig flammande röd.

Innan en timme förflutit, hade general Inouye och hans stab uppnått toppen af den ifrågavarande kullen och blickade ned på den brusande lilla floden, som hastade åstad genom en trång dalsänka för att förena sig med Yalu några mil längre ned. Utmed motsatta sidan af floden löpte en annan låg bergskedja, på hvilken general Inouye visste, att den ryska hufvudstyrkan dragits samman. Det var mot denna bergskedja, som tolfte divisionen ämnade göra ett angrepp i gryningen dagen därpå.

Närmare Ai-ho blefvo bergen ej fullt så branta och svårtillgängliga, hvarigenom underlättades spridandet af general Inouyes styrka längs vänstra flodstranden. Tolfte divisionen hade anländt i god tid till ort och ställe; med afbröstade kanoner, klara till aktion, väntade de endast på signal.

— God natt, herr Fawcett, sade general Inouye, när de skildes åt, god natt, och tack skall ni ha! Ni har gjort oss en högst värdefull tjänst hur värdefull komma måhända morgondagens händelser att visa.

Bob tillbragte natten i stabens bivack. Ej ens tanken på den förestående striden förmådde störa hans sömn. Han hade på senare tider upplefvat alltför många erfarenheter för att ej tillfullo begagna sig af ett tillfälle att hvila.

De bägge arméers position, hvilka nu lågo midt emot hvarandra under den långa sommarnatten, var i flere afseenden högst märklig. Nästan midt emot Viju rinner Ai-ho in i Yalu; ofvan- och nedanför sammanflödet är Yalu strödd med oräkneliga stora öar, mellan hvilka floden buktar sig fram, stundom med mycket stark ström. Vid den vinkel, som bildas af de bägge floderna, ligger Tigerkullen, en brant klippudde, som skjuter ut i strömfåran.

Slaget vid Yalufloden. Visar 12:e divisionens flankrörelse.

strax nedanför denna bergknalle går mandarinvägen från Söul till Peking, löpande från Viju längs södra stranden, tvärs öfver två sandiga öar förbundna medels en färja och sedan vidare mot Kiu-lien-tscheng, på mandschuriska sidan.

Innan general Kuroki inledde sin attack, sträckte sig den ryska fronten från en punkt midt emot Yongampo vid Yaluflodens mynning till Sukuchin, kanske trettio mil uppåt floden, och ända bortåt andra sidan af Viju. Hufvudstyrkan låg samlad omkring Kiu-lien-tscheng; vänstra flygeln hade sina förposter på Tigerkullen och på

öarna i floden ofvanom denna punkt, medan den högra hade förposter på de större öarna midt framför Viju. En stark reservstyrka var förlagd till Antung.

Under sin ridt uppåt från Viju hade Bob mycket undrat öfver meningen med en följd af höga skärmar af grenar och buskar, bastmattor och säf, som upprests utmed eller tvärs öfver landsvägen. Hvartill kunde de månne tjäna?

Det var ej förrän han kom upp på den högre belägna terrängen nära Yalu, som deras ändamål blef klart för honom. Han såg då, att man från bergåsarna på den ryska sidan af floden kunde fullständigt öfverskåda de lägre kullarna på den koreanska stranden. Under vanliga förhållanden kunde hvarje rörelse iakttagas från de ryska linjerna; truppernas storlek och placering, befästningarnas konstruktion, batteriernas uppställning — allt kunde iakttagas med tillhjälp af starka fältkikare.

Ur japansk synpunkt var detta en betänklig svaghet hos positionen. Hemlighetsfullhet är ett så väsentligt villkor för japanernas krigföring, att general Kuroki beslöt sig för att följa en ny och ganska märklig metod att gäcka fiendens nyfikenhet.

När Bob såg sig om från en utsiktspunkt nära floden, upptäckte han en trupp japanskt kavalleri i blå rockar, som marscherade fram emot fronten längs mandarinvägen. Plötsligt försvunno de bakom en skärm af trädgrenar och säf, och fastän han noggrannt gaf akt, väntande att få se dem dyka fram igen längre bortåt landsvägen, var han totalt ur stånd att spåra dem ånyo. De voro som sjunkna i marken.

På ryssarna utmed flodens andra sida måste händelsen ha verkat både förbryllande och irriterande. Tack vare detta

skärmsystem förmådde de hvarken bilda sig en föreställning om storleken af den japanska styrka, som de hade rakt framför sig, eller med någon utsikt till sannolikhet inlåta sig på en gissning rörande den blifvande anfallspunkten. Deras position var särdeles stark, men ovissheten i fråga om general Kurokis rörelser förminskade i hög grad de fördelar de åtnjöto såsom en defensiv styrka inne i en svårtillgänglig bergstrakt. Här och där lät visserligen general Kuroki dem få en skenbar inblick i hvad han förehade; de nappade på kroken — och resultatet är nu skrifvet på historiens blad.

Det var nästan tio år sedan den japanske fältmarskalken Yamagata forcerat öfvergången af Yalu midt framför näsan på en kinesisk armé, som ansågs oöfvervinnelig, så länge den behöll de positioner, som nu intogos af ryssarna. Den egentliga öfvergången hade skett midt emot Viju, men manövern i dess helhet hade i hög grad underlättats, därigenom att en kolonn öfvergått floden högre upp vid Sukuchin. General Sassulitsch måste med någon ängslan ha gjort sig den frågan, huruvida japanerna skulle upprepa denna manöver eller ej.

Patriotisk själfbelåtenhet gaf antagligen svaret. Var det väl troligt, att japanerna inför en tränad och disciplinerad rysk krigshär skulle förnya den vågsamma manöver, som de tillgripit mot oöfvade kinesiska rekryter? För ingen del. Och när den ryske generalen kom till denna slutledning, understöddes han af en sinnrik krigslist från sin motståndares sida.

Så oförtäckt, att endast denna omständighet bort väcka misstanke, samlade general Kuroki en stor massa brobyggnadsmaterial på koreanska stranden vid Yongampo och högre uppåt floden midt framför Antung, medan en stark flottilj, bestående af torpedbåtar, jagare och kanonbåtar, arbetade sig ett godt stycke uppåt floden liksom för att skydda de härafdelningar, som ämnade företaga öfvergången. För att möta den väntade attacken på detta håll höll den ryske generalen en stor truppstyrka, som innehade en fast och säker ställning, i beredskap nära Antung, och han lät sin uppmärksamhet afvändas från den punkt trettio mil högre upp, där den första öfvergången gjorts tio år tidigare.

General Kuroki hade fullständigt öfverlistat sin motståndare, Sedan han förmått general Sassulitsch att sprida sina trupper, öfver

en onödigt bred front, vidtog han noggranna mått och steg för att möjliggöra en lyckad öfvergång af floden vid Sukuchin, och under betäckning af ett flankanfall från detta håll ämnade han låta hufvudstyrkan af sin armé

passera öfver den på öar rika flodsträckan midt framför Viju.

Tolfte divisionen, som fått flankmanövern sig anförtrodd hade med lätthet jagat undan en liten rysk styrka, som posterats på högra strandbrädden midt emot Sukuchim, slagit en pontonbro tvärs öfver floden och nästan utan motstånd installerat sig på den högra stranden. Ryssarna gjorde intet försök att rätta sitt misstag, så öfvertygade voro de om att den verkliga faran låg nedåt flodens mynning. För öfrigt, ägde de ej tillräckligt skydd i den kedja af bergkammar, omöjliga att öfvergå, som sträckte sig långt inåt landet mellan Yalu och Ai-ho-floden?

Ändock var det tvärs öfver dessa otillgängliga bergkammar, som den käcka Tolfte divisionen hade order att framtränga, för att sedan fatta posto på biflodens vänstra strand och hålla sig färdig till en allmän attack på den ryska positionen. Som vi redan sett, utfördes denna manöver alldeles efter önskan. Man räknade den sista april.

En häftig artilleriduell hade under tiden utkämpats mellan de japanska batterierna nära Viju och de ryska positionerna rundt Kiu-lien-tschang. I denna strid öfvermannades ryssarna helt och hållet — en ny triumf för japanernas förmåga att förutse och dölja sina egna mått och steg.

Fienden ovetande hade japanerna sjövägen fört till Yalu ett stort antal kulsprutor och tunga artilleripjäser samt — viktigast af allt — flere haubitser. Häremot förmådde ryssarna endast uppställa ett inskränkt antal fältkanoner. En rörelse af japanskt infanteri mot krönet af åsarna på koreanska sidan lockade de ryska batterierna att skjuta och röjde deras ställning.

De erhöllo ögonblickligen svar i form af en dundrande kanonad från de japanska batterierna. Från öarna ute i floden, från höjderna norr och söder om Viju sände japanerna en mördande salva af bomber och granatkartescher öfver de olyckliga ryska artilleristerna. Ingen möjlighet fanns till undflykt, ty de hade ej tagit med i beräkningen de haubitser, som på ett ytterstraffineradt sätt placerats i grupper på öarna nedanför och voro i stånd att bestryka hela den ryska positionen med sin mördande eld.

Bergen tycktes skälfva, så länge attacken varade; fåror sletos upp i jorden, självfva klipporna sprängdes sönder under den smattrande skur af bly och stål, som urladdade sig förmedels detta fruktansvärda *shimose*-krut. Ett tjockt moln af giftig rök hängde öfver de till undergång dömda ryska batterierna; ingenting kunde förbli vid lif under detta bombardemang, som skakade jordens innandömen. Ryssarna stannade hjältemodigt kvar vid sina kanoner; aldrig ha soldater redbarare tjänat sitt land. Men småningom afstannade deras eld; artilleristerna lågo döda invid sina kanoner.

Samma natt gingo japanska arméns garden samt Andra divisionen öfver floden på två broar och intogo en ställning på högra stranden, i skydd under klipporna eller nere i håligheterna i den sandiga flodbädden. Andra divisionen hade företagit öfvergången något nedanför Viju och stigit i land på en ö inåt den bortre stranden; gardena hade gått upp på det torra rakt framför Tigerkullen. Ryssarna hotades nu med en frontattack af dessa bägge divisioner i det att Andra divisionen opererade direkte från Yalu och gardena tvärs öfver Ai-hos utflöde, medan högre uppåt Ai-ho Tolfte divisionen var färdig att falla dem i flanken.

Bob brann af ifver, när han vaknade den ödesdigra första majmorgonen. Luften var kylig och skarp, men våren var ändtligen kommen — våren och med den gryningen af en ny dag för Japan. General Inouyes läger var tidigt i rörelse; de duktiga små soldaterna i sina prydliga blå uniformer gingo med lugn glädtighet omkring och skötte sina morgonsysslor, färdiga att på gifven signal störta fram mot de dystra bergshöjderna rakt framför dem, där döden, det visste de, väntade somliga, äran hoppades de, alla.

Alltför sent hade den ryske befälhafvaren insett sin ödesdigra blunder, då han låtit Tolfte divisionen oantastad marschera tvärs öfver bergen. Alltför sent hade han vidtagit sådana febrila åtgärder, som stodo honom till buds vid hans försök att reparera felet. Han hade i största hast återkallat en ansenlig styrka från Antung för att besätta bergåsarna på Ai-hos högra strand, och han hade skyndsamt börjat uppkasta förskansningar.

General Inoaye log, när han hörde talas om dessa försenade ansträngningar att hejda honom; i åratal omsorgsfullt uttänkta planer skulle näppeligen korsas af några brådskande åtgöranden i elfte timmen.

Solen hade knappast gått upp, när striden inleddes af en allmän artillerisalva utmed de japanska linjernas hela längd. Fienden gaf intet svar; det tycktes nästan, som om positionen redan öfvergifvits. Men snart gafs order åt det japanska infanteriet att skrida till anfall.

De tre divisionerna satte sig samtidigt i rörelse. Bob kunde ej se, hur de bägge andra betedde sig, men han såg på med spändt intresse, när Tolfte divisionen rusade utför sluttningen ned mot Ai-hos strand. En mördande gevärseld öppnades mot dem från de ryska löpgrafvarna. Men icke en man sviktade. Med viga språng, somliga användande det skydd, som terrängen här och där gaf, andra föraktande dylika försiktighetsmått, nådde de snart floden. De störtade ned i den, hållande gevär och patronkök högt öfver hufvudet, och upptogo striden mot den starka strömmen, som sköljde förbi dem och nådde dem upp till bröstet. De hade nu kommit in i självfva centrum för den ryska elden; flodens yta bubblade och sjöd under kulregnet, och de hvirflande vattenmassorna färgades röda af Japans ädlaste blod. Men fram till Bob, som med lysande blick följde dem från kullen ofvanför, trängde, buret af morgonvinden, ljudet af deras krigssång —

»Åh, lätt är att öfvergå Yalufloden!»

och med upphöjd och lycklig likgiltighet sträfvade de framåt.

Se, nu nå de stranden midt emot! Ändtligen — det förefaller som en evighet! — är öfvergången fullbordad. Uppåt, uppåt klättra de, under kärf tystnad klamrande sig fram öfver stenblocken. Luften genljuder af gevärssalvor, den darrar under de tunga kanonernas dån. Män falla tätt, men de öfverlefvande hasta framåt som förut, uppför de tvärbranta stigningarna, allt närmare fienden uppe på krönet.

Bob, som darrar i hela kroppen af sinnesrörelse, står ej längre ut med att vara overksam. Han vänder sig till en äldre stabsofficer:

— Kan jag inte få följa med dem dit upp, sir? Jag har ingenting att göra just nu?

— Det är nog bättre att ni stannar nar hos oss, svarade officeren med ett leende, i det han tog kikaren från ögonen. — Men om ni så önskar —

Bob väntar ej så länge att han hinner komma på andra tankar. Han rusar i fyrsprång utför sluttningen, plumsar öfver den brusande floden och klättrar uppför branterna på andra sidan just lagom för att upphinna den framryckande styrkans eftertrupp. Hvad det är som drifver honom vet han ej, han endast känner, att han måste vara med — just i afgörandets stund! Han kommer upp på kullens topp och spejar ifrigt framåt.

Aha, ryssarna rygga tillbaka — tillbaka och alltjämt tillbaka. Icke i vild flykt, men de retirera buttert mot närmaste bergkam, hvarifrån de bjuda fienden spetsen. De besätta hvarje fördelaktig punkt och låta åter sin förgörande eld spela.

De äro alltså ej hågade att invänta lansstötarna? Nej, och när de aflossat sina gevär, fly de. Ingenting förmår hejda deras vilda lopp. Japanerna öfversvämma hvarje ny position; fienden skuttar som harar framför dem. Och nu, när farten ökas och segrarna drifva flyktingarna uppför berg och ned i dal tvärs öfver denna vilda trakt utan väg eller stig, öfvergår återtåget till vild flykt, och de små soldaterna höja ett skallande glädjerop.

Medan Tolfte divisionen sålunda på ett ärofullt sätt utfört det maktpåliggande värf, som anförtrotts åt den, hade deras kamrater inom Andra divisionen och gardena fullföljt sin attack mot den ryska fronten. General Sassulitschs hela armé var stadd på full flykt i riktning mot Homatan och Feng-huang-tscheng. General Kuroki hade endast en obetydlig kavalleristyrka, som han kunde skicka ut att förfölja den retirerande fienden; han måste nästan uteslutande lita på sina infanteristers raskhet och uthållighet, och de satte åstad efter ryssarna med en ouröttttlig snabbhet, hvarmed, i dessa oländiga bergstrakter, intet kavalleri hade kunnat mäta sig.

Kanonerna, äfven bergbatterierna, som utrustats särskildt med tanke pa snabb transport, blefvo flere mil efter, och tre af de främsta japanska kompanien, som hunnit om återstoden af det förföljande infanteriet, funno sig plötsligt försatta i en högst farlig

belägenhet, när ryssarna omsider vände framsidan till och bjödo förföljarna spetsen på Homatans högslätt.

Japanernas tre kompanier befunno sig i en hast rakt framför en bataljon infanteri och två bataljoner artilleri, som innehade en stark ställning på högslätten. Men med storslagen beslutsamhet behöllo de taget likt bulldoggar och började strid med fienden, hvilken de gåfvo fullt upp att sköta, ända tills förstärkning hann anlända.

Japanerna hade endast sina gevär, med hvilka de kunde besvara ryssarnas förenade artilleri- och musköteld. I det kompani, hvartill Bob slutit sig, stupade eller sårades tre man af fyra, men de tappra öfverlefvande sviktade ej. Bob undrade, hur han själf kom oskadad genom detta regn af kulor och granater; det tycktes som om den lilla skaran var utan räddning förlorad. Den behjärtade lilla återstoden fortfor att strida, och ändtligen, när de hunnit till den sista patronen, kom hjälpen.

Andra kompanin af japanskt infanteri störtade upp på platån. När de ryska artilleristerna sågo, att allt hopp var ute, vredo de bakstyckena från kanonerna, förnaglade siktena och bröto sönder häfarmarna. Det uppstod nu ett tre minuters fruktansvärdt handgemäng, hvarunder bajonetten förrättade sitt mördande arbete. De flesta af ryssarna dogo på sin post; trehundra togos till fånga, och två batteriers kanoner föllo i fiendens händer. Det skulle vara svårt att afgöra, huruvida slaget vid Homatan var ärofullare för segrarna eller de besegrade.

Detta var ryska arméns sista ställning. Förföljelsen upptogs från denna punkt af den lilla styrkan japanskt kavalleri, och efter en aktion, som nästan saknar motstycke i krigshistorien, gick det uttröttade infanteriet i bivack ute på öppna fältet.

Kompaniets officerare bjödo Bob hjärtligt välkommen att äta med dem. Matsedeln bestod af de vanliga rätterna, som serverades öfver lag: ris, torkad fisk och pickles, alltsammans nedsköljdt med vatten ur en förbirinnande fors.

Bob åt med lika god aptit som de andra, när han spratt till vid ljudet af en välbekant röst strax bakom honom.

— Tjänare, Bob!

Han sprang upp och fick nästan maten i vrångstrupen, så

ifrig var han att hälsa på — ingen annan än hans gode vän Yamaguchi.

— Nej — ser jag verkligen rätt! utbrast han och skakade den andres hand så kraftigt, att Yamaguchi till sist måste skrattande protestera. — Hur i all världen har du kommit hit?

— Du är alltså inte ond på mig? Det gjorde mig så ledsen men jag var ju tvungen att lämna dig med de där kosackerna, som du minns!

— Tala aldrig om'et! Jag är bara glad att du helskinnad kom ombord igen. Men du må tro, att jag råkade ut för åtskilliga mindre behagliga äfventyr, sedan du lät mig ligga där på stranden. Jag förlåter dig i alla fall — i dag skulle jag förlåta hvem som helst. Har det inte varit härligt, så säg! Såg du striden?

— Jag deltog en smula i den. Vi ha arbetat längre nedåt flodens utlopp. General Kuroki narrade ryssarna att tro, att den egentliga öfvergången skulle försiggå där. Sassulitsch nappade på kroken och sväljde hela betet. I går hade jag att föra några man i land på en liten ö ofvanför Yongampo. Vi fingo genast fienden öfver oss. De öfverlefvande fick jag undan i båtar, men olyckligtvis sjönk min egen båt, och jag kastades öfverända af en skärfva från en rysk bomb. De fiskade upp mig och förde mig bort till Antung och sedan vidare mot Feng-huang-tscheng, men vårt kavalleri hann fatt oss och befriade mig, så att här är jag nu.

— Är du illa skadad? frågade Bob, som först nu märkte, att Yamaguchi bar armen i band.

— Visst inte — bara en bit af muskeln bortsliten. Men kom med nu, jag är säker på, att du har mera att berätta än jag. Jag vill veta, hvad du haft för dig alltsedan du lämnade *Kasumi*.

Bobs historia tog naturligtvis ganska lång tid att berätta, men Yamaguchi lyssnade med stegradt intresse, utan att afbryta, förrän Bob kom till den del af skildringen, som behandlade hans räddning med Kobos tillhjälp ur tornet.

— Aha! sade japanen. — Du har råkat Kobo? Jag ledde dig allt på villospår, inte sannt? Det var, naturligtvis han, som jag kommuniserade med under de där nattliga expeditionerna från *Kasumi*. Men fortsätt — din historia är ju en riktig roman!

Bob fortsatte med sin redogörelse. När han berättade, hurusom Kobo blifvit tillfångatagen, när räddningen tyckts så nära, såg Yamaguchi bekymrad ut.

— Det är en nationalförlust, sade han. — Vi ha inte råd att vara utaf med en man sådan som Kobo San. Det odjuret Tschang-Wo kommer att tortera honom — för att om möjligt afprässa honom meddelanden. Det är klart att detta inte blir möjligt — då kommer han att pläga honom af pur djäfvulskhet. Och det värsta är, att ingenting kan göras för honom — ingenting.

— Jag ämnar försöka, sade Bob lugnt.

— Du? Du har väl redan varit ute för så pass mycket äfventyr, att du har nog för en lifstid. Det kommer att bli köttfärs af dig, om Tschang-Wo får tag i dig.

— Jag ämnar i alla fall försöka. Kobo räddade mitt lif, jag skulle vara ett otacksamt kräk, om inte — ja, om den saken lönar det sig ju inte att diskutera. Så snart jag kan, skall jag försöka råka general Kuroki och utverka hans tillstånd.

— Du är en hederspojke sannerligen är du inte det! Jag önskar dig all lycka. Om det vore fråga om någon annan än Kobo, skulle jag göra mitt bästa för att hålla dig tillbaka, men för hans skull jag skulle göra det själf, om det stode i min förmåga. Det är han värd. Men i morgon dag måste jag tillbaka till Antung och därifrån åter ombord på mitt fartyg. Få vi se dig hos oss igen?

— Jag vet inte så noga. Kanske — om jag hittar Kobo.

XXII.

En stum kines.

General Kurokis lysande seger hade varit dyrköpt. Sådan djärfhet, sådan uthållighet, sådant oförfäradt dödsförakt hade knappast skådats på något slagfält sedan de tider, då säkert träffande eldvapen voro okända och de kämpande mätte sig med hvarandra i dödande brottartag.

Hela dagen efter striden förflöt med att begrafva de dödade och sköta om de sårade, och Bob, som biträdde vid det dystra

Bob fortsatte med sin redogörelse. När han berättade, hurusom Kobo blifvit tillfångatagen, när räddningen tyckts så nära, såg Yamaguchi bekymrad ut.

— Det är en nationalförlust, sade han. — Vi ha inte råd att vara utaf med en man sådan som Kobo San. Det odjuret Tschang-Wo kommer att tortera honom — för att om möjligt afprässa honom meddelanden. Det är klart att detta inte blir möjligt — då kommer han att pläga honom af pur djäfvulskhet. Och det värsta är, att ingenting kan göras för honom — ingenting.

— Jag ämnar försöka, sade Bob lugnt.

— Du? Du har väl redan varit ute för så pass mycket äfventyr, att du har nog för en lifstid. Det kommer att bli köttfärs af dig, om Tschang-Wo får tag i dig.

— Jag ämnar i alla fall försöka. Kobo räddade mitt lif, jag skulle vara ett otacksamt kräk, om inte — ja, om den

saken lönar det sig ju inte att diskutera. Så snart jag kan, skall jag försöka råka general Kuroki och utverka hans tillstånd.

— Du är en hederspojke sannerligen är du inte det! Jag önskar dig all lycka. Om det vore fråga om någon annan än Kobo, skulle jag göra mitt bästa för att hålla dig tillbaka, men för hans skull jag skulle göra det själf, om det stode i min förmåga. Det är han värd. Men i morgon dag måste jag tillbaka till Antung och därifrån åter ombord på mitt fartyg. Få vi se dig hos oss igen?

— Jag vet inte så noga. Kanske — om jag hittar Kobo.

XXII.

En stum kines.

General Kurokis lysande seger hade varit dyrköpt. Sådan djärfhet, sådan uthållighet, sådant oförfäradt dödsförakt hade knappast skådats på något slagfält sedan de tider, då säkert träffande eldvapen voro okända och de kämpande mätte sig med hvarandra i dödande brottartag.

Hela dagen efter striden förflöt med att begrafva de dödade och sköta om de sårade, och Bob, som biträdde vid det dystra

arbetet, såg många bevis på det orubbliga lugnet och ståndaktigheten hos detta folk, till hvilket han oemotståndligt kände sig dragen. Mången käck liten soldat, som blifvit ohjälpligt lemlästad, fogade sig i sitt öde och bar sin smärta utan en klagan, medan han mest sörjde öfver vetskapen att han under den återstående delen af kriget, måhända under återstoden af sitt hela lif, skulle bli ur stånd att åter träda i aktiv tjänstgöring.

Fram emot aftonen, då Bob tillsammans med Ah-Sam passerade öfver en mera afskild del af positionen, där det ännu låg kvar en mängd obegrafna lik, tyckte han sig höra ett stönande. Han stannade och lyssnade. Efter ett ögonblick upprepades samma ljud, svagt men dock tydligt, mindre ett stönande af smärta än den trötta suckan från en alldeles uppgifven människa.

På ett jämförelsevis litet ytområde lågo omkring trettio liflösa kroppar tätt tillhopa, och på deras dräkt såg Bob, att de ej voro japanska, utan mandschuriska infödingar. När han uppmärksamt banade sig väg emellan dem i riktning mot ljudet, såg han slutligen en arm, omsluten af en hvit lärftsärm, röra sig, och när han böjde sig ned, fann han, att hopklämd intill en kall och död kropp låg en man, som ännu var vid lif.

Den sårade befriades snart ur sitt hemska läge, och Bob igenkände då tjuntjushöfdingen Sing-Tscheng, den man, tillsammans med hvilken han tillbragt sina minnesvärda fjorton dagar af faror och äfventyr.

Han var ganska allvarligt sårad. Efter att ha gifvit honom en dryck vatten ur sin flaska, genomletade Bob noggrannt det kringliggande området för att möjligen anträffa någon mera, hos hvilken lifsgnistan ännu ej var slocknad. Men han fann ingen; alla de öfriga voro döda. Med biträde af Ah-Sam bar han sedan höfdingen in i det japanska lägret, där hans sår blefvo omsedda och förbundna.

Morgonen därpå kom Bob för att hälsa på Sing-Tscheng, och till sin glädje såg han, att den sårade redan betydligt var på bättringsvägen. Med Ah-Sam som tolk började han ställa en mängd frågor till mannen, nyfiken att få veta hvad som blifvit af honom efter den sista förbittrade striden med Tschang-Wos mandschurer.Han fick då veta, att tjuntjushöfdingen dragit rakt österut med sitt band, i det han tagit vägen genom bergstrakten för att undvika både ryssar och japaner och öfvergått Yalu vidpass femtio mil högre upp. De hade sedan styrt kosan mot Sing-Tschengs by, där de ämnade hvila ut och proviantera samt invänta ett gynnsamt tillfälle att återgå till det gamla hederliga röfvaryrket, som dock var det tryggaste.

Men när de kommo fram, funno de, att Tschang-Wo varit där före dem. Ursinnig öfver de senaste veckornas motgångar hade han dödat hvarenda själ, män, kvinnor och barn, på platsen, däribland höfdingens egen familj. Icke en hade undkommit, så att han kunde berätta hvad som händt. Utan att dröja längre än tills han af traktens befolkning, som gaf honom del af olyckan, fått veta, åt hvad håll mandschurerna dragit, begaf sig höfdingen åstad för att uppsöka dem. Men han förlorade spåret och hade ej återfunnit det förrän på eftermiddagen samma dag då Bob upptäckte honom. Tschang-Wo hade kommit störtande öfver dem, medan de själfva lågo gömda och väntade; hans män hade öfverrumplats, och, som Bob själf sett, hela bandet hade nedhuggits.

Bob var frestad att fråga, hvarför tjuntjuserna lagt sig i bakhåll just på denna plats, som tydligen var utsatt för fara. Men med ens gick det upp för honom, hvad de haft för mening härmed. Han var alldeles öfvertygad om, att både Sing-Tschengs band och Tschang-Wos som lystna schakaler strukit omkring slagfältet, väntande på nattens inbrott för att börja sitt ljusskygga arbete. Då hade Tschang-Wo upptäckt konkurrenten och störtat sig öfver honom med fördelen hos den, som får begynna anfallet.

Höfdingens berättelse hade afbrutits många gånger af passionerade vredesutbrott mot fienden. Han själf skulle tillfriskna, så hade man sagt honom; hädanefter skulle han lefva endast för att utkräfva hämnd. Hans närmaste och hela hans släkt voro dödade, hans förfäders grafvar hade besudlats, hela hans band var tillintetgjordt; han stod ensam. Men ensam skulle han följa Tschang-Wo till världens ända, och när han funnit honom, skulle han taga en så fruktansvärd hämnd, att hela Mandschuriet skulle darra därinför.

Sing-Tschengs hotelser, som uttalades med hård beslutsamhet,

väckte en följd af tankar inom Bob. Själf hade han sina starka skäl för att vilja uppspåra den mandschuriske röfvaren. Det var Tschang-Wo, som tillfångatagit Kobo; där han var, skulle äfven Kobo anträffas, om han nu ännu var vid lif. Att rädda Kobo var den käraste önskan Bob hade — tänk om han skulle kunna draga nytta af tjuntjushöfdingens blodtörst och försäkra sig om hans hjälp?

— Fråga honom, huruvida han har reda på, hvar Tschang-Wos tillhåll är beläget, sade Bob till Ah-Sam.

För många år sedan, svarade höfdingen, hade han själf varit en medlem af röfvarbandet, då det befästa tillhållet uppe bland bergen varit i händerna på Tschang-Wos företrädare — en gammal vis höfding och jämväl en duktig krigare med aldrig svikande uppfinningsrikhet och rådighet. Denne man hade blifvit förädiskt mördad af Tschang-Wo, som upphäft sig till bandets höfding. Under någon tid hade Sing-Tscheng tjenat under Tschang-Wo, men han hade lämnat honom, fastän han därigenom äfventyrade sitt eget lif. Stumt pekande på ett djupt ärr på halsen angaf han anledningen, hvarför han skilt sig från bandet.

Sedan dess hade han och Tschang-Wo varit hätska fiender, men Tschang-Wo hade alltid haft flere medlemmar i sitt band, och Sing-Tscheng hade nödgats hålla sig ur vägen för honom. Men nu, hända hvad som helst, skulle han förr eller senare taga sin fiendes lif, äfven om han skulle mista sitt eget på kuppen. Han visste, hvar röfvarkulan låg uppe bland bergen; han skulle begifva sig dit och vakta likt en tiger på det ögonblick, då han kunde taga språnget och störta sig öfver sitt rof.

— Hvar ligger den där röfvarekulan? frågade Bob.

Dit var det tre dagars färd genom bergstrakten. Den låg skickligt dold inne i en mycket vild näjd, och den var tillgänglig endast från ett håll, där en enda mycket besvärlig väg ledde upp till ort och ställe.

— Då kan den alltså omringas?

Nej; på andra hållet skyddades den af en djup, af klippor uppfylld klyfta, genom hvilken en brusande fors rann. Ett uppstigande från denna klyfta var omöjligt, ty en granitvägg höjde sig tvärbrant flere hundra fot, och öfverst bildade den ett utsprång,

som sköt fram öfver klyftan och ej erbjöd minsta fotfäste, äfven om man varit i stånd att hugga in hack i den raka klippväggen. Från denna sida var fästningen otillgänglig, och äfven från dess andra var ett närmande så riskabelt att hvarje försök att intaga denna naturliga befästning skulle vara förenad med ytterlig fara.

Bob gick ifrån mannen och grubblade på de upplysningar han inhämtat.

Hur dyrbart Kobos lif än var, kunde han ej hoppas, att general Kuroki skulle sända en väpnad styrka in på fientligt område för det ovissa ändamålet att söka rädda honom. Om Kobo skulle frälsas, fick det bli genom någon enskilds företagsamhet. Bob undrade, huruvida han skulle kunna få ihop en skara mandschurer och storma platsen.

Men han gjorde den reflexionen, att äfven om en dylik expedition skulle visa sig framgångsrik, skulle den dock kunna misslyckas just i det hufvudafseende, hvarför den dock kommit till stånd — i samma ögonblick, som Tschang-Wo förstod, att fara var å färde, skulle han säkert döda Kobo, om han behållit honom vid lif intill dess. Tydligt var alltså, att för att genomdrifva det egentliga syftemålet, Kobos räddning, måste en expedition af hvad art som helst planläggas och genomföras med den största hemlighetsfullhet.

Åtskilliga dagar förflöto, innan Sing-Tscheng tillfrisknat så pass, att han obehindradt kunde gå omkring. Under dessa dagar tillbragte Bob många oroliga timmar med att utfundera och åter förkasta planer. Han tog ingen till råds.

Om Yamaguchi funnits tillhands, skulle Bob ha diskuterat problemet i alla dess enskildheter med honom, men han drog sig för att yppa sina tankar för främmande japanska officerare, och han var ej heller hågad att gå till general Kuroki, förrän han för denne kunde framlägga en plan, som var förnuftig och hade åtminstone några förutsättningar för att vinna hans gillande. Han ställde många frågor till Ah-Sam och höfdingen — frågor, som stundom förbryllade dem och på hvilka han ibland fick meningslösa svar, men hela tiden sökte han sätta samman de spridda upplysningar han erhöll, och han gjorde långsamt upp en plan.

Slutligen gick han en dag till hufvud kvarteret och bad om ett samtal med generalen.

— Nå herr Fawcett, sade Kuroki, när han fick se honom, är ni redo att återförena er med flottan?

— Har det kommit några order för min räkning? frågade Bob ängsligt. — Det vill jag väl inte hoppas.

— Tills vidare skall ni stanna kvar hos mig — på min begäran. Men hvarför säger ni, att ni inte skulle vilja hoppas det andra?

— Därför att jag hellre önskar fortfarande stå till ert förfogande, sir. Jag har så mycket tänkt på Kobo San. Ni minns nog, sir, han förmodas ha tillfångatagits af den mandschuriske röfvaren Tschang-Wo; finns det någon utsikt till att en mindre styrka skickas ut för att rädda honom?

— Ingen alls. Jag svarar er helt uppriktigt. Hur nyttig än Kobo San är och fortfarande skulle kunna vara för oss, befinner han sig dock nu, om han är Tschang-Wos fånge, i en del af landet, som ligger alldeles ifrån min framryckningslinje, och en expedition enkom för hans skull kan ej komma i fråga. Dessutom skulle det vara förspilld möda och tid. Hans lif skulle ej vara det ringaste värdt, om det spordes, att vi ämnade företaga en samlad attack mot Tschang-Wo.

— Det har nog äfven jag tänkt på, sir. Men när det nu är så, har jag undrat, huruvida ni skulle tillåta mig att tillsammans med min kinesiske tjänare och en tjuntjusisk höfding begifva mig i all hemlighet dit upp bland bergen, där Tschang-Wo har sitt tillhåll, samt söka utröna, huruvida Kobo San är där och ännu lefver. Sedan blefve det frågan, om vi skulle kunna meddela oss med honom.

— Det där blefve allt en riskabel historia, herr Fawcett. — Det är möjligt, sir; men jag har färdats genom bergstrakten förut, och tjuntjusen känner väl till hela denna del af landet; han har i själfva verket förut tillhört Tschang-Wos eget band. Jag skulle bra gärna vilja göra försöket, ty Kobo San har bevisat mig mycket stora väntjänster.

General Kuroki smålog.

— De tjänster, som Kobo San gjort det allmänna bästa.

borde väl väga ännu mera för mig. Innan jag ger något afgörande svar — har ni någon bestämd plan?

— Jag har tänkt mig, att vi alla tre skulle ge oss ut för att vara kineser och duka upp en historia om att vår landtgård nedbrännts af ryssarna och att vi ämna vandra till Gensam för att söka arbete hos en släkting till min tjänare Ah-Sam stufvareförman där.

— Men ni talar ju inte kinesiska?

— Nej, sir, men i flere dagar spelade jag stum korean, och det blir inte svårare att vara stum på kinesiska.

— Mycket sannt, sade generalen småleende. — Nåja, ni tycks ju där ha gjort upp en ganska antaglig plan. Jag vill inte hindra er. Ni får bege er i väg på egen risk. Det skall mycket fägna mig, om ni lyckas; misslyckas ni —

General Kuroki gaf honom en betydelsefull blick, som tycktes säga, att i så fall tjänade deltagande ingenting till, ty ett misslyckande skulle sannolikt innebära döden. Bob tackade generalen, och aflägsnade sig.

En hel dag tillbragtes med att vidtaga förberedelser. Bob förkläddes omsorgsfullt till kines; höfdingen ändrade sin klädsel en smula och gjorde hvad han kunde för att dölja sitt ärr, och både han och Ah-Sam samlade ihop en mängd smärre kinesiska bohagsting, sådana som kunde ha räddats vid sköflingen af en landtgård.

Tidigt en morgon gåfvo sig därefter de tre af till fots. De buro inga vapen med undantag af en revolver jämte ett förråd patroner, som hvar och en bar dold i en särskild ficka i de vida benkläderna. Som Tschang-Wos tillhåll ej låg i rak linje mellan Kiu-lien-tscheng, den platsen, hvarifrån de anträdde färden, och Gensan, deras förmenta bestämmelseort, vandrade de till en början i nordostlig riktning för att kunna nalkas bergfästningen från ett håll, som skulle förläna deras uppdiktade historia sannolikhet.

I två dagar knogade de vidare. Deras uppgifter vunno utan svårighet tilltro i de byar, där de stannade för att äta och hvila, och Bob hade i hemlighet stort nöje af att ge akt på den skicklighet, hvarmed Ah-Sam under föredragandet af sin historia spelade en harm och förtrytelse, fullt jämngoda med höfdingens.

På andra dagens afton kommo de till en by, som, enligt hvad Sing-Tschang förklarade, när de trädde in i den, låg föga mer än tio mil från Tschang-Wos befästa plats. De begåfvo sig genast till ett värdshus, och Ah-Sam, som för säkerhets skull tilläts vara »ordförande» vid dylika tillfällen, upprepade ännu en gång med flytande tunga historien om den förödda landtgården och sin afsikt att finna arbeta hos den välbärgade onkeln i Gensam.

Värdshusvärden, en beskäftig liten kines, tycktes enligt Bobs uppfattning ge vandringsmännen en orolig varning, och när de fortsatte samspråket, bildade de öfriga gästerna i värdshuset en grupp och deltogo med mycken vältalighet däri. Bob satt på den väggfasta trädivanen, under hvilken varmluftröret löpte, och önskade af allt hjärta, att han kunnat förstå hvad som sades. Men samtidigt måste han göra sitt bästa för att förefalla döf och stum genom att ifrigt mumsa på den mat, som sattes framför honom, och med ett fånigt stirrande låta ögonen fara omkring i rummet.

Längre fram fick han af Ah-Sam veta hvad samtalet rört sig om. När världshusvärlden hörde, hvart vandringsmännen ämnade sig, hade han uttryckligen varnat dem för att komma den mandschuriske röfvarens fästning för nära.

De öfriga gästerna instämde. De voro till större delen bönder från grannskapet, och det sätt, hvarpå de talade om Tschang-Wo, visade, hvilken förfärlig skräck de hyste för honom. De vågade ej ens nämna honom direkte vid namn, utan talade om honom medels omskrifningar, i det de ömsom kallade honom Bergstigern, Vilde mannen från klyftorna och Den enörade djäfvulen. På tio mils omkrets rundt hans tillhåll hade hvarje människoboning jämnats med marken. Ingen främling, som förirrade sig in på detta område, slapp undan med lifvet. Om en inkräktare fångades, dödades han på fläcken, och hans lik kedjades fast vid en påle till skräck och varnagel. Afrättningssättet var det långsamma och plågsamma, som är vanligt i Kina: offret korsfästes.

Faran var större än vanligt just i dessa dagar, ty Bergstigern hade helt nyligen återvändt till sin kula uppe i bergen, lastad med byte taget från dem, som stupat — ett stort slag, hvilket utkämpats längre nedåt floden.

Ryssarna, de hatade barbarerna västerifrån, hade segrat, väsentligen tack vare den Vilde mannens

hjälp, och när värdshusvärden fördjupade sig i den dystra skildringen med dess många hemska detaljer, höjde flere af de närvarande tunga stönanden.

Hade han haft med sig några japanska fångar? undrade Ah-Sam.

Där fanns inga fångar att föra bort, blef svaret; alla japaner, som ej flytt, hade dödats.

Men en af gästerna hade sig bekant, att för nära en månad sedan hade en fånge förts till fästningen — en småväxt man i kinesisk dräkt, men i själfva verket en japan, en gammal fiende till Tschang-Wo och — så hviskades det — en man af betydenhet. Ve den fiende, som föll i Enörade djäfvulens händer!

Ah-Sam frågade genast, huruvida fången ännu lefde eller fått undergå dödsstraffet.

Bara för ett par dagar sedan, blef svaret, hade en man kommit ned till byn från fästningen, aflöst från sin tjänstgöring därigenom att höfdingen återvändt hem. I fjorton dagar hade han haft ständig vakt och knappast vågat sofva, ty namnlösa marter hade blifvit hans öde, om han låtit fången undkomma eller ens befunnits borta från sin post. Han hade firat sin aflösning från fångvaktarskapet genom att dricka sig rusig, och i ett ständigt rus hade han gått allt sedan dess.

Ah-Sam låtsades betagas af stor förfäran, när han hörde allt detta. Med väl spelad ängslan frågade han, hur man skulle kunna undvika att komma in på det farliga området. Hvar började det? Funnos vakter utsatta?

Innan dessa frågor hunno besvaras, trädde en nykomling in på värdshuset och begärde mat.

Det var en reslig och starkt byggd mandschur af högst skräckingifvande utseende, och när han trängde sig fram genom gruppen af pratande, sände han en dolsk, misstänksam blick rundt omkring rummet. Han stirrade i flere sekunder på den ensamma figuren borta på den låga divanen. Samtalet afstannade.

Den nye gästen bar en mandschurisk jägares höga damasker och fågelbössa. Sedan värdshusvärden serverat honom hans matportion, gick han bort till divanen, där han gjorde i ordning en

bekväm plats åt sig, satte sig ned på huk och började under tystnad förtära sin måltid.

Under några ögonblick samspråkade resten af sällskapet i dämpad ton, utan att beröra det ämne, som sysselsatt dem, när nykomlingen trädde in. En eller två gånger tittade den sistnämnde på Bob, som satt endast på en alns afstånd från honom och alltjämt såg sig likgiltigt omkring, i det han mekaniskt fingrade på en liten metallbild, som hörde till de olikartade kinesiska föremål han hade med sig.

Slutligen riktade mannen ett par ord till honom. Bob vände ej på hufvudet eller hörde upp med sitt oaflåtliga fingrande. Mandschuren talade igen, med höjd röst. Bob satt som förut; han förstod, att han i dubbelt afseende måste vara på sin vakt, för allt hvad han visste, kunde den okände vara en spion i Tschang-Wos sold.

Tredje gången tilltalades han med än ljudligare och otåligare stämma. Nu ropade värdshusvärden ut, att den unge mannen var både döf och stum och half idiot på köpet.

Mandschuren lät höra en grymtning och hällde i sig en väldig massa ris, i det han direkte med munnen tömde det kopparkärl, hvari det legat.

Kännande, att mannens ögon ej längre voro fästa på honom, iakttog Bob honom förstulet. Han undrade, huruvida mannen skulle taga förklaringen för god, och han kände, att nu om någonsin gällde det att ej falla ur rollen, för den händelse mannen oförmodadt ville sätta honom på prof.

Hans aning besannades förr än han tänkte. Med en plötslig rörelse kastade mandschuren kastrullen i golfvet, mot hvilket den föll med stort slammer. Samtidigt snurrade han sig om på näsorna och fäste sina elaka ögon på den nedhukade gestalten alldeles i hans närhet.

Bob ej ens ryckte till. Han upphörde med att tumma den lilla afgudabilden och följde med ögonen kastrullen, medan den rullade tvärs öfver golfvet och blef liggande. Då såg han sig omkring med sin tomt stirrande blick, log

fånigt och tog åter upp sin lilla afgudabild.

Mandschuren drack en duktig klunk risvin, kastade sig baklänges och drog snart väldiga timmerstockar.

Bob uppfångade ett uttryck af gillande i Ah-Sams ögon. När främlingen somnat, tog sällskapet åter upp samtalet vid den punkt, där det afbrutits genom hans inträde.

Hvar började det farliga området? Jo, ungefär tre mil från värdshuset. Det var omöjligt att beträda det utan att upptäckas — för resten ville visst ingen beträda det. Om någon oförsiktig resande råkat in på Den enörades landamären, så var hans enda önskan — som för öfrigt var fåfäng — den att åter komma ut därifrån.

Orsaken till, att detta röfvardistrikt så noggrannt bevakades, var den, att Bergstigern en gång nätt och jämt undgått att öfverrumplas af en afdelning kosacker, och han hade då föresatt sig att hädanefter mota alla »obehöriga». Längs gränsen af det förbjudna området redo patruller både dag och natt, och ingen by i hela trakten kunde gå säker för att då och då erhålla ett mindre trefligt besök.

Längre inåt, på ett afstånd af vid pass två mil från fästningen, fanns en följd af vaktposter utsatta med ungefär en mils mellanrum, och marken mellan dem var späckad med otaliga och oberäkneliga hinder. Blott en enda stig ledde upp till fästningen, och på den vandrade ständigt spejare upp och ned.

Dessa enskildheter hade man vid olika tillfällen inhämtat af medlemmar af garnisonen, när de kommo ned för någon kortare ledighet, och hvarken värdshusvärden eller den man, som talat mest, kunde gå i borgen för sanningen af alla de detaljer, man uppsnappat då och då.

Ah-Sam frågade, huruvida dessa omtalade hinder fullständigt omgåfvo fästningen. Frågan besvarades af en gammal man, som hittills föga deltagit i samtalet.

Konstgjorda hinder, sade han, behöfdes ingalunda på den längst bort belägna delen af befästningen. Han hade varit därinne vid ett tillfälle för många år sedan, när den gamle höfdingen förde spiran, och han visste därför mera därom än någon annan i värdshuset närvarande. Hade någon annan af sällskapet någonsin varit inne i Bergstigerns kula? Nej, det hade bara han själf...

Sing-Tscheng hade just öppnat munnen för att motsäga honom, då Ah-Sam gaf till en ljudlig nysning. Den snarkande gestalten på väggbänken vände på sig, och under den allmänna rörelse som uppstod, hviskade Ah-Sam till den ifrige höfdingen, att han måste vara mera på sin vakt.

Den gamle mannen återtog sin beskrifning, talande med dämpad röst och ett uttryck af på en gång högtidlighet och hemlighetsfullhet. På andra sidan själfva fästet, sade han, fanns en klyfta, så bred, så djup och så stupande brant, att intet annat försvar behöfdes. Han kom ihåg, att när han var helt ung, hade en af röfvarbandets medlemmar oförvarandes kommit för nära randen; han hade störtat i djupet, och hans stympade lik hade sköljts och vräkts hit och dit af den skummande forsen, tills roffåglarna plockat alla hans benknotor rena...

Denna händelse gjorde ett starkt intryck på de församlade, och en liten stunds tystnad följde. Snarkningarna från den på väggbänken utsträckta figuren hade upphört.

Ah-Sam framställde ånyo en fråga: kunde fästningen ses här nedifrån byn?

Nej, den låg för långt borta, svarade värdshusvärden; men den kunde godt och väl urskiljas från en låg kulle omkring nio mil åt sydost — den riktning, som han rådde vandringsmännen att taga. Men den låg i alla fall så långt borta, att den knappast såg större ut än en koja på en bergsluttning.

Ah-Sam sade, att han måste försöka uppfånga en skymt af den där märkvärdiga röfvarekulan dagen därpå; han hade aldrig tänkt sig, att ett sådant hemskt ställe kunde finnas, och han skulle bra gärna vilja berätta för sin onkel, när han komme fram till Gensam, att han med egna sett Bergstigerns fruktade tillhåll...

Samtalet fortgick ännu någon tid bortåt, och nu rörde det sig om den stora kamp, som för närvarande pågick mellan Ryssland och Japan. Bob var alldeles uttröttad, när ändtligen rösterna tystnade, de illaluktande lamporna släcktes och enhvar förfogade sig till sin utsedda sofplats. Han brann af begär att få veta af Ah-Sam, hvad denne

inhämtat, men det var för riskabelt att söka tala med honom inne på värdshuset, och han måste vänta, tills morgonen grytt och de ånyo anträdt sin vandring.

Tidigt nästa morgon tillhandlade de sig ett så stort matförråd, som de kunde bära i sina videkorgar, och så begåfvo de sig af i riktning mot den kulle, hvarom värdshusvärden talat. Bob kände, att alla i värdshuset följde dem med ögonen, när de vandrade åstad. Den sistkomne från kvällen förut stod i dörren och iakttog dem med sin lömska blick.

Ah-Sam hade i enlighet med en försiktig hviskning från Bob gjort särskilda förfrågningar rörande vägen till den kulle, som utgjorde det förmenta målet för deras närmaste vandring. Han hade hört, att den närmaste byn af någon betydenhet låg ungefär tjugo mil längre bort, på den aflägsnare sluttningen af en hög bergskedja, som dimblå aftecknade sig mot morgonhimlen. Mot denna styrde nu de tre kosan, i en riktning, som skulle löpa vid pass fyra mil utanför Bergstigerns förbjudna område. Landet var kuperadt och glest skogbevuxet, och det blef vildare och mera ödsligt i samma mån som de närmade sig den bergskedja, hvilken tvärs öfver synranden sträckte sig från sydväst till nordost.

När de kommit ett stycke från värdshuset, hviskade Bob till Ah-Sam, att han eller höfdingen finge på inga villkor se sig om.

Stigen ledde dem efter en stund genom en träddunge, och Bob passade då på att bakom en trädstam kasta en blick bakom sig bortåt stigen, på hvilken de nyss kommit från värdshuset. Han hann just urskilja, kanske en tredjedels mil längre bort, en mörk figur, som med långa steg hastade framåt i deras spår. Till och med på detta afstånd var Bob nästan säker på att han kände igen gästen med tjurpannan och den dolska uppsynen, som så envist tilltalat honom kvällen förut inne på värdshuset.

Efter att hos sina bägge följeslagare åter ha inskärpt vikten af att ej se sig om, slog han in på rask, men icke forcerad gång, och nu, när man ej behöfde frukta för några lyssnare, fick han af Ah-Sam en fullständig redogörelse för allt hvad denne inhämtat i värdshuset.

De vandrade vidare i två timmar, innan de hvilade på sluttningen af en låg kulle, som att döma efter kinesens beskrifning tycktes vara den höjd, från hvars topp Tschang-Wos fäste kunde ses. Men för säkerhets skull gjorde Bob halt ett stycke nedåt sluttningen hellre än på toppen.

Efter en kort stunds hvila fortsatte de sin vandring, alltjämt angelägna att ej röja minsta misstanke att de voro förföljda. Snart stodo de på kullens topp och sågo framför sig ett vidsträckt landskap. De stannade ej nu, men Bob gjorde sina iakttagelser under marschen och upptäckte på långt afstånd åt vänster en ljus fläck mot bergets mörkare bakgrund. Den visade sig småningom vara en stor, borgliknande byggnad, anlagd på krönet af en tvärbrant framskjutande klippa.

Den mellanliggande sträckan var kal, och på två eller tre punkter af densamma urskilde han små rörliga fläckar, hvilka han antog vara ryttarskaror. En af dessa fläckar, att döma af storleken bestående af tjugu till trettio ryttare, var mycket närmare än de andra och tycktes styra kosan åt de tre vandrarnas håll. Men den befann sig ännu ganska långt borta, och eftersom den ej kom från det håll, där värdshuset låg, hoppades han, att de ridande ej angingo honom. Gärna hade han velat påskynda marschen, men han insåg, att han härmed skulle uppväcka misstankar hos mannen bakom dem, som, därom hade han nyss förvissat sig med en snabb blick, alltjämt följde efter.

Det var tydligt, att situationen började bli något vansklig. Om ryttarna verkligen befunno sig ute på jakt efter honom, Ah-Sam och tjuntjusen, anade Bob, att de ej skulle låta sig nöja med några förklaringar, hur rörande och vältaliga de än voro, utan de skulle taga dem till fånga och föra dem med till fästningen att förhöras af Tschang-Wo själf. I så fall kunde ingenting rädda dem, ty Bob åtminstone måste ögonblickligen kännas igen.

Och om ryttarskaran faktiskt ännu ej var på jakt efter de tre vandringsmännen, skulle sannolikt deras uppmärksamhet riktas på dem tack vare mandschuren, som de hade efter sig. Det var i alla händelser viktigt att veta, huruvida ryttarna handlade i samförstånd med den otreflige förföljaren, och Bob kom till det slutresultatet,

att det rådligaste var att söka narra den senare genom att vika af från stigen, så att man åtminstone kunde få klart för sig hvad dennes mening var.

Hvad var att göra? Tiden medgaf icke att anställa några experiment; om försöket att föra mandschuren bakom ljuset ej

genast lyckades, var det aldrig värdt att tänka på ett upprepande med bättre resultat.

Bob såg sig oroligt omkring. Under någon tid hade stigen gått fram öfver lös, stenig mark, omväxlande med små grupper af tvinande förkrympta träd, där regnflödena sköljt ned jord i håligheterna. Dungen närmast det ställe, där Bob nu var, bestod af några ruggiga martallar, som i den sena mandschuriska våren knappast börjat röja några tecken till förnyad växtlighet. Den glesa dungen skulle i alla händelser visa sig vara ett högst opålitligt gömställe, ty den skulle naturligtvis genast genomletas af förföljarna. Men en halfmil längre bort upptäckte han en smal vattenfåra, som ringlade sig i sick-sack i nästan rät vinkel mot deras stråt. Det var en bergbäck, som så svällt upp af islossning och regn, att den skurit sig en flere fot djup bädd utmed sluttningen. Utom just där den korsade gångstigen doldes den af den öfverhängande strandbrädden.

När Bobs ögon föllo på den urgröpta smala flodbädden, fick han plötsligt en idé. Påskyndande sina steg ilade han i spetsen för de andra fram till den och fann, att på andra sidan därom låg en sträcka fuktig, men bevuxen mark, som ledde upp till en oregelbunden grupp klippor något till vänster om stigen. Dessa klippor utgjorde de sista utlöparna af ett vidsträckt område, som karaktäriserades af stora kullerstenar, skilda af smala, slingrande skrefvor och klyftor.

Utan att säga sina följeslagare hvad han hade i sinnet vadade han genom forsen, hvars vatten ännu var iskallt, och steg upp på den våta, dyiga marken. De bägge kineserna följde honom; alla tres fotsteg bildade djupa intryck i mossan, hvilka genast fylldes af vatten. De kommo fram till de stora stenblocken på andra sidan, men i stället för att fortsätta i samma riktning, hvilken skulle fört in bland de ogästvänliga kullerstenarna, tog Bob tvärt af till vänster, beskref en ungefärlig halfcirkel och kom tillbaka till forsen.

Hans följeslagare trafvade på strax efter honom, utan att säga ett ord, undrande hvad hans mening var och säkra på, att detta vandrande i deras egna spår ej skedde utan något viktigt ändamål. Nere i den smala flodbädden, där vattnet gick honom

nästan till knäna, vandrade han med så snabba steg som möjligt, korsade sina egna spår och fortsatte marschen omkring hundrafemtio alnar på andra sidan, tills han kom till en punkt, där strandbrädden på högra sidan var låg och knappast höjde sig öfver vattnets nivå.

Där lämnade han det våta elementet, och klifvande öfver ett litet träsk höll han sig fortfarande åt höger, tills han nästan åter kom fram till stigen, mer än hundra alnar från forsen. Han hade sålunda beskrifvit en fullständig cirkel och kommit fram till en punkt, där bergsluttningen höjde sig brant öfver stigen och var beströdd med åtskilliga fallna träd, som ryckts upp med roten eller kastats öfver ända af den senaste höstens stormar.

Smygande sig framåt med den största försiktighet, i skydd af de stormknäckta stammarna och de få träd på rot, som elementerna skonat, anlände det lilla sällskapet till en punkt, belägen nästan omedelbart ofvanför stigen, men fullständigt skyddad för att ses af någon nedanför. Där lade de sig ned, våta och frusna, och väntade under tystnad.

Två minuter hade knappast förflutit, när de hörde snabbt tramp af fotsteg på den steniga stigen och en mans tunga andhämtning. Bob tittade försiktigt fram och såg, att det var deras mandschuriske förföljare. Han vandrade raskt framåt på sina träskor, men tycktes förbryllad öfver att med ens ha förlorat de tre vandrarna ur sikte. Han såg ej upp; han skulle i själfva verket aldrig ha anat gömstället ofvanför honom, ty direkte från stigen skulle ingen ha kunnat uppnå det utan att ses af honom.

Flåsande och svettig hade han nätt och jämt hunnit passera dem han sökte, då Bob hörde smattrandet af hofslag, som närmade sig. Några ögonblick senare sprängde en skara ryttare fram öfver krönet af en kulle ett stycke på

andra sidan stigen och styrde rakt på mandschuren, som stannade, häftigt vände sig om och blef stående med afvaktande hållning.

Med ett styng af oro såg Bob, att den främste af ryttarna var Tschang-Wo själf. Äfven Sing-Tscheng kände igen sin gamle fiende; Bob hörde honom draga häftigt efter andan och blef ett ögonblick rädd att ett ofrivilligt utrop skulle förråda honom. Men

Ah-Sam var på sin vakt; han lade handen på höfdingens arm, och mannen tyglade åter den vrede, som jäste inom honom.

Tschang-Wo red fram till mandschuren och började hastigt ställa frågor till honom. Bob var naturligtvis ur stånd att följa med det korta samtalet, men af åtbörderna och minspelet — banditen pekade uppåt stigen, och hans höfdings ansikte sken af ondskefull tillfredsställelse — gissade han, hvad det gick ut på. Med en gillande grymtning red Tschang-Wo vidare, och hans skara följde honom. Bob räknade sexton ryttare.

Därefter satte sig mandschuren, hvars frånstötande drag ljusnade i medvetandet af ett uppfylldt värf, belåten ned invid stigen, knöt upp sin påse och hämtade fram en handfull torkad fisk, som han började sluka i sig.

De tre uppe bakom klippblocken väntade, frusna och stela af den obekvämt hopkrupna ställningen, men ännu vågade de ej resa på sig. Mannen satt endast några alnar under dem; de kunde höra, hur hans käkar arbetade, hur läpparna smackade och hur han grymtade af välbehag. En oförsiktig rörelse i ett ögonblick, då han ej hade munnen full, skulle helt säkert ha hörts af honom.

En half timme förflöt långsamt. En eller par gånger märkte Bob, att mannen upphörde med sitt tuggande och med en viss oro blickade i den riktning, hvari ryttarna försvunnit, men när han ingenting hörde och såg, återvände han till sin fisk, tills han ätit sig proppmätt.

Han hade just åter knutit igen om sin påse och ämnade resa på sig, då åter hördes ljudet af hofslag, hvilka kastade upp de lösa stenarna. Några sekunder senare kom Tschang-Wo åter galopperande, följd på något afstånd af fjorton af sina sexton män. Han nästan red omkull mandschuren, som sedan han hastigt åter rest sig upp, blef stående helt bestört, när röfvarhöfdingen häftigt höll in hästen och slungade ut en skur af ursinniga frågor öfver mannen. Fåfängt försökte den olycklige stackaren svara — vid det första ord han uttalade svängde Tschang-Wo det långa spjut, han bar, bakåt och borrade det med okufligt raseri tvärs igenom honom. Mannen föll utan ett jämmerrop.

Därpå dref Tschang-Wo sin häst fram öfver den utsträckta kroppen, röt en befallning till åtta af sina män och galopperade bort öfver kullens krön.

XXIII.

Tigerns kula.

Bob och hans bägge följeslagare lågo alltjämt kvar bakom sin kullfallna trädstam. Här hade de verkligen fått en åskådlig lektion i Bergstigerns sätt att handskas med människoliv.

Åsynen af den döde ingaf Bob en kväljande känsla af fasa. Hade hans vän Kobo lidit ett liknande, kanske ett ännu värre öde? Eller lefde han. ännu, så att räddningen — om nu en sådan blefve möjlig — icke kom för sent? Dessa frågor korsade Bobs hjärna, och samtidigt kände han sitt mod förnyas, sin beslutsamhet stegras. Utgången finge bli hvilken som helst, för Kobo måste och ville han våga allt.

De åtta man, som Tschang-Wo afskilt ur sin skara, hade tydligen fått order att fortsätta sökandet. De spredo sig i

solfjäderformig riktning och började långsamt rida åt det håll, dit man senast sett de tre vandringsmännen begifva sig. Bob följde dem oroligt med blicken.

Lyckligtvis spredo de sig från en punkt, som låg nästan midt emot de dolda tre. Det föll dem icke in, att flyktingarna vandrat i en cirkel och ännu en gång trampat i sina egna spår. De letade nu efter märken efter fottramp i den lösa marken och aflägsnade sig småningom från gömstället.

Så fort den siste af dem försvunnit, klättrade Bob utför klippblocken och ned på stigen, följd af sina bägge ledsagare. Han ryste, när han gick förbi den döde mandschuren, men Sing-Tscheng, som ej besvärades af någon större grad af ömsinthet, böjde sig ned och genomsnokade hans kläder. Därefter begåfvo sig alla tre åstad i den riktning, som Tschang-Wo tagit; den minsta risken låge antagligen i att följa efter honom.

I det de höllo skarp utkik, gingo de sålunda samma väg tillbaka en sträcka af omkring två mil. Och när Bob sedan ett

Därpå dref Tschang-Wo sin häst fram öfver den utsträckta kroppen, röt en befallning till åtta af sina män och galopperade bort öfver kullens krön.

XXIII.

Tigerns kula.

Bob och hans bägge följeslagare lågo alltjämt kvar bakom sin kullfallna trädstam. Här hade de verkligen fått en åskådlig lektion i Bergstigerns sätt att handskas med människolif.

Åsynen af den döde ingaf Bob en kväljande känsla af fasa. Hade hans vän Kobo lidit ett liknande, kanske ett ännu värre öde? Eller lefde han. ännu, så att räddningen — om nu en sådan blefve möjlig — icke kom för sent? Dessa frågor korsade Bobs hjärna, och samtidigt kände han sitt mod förnyas, sin beslutsamhet stegras. Utgången finge bli hvilken som helst, för Kobo måste och ville han våga allt.

De åtta man, som Tschang-Wo afskilt ur sin skara, hade tydligen fått order att fortsätta sökandet. De spredo sig i solfjäderformig riktning och började långsamt rida åt det håll, dit man senast sett de tre vandringsmännen begifva sig. Bob följde dem oroligt med blicken.

Lyckligtvis spredo de sig från en punkt, som låg nästan midt emot de dolda tre. Det föll dem icke in, att flyktingarna vandrat i en cirkel och ännu en gång trampat i sina egna spår. De letade nu efter märken efter fottramp i den lösa marken och aflägsnade sig småningom från gömstället.

Så fort den siste af dem försvunnit, klättrade Bob utför klippblocken och ned på stigen, följd af sina bägge ledsagare. Han ryste, när han gick förbi den döde mandschuren, men Sing-Tscheng, som ej besvärades af någon större grad af ömsinthet, böjde sig ned och genomsnokade hans kläder. Därefter begåfvo sig alla tre åstad i den riktning, som Tschang-Wo tagit; den minsta risken låge antagligen i att följa efter honom.

I det de höllo skarp utkik, gingo de sålunda samma väg tillbaka en sträcka af omkring två mil. Och när Bob sedan ett

stycke från stigen upptäckte ett busksnår, som tycktes erbjuda en jämförelsevis säker fristad, trängde han in däri, fann det djupare än han vågat hoppas och beslöt att kvarstanna där under återstoden af dagen.

Natten föll på. Himlen var klar och stjärnljus, och med stjärnorna som vägledning återtogo de tre sin vandring, i det de följde rent sydlig riktning. Hela natten vandrade de, med syn och hörsel skärpta, men de sågo ingenting utom klippor och träd och deras hemska skuggor, och de hörde endast vilddjurens svaga lockrop.

I dagbräckningen befunno de sig nära toppen af en kedja kullar, som höfdingen förstod måste ligga helt nära den stora byn, hvarom de hört talas på värdshuset. Nejden var öde och vild; här och där varsnade man några gräsbevuxna fläckar mellan höjderna, och på skyddade sluttningar växte vridna och förkrympta träd i glesa dungar. Men på denna breddgrad röja sig vårtecknen sent, och landskapet företedde vinterns dystra färglöshet.

Efter att ha utvalt en plats, som af en klippvägg skyddades för den bitande morgonvinden, unnade de sig några timmars sömn, hvarunder de dock turade om att hålla vakt. Sedan åto de en smula af sina medtagna förråd och anträdde därpå ånyo vandringen, i det de höllo sig österut i ändamål att från klyftans ena sida komma fram till bergfästningen. Bob hoppades, att Sing-Tscheng hade kunnat föra honom direkte till denna punkt, men när Ah-Sam föreslog honom detta, svarade tjuntjusen, att han aldrig nalkats platsen från detta håll, utan endast något så när visste, hvar den var belägen.

Omsider kommo de till ett rätt ansenligt vattendrag, som rann från norr till söder. Bob antog, att detta måste vara den fors, som flöt genom klyftan, och den ingaf honom hopp om att vara på rätt spår. Han mönstrade vattenytan för att söka upptäcka den dunkla färgning, som skulle angifva ett vadställe, och vid en sådan punkt stannade de och bundo ihop sig vid hvarandra medels videkorgarnas bärremmar för att hindra, att de sköljdes bort af den starka strömmen.

Sedan de lyckligt och väl kommit öfver, vandrade de utan att göra halt uppför den vänstra stranden, och ganska sent frampå

eftermiddagen anlände de till en högtbelägen punkt, hvarifrån de plötsligt fingo syn på borgen, som låg föga mer än en mil ofvanför dem.

Sing-Tschehgs ögon gnistrade, när han betraktade de murar, inom hvilka hans dödsfiende dvaldes. Han sträckte ut sin högra knutna näfve mot borgen och började tala hetsigt och upprördt. Bob drog hastigt ned honom bakom en klippa. Det var icke otroligt, att Tschang-Wo till sina många försiktighetsmått äfven lagt det, att han satt en vaktpost att bevaka denna del af borgens omgifningar, fastän den djupa klyftan gjorde den otillgänglig från detta håll.

Väl dold inne i sitt gömställe betraktade Bob länge detta röfvarenäste uppe på klippbranten, som just nu var af större intresse för honom än någonting annat i världen.

Hvad han såg var ett slags oregelbundet byggd fästning, mätande väl ett femtiotal famnar i genomskärning och uppförd invid randen af klyftan, hvilken på afstånd tedde sig som en svart fåra. Borgen kröntes af fem torn, af hvilka två höjde sig direkte från klippgrunden invid klyftan och de andra tre placerats något oregelbundet på yttermuren; den senare såg ut att vara ansenligt hög. Den ägde utmed hela sin längd — åtminstone efter hvad Bob kunde urskilja — blott en enda port, å den mot andra sidan belägna dalen.

I det Bob medtog i beräkningen det afstånd, hvarpå han befann sig, samt den mellanliggande landsträckans sakta stigning, kom han till det resultatet, att klyftan var ganska bred, och af terrängförhållandena i allmänhet samt sina egna erfarenheter från flodens nedre lopp drog han den slutsatsen, att den måste vara mycket djup. Å klyftans mot honom vettande sida, nästan midt under fästningen, märkte han, att randkonturen skars af en annan, smalare klyfta, som löpte i rät vinkel däremot. På andra sidan fästningen var trakten kal och vågformigt kuperad norrut, medan den mot väster och söder ströddes af smärre bergknallar och furudungar.

De grå stenmurarna aftecknade sig tydligt mot bakgrunden. Innanför det afstängda området rörde sig tjogtals mörka gestalter mellan de låga byggnaderna; där tycktes råda en brådska och en

rörlighet påminnande om den i en myrstack. Och på sluttningen ofvanför den bortre muren urskilde Bob mer än en, efter hvad det tycktes mycket primitiv lägerplats, som bekräftade hvad man sagt i värdshuset om den noggranna vaksamhet, som iakttogs åt det enda håll, hvarifrån borgen var tillgänglig.

Medan Bob iakttog den ena efter den andra af dessa detaljer, insåg han tydligare än någonsin, hur Tschang-Wo kunnat bli den skräck och det plågoris för landet, som han verkligen var. Med en sådan fästning, dit han kunde

draga sig tillbaka, och understödd af en talrik skara fredlösa, som hade ingenting att förlora, men ganska mycket att vinna, kunde han i lika grad trotsa ryssar och kineser; det var lätt att förstå, att ingendera parten var angelägen om att ge sig i kast med honom. Borgens läge och massiva byggnadssätt omöjliggjorde hvarje stormningsförsök; endast förmedels en regelrätt belägring och beskjutning från groft artilleri skulle en fiende kunna uträtta någonting.

Ändå var det troligen i detta röfvarnäste, Bergstigerns kula, som Kobo San låg, död eller lefvande. Och när Bob lät sin ängsligt stirrande blick dröja därvid, kände han sitt mod sjunka.

Hvarför hade han kommit hit? Hvad kunde han göra — hvad kunde han uträtta med sina bägge medhjälpare, hur villiga, hur redliga i sitt uppsåt de än voro, för att rädda Kobo, om Kobo låg lefvande begrafven inom något af dessa starka torn? Och hur skulle han kunna få reda på, huruvida hans vän verkligen var där? Simsons styrka räckte ej till för att störta dessa väldiga murar, och vore han än illfundig som Odyssevs, skulle han dock icke förmå bereda sig inträde genom denna stängda port. Blott en örn skulle kunna höja sig ur klyftans djup, men äfven om han haft örnens vingar, skulle de ha båtat honom föga.

Hvarför hade han gifvit sig in på detta vanvettiga företag? Nu, när han fått skåda röfvarnästet med egna ögon, hvad återstod för honom annat än att inse det hopplösa i försöket och för alltid lämna detta hemvist för skräckvälde och död?

Länge grubblade han hit och dit, tyngd af en förtviflan, mycket bittrare än den, som tärt honom, när dödsdomen afkunnats öfver honom i Antung. Han kände en underlig förvissning om att Kobo låg där, fången inom de massiva murarna och ännu

vid lif; mänskligt medlidande, tacksamhet och hängifvenhet alstrade i förening hos honom en namnlös längtan efter att kunna rädda vännen, men med denna längtan mängde sig en känsla af maktlöshet, och all energi tycktes som förlamad.

Ah-Sam hade fixerat honom med sina sneda, uttryckslösa ögon. En stund hade han under tystnad stått bredvid sin herre, iakttagande hvarje skiftning, som gled öfver hans trötta drag. Slutligen vidrörde han lätt hans arm.

— Massa ingenting kunna göra. Allt bakvändt den här gången — allt omöjligt!

Bob spratt till som om någonting stuckit honom. Orden voro endast ett eko af hans egen nedslagna sinnesstämning, men de eggade honom till den häftigaste motsägelse.

— Omöjligt! upprepade han hest. — Ingenting är omöjligt! Vi må väl förut ha gjort ting, som alla andra skulle kallat omöjliga! I klyftan — vid klostret! Sådant kan göras omigen. Jag skall in i röfvarnästet därborta. Så fort det börjar bli mörkt, skall jag bege mig dit och hitta på något sätt. Vi ha inte kommit hela denna väg hit för att vända om igen utan att ens göra en ansträngning. Försöka skola vi åtminstone, Ah-Sam — försöka!

— Mycke bra, massa, försöka — inte vara rädd!

På sitt kalla sätt, som alltid förblef sig likt, meddelade han Sing-Tscheng hvad hans herre sagt. Tjuntjusen grymtade bifall; han själf såg sig ingen utväg, men det gjorde mindre; engelsmannen hade skrämt Tschang-Wos mandschurer med förbannelser ur en mässingstratt, och han var redo att följa den engelsmannen hvart det bar...

— Det låter höra sig, sade Bob gladt. — Om Gud vill, så hitta vi ändå på någon utväg.

Han väntade, tills det blef skymning, han tänkte och grubblade och hvälfde planer...

Den första åtgärden måste gå ut på att närmare taga reda på läget — utspionera borgens omgifningar, i synnerhet klyftan. Han beslöt att ensam åtaga sig detta värf; risken att upptäckas skulle vara tre gånger så stor, om han toge med sina följeslagare Han undrade, huruvida månen skulle lysa; utan den kunde han upptäcka föga eller ingenting, men med den kunde han riskera

att själf bli sedd. Eftermiddagen hade varit mulen; en fuktig vind hade drifvit upp regnmoln, men töcknet lättade här och där, och de nyckfulla glimtar han skulle kunna vänta, sedan månen gått upp, skulle tjäna hans ändamål

bättre än ett stadigt och ihållande sken.

Det var ännu icke mörkt, men ganska skumt, när han begaf sig åstad.

— Vänta här, tills jag kommer tillbaka, sade han till Ah-Sam — Bli ni upptäckta, så rädda er bäst ni kan.

Han smög sig försiktigt utför den långsträckta sluttningen. Busksnår, jordkullar, håligheter i marken skyddade honom ganska länge. Ett bälte af lågvuxna träd tycktes kanta klyftan; kunde han bara komma fram till det, ansåg han det värsta undangjordt.

Han kom fram till det, gick därigenom och fann, att det ej sträckte sig ända fram till klyftans rand; en kantremsa på några alnar hade någon gång fordom blifvit afröjd, men höll nu på att beväxas med småskog.

Han lade sig ned på magen, kröp bakom en tjock dunge och fann sig framme vid randen. Några ögonblick väntade han, undrande huruvida, när han rörde på sig, hans ljust grågula kläder urskilts från fästningen. Från andra sidan hörde han ljudet af många röster, en hästs gnäggande, slamrandet af metall. Men ingenting förmärktes, som tydde på någonting ovanligt, och makande sig ytterligare framåt, men dock hållande sig så mycket som möjligt inom skyddet af busksnåret, tittade han ned öfver branten.

Klyftan var djup, djupare än han tänkt. Äfven i skymningen kunde han se dess motsatta sida och borgens murar, men klyftans botten förmådde han ej urskilja. Han hörde endast vattnets forsande öfver klippgrunden långt nere i djupet och tyckte sig nätt och jämnt uppfånga skymten af en då och då uppsprutande kaskad af hvitt skum.

Midt framför honom reste sig fästningens dystra mur. Bob mönstrade den oroligt för att möjligen upptäcka en vaktpost, men någon sådan fanns ej. Han förstod, att ingen behöfdes.

Nedanför borgen sänkte sig marken hastigt i flere afsatser, hvar och en åtskilliga alnar hög, nedåt randen af klyftan; därefter

böjde den sig inåt, innan den blef till en lodrät vägg, ned till den osynliga bottnen, där forsen skummande brusade fram. Bob synade noggrannt hela sträckan från vänster till höger och gaf noga akt på en punkt, där kurvan inåt bröts af hvad som tycktes vara en horisontalt utskjutande flat berghäll, liknande dessa stora plattor, som man någon gång träffar på uteslutande bland söndersplittrade klippformationer vid hafsstranden.

Ofvanför denna naturliga platform och vidare uppåt afsatserna urskilde han en smal, slingrande stig, som var synlig några alnar, men sedan försvann som det tycktes rakt in i bergväggen till vänster om borgen. I själfva klippan, omedelbart öfver platformen, fick han syn på någonting, som såg ut att vara en järnkrampa, ehuru detta föreföll så otroligt, att han antog, att han sett miste.

— En vaktposts plats, förmodligen, sade Bob till sig själf. — Men efter allt att döma behöfs den aldrig. Bara en fågel skulle kunna komma öfver klyftan. Jag undrar just, hur bred den är.

I det tilltagande mörkret var det svårt att ens våga en gissning. Men afståndet tvärs öfver kunde knappast mäta mindre än åttio fot. Bredden varierade en smula till höger och vänster om den punkt, där han stod, men skillnaden kunde dock ej vara mera än högst några fot.

Bob insåg endast alltför väl, att, som hans sagesmän uppgifvit, borgen var alldeles otillgänglig från denna sida. Den frågan framställde sig nu: kunde man komma upp till den från bottnen af klyftan å någon mera aflägsen punkt till höger eller vänster? På det ställe, där han låg, var fjällbranten å ömse sidor alltför rakt stupande för att äfven en öfvad bergvandrare skulle våga en nedklättring, men det var ju möjligt, att ett stycke längre bort klippväggarna skulle kunna sänka sig och samtidigt bli mindre tvärbranta. I så fall skulle det bli honom möjligt att stiga ned på ena sidan och klättra uppåt på den andra.

Men företoge han denna klättring, skulle han behöfva hjälp. Han erinrade sig, att bergbestigare i alperna för säkerhets skull bruka binda sig tillsammans med ett rep: det vore därför rådligast att gå tillbaka och hämta Ah-Sam samt höfdingen, så att de skullekunna bistå honom med de hopbundna remmar, som de hade till sitt förfogande.

Det hade nu blifvit så pass mörkt, att risken af upptäckt i hög grad förminskats. I det han reste sig upp på händer och knän, beredde han sig att krypa tillbaka uppåt sluttningen. Men plötsligt erinrade han sig den smalare klyftan, som han sett på denna sida om ravinen, i rät vinkel därmed, och det for för honom att han borde en smula undersöka äfven den.

Efter att ha krupit innanför det smala bältet af trädbevuxen mark, reste han sig åter på fötter och vandrade hastigt framåt så långt han ansåg sig våga. Sedan smög han sig åter försiktigt från buske till buske, tills han kom fram till randen af den smalare klyftan. När han närmare synat den, fann han, att den var formad som en långsträckt kil — som en långsamt afsmalnande trehörning, skuren ur en stor tårta. Äfven denna skrefvas väggar voro tvärbranta, och bottnen var ej skönjbar.

Han blickade längs klyftan från den trängre inre ändan till den bredare ytteränden, och där fäste han sig vid ett långt mörkt föremål, som låg på sned tvärs öfver den. I början trodde han, att det möjligen var ett ungträd, som af stormen uppryckts med roten och kullvräkts, men när han närmade sig platsen, såg han, att så ej var förhållandet. Föremålet låg icke på klippans öfversta del, å ömse sidor om skrefvan, utan ett par fot nedanför.

Med den största försiktighet närmade han sig platsen, och han fann då till sin förundran, att skrefvans bägge sidor voro förenade genom en massiv järnstång. Den ända, som han hade närmast intill sig, kände han var fast inkörd i klippan, och den erinrade honom om liknande järnstänger, som han i sitt hemland sett användas för att stödja sviktande hvalfbågar eller förläna mera stadga åt osäkra hus.

Det var emellertid tydligt, att till något sådant ändamål kunde den ifrågavarande järnstången ej tjäna, och han funderade hit och dit för att utgrunda, när och hvarför den placerats i sitt nuvarande läge. Den hade tydligen suttit där ganska länge; den var mycket anfrätt, och stora rostflak lossnade, när han strök öfver den med handen.

Han lämnade klyftan och återvände så raskt som möjligt

till det ställe, där han lämnat Ah-Sam och höfdingen. Den förre steg upp för att gå honom till mötes.

— Nå, sade Bob, har allt varit lugnt?

— Lita på det, massa, ingen komma hitåt, inte väsen, inte bråk, ingenting.

— Nu skola ni bägge följa med mig. Göm undan era korgar under buskarna, men tag med remmarna; de kanske komma att behöfvas.

Efter några ögonblick visade han vägen i en riktning, som löpte i rät vinkel mot den stig han nyss följt, förbi skrefvans smala afslutning; sedan följde han en linje parallel med den stora klyftans rand. Han gick nästan en mil, och medan han gick, fann han, att marken trots sina vågformiga sänkningar här och där dock på det hela taget ägde samma nivå som den plats, hvarifrån han anträdt vandringen. Men plötsligt bar vägen starkt utför, och när han steg fram till klyftans rand, såg han, att klipporna å ömse sidor reste sig mindre skyhöga, mindre tvärbranta.

Himlen hade sedan en stund betydligt ljusnat, hvilket tydde på, att månen skulle till att gå upp. När Bob tittade ut öfver kanten, såg han forsens vatten skölja förbi i skummande hvirflar. Klyftans sidor voro beströdda med knotiga, tvinande träd, och han förstod, att tack vare dessa skulle ett eventuellt upp- eller nedklättrande betydligt underlättas.

Efter att ha befallt Ah-Sam binda samman de tre remmarna, tog han den ena ändan och klättrade utför bergsluttningen, i det han noggrannt afvägde sitt fotfäste och då och då stannade för att underlätta de bägge andras klättring ofvanför honom. Sedan han omsider kommit ned till randen af forsen, bad han sina följeslagare gömma sig mellan träden och ligga kvar där. Själf vadade han tvärs öfver forsen och började klättra uppför den motsatta branten. Läderremmen hade han tagit med sig för att underlätta nedstigandet längre fram.

Månen, som då och då sken fram mellan drifvande moln, kastade en nyckfull belysning öfver platsen, när Bob mödosamt klättrade uppför den branta klippväggen. Han mätte ut sina steg med den största försiktighet, häfde sig

uppåt förmedels nedhängande grenar, sedan han först pröfvat deras styrka, och han undvek på

det sorgfälligaste att rubba lösa stenar. Slutligen svängde han sig med en kraftig armrörelse upp på den smala kantremsa, hvarifrån klyftan stupade ned, och här satte han sig på mossan för att hämta andan och närmare se sig omkring.

Det hvita månskenet göt en spöklik glans öfver omgifningen och bildade en ljus bakgrund mot borgens dystra konturer, där den som ett örnnäste hvilade mot klippan. Intet träd eller annat skymmande föremål fanns mellan den och honom; det närmaste området omedelbart invid klyftans rand hade synbarligen af någon anledning med flit hållits afröjdt. Men omkring hundrafemtio alnar till vänster om honom stod en mörk furudunge, han kunde ej säga huru pass stor. Kunde han uppnå den, hade han i alla händelser kommit borgen en smula närmare.

I det han åter lade sig ned på magen, kröp han sakta bort emot den, och han stannade oupphörligt för att lyssna. En oändlighet tycktes honom ha förflutit, när han kom fram till furorna, ehuru det i själfva verket endast var några minuter. Ändtligen hade han uppnått deras skyddande hägn; han reste sig upp och sträckte med en känsla af lättnad ut sina lemmar.

En lätt vind suckade sakta och melankoliskt inne bland grenarna, och öfver sitt hufvud såg han mellan trädkronorna de tunga molnen snabbt jaga öfver himlen. Han rörde sig försiktigt bland furorna, då och då görande ett uppehåll för att lyssna och orientera sig, ty framför allt annat ville han undvika risken att gå vilse.

Träden ytterst i dungen stodo ganska långt från hvarandra, och mellan deras stammar såg han tre furor, som bildade en grupp på andra sidan klyftan. Dessa tog han till vägledning. Sedan vandrade han vidare inåt dungen, där träden växte tätare; han trampade försiktigt på den tjocka mattan af nedfallna barr och kottar och undrade, hvart hans steg förde honom.

Med ens stannade han. Till hans öra hade trängt ett svagt ljud från någon punkt längre framåt — ett ljud, som lät lät som skramlet af metall. Han lyssnade spändt; den framåtböjda kroppen hvilade på högra foten, vänstra foten hade redan lyfts på tå. Ljudet hade upphört; han hörde nu åter endast vindens

sus. Han gick vidare, men efter några steg hejdades han åter af samma ljud, samma lätta slammer.

Åter väntade han, denna gång längre. När han ingenting hörde, tog han igen några steg och kom, nästan utan att märka det, fram till en liten uthuggning i skogen. Ögonblickligen tog han på tå ett språng in bakom närmaste trädstam. Midt på den lilla öppna platsen hade hans skarpa öga upptäckt en gestalt en orörlig skepnad, hvars konturer han i den första öfverraskningen ej hann urskilja.

Han väntade och vågade knappast draga andan; hjärtat bultade mot hans refben, han hörde hvartenda slag. Men det andra ljudet förnams ej mera — jo, vänta, åter ljöd den spröda metallklangen, tydligare, mera ihållande...

Han väntade, tog slutligen mod till sig och tittade fram bakom trädstammen. Skepnaden stod kvar som förut, på samma fläck, i samma ställning, orörlig. Hur mycket Bob än ansträngde sina ögon, kunde han i mörkret från ett skymmande moln ej urskilja minsta tecken till rörelse. En vindpust for suckande genom skogen — jo, nu rör sig skepnaden, och när den rör sig, skramlar det åter. Sedan blir allt åter tyst.

En känsla af namnlös ångest grep Bob, och en kall, klibbig svett bröt fram ur hvarje por. Han stirrade på skepnaden liksom förtrollad. Åter en vindpust, åter den lätta vaggande rörelsen, åter det sakta skramlandet. Så åter absolut tystnad.

Bob förmådde ej längre uthärda ovissheten. Mellan honom och skepnaden stod ett enda smärt ungträd, som skonats af yxan. Med vildt klappande hjärta smög han sig fram och nalkades på tå detta otillräckliga skydd. Han nådde det, just som en starkare vindil kom svepande genom skogen, och i samma ögonblick gled månen fram bakom brustna moln och sände sina klara strålar ned mellan trädtopparna. Skepnaden gungade häftigare, det lätta slamret blef rasslandet af kedjor, och i månskenet såg Bob med fasa, men på samma gång till sin outsägliga lättnad, att skepnaden var ett människoskelett, kedjadt i upprätt ställning vid en påle.

Han erinrade sig, hvad Ah-Sam fått höra inne på värdshuset. Detta var utan tvifvel någon olycklig stackare, som anträffats på det förbjudna området och blifvit fastkedjad där för att

samt svälta och törsta ihjäl, med tillägg af hvem vet hvilka ytterligare plågor. En dyster påminnelse om hvad Bobs eget öde komme att bli, om han fölle i händerna på denne blodtörstige Bergstiger — en erinran om den hämnd, för hvilken Kobo måhända redan fallit offer!

Ett ögonblick blef han stående och stirrade på den hemska anblicken. »Stackars usling!» mumlade han. Med beslutsamt hopprässade läppar fortsatte han därpå sin väg.

Följande en kosa, som han ansåg så mycket som möjligt parallel med klyftans rand, gick han tvärs öfver den lilla uthuggningen och kom åter in bland furorna på andra sidan. Efter några minuter glesnade skogen och tog sedan slut; mellan honom och borgen låg ingenting utom öppna fältet, strödt med stenar och block, men utan ett träd. Klyftan, förmodade han, måste ligga ungefär femhundra alnar mera åt höger.

I denna riktning, där marken sluttade nedåt bråddjupets rand, såg han en låg koja; ett liknande litet skjul såg han på nästan samma afstånd på vänster sida från honom. Fanns det vaktposter inne i dessa skjul? undrade han. Han väntade vid randen af klyftan.

Från skjulet till höger hördes ej ett ljud, men till vänster såg han i månskenet en figur stiga fram bakom skjulet och långsamt komma vandrande åt hans eget håll. Bob stod som förlamad. Hade han blifvit upptäckt?

Nej, mannen närmade sig blott helt få steg; sedan vände han om och försvann.

Bobs pulsar hade återtagit sin normala hastighet; han kände sig frusen och på ett egendomligt sätt trött, men spänningen, ovissheten, det obeskrifligt kusliga i att vänta, han visste icke på hvad, hade försvunnit. Alla hans själsförmögenheter, hans hela intelligens koncentrerade sig på fullbordandet af detta företag. Han måste vandra vidare, hur stor risken än var.

Väntande, tills månen åter gått bakom moln, smög han sig ljudlöst fram mellan skjulen. Under en sex, sju minuter förblef allting i mörker, men så bröt en stråle fram; han kastade sig raklång på marken och låg stilla. Länge fick han vänta, och han

vred sig om på sidan för att kunna se, hur de svarta molnen kommo seglande öfver hans hufvud.

Slutligen doldes månen åter. Han begynte ånyo sin smygande vandring, hade kommit så pass nära borgen, att en pil skulle nå den från hans plats, och hoppades vara osynlig från skjulen tack vare en hålighet i marken, då månen åter trädde fram.

Han var nu i stånd att taga en ganska bekväm öfverblick af borgens framsida, där den låg öfvergjuten af det hvita månskenet. Två figurer rörde sig af och an på muren; två andra syntes på toppen af sidotornet till vänster om honom. Han såg den svarta och olycksbådande öppning, som bildades af borgens enda portgång. Här och där omkring honom var gräset svärtadt, liksom om ett tillfälligt läger slagits. Om han rörde på sig, skulle hans grågula kläder sticka af mot dessa mörka fläckar. Han undrade, huruvida det ej nästan skulle vara tryggare att undvika dem och fortsätta sin vandring endast när månen sken.

Han låg ännu kvar och spejade, fåfängt sökande uttänka något sätt att bereda sig tillträde till borgen, då han hörde vapenskrammel och därpå ett starkt knarrande och gnisslande. Försiktigt tittade han upp öfver kanten af den hålighet, hvari han låg, och han såg då den väldiga porten långsamt öppnas och svänga utåt.

Just som den tanken slog honom, att detta helt säkert var en ovanlig tilldragelse vid denna tid på natten, kom en ryttare$ ut och satte hästen i raskt traf. Djuret for med smattrande hofslag förbi, ej hundra alnar från den plats, där Bob låg. Han tryckte sig flat mot marken och höll andedräkten; han kände jorden darra under hästens hofvar, han hörde sitt hjärta slå. Men ryttaren saktade icke farten, ljudet af hofslagen blef allt svagare. Åter förnams knakandet och gnisslandet; den stora porten svängde tungt på sina gångjärn och slog åter igen. Allt var tyst.

En hel timme låg Bob kvar, medan månskenet kom och gick. Förgäfves bråkade han sin hjärna med att söka

uttänka någon plan för att vinna sitt ändamål. Hvilka faror hade han icke redan utsatt sig för, och ändå föreföll detta mål honom mer oupphinneligt än någonsin!

Borgens murar reste sig tvärbranta från marken till en höjd af minst tjugu alnar, släta, regelbundna längs hela sin utsträckning,

utan ett fäste för foten. Möjligheten att klättra öfver dem var totalt utesluten. Och äfven om han varit i stånd att göra det, hvad utsikt hade han att träffa på Kobo? Och själf måste han ju ögonblickligen upptäckas.

Murarna skulle alltså ej kunna komma i fråga. Än portgången då? Som han nyss sett, var den väldiga porten stängd om natten; under dagen bevakades den utan tvifvel noggrannt. Och om man utginge från den rätt otroliga förutsättningen, att han skulle kunna smyga sig in under förklädnad, hvad hjälpte det honom, när han ej förstod språket? Han skulle ha förskaffat sig inträde endast för att upptäckas, fängslas och afrättas på ett eller annat omänskligt sätt.

Alla hans grubblerier ledde alltså ingenting till. Slutligen, med en känsla af förtviflan, reste han sig, då månen för en stund gått i moln, och smög sig tillbaka inåt furuskogen. Han trefvade sig långsamt framåt, rysande, när han hörde kedjeskramlet från den fängslade skepnaden, och efter att ha funnit de tre träd, hvilka han utvalt som landmärke, nådde han utan missöden randen af klyftan.

Där väntade han åter. Månen hade sjunkit ned bakom bergen i fjärran. I mörkret skulle han löpa fara att ådraga sig vaktposternas uppmärksamhet, om han försökte stiga ned, ty han visste, att klyftans vägg var brant, och han kunde ej klättra ned, utan att göra något buller.

Hopkrupen i en liten sänka strax under randen, där han ej kunde ses uppifrån, väntade han alltså hela natten, tills den kyliga dagern grydde. Han var genomfrusen, trött och tung om hjärtat. Med oändlig varsamhet släppte han sig därefter från träd till träd, i det han slog läderremmen rundt en stam och höll ett fast tag däri, tills han skaffat sig säkert fäste för fötterna. Han kom ned till forsen, vadade tvärs öfver den, och fann sina bägge följeslagare med orientaliskt tålamod väntande precis där han lämnat dem.

— Mig säga, ingenting kunna göra, sade Ah-Sam med en blick på sin herres bleka, tärda anletsdrag.

Bob orkade ej svara. Under skydd af träden smögo alla tre tillbaka till den plats, där de gömt undan sina förråd, och

sedan de förvissat sig om, att allarm ej slagits i borgen, satte de sig ned till sin ej alltför smakliga frukost.

Bob hade ingen aptit. Han tvang sig att äta, ty han visste ej hvilka ytterligare strapatser han kunde få att utstå. När han därefter erfor ett mycket starkt behof af sömn, lade han sig ned bakom en buske med spretande grenar och bad de bägge andra tura om att hålla vakt.

Dagen förgick med ömsom sömn, ömsom diskuterande af situationen. Hvarken Ah-Sam eller Sing-Tscheng hade något förslag att komma med. Den förre höll slött fast vid sin åsikt, att ingenting var möjligt. Den senare yttrade någonting, hvars andemening var:

— Bed mig inte hitta på någon plan. Säg mig, hvad jag skall göra, så skall jag göra det.

Bob fick hvarken hjälp eller tröst af dem. Matförrådet minskades snabbt. De bägge kineserna åto, utan att tänka på att spara; om också endast för denna orsaks skull måste antingen någonting göras genast, eller också måste de alla åter draga sina färde.

Känslan af maktlöshet frätte på Bob likt någon giftig mask. I ena ögonblicket var han färdig att uppge alltsammans, men i det nästa infann sig åter den tanken, att Kobo befann sig i Tschang-Wos våld, och eggade ånyo hans slappnande handlingskraft. Under hela dagen omväxlade anfall af förtviflan med nya försök att lösa svårigheten, tills hans stämning af nervös retlighet nästan blef outhärdlig.

Ah-Sam och höfdingen pratade beständigt i låga hviskningar och med så högtidligt bekymrade miner, att Bobs hjärta värmdes vid tanken på, hur gärna de skulle vilja hjälpa honom. En gång föll det honom in att fråga, hvad

det var för en sak, som de diskuterade så allvarligt, och han var färdig att af ren förargelse knacka deras skallar mot hvarandra, då Ah-Sam med viktig min svarade:

Mig säga Sing-Tscheng lille kissekatt koka hop med fiskfenor, med sojabönor, koka tjockt, tjockt! — mycke utmärkt mat! *Hai-yah!*

Till sist, alldeles förbi af trötthet och sinnesrörelse, föll Bob

i en orolig sömn, när mörkret lägrade sig öfver bergen. Hans sömn var full med drömmar, mest om nyligen timade händelser, men det trängde sig äfven fram reminiscenser från hans skoltid, från hans barndomsdagar bland de Cumbriska dalarna. Han kastade sig oroligt af och an, ibland mumlande, ibland ropande på sina vänner, hvilket gaf de bägge kineserna, som turade om att hålla vakt, mycken anledning till undran och ängslan.

Slutligen fann han sig liggande på ryggen, med vidöppna ögon, stirrande upp mot den stjärnljusa rymden, med vanvettigt bultande pulsar och skälfvande nerver. Han hade vaknat upp just i ett ögonblick då i hans dröm en förfärlig händelse höll på att ske.

Skådeplatsen var storskolans gymnastiksal. Han gungade vid ett af rundloppets nedhängande tåg och tyckte, att han försatt det i en svängning, som han hittills ansett otrolig. Vid repet närmast framför honom hängde hans bäste vän, och han kände, att någon gäckande ond ande gaf honom så våldsam fart rakt mot denne andre gosse, att han nödvändigt komme att göra honom mycket illa. Han förekom olyckan endast genom uppbjudande af en oerhörd muskelstyrka, och han spratt upp ur sömnen, darrande i alla leder — för att finna, att fullständig frid och tystnad rådde under de kallt gnistrande stjärnorna.

Plötsligt satte han sig upprätt på mossan och gaf till ett sakta utrop, som trängde till den vakande Ah-Sams öra.

— Jag har det! Jag har det! skrek han. — Ah-Sam, väck upp höfdingen! Nu har jag ett viktigt ärende åt er att uträtta!

Sing-Tscheng var snart uppväckt ur sin snarkande sömn. Skälfvande af ifver meddelade därefter Bob Ah-Sam, hvad de skulle göra. Han skulle tillsammans med höfdingen genast anträda vandringen till den stora by, hvarom de hört talas. Den låg förmodligen omkring sexton mil längre bort i bergstrakten. De skulle gå in i byn och berätta, att deras herres mulåsnevagn blifvit sittande uppe i bergen och ej kunde komma vidare, därför att draglinorna brustit. De behöfde tio alnar nytt rep.

När de köpt detta, skulle de, liksom om de plötsligt kommit att tänka därpå, säga, att eftersom rep äro mycket dyra i deras lilla by långt norrut, ville de gärna köpa litet mera på en gång,

så att de alltid hade ett reservförråd och kunde sälja en smula däraf åt sina grannar. De skulle därför begära minst hundra alnar. Vidare måste de köpa mera mat och sedan återkomma med sina bördor så fort som möjligt.

Höfdingen såg misslynt ut, när uppdraget i fråga förklarades för honom. Han hade uppenbarligen väntat få höra en plan, utgående på att eröfra borgen medsamma. Men Ah-Sam erinrade honom om hans löfte att göra allt hvad man fordrade af honom, och han fogade sig med en axelryckning.

Månen stod stor och klar på himlen.

— Om ni genast ge er i väg, sade Bob, hinna ni med åtskilliga mil innan månen går ned. När det är så mörkt, att ni inte kunna hitta vägen, så hvila. När ni återvända hit, kom inte borgen närmare än fem mil, så länge det är dager. Vänta, tills skymningen fallit på, och kom då tillbaka till mig, så raskt som möjligt. Ah-Sam, jag litar på dig, var försiktiga och skynda er!

Männen togo de penningar han gaf dem, och med den sedvanliga djupa bugningen vandrade de bort. Samtidigt smög sig Bob ned till den kilformiga skrefvan vid sidan om ravinen, och väl dold tillbragte han någon tid med att undersöka den uppåt och nedåt. Månen sänkte sig vid horisonten, när han återvände och kastade sig ned för att hvila och grubbla.

XXIV.

Vid fiendens port.

Den följande dagen förflöt så långsamt, att den tycktes aldrig vilja sluta. Bob ansattes oupphörligt af farhågor, att någonting skulle hända Ah-Sam och höfdingen. Till en början ångrade han, att han ej följt med dem, men sedermera insåg han, att detta skulle ha varit mycket oklokt; hans närvaro skulle endast ha utgjort en källa till fara, och utom i en verklig strid skulle han icke ha kunnat göra någon nytta.

Han unnade sig knappt att äta af den mat, som fanns kvar; förrän männen återvände, kunde han ej vara säker om att de lyckats

så att de alltid hade ett reservförråd och kunde sälja en smula däraf åt sina grannar. De skulle därför begära minst hundra alnar. Vidare måste de köpa mera mat och sedan återkomma med sina bördor så fort som möjligt.

Höfdingen såg misslynt ut, när uppdraget i fråga förklarades för honom. Han hade uppenbarligen väntat få höra en plan, utgående på att eröfra borgen medsamma. Men Ah-Sam erinrade honom om hans löfte att göra allt hvad man fordrade af honom, och han fogade sig med en axelryckning.

Månen stod stor och klar på himlen.

— Om ni genast ge er i väg, sade Bob, hinna ni med åtskilliga mil innan månen går ned. När det är så mörkt, att ni inte kunna hitta vägen, så hvila. När ni återvända hit, kom inte borgen närmare än fem mil, så länge det är dager. Vänta, tills skymningen fallit på, och kom då tillbaka till mig, så raskt som möjligt. Ah-Sam, jag litar på dig, var försiktiga och skynda er!

Männen togo de penningar han gaf dem, och med den sedvanliga djupa bugningen vandrade de bort. Samtidigt smög sig Bob ned till den kilformiga skrefvan vid sidan om ravinen, och väl dold tillbragte han någon tid med att undersöka den uppåt och nedåt. Månen sänkte sig vid horisonten, när han återvände och kastade sig ned för att hvila och grubbla.

XXIV.

Vid fiendens port.

Den följande dagen förflöt så långsamt, att den tycktes aldrig vilja sluta. Bob ansattes oupphörligt af farhågor, att någonting skulle hända Ah-Sam och höfdingen. Till en början ångrade han, att han ej följt med dem, men sedermera insåg han, att detta skulle ha varit mycket oklokt; hans närvaro skulle endast ha utgjort en källa till fara, och utom i en verklig strid skulle han icke ha kunnat göra någon nytta.

Han unnade sig knappt att äta af den mat, som fanns kvar; förrän männen återvände, kunde han ej vara säker om att de lyckats

tillhandla sig nya förråd. Hade detta icke varit dem möjligt, voro de i sanning satta på mycket knapp kost.

Skymningen sänkte sig. De bägge utsända borde ha kunnat hinna med både att gå och vara åter. Bob väntade oroligt. Timme efter timme förflöt; månen gick upp och seglade allt högre och högre upp på himlahvalfvet.

Hvar i all världen höllo männen hus? Han var ängslig för deras öde, men han grämde sig också däröfver att, äfven om de återvände välbehållna, det blef för sent att företaga någonting den natten. Han vandrade af och an likt en vaktpost och stannade vid slutet af sitt »pass» för att lyssna — hur ofta räknade han ej.

Slutligen, när han ansåg, att det måste vara nära midnatt, hörde han tassande steg, och efter några sekunder såg han en manlig skepnad nalkas. Med revolvern till reds väntade han, tills mannen kommit endast några alnar från honom, och ropade sakta:

— Hvem är det?

— Mig Ah-Sam — allt bra! ljöd det hviskande svaret.

Bob sänkte revolvern, och kinesen klef andtruten fram och släppte ett tungt bylte för hans fötter?

— Hvar är Sing-Tscheng?

— Han litet längre bort — han gömd. Tschang-Wo titta sig ikring: »*Ch'hoy!* Två stycken karlar», han tvärt säga, »mig fånga, döda!» En man ensam inte göra mycket väsen, han smyga fram, inte svårt — Tschang-Wo inte kunna hitta honom.

— Jag förstår, ni komma en i sänder. Sing-Tscheng ger dig tid att komma hit, se'n kommer han själf efter. En god idé af dig, Ah-Sam. Tala nu om för mig, hur det gått för er!

De hade kommit fram till byn tidigt på morgonen, berättade Ah-Sam, och utan svårighet gjort sina inköp. När de lämnade byn, hade de ansett rådligt att göra en liten omväg, men då bar det sig icke bättre än att de, efter en timmes vandring, råkade rakt på två af Tschang-Wos ryttare. Den ene af männen hade genast kännt igen Sing-Tscheng och försökt få tag i honom, medan den andre måttade efter Ah-Sam med sin lans.

— Nå, hur kommo ni undan? sporde Bob.

— Knacka skallen, en, två, svarade Ah-Sam okonstladt.

— Än hästarna då?

— De springa bort mycke brådtom — mig inte kunna fånga dem.

— Åt borgen till?

— Nej, massa, de mycke brådtom andra hållet — den sida!

Han pekade i motsatta riktningen. Bob uppgaf en suck af lättnad.

— Såg ni till någonting mera af röfvarbandet, nu på återvägen hit? frågade han.

— Såg en, två, tre, de rida rakt på gömställe — mig komma hit mycke sakta, försiktigt — *galaw!*

Efter några minuter anlände höfdingen, bärande sin andel af bördan. Både han och Ah-Sam voro alldeles uttröttade; det var i alla händelser för sent att företaga någonting den natten, och Bob uppmanade männen att äta och hvila sig, ty dagen därpå skulle det bli arbete nog åt dem.

När den följande dagen skymningen höll på att öfvergå till mörker, skulle en skyltvakt på den mot ravinen vettande delen af klyftan möjligen ha kunnat se — om det fallit honom in att titta dit — en gestalt, som nästan omärkligt skred framåt längs den midt emot liggande branta sluttningen. Den kosa han följde var utmed en smal utskjutande häll, några fot under högsta krönet, hvilken från skrefvans inre ändpunkt ledde till en punkt omedelbart under den solida tvärbjälken af järn, hvars befintlighet och ändamål gifvit Bob så rik anledning till gissningar.

Anländ till järnstången sträckte sig gestalten upp mot den, drog försiktigt den i ögla slagna ändan af ett långt rep däröfver, trädde den andra ändan genom öglan, drog hårdt till om tvärbjälken och makade medels en lång trädgren repet fram på bjälkens midt.

Derefter gick han tillbaka utmed den smala kammen, bärande den lösa ändan af repet med sig. Den löpande delen af repet, som svängde af och inne i klyftan, rubbade en sten, som rasslande föll till bottnen. Den smygande gestalten påskyndade sina rörelser för att förminska repets längd, fruktande ett par sekunder, att stenens fall hade hörts upp till borgen. Men faran häraf var obetydlig; stenar måste ofta rasa utför klyftans väggar,

och i alla händelser var repet inne i den smala skrefvans nästan absoluta mörker alldeles osynligt från motsatta sidan.

Vid afsatsens bortre ända sammanträffade Bob med Ah-Sam och höfdingen, som lågo hopkrupna invid ett par tjockstammiga ungträd, hvilka hängde ut öfver det djupa svalget under dem. Efter att vid en af trädstammarna ha fastgjort det rep han bar satte han sig ned och talade med låg röst till kinesen, utvecklande den plan, som han uppgjort efter många timmars grubblerier.

Situationen var ej särdeles invecklad, men den kräfde nervstyrka och mycket stort fysiskt mod.

Alldeles midt framför skrefvan, på andra sidan ravinen, låg den lilla utskjutande platformen, med järnkrampan i klippväggen ofvanför. Klyftans bredd uppgick, enligt hvad Bob beräknade, till ungefär åttio fot, men det var omöjligt att bestämma måttet exakt; det skulle kunna vara mer än åttio fot, och det skulle kunna vara mindre. Men just dessa fot, som möjligen fattades eller sköto öfver, skulle spela en stor roll i den plan han uttänkt.

Han hade kommit till den slutsatsen, att järnbjälken, som så mycket eggat hans nyfikenhet, stod i nära samband med platformen och krampan. Den hade funnits där på den gamle höfdingens tid; ingen visste, när eller hvarför den placerats på det ställe, där den satt, men Bob var öfvertygad om, att järnbjälken och platformen varit afsedda att underlätta ut- eller ingång till borgen, om denna skulle råka bli belägrad. En belägrande styrka, som litade på den skenbara omöjligheten att klättra uppför ravinens sida, skulle sannolikt uraktlåta att sätta ut vakt åt detta håll.

Bobs tanke — som han egentligen fått i drömmen — var den, att, hängande vid ett vid krampan fastgjordt rep, skulle en duktig karl kunna svänga sig tvärs öfver afgrunden och, såvida repets längd något så när noggrannt afpassades, hamna rakt på platformen, fatta stadigt tag om järnkrampan och därigenom förhindra, att han rycktes tillbaka af repets svängning. Om repet vore för långt, skulle han naturligtvis löpa risken att slungas i bergväggen på andra sidan platformen. Vore det för kort, skulle han ej kunna nå järnkrampan utan svänga tillbaka in i skrefvan, och som återsvängen tydligen ej skulle föra honom tillbaka till

utgångspunkten, skulle han åter svänga tvärs öfver ravinen och på så sätt skulle pendelrörelsen fortfara, tills han komme att stanna lodrätt under järnbjälken.

Han skulle då antingen nödgas klättra uppför de åttio foten rep, tills han nådde järnstången, eller släppa sig de tvåhundra foten rakt ned till klyftans botten. Och ännu en fara hotade. Under återsvängen skulle det kunna hända, beroende på repets skakningar, att den hängande ej fördes tillbaka rakt in i skrefvan, utan stötte mot dess naggade, skrofliga kant, kanske med sådan våldsamhet, att följden blefve bedöfning, lemlästning eller till och med döden.

Klart var, att experimentet skulle vara fullt af faror, men det var detta otroligt djärfva vågstycke, som Bob föresatt sig att pröfva på.

Ett nödvändigt försiktighetsmått kunde åtminstone vidtagas i förväg. Det bestod uti att utröna, hur mycket rep som behöfdes.

Sedan han för sina bägge ledsagare förklarat, hvad han hade i sinnet, afbröt han deras förfärade utgjutelser genom att låna ett par af deras öfre klädespersedlar, och dessa virade han ihop till ett mjukt knyte. In i knytet packade han några tunga stenar och band fast det hela vid repet. Därefter, när månen göt ett svagt skimmer öfver motsatta sidan af ravinen, öfverlämnade han byltet åt Ah-Sam och begaf sig i riktning mot järnbjälken.

När han kommit dit, lyfte han handen som en signal åt kinesen att släppa taget om byltet, och så iakttog han oroligt repets svängning. Det susade genom skrefvan, tvärs öfver ravinen och stannade ögonskenligen en aln från platformen; sedan svängde det, tillbaka, starkt vibrerande och snurrande och nätt och jämt undgående skrefvans

hörn. När det omsider närmade sig utsprånget, fångade Ah-Sam det förmedels en krökt trädgren. Dess osäkra återsvängning ingaf Bob en viss ängslan, men han resonnerade som så, att lastadt med den större tyngden af en människa skulle repet sannolikt ha stigit högre och gjort en mera direkt sväng bakåt.

Experimentet utföll alltså tämligen tillfredsställande, och sedan utvecklade Bob för sina bestörta åhörare, hvad han ämnade göra.

Han ville själf våga försöket — i byltets ställe. Om han komme helskinnad öfver, ämnade han fästa repet vid krampan och göra en förberedande undersökning af gångstigen, som från platformen ledde uppåt. Om han behöfde hjälp, skulle han gå tillbaka och lossa på repet, som då skulle svänga tillbaka till en ställning lodrätt under järnbjälken. Under tiden skulle Ah-Sam försiktigt krypa ut till yttersta ändan af platformen, alldeles under järnbjälken; han skulle söka fatta tag i repet, när det kom svängande, gå tillbaka till inre ändan af skrefvan och svänga sig tvärs öfver den stora klyftan på samma sätt som Bob gjort.

Å andra sidan, om Bob fann, att ingenting kunde göras från platformen, eller om han blefve upptäckt, skulle Ah-Sam med revolvern betäcka hans reträtt.

— Hvad Sing-Tscheng göra hela tiden? frågade Ah-Sam, när han fattat, hur han själf skulle bete sig.

— Han får stanna här så länge. Säg honom det.

När höfdingen fick detta klart för sig, blef han mycket förgrymmad och började högljudt protestera.

Bob tystade honom genast. Han förstod, att om han skulle kunna bereda sig inträde i borgen, skulle en dyrbar tid förslösas, om han måste ge befallningar till Sing-Tscheng genom Ah-Sam. Och om två män voro ur stånd att nå sitt ändamål, var det föga troligt, att tre skulle lyckas.

Han ansåg det icke nödvändigt att inlåta sig på några närmare förklaringar med höfdingen, men han ställde honom till freds genom att lofva, att om Ah-Sam lyckligt och väl kom öfver, skulle han få intaga kinesens plats längst inne i skrefvan och noggrannt hålla utkik om det möjligen blefve nödvändigt att betäcka de bägge andras reträtt från den motsatta sidan.

Allt var nu färdigt. Men Bob väntade i nära en timme, tills månskenet föll klart på den framspringande klipphällen och järnkrampan därofvanför.

Då reste han sig, satte högra foten i den repögla, ur hvilken han tagit bort försöksbyltet, och ställde sig på hällen, med högra handen stadigt gripande om repet. Det var ett ångestfullt ögonblick. Han kände en plötslig rysning ila genom hela sin kropp, medan han tvekade vid randen, seende ned i den

svarta afgrunden under honom och kännande, att lif och död nu bokstafligen hvilade i hans egna händer.

Men denna tvekan varade blott ett par ögonblick. Med en beslutsamhet och en tillitsfullhet, som i och för sig utgjorde en bön, slöt han hårdt läpparna, drog repet stramt och lät sig falla, medan hans ledsagare med återhållen andedräkt gåfvo akt på honom. Det kändes en liten knyck just som han föll, men det tycktes dröja en evighet, innan den snabba rörelsen genom luften började saktas utaf, vid det att svängen tog riktning uppåt.

Plötsligt, just som han kände, att rörelsen stod i begrepp att afstanna, såg han järnkrampan strax till höger öfver sitt hufvud.

Han gjorde ett par häftiga knyckar uppåt och åt sidan för att kunna komma åt den med sin lediga vänstra hand — han rörde vid den med yttersta fingerspetsarna. Då blef det slaknande repet åter stramt; han föll hastigt nedåt, kände en häftig knyck, när repet befann sig på lägsta punkten af sin bana, snurrade rundt och rundt, snuddade på kanske en tums afstånd från bergväggen och sköt uppåt mot platformen.

Han fick endast tid att undra, huruvida Ah-Sam skulle kunna hinna fånga honom med sin lasso, när repets svängningar afstannade och han ånyo begynte störta nedåt. Det kändes, som om någontig snördes samman i veka lifvet på honom, och det stack till af smärta. Men så, till hans lättnad, men äfven till hans stora besvikenhet, halades han med några kraftiga tag in, och andlös, utmattad, bedöfvad hamnade han åter på platformen bredvid

Ah-Sam.

När han åter blifvit i stånd att närmare iakttaga sin omgifning, fann han, att Ah-Sam vid det ena af de stadiga ungträden fastgjort den repända, medels hvilken han halats in. Om icke denna försiktighetsåtgärd vidtagits, hade de två männen på platformen knappast kunnat hejda hans fall, utan hade troligen själfva hufvudstupa dragits ned i afgrunden.

Det var klokt gjordt af er, sade Bob till Ah-Sam. — Nu ska jag försöka omigen.

— Nej, nej, svarade Ah-Sam. — Massa för mycke ansträngd,

I nästa sekund!

Se sida 316.Ah-Sam försöka den här gången, massa väl inte kunna göra allting, heller?

— Det ska nog bli din tur så småningom. När jag hvilat mig en stund, skall jag göra om försöket. Ty jag bör kunna gå i land därmed. Nästa gång skall det inte förefalla så konstigt och jag behöfver inte tappa andan fullt så mycket.

Han väntade, tills han fullständigt återhämtat sig efter sin senaste erfarenhet, som, ehuru den endast räckt några sekunder varit ytterst pröfvande. Därpå steg han upp för att göra sitt andra försök.

Denna gång satte han vänstra foten i öglan och fattade om repet med motsvarande hand, så att den högra blef fri. Han gaf sig sats med högra foten och tog språnget nedåt afgrunden. Han genomgick samma följd af sensationer; skillnaden var dock den att han nu var mera förberedd på hvad som komma skulle och mera obehindrad i sina rörelser, när det kritiska ögonblicket kom.

Där var återigen järnkrampan, äfven denna gång, på höger sida; han sträckte ut armen så snabbt han kunde, snuddade vid järnet, fick fatt i det, grep ett säkert tag. Just som han gjorde detta, kom hela hans kroppstyngd att hvila på högra handen. Men denna starka påkänning varade blott ett ögonblick, ty i det han instinktmässigt sträckte ut högra benet, nådde han kanten af platformen, och med en häftig knyck framåt stod han helbräjda, men andlös, på den fasta klippgrunden.

Efter att ha väntat några ögonblick för att förjaga känslan af svindel, befriade han sin vänstra fot ur repet. Han gjorde fast ändan vid krampan och började försiktigt vandra uppåt stigen.

Den var bredare än den förefallit från motsatta sidan af ravinen. På den punkt, där stigen tyckts försvinna in i berget, såg han nu, att den löpte in i en låg, tunnelliknande gång. Med varsamma steg gick han in i den och fann snart, att han kommit fram till en smal stentrappa. Det var kolmörkt omkring honom.

Med händerna lätt berörande väggen trefvade han sig fram görande ett uppehåll på hvarje trappsteg, orolig, misstänksam med hörseln spänd till det yttersta för att uppfånga hvarje ljud och ögonen spejande för att upptäcka en skymt af ljus ofvanför.

Plötsligt slutade trappan, och han befann sig åter på slät mark. Han smög sig fram på tå utefter en sträcka om — som han trodde tjugu trettio alnar. Af tunnelns riktning drog han den slutsatsen, att han nu måste vara i närheten af det ena af sidotornen i det h;rn, som låg åt vänster rakt öfver klyftan.

Ännu förnams intet ljud, intet ljus, men häri låg ingenting öfverraskande, eftersom förmodligen hela garnisonen utom vaktposterna låg och sof. Men fann han intet ljus, kunde han knappast hoppas lyckas med sitt företag. Han gick vidare, kännande sig för och medveten om den unkna, jordluktande atmosfären i gången. Han kunde ingenting se; händerna höll han utsträckta, och han rörde dem än åt höger, än åt vänster, hvarvid han trefvade mot väggarna å ömse sidor.

Helt oförväntadt råkade hans hand på ett hinder rakt framför honom. Det var antingen tunnelns slutpunkt eller också en dörr.

Hans mod sjönk vid tanken på att tunneln, som måhända under långliga tider ej användts, skulle ha kunnat

igenmuras. Men när han med handen for öfver ytan framför honom, kände han, att den var af trä, och i nästa ögonblick rörde han vid någonting kallt, som sköt fram en tum eller två emot honom, ett rundt stycke metall. Han tryckte därpå, sköt på det, försökte lyfta det och prässade till sist ned det. Då gaf sprinten plötsligt vika, och från andra sidan ljöd det omisskännliga slamret af en dörrklinka.

Han höll andan och väntade orörlig mer än en minut, rädd att ljudet skulle ha hörts af någon på andra sidan. Men dödsstillhet fortfor att råda. I det han höll dörrklinkan nedtryckt, sköt han på dörren, först sakta, sedan starkare. Den gaf icke vika.

Åter betogs han af ångest — var dörren reglad inifrån? Hade han kommit så långt, endast för att på sistone gäckas i sina förhoppningar?

Men dörrar kunna ju gå utåt såväl som inåt?... Han drog sakta vid det lilla handtaget, men hejdade sig genast, ty han hörde det knarrande ljudet af ett gångjärn. Dörren hade börjat öppnas emot honom, och genom den tumsbreda springan fläktade ett kallt luftdrag mot hans ansikte.

Hade knarrandet hörts? Han väntade och lyssnade spändt. Ännu hade icke tystnaden störts. Då begynte han med nästan omärkliga rörelser draga dörren emot sig, men trots all försiktighet ljöd då och då ett knarrande, som sände en rysning genom honom. Ändå var det bättre att riskera många svaga och afbrutna ljud än ett enda högt och utdraget, och han fortsatte, förminskande trycket på gångjärnen genom att lyfta hela låsmekanismen en hårsmån uppåt.

En människoålder tycktes honom ha gått, innan dörren stod så pass öppen, att han förmådde tränga sig in. Han väntade ånyo; därpå skred han långsamt och varligt framåt, för att efter några få steg finna, att hans fot hejdades af en afsats. Han hade ånyo kommit till en trappa.

Denna gång vredo sig trappstegen i spiral, och när han kom högre upp, föll en månstråle in genom en smal öppning i muren till höger om honom; han måste befinna sig i den trappa, som slingrade sig upp inne i tornet. Han lämnade det matta ljuset bakom sig och kom åter in i bläcksvart mörker, tills vid nästa krök en ny smal fönsteröppning släppte in den bleka månstrålen.

Slutligen, när han vandrat uppåt så länge, att det tycktes honom att den vindlande rundgången aldrig ville taga slut, kom han ut i fria luften och fullt månsken; han befann sig på tornets tak. Innan han steg ut ur trappans skydd spejade han oroligt åt höger och vänster. Taket var tomt. Det var till formen sexkantigt. Han undrade, huruvida man från de andra tornen hade utsikt däröfver. Läggande sig ned på knä, kröp han in i skydd af den mur, som afstängde månskenet, och kom sålunda fram till bröstvärnet.

Till sin lättnad såg han, att de andra tornen icke voro högre, utan skenbarligen några fot lägre. När han fortsatte sin vandring rundt bröstvärnet, kom han fram till en annan trappa, belägen midtemot den, hvarifrån han kommit. Han gick försiktigt ditin och fann, att äfven detta var en spiraltrappa, olik den förra endast i det afseendet, att här ej fanns en skymt af belysning från några fönsteröppningar.

Han vandrade utför den, steg för steg, mycket sakta, tills han i en sväng plötsligt hejdade sig vid åsynen af en liten lampa,

som brann i en fördjupning i muren midt framför en väl förbommad dörr. En minut stod han stilla; därpå gick han försiktigt vidare, tills han kom fram till dörren. Han lyssnade; han dristade sig till att lägga örat mot trävirket — intet ljud. Han väntade ännu en liten stund, tvekande, huruvida han skulle fortsätta eller vända om. Till sist, med pulsar, som klappade mycket hårdt, gick han vidare förbi dörren, ända tills han kom ned till trappans fot.

Han märkte nu, att han stod i en trång korridor, med mattbeläggning under fötterna. Mörker rådde, utom vid den bortre ändan, som var matt upplyst af ett dunkelt sken, tydligen reflexen af något ljus på andra sidan hörnet. Närmande sig med försiktiga rörelser kom han fram till en punkt, där korridoren gjorde en tvär vändning åt höger.

Han sjönk ned på golfvet, och sedan han lyssnat för att förvissa sig om, att ingen nalkades, vågade han titta rundt

om hörnet.

Vid korridorens ända såg han en halföppen dörr, genom hvilket ljuset strömmade, och nu hörde han ett lågt sorl af röster samt på afstånd ett svagt slammer liksom af kokkärl. Till vänster om sig hade han en massiv dörr, förstärkt med järnplattor. Den var stängd. Bob förmodade, att han följt en gång, som ledde rundt tornets inre mur och att järndörren var hufvudingången till tornet från den i midten af den vidlyftiga byggnaden belägna borggården.

Till höger, midt emot denna dörr, såg han en bredare korridor eller vestibul, upplyst af en stor oljelampa. Han steg varsamt upp och tittade om hörnet; korridoren slutade med en annan dörr, rikt behängd med sidenväfnader.

Han väntade ett ögonblick. Om någondera dörren plötsligt kastades upp, var han förlorad. Han nästan fruktade, att någon skulle höra hans hjärta slå, så vildt bultade det. Men här var icke mycken tid att besinna sig. Risken var stor, men han hade också ett stort mål i sikte. Han steg in i korridoren och smög sig framåt mot den sidenbehängda dörren.

I det han lyfte på förhänget, såg han, att dörren stod en smula på glänt. Han höll andedräkten, när han tittade in och

midt inne i ett präktigt inredt rum, öfverfullt med det rika bytet från månget röfvaretåg, varsnade värden på stället, den enörade Tschang-Wo, som låg bekvämt tillbakalutad på en divan och rökte.

Han bar öfver benkläderna en lös jacka af blått siden och på hufvudet en liten rund, tätt åtsittande mössa. Hans drag ägde samma känslolösa uttryck, som städse karakteriserade honom; af hans ansikte hade man aldrig kunnat ana, huruvida han var belåten eller motsatsen.

Medan Bob höll blicken fäst på honom, höjde Tschang-Wo handen och slog med knogarna till en liten gong-gong, som han hade stående bredvid sig. Bob undrade med icke liten oro, från hvad håll denna kallelse skulle hörsammas, och han grep hårdt om sin revolver.

En kort och tjock mandschur kom in genom en dörr till vänster i rummet. Tschang-Wo yttrade några befallande ord till honom, hvarpå mannen med en djup bugning åter försvann ut genom dörren. Det ljöd ett sorl af röster och därefter lätta fotsteg i gången vid ändan af vestibulen — en fortsättning af den korridor, längs hvilken Bob själf kommit.

Han tryckte sig tätt intill väggen, just som tre gestalter gingo tvärs öfver den bortre delen af korridoren rakt framför järndörren och sedan fortsatte längs gången i riktning mot samma trappa, utför hvilken han själf kommit. De tre männen skulle utan tvifvel utföra den befallning Tschang-Wo nyss gifvit.

Tänk om de, när de vände åter, skulle taga ginaste vägen till höfdingens rum och komma längs korridoren i stället för tvärs öfver vestibulen och genom den dörr, som Bob antog leda till köket. I så fall skulle de med all säkerhet upptäcka honom. Upptäckt vågade han ej utsätta sig för, utan gående på tå följde han männen korridoren framåt, beräknande sin hastighet efter deras hasande fotsteg före honom.

Inom några ögonblick stod han vid foten af trappan, och af det ihåliga ljud, som trängde ned till honom, förstod han, att de tre männen hade gått upp i den. Deras mål var tydligen antingen taket eller ock den starkt förbommade dörr, som han gifvit akt på, när han steg ned.

Korridoren ledde vidare förbi trappuppgången, och som det

åt detta håll var alldeles mörkt, beslöt Bob att draga sig ett stycke inåt skuggan och där afvakta männens återkomst, i den förhoppningen, att mörkret skulle dölja honom. Lyssnande nära foten af trappan hörde han dånet af järnbommarna, när de drogos från dörren ofvanför, och gnisslandet af rostiga gångjärn. En paus inträdde — så hörde han männen komma tillbaka, och när de nu vandrade utför trappan, blandade sig med ljudet af deras röster skramlet af kedjor.

De stego utför trappan långsamt, liksom försiktigt. De kommo ned i gången och fortsatte samma väg de kommit,

och i den skumma belysningen såg nu Bob, att de icke längre voro tre, utan fyra. Den fjärde, som var mindre till växten än de andra, halft sköts, halft släpades framåt, och hela tiden ledsagades hans rörelser af den spröda klangen af metall.

Bob kände, att blodet rusade honom åt hufvudet; hans fingrar ryckte, som om de elektriserats.

Han smög sig sakta efter gruppen. De kommo, liksom han själf gjort, till den stora järndörren. Liksom han togo de af åt den midt emot löpande korridoren, och de trädde in i Tschang-Wos vestibul genom den sidenbehängda dörr, där Bob för endast några minuter sedan stått och tittat.

Så godt som likgiltig för följderna gick han efter dem. De lämnade dörren halföppen, och mellan silkesdraperiets veck såg han en upprörande scen.

Mellan två af de mandschuriska fångvaktarna hölls Kobo i upprätt ställning framför sin fiende. Han var ej mer än en skugga af sitt forna jag. Bob kunde icke se hans ansikte, men han såg hans smala, utmärglade handleder, han såg håligheterna på ömse sidor om hans nackben, och dessa i förening med den hopsjunkna hjälplösheten i hans hållning vittnade om någonting förfärligare än ord kunna beskrifva.

Tschang-Wo började tala.

Han tog pipan ur munnen och stötte fram ett ord till den tredje mandschuren, som gick ut i köket och återvände med en mugg af metall. Sedan talade Tschang-Wo till Kobo, kastande fram stafvelserna på det kärfva och tvärhuggna sätt, som passade så väl till hans stenhårda ansiktes kalla grymhet.Det betydde föga för Bob, att han ej kunde förstå hvad tataren sade eller hvad Kobo svarade med en tunn, hes stämma nätt och jämt hörbar. Han uppfattade ett gäckande tonfall hos Tschang-Wos röst och såg muggen hållas fram mot Kobos ansikte, några tum från hans mun. Han såg Kobos hufvud röra sig af och an i en långsam skakning, liksom för att gifva ett nekande svar, och han förstod, hvad det var för slags tortyr hans vän fått undergå i dessa långa veckor. Han hade icke fått något vatten, och en bräddfull bägare bjöds honom nu, för att han skulle duka under för frestelsen och förråda sitt land.

Uppträdet varade i ett par minuter — Tschang-Wos kalla metalliska stämma tilltalade den nära nog vanmäktige japanen Kobo mumlade sitt ståndaktiga nekande, och mandschuren stod kvar och räckte fram sin bägare med kyligt, läskande vatten.

Men plötsligt tog det slut. Tschang-Wo, hvars anletsuttryck ej ett ögonblick förändrades, vinkade med handen, och vattnet togs bort. De bägge fångvaktarna svängde Kobo rundt, och i samma sekund som Bob drog sig bakåt, uppfångade han en skymt af sin väns ansikte.

— Gud i himlen! mumlade han, och hvit ända ut på läpparna gick han sakta öfver mattbeläggningen bort till foten af trappan.

XXV.

Nemesis.

Bob steg uppför vindeltrappan och förbi den nu på vid gafvel stående fängelsedörren, tills han kom till en plats, där han, själf osedd, kunde se.

Efter honom, med långsammare steg, kommo mandschurerna vandrande med sin utmärglade, vacklande fånge. De släpade honom in i rummet, stängde och bommade för dörren efter honom och gingo åter ned dit, hvarifrån de kommit.

Bob väntade, tills ljudet af deras fotsteg dött bort; sedan gick äfven han ned igen. Om han skulle kunna utföra sitt värf, måste han inprägla rummens och gångarnas läge så noggrannt i Det betydde föga för Bob, att han ej kunde förstå hvad tataren sade eller hvad Kobo svarade med en tunn, hes stämma nätt och jämt hörbar. Han uppfattade

ett gäckande tonfall hos Tschang-Wos röst och såg muggen hållas fram mot Kobos ansikte, några tum från hans mun. Han såg Kobos hufvud röra sig af och an i en långsam skakning, liksom för att gifva ett nekande svar, och han förstod, hvad det var för slags tortyr hans vän fått undergå i dessa långa veckor. Han hade icke fått något vatten, och en bräddfull bägare bjöds honom nu, för att han skulle duka under för frestelsen och förråda sitt land.

Uppträdet varade i ett par minuter — Tschang-Wos kalla metalliska stämma tilltalade den nära nog vanmäktige japanen Kobo mumlade sitt ståndaktiga nekande, och mandschuren stod kvar och räckte fram sin bägare med kyligt, läskande vatten.

Men plötsligt tog det slut. Tschang-Wo, hvars anletsuttryck ej ett ögonblick förändrades, vinkade med handen, och vattnet togs bort. De bägge fångvaktarna svängde Kobo rundt, och i samma sekund som Bob drog sig bakåt, uppfångade han en skymt af sin väns ansikte.

— Gud i himlen! mumlade han, och hvit ända ut på läpparna gick han sakta öfver mattbeläggningen bort till foten af trappan.

XXV.

Nemesis.

Bob steg uppför vindeltrappan och förbi den nu på vid gafvel stående fängelsedörren, tills han kom till en plats, där han, själf osedd, kunde se.

Efter honom, med långsammare steg, kommo mandschurerna vandrande med sin utmärglade, vacklande fånge. De släpade honom in i rummet, stängde och bommade för dörren efter honom och gingo åter ned dit, hvarifrån de kommit.

Bob väntade, tills ljudet af deras fotsteg dött bort; sedan gick äfven han ned igen. Om han skulle kunna utföra sitt värf, måste han inprägla rummens och gångarnas läge så noggrannt isitt minne, att han blefve i stånd att röra sig utan att tveka eller taga miste. Han smög sig ännu en gång längs gången rundt tornmuren, utför korridoren, som ledde från den till Tschang-Wos rum, tillbaka till gången och längre fram inåt den, tills han kom till en dörr, ledande till köket, hvarifrån han hörde tjänarnas stämmor. Sedan återvände han till trappan, steg upp på taket, gick utför yttertrappan och fortsatte genom den tunnelliknande gången till platformen omedelbart öfver klyftan.

Han spejade tvärs öfver för att se, huruvida månskenet skulle tillåta honom att upptäcka Ah-Sams gestalt på dess öfverenskomna plats. Men kinesen höll sig ur sikte. Bob själf kunde emellertid ses; han lösgjorde repet från krampan och kastade ned det. Det uppfångades, just som det svängde fram under järnbjälken.

Några minuter förflöto, och sedan såg han en mänsklig skepnad komma svängande förbi. I det Bob själf höll sig fast vid järnkrampan, tog han emot Ah-Sam och grep tag i honom i det kritiska ögonblicket, gjorde ånyo fast repet, och begaf sig åter in i skydd af tunneln. Där berättade han i hviskande ton för den bestörte och flämtande kinesen, hvad han upptäckt och hvad han ämnade göra.

De två väntade där under tystnad ett par timmar, tills Bob antog, att borgens invånare fallit i sömn. Då förde han Ah-Sam den väg han själf följt, tills de kommo fram till gången vid foten af den inre trappan.

Efter att ha befallt Ah-Sam stanna kvar där smög Bob vidare för att rekognoscera. När han steg utför trappan, hade han sett, att lampan utanför Kobos fängelse alltjämt brann, ehuru matt; han såg nu, att äfven lampan i korridoren ännu brann.

Höll Tschang-Wo dessa lampor ständigt brinnande? Var han, likt alla tyranner, rädd för att bli mördad? De alltid brinnande lamporna, den massiva, järnbeslagna dörren i korridoren tydde på, att han ej litade på sina underlydande. Själf var han en mördare, som tillskansat sig makten, var det ej möjligt, att med det mått, hvarmed han mätt, skulle äfven en gång komma att mätas åt honom själf? Han härskade genom fruktan; när människor

upphört att frukta honom, skulle hans makt och myndighet slockna likt en brusten bubbla.

Bob vandrade vidare, ända tills han kom till dörren åt köket. Den stod halföppen, och när han tittade in, öfverraskades han oangenämt af att se, att de tre män, som fyllt fångvaktares åligganden, sutto fördjupade i ett parti *go*; de två spelade, och den tredje såg på. Han önskade, att de hade legat i sin söta sömn. Knappt vågande draga andan stod han orörlig kvar ute i korridoren, under en tid, hvilken tycktes honom timslång, redo att fly eller strida, allt efter som omständigheterna skulle erfordra.

De spelande voro ytterst upptagna af spelet och utbytte blott då och då enstafviga ord. De spelade utan tvifvel om pengar och insatsen var af högt värde för dem.

Den som såg på, samme man, som kommit på Tschang-Wos kallelse, skilde sig slutligen från de bägge andra, drog sig undan i en vrå nära dörren till husbondens rum och kröp ihop på sitt nattläger. Bob uppgaf en ohörbar suck af lättnad. Men de bägge andra spelade vidare; när skulle detta oändliga parti taga ett slut?

Minuterna drogos ut till åtminstone en timme, innan den ene af männen plötsligt reste sig med ett argt utrop, grep sin motspelare och knackade hans hufvud några duktiga tag i golfvet. Sedan han på detta sätt hämnats sin förlust, drog han sig bort till sitt hörn, bredde ut sin filt och beredde sig gå till hvila.

Segraren, en mycket mindre karl, fann sig med en tålig axelryckning i den hårdhändta medfarten, gned sitt hufvud och knöt in den obetydliga spelvinsten i en påse, som han drog fram någonstädes inifrån sina kläder. Sedan lade äfven han sig att sofva och lät lampan brinna.

Så snart tung andhämtning och snarkningar i tre olika tonarter förkunnade, att alla somnat, återvände Bob till Ah-Sam. Han hviskade några ord till honom, hvarefter båda gingo på tå korridoren framåt, tills de kommo till köksdörren. Ah-Sam gick ensam in. Några minuter förflöto; därpå kom han tillbaka ut i gången och räckte Bob en mjuk klädtrasa och en repstump. Själf hade han äfven försett sig med dylika.

Bob uttryckte med miner sitt gillande af tjänarens lugna och rådiga förfaringssätt, och bägge två gingo in i köket.

Den groflemmade figuren, som låg närmast Tschang-Wos dörr, skulle tydligen bli den svårhandterligaste af de tre, och Bob

bestämde sig för att oskadliggöra honom först. Han låg på ryggen, med vidöppen mun.

Bob smög sig fram till hans hufvud, Ah-Sam stod vid hans fötter. Med ett stadigt grepp körde Bob in klädestrasan mellan hans käkar; samtidigt grep Ah-Sam hans fötter och började binda samman dem, medan Bob sökte bakbinda hans armar. Mandschurens läge gjorde detta svårt; han tumlade öfver på andra sidan, och när hans arm slog emot golfvet, väcktes den ene af kamraterna, som undrande halft reste sig på armbågen.

Seende, att Ah-Sam bundit ett stadigt tag kring fötterna, lät Bob honom ensam brottas med den förste mannen och störtade fram för att ge sig i lag med numro två. Den yrvakne banditen hade nyss satt sig upp och börjat se sig omkring, då Bob kastade sig öfver honom och gaf honom ett slag, som för ögonblicket bedöfvade.

Men innan Bob hann återfå sin jämnvikt, drogs han själf till golfvet af den tredje mannen, som vaknat och genast börjat handla. I det han utstötte ett skallande rop, tryckte han vänstra handen mot sin angripares strupe, och Bob sträcktes raklång, ur stånd att motstå detta förfärliga grepp. Han vred sig krampaktigt, han var nära att kväfvas — han kände redan, att allting var slut, när den kväfvande prässningen plötsligt slappades, och mandschuren föll som ett hjälplöst bylte till golfvet.

Det var Ah-Sam, som blef räddaren i nöden. Han såg, hvad som höll på att vederfaras hans husbonde; när han fann, att han förste mannen alltjämt vred sig och stretade för att bli fri, hade han gifvit honom dödshugget med sin knif och sedan ilat tvärs öfver rummet för att göra detsamma med Bobs motståndare.

Bob rusade upp. Tschang-Wo måste vid detta laget ha väckts af bullret och skulle kunna undkomma genom den åt andra sidan belägna dörren. Här var ingen tid att förlora.

Efter att ha vräkt undan den döde tataren från dörren, kastade sig Bob med all sin kraft emot den. Låset på inre

sidan gaf vika, och han störtade in i rummet. Ett bländande eldsken flammade till, och en kula flög in i trävirket ett par tum från hans hufvud.

Midt i rummet stod tatarhöfdingen, med en revolver i handen. Bob rusade rakt på honom, men som han höll ögonen fästa på Tschang-Wo, märkte han ej en hög med filtar, som låg på golfvet. Han snafvade. I detsamma kom Ah-Sam inskyndande till undsättning, men Tschang-Wo hade icke väl sett honom, förrän han störtade till dörren, som ledde ut till korridoren, slog hårdt igen den bakom sig och försvann.

Bob var efter honom inom ett ögonblick. Dörren, det visste han redan, hade intet lås på yttersidan. Han ryckte upp den och följd af Ah-Sam ilade han ut i korridoren efter den flyende.

Han hörde tassandet af snabba fotsteg uppför trappan. Rusande uppåt så snabbt som den smala spiralen tillät, kom han ut på taket just lagom för att i den matta gryningen se den jättelike mandschuren försvinna i öppningen midt emot.

Bob tog ett språng tvärs öfver taket efter honom. Utför trapporna rusade han, snubblande, färdig att falla, men behållande jämnvikten. Snart skulle han hinna upp den tyngre, ovigare mannen framför honom... Så ifrig var han i sitt förföljande, att han glömde bort tillvaron af dörren vid foten af denna trappa, utan med full fart kom tumlande rakt på den och fick en smärtsam stöt, som nästan beröfvade honom andedräkten.

Han kom nu ihåg, att dörren gick att stänga från andra sidan; hade Tschang-Wo hunnit med att skjuta för regeln? Han tryckte på den; den gaf icke vika; han trädde tillbaka ett par steg och störtade sig med sin fulla kraft emot den. Det hördes ett knakande, någonting gaf sakta efter — Gud ske lof, regeln är gammal och rostig! Nu står Ah-Sam vid hans sida. Tillsammans störta de sig emot dörren med all den våldsamhet det trånga utrymmet medger. Regeln slites från det murkna trävirket, dörren flyger upp, och de bägge rusa ut genom den.

I samma ögonblick kom Bob att tänka på den man, som han slagit omkull inne i köket. Han hade måhända nu kommit till sans och skulle i så fall alarmera borgens alla invånare.

— Spring tillbaka! ropade han till Ah-Sam, som stannat ett ögonblick. — Spring tillbaka och laga att den där i köket ej undkommer! Men döda honom ej!

Kinesen sprang efter ett ögonblicks tvekan för att uppfylla sin herres befallning. Bob ilade vidare, tumlade fram genom den mörka tunneln; utför gångstigen, ned mot platformen.

Då såg han, att en repstege hängde ned från järnkrampan. Tschang måste ha haft den hängande i beredskap i korridoren eller i någon af trapporna och ryckt den till sig, medan han sprang. När Bob kom ut på den smala platformen stod banditen med ansiktet vändt mot honom, just i beredskap att taga det första steget nedåt.

Men med den snabbtänkthet, som ständigt gjort honom så goda tjänster, insåg han i en blink, att, väl på repstegen, skulle han vara på nåd och onåd öfverlämnad åt sina förföljare, som skulle kunna kapa af repet och inviga honom åt ohjälplig undergång.

Han tog ett språng, fick tag i det rep, hvarmed Bob svängt sig öfver krampan och störtade sig med ett förtviflans mod, som ej kunde annat än väcka Bobs beundran, från platformen ned i afgrunden, just som Bob var blott en armslängd från honom.

Bob stannade vid randen, följande med stel blick den svängande gestaltens hemska och obändiga rörelser. Den snuddade ej en tumsbredd från ett af klyftans tandade utsprång och snurrade rundt och rundt vid ändan af repet. Därefter, när hastigheten minskades under svängningen uppåt och slutligen afstannade för att börja pendelrörelsen bakåt, fick Bob syn på en annan gestalt, en nedhukad figur på den flata hällen under järnbjälken — det var Sing-Tscheng, som i enlighet med sina instruktioner tillbragt hela den långa natten i tyst och tålig förväntan på samma plats, där Ah-Sam förut suttit.

Solen höjde sig just öfver bergen midt emot, så att Bob kunde se tjuntjushöfdingens ansikte och uppfatta dess vilda uttryck af hat och raseri, när han blickade ut öfver afgrunden på den svängande gestalten nedanför. Högra

handen höll han hårdt om revolvern. Bob fick en ingifvelse att ropa på honom och bedja honom skona den mellan himmel och jord hängande, men icke väl hade han haft tanken, förrän han insåg det fåfänga däruti. Ingenting kunde nu komma emellan jägaren och hans byte. Dramat måste spelas till slut.

Under tiden hade det vid järnbjälken fastgjorda repet tungt svängt af och an en stund, innan rörelsen nästan fullständigt afstannade. Då, omedveten om det af hämndlystnad glittrande ögonpar, som iakttog honom uppifrån, började mandschuren klättra uppför repet, långsamt, mödosamt, ytterst försiktigt, ty han kände väl till klyftan och dess stenfyllda botten tvåhundra fot längre ned. Fot för fot änträr han upp, ytterligare trettio fot, och han är räddad.. Då får han plötsligt syn på den nedhukade fienden på klipphällen öfver hans hufvud.

Han hejdar sig i sin klättring och slingrar benen kring repet för att bereda de ansträngda armarna någon lättnad. Några ögonblick förblir han i denna ställning, och Bob, hvars blick är som nitad fast vid hans ansikte, ser ej en skymt af sinnesrörelse i de trotsiga dragen. Ofvanför sig har han en dödsfiende, som aldrig skall visa förbarmande, under honom gapar den hisnande afgrunden med dess botten af hvassa klippspetsar.

Bägge alternativen äro ohyggliga. Att släppa sig ned är den vissa döden; att änträ vidare uppåt är att möta en beväpnad fiende. Men en människa kan förfela sitt mål — utsikten är härvidlag lika med ungefär en mot en million. Det är Tschang-Wos enda möjlighet, och han tillgriper den.

Han klättrar upp ytterligare några fot; ögonen mötte nu utan att blinka den väntande fienden. När han läser deras uttryck af oblidkeligt hat, stannar han åter. I detta ögonblick knallar ett skott, och bakom Bob flyger en svärm fåglar med flaxande vingar upp i luften, nästan öfverröstande det skri af smärta, som utstötes af den hängande gestalten. Han har släppt taget med sin högra hand — högra armen faller hjälplöst utefter sidan.

Han svänger rundt, alltjämt gripande om repet med vänstra handen, fastän han vet, att han med blott en hand aldrig blir i stånd att klättra upp. En half minut hänger han på detta sätt, långsamt svängande af och an. Men den vänstra armen förmår ej längre uppbära kroppstyngden, han släpper sitt tag och störtar utan ett ljud ned i den gapande klyftan.

Ett ögonblick senare hördes en skarp gevärsknall från borgmuren ofvanför Bob, följd af ett oredigt sorl af ropande stämmor.

Bob, som med tyst fasa iakttagit scenen framför honom, såg ett stoftmoln hvirfla upp från klippbranten alldeles ofvanför den fläck, där Sing-Tscheng med lysade ögon låg framåtböjd och tittade ned på sin liflöse fiende. Höfdingen reste genast på sig, kastade en skarp blick upp emot borgen, lyfte därefter handen och ropade med hög röst ut några ord till de män, hvilka Bob nu antog hade samlats uppe på muren, ehuru han ej kunde se dem.

Hvad än dessa ord betydde, så utöfvade de en nära nog magisk verkan. Bullret upphörde med ens.

Då rätade höfdingen upp sig i sin fulla längd och började med stolt hållning tala till den församlade hopen, vändande sig än åt ena hållet, än åt det andra, pekande med fingret och användande många sällsamma åtbörder för att ge eftertryck åt de ord, som i snabbt staccato flödade från hans läppar. Han talade länge, och hopen åhörde honom under fullständig tystnad. När han talat till slut, förde han sina fingerspetsar tillsammans och böjde tre gånger värdigt på hufvudet. Sedan väntade han.

Omedelbart härefter hörde Bob sorl och stark rörelse inom den osynliga människokroppen uppe på murarna. Alla tycktes tala på en gång — bullret förde tanken på hundra papegojor, hållande riksdag. Åter uppstod tystnad, och från muren ropade en kraftig stämma någonting som tydligen var en kort fråga till den lugnt afvaktande, orörliga gestalten på andra sidan klyftan.

Svaret kom ögonblickligen, beledsagadt af en stolt åtbörd, och mottogs med en storm af bifallsrop från hopen.

I detta ögonblick kom Ah-Sam ut från tunneln och ställde sig bredvid Bob, som vände sig mot honom och frågade:

— Är allt lugnt inne i tornet?

— Ja, massa, han i köket inte göra mera bråk, han mycke säkert bunden — *galaw!*

— Fråga Sing-Tscheng därborta, hvad det är som står på!

Ah-Sam klef fram och ropade tvärs öfver ravinen. Höfdingen svarade med några ord.

— Hvad säger han? frågade Bob.

— Han komma hit öfver mycke snart, han nu rå om alltihopa, han husbonde här.

— Jaså, han har slagit sig tillsammans med fienden? Hur bär han sig åt för att komma hit, då?

— Han klättra ned utför den andra sida — komma hitöfver genast. Han mycke stor, mäktig man nu — *galaw!*

— Säg honom, att han kan råka mig inne i tornet.

Bob förstod ej, hvad för slags öfvertalningsmedel Sing-Tscheng användt, men han litade fullkomligt på mannens ärliga uppsåt. Så snart höfdingen försvunnit nedåt den motliggande sluttningen, begaf sig Bob jämte Ah-Sam skyndsamt tillbaka till tornet; han erfor en obeskriflig känsla af lättnad vid tanken på, att ingenting nu fanns, som hindrade Kobos befrielse.

De återvände till köket. Bob antog, att nycklarna till fängelsehålan skulle finnas hos den långe tataren, som haft sin sofplats utanför Tschang-Wos dörr, och han befallde Ah-Sam söka i hans kläder.

Inom en half minut voro nycklarna i hans ägo, och med brådskande steg skyndade han genom korridoren och uppför trappan, tills han kom till den igenbommade dörren. Lampan hade slocknat af brist på olja; gången var så mörk, att han måste med handen trefva efter nyckelhålet. Ändtligen fick han upp dörren och trädde in i fängelset.

Därinne rådde mörker; endast en tunn ljusstråle silade sig in genom en trång öppning högt uppe under taket. Midt i rummet låg, fjättrad af sina bojor, samuraiens hopsjunkna gestalt. Bob gick fram till honom, böjde sig ned och rörde vid hans axel. Lågt och rosslande kom ett utrop, som han icke förstod.

— Tala du till honom! hviskade Bob till Ah-Sam.

Han fruktade, att ljudet af en engelsk stämma skulle kunna visa sig ödesdigert för den utpinade fången.

Vid Ah-Sams första ord rörde den liggande på sig och slog upp ögonen. Han försökte lyfta handen, men den föll tillbaka, och järnlänkarna klirrade mot stengolfvet.

— Herr Fawcett! mumlade han. — Vatten, vatten!

Bittert förebrående sig själf för att han i ögonblickets ifver glömt det uppträde han bevittnat i Tschang-Wos rum, skickade Bob Ah-Sam tillbaka till köket, hvarifrån han återvände med en

bräddfull bägare. Räckande den åt sin herre föll han på knä och lyfte upp fångens hufvud.

Bob förde bägaren till Kobos läppar, men lät honom blott taga en liten klunk i sänder. Japanen höjde en suck af oändlig tillfredsställelse. Under flere minuter yttrades ej ett ord af någon bland de närvarande; Bobs hjärta var alltför fullt. Omsider gaf Kobo ett tecken, att han druckit nog, och Bob ställde bägaren bredvid honom på stengolfvet.

— Gud vare tack, att jag kom i tid för att rädda er! sade han, i det han lade sin hand på Kobos.

Men han genomilades af en rysning, när han kände denna utmärglade hand — den var endast skinn och ben, ett skeletts hand, iskall och fuktig vid beröring.

— Jag tackar er, herr Fawcett, sade Kobo med matt röst. — Jag tackar er, men det är för sent. Min timme är slagen.

— Säg inte så! bad Bob. — Vi skola föra er från det här rysliga stället. Ute i den friska luften och solskenet, med fullt upp af mat och dryck, kommer ni snart att åter bli er själf.

— Säg mig, återtog fången med samma låga, mödosamt framprässade röst, ni lämnade ju fram mitt meddelande

åt generalen?

— Ja, jag stannade kvar hos honom och blef i stånd att vägleda Tolfte divisionen ett stycke uppåt bergstrakten. Vi ha öfvergått Yalu, skall ni veta, sir.

Banzai, banzai! ropade Kobo med plötslig kraft. — Ryssarna äro slagna?

— Fullkomligt — drifna från sina positioner! Vi togo fyrtio af deras kanoner.

Banzai! Mitt land! Det skall segra. Jag vet det. Vi ha öfvergått Yalu: då skola vi drifva fienden framför oss — från Kiu-lien-tscheng till Liao-yang, från Liao-yang till Mukden, från Mukden till Harbin. — Åh nej — hvarför skulle vi drifva dem längre? Dai Nippon skall åter tillhöra sina egna.

— Men ni själf, sir — er måste vi genast föra härifrån. Ni skall få det bekvämare i något af rummen därnere, och sedan, när ni ätit och hvilat er, skola vi långsamt föra er ned till de

japanska trupperna, och ni skall lefva för att bevittna den seger ni gjort så mycket för att betrygga.

Kobo skakade på hufvudet.

— Jag kan inte stå, sade han. — Jag skall dö. Men hvad är döden? — Hvila, frid, evig ro.

Bob erfor en kväfvande känsla i sin strupe.

— Hjälp mig att lyfta upp Kobo San, sade han, vänd till kinesen.

De buro ömt den aftärda gestalten mellan sig utför trappan och in i Tschang-Wos rum, där de lade honom på de mjuka filtar, som ännu buro intrycket af dödsfiendens gestalt. Och då såg Bob, att det verkligen icke fanns något hopp.

Kobo var nästan oigenkännlig. Han var likblek och så utmärglad, att han endast var en skugga af sig själf; om han ej hållit ögonen öppna, hade man trott, att han varit ett lik.

På Bobs befallning tillredde Ah-Sam i största hast litet mat, men efter att ha smakat därpå ett par gånger, vägrade Kobo att äta mera.

— Hvila, sade han, hvila är det jag behöfver. Jag tackar er.

Hans ögon irrade omkring i rummet, som om de sökte något eller någon.

— Er fiende skall aldrig mer oroa er, sade Bob. — Tschang-Wo är död.

— Han dog alltså först! Han har låtit mig hungra, han har slagit mig — han lät mig vara utan vatten — hur många dagar? Jag vet inte. Han frestade mig, höll en bägare framför mig — jag skulle få dricka, om jag gjorde hvad han begärde: förrådde mitt land. Vi japaner frukta icke döden. — Min tjänare? Har ni hört någonting från honom?

— Nej, jag har inte sett till honom, sedan jag skildes från er.

— Det gör detsamma. Taru skall förstå att dö. Om han skulle öfverlefva mig och ni råkar honom, säg honom, att han skall vända åter till Nikko; min hustru kommer att behöfva honom. Och min son, min gosse Takeo i England! Ni vill ju söka upp honom? Ni vill berätta för honom?

— Ja. Jag skall resa till honom så fort det blir mig möjligt.

— Jag tackar er. Vill ni ge mig litet vatten?

Kobo lutade sig tillbaka mot de tjocka filtarna, och ögonen uttalade hans tack. Bobs hjärta var tungt, och han gaf under tystnad akt på honom. Ah-Sam var med outgrundlig min sysselsatt med att laga i ordning en måltid åt sin herre.

Plötsligt trängde ljudet af en stark gevärssalva in genom tornets murar. Bob reste sig, och lämnande Kobo i Ah-Sams vård skyndade han upp till tornets topp, med sinnet fylldt af farhågor. Skulle Kobo ej få dö i frid?

Från taket såg han en egendomlig anblick. Längs borgens inre mur stodo täta rader af krigare, som ifrigt ropade och gestikulerade. Den väldiga porten var uppslagen på vid gafvel, och ett stycke utanför, bortåt den gröna slätten, hade en reslig gestalt nyss satt sig upp på en vacker hvit häst, som tydligen ledts ut till honom af tre män tillhörande garnisonen. Ryttaren kom långsamt ridande, och när han närmade sig, såg Bob, att det var ingen annan än hans förre följeslagare på denna vågsamma färd, Sing-Tscheng.

Vid ingången till borgen höll höfdingen in sin häst och riktade åter ett litet tal till männen, som svarade med höga lefverop och ett förnyadt afskjutande af gevären. Han red därpå genom porten in på borggården. När han blickade upp, fick han syn på den ensamma gestalten uppe på tornets tak. Ögonblickligen hoppade han af hästen, bugade sig ända ned till marken och befallde de öfverraskade mandschurerna göra detsamma.

När bugandet var öfver, skickade han en man för att knacka på tornets ytterdörr. Bob skyndade ned och befallde Ah-Sam öppna dörren. Sing-Tscheng steg in, bugade sig åter ödmjukt för engelsmannen och följde honom in i Tschang-Wos rum. Han kastade en blick på den på golfvet utsträckta gestalten, gjorde med en annan blick Ah-Sam en stum fråga och började därefter förklara, hvad som händt.

När han kort förut stod vid randen af klyftan och blickade mot muren, hade han bland hopen igenkännt en, som varit hans kamrat den tid han själf tjänat under den gamle höfdingen. Tilltalande honom vid namn, hade han erinrat honom om denframstående plats han fordom innehaft inom bandet, innan Tschang-Wo tillvällat sig makten och svingat sig upp till höfding.

Han meddelade, att Tschang-Wo drabbats af en ohygglig bråddöd, därigenom att han föga välbetänkt ställt sig på ryssarnas sida i den stora strid, som nu förödde landet. Tschang-Wo hade omkommit; vore han ännu vid lif, skulle hela bandets utrotande endast ha varit en tidsfråga.

Men han själf, Sing-Tscheng, ett annat röfvarbands höfding, hade nu gjort sig af med sin gamle fiende och sålunda visat sig vara förmer än han. De skulle därför antaga honom till sin nye höfding! Han skulle föra dem an med större framgång — under honom skulle de lämna den sida, som höll på att förlora, och bli vasaller åt de segrande japanerna

Om de inte ginge in på hans förslag?

Antoge de honom ej till anförare, skulle han öfverlämna dem åt en japansk härstyrka, som han visat vägen, så att den befann sig tätt i närheten, och de skulle bli nedhuggna till sista man. Borgens befästa torn befann sig redan i händerna på två hans mäktiga vänner, som öfvergått ravinen på ett till det underbara gränsande sätt, trängt in till Bergstigern i hans lya och drifvit honom ut, sin ömkliga undergång till mötes...

Det djärfva försöket lyckades. Sing-Tscheng begärde då, att en eskort af tre män tillika med en häst, som anstod hans värdighet, skulle möta honom en *li* från borgen, och som Bob sett, hade han nu ridit in för att mottaga garnisonens underkastelse och trohetsed.

Höfdingen hade knappast slutat sin redogörelse, då en krigare kom springande in med ett budskap. Sing-Tscheng gick genast ut på borggården.

— Han säga mandschur fångat en japan, förklarade Ah-Sam.

— Följ med höfdingen och kom sedan och ge mig besked om hvad som står på, sade Bob.

Några minuter förflöto. Kobo låg orolig; de vidt uppspärrade ögonen buro ett uttryck af spänd förväntan, och andedräkten kom och gick i hastiga, svaga flämtningar. Bob satt bredvid honom och fuktade då och då hans läppar med vatten.

Plötsligt öppnades dörren, och Ah-Sam visade sig först, halft

hållande tillbaka en liten gråhårig man, som tycktes ha mycket brådtom att komma in.

— Pojke höra till Kobo San, sade Ah-Sam till sin herre.

Mannen skyndade ifrigt fram, och Bob såg, att det var Taru, hans väns tjänare. Den lille japanen kastade sig ned för sin husbondes fötter och hviskade med halfkväfd röst några ord. Kobo log. Vinkande åt Ah-Sam gick Bob ut ur rummet, lämnande de bägge, som varit vänner under hela lifvet, husbonden och tjänaren tillsammans.

Därute fick han veta hvad som händt.

Den ensamme ryttaren, som Bob den minnesvärda natten sett rida ut från borgen, när han själf låg inne i småskogen för att rekognoscera, hade återvändt och fört med sig den förklädde japanske tjänaren, som längs villsamma stigar letat sig fram till sin gamle fiendes tillhåll. Taru hade omtalat för Ah-Sam, att medan han var i Yongampo, hade han fått höra, att hans husbonde tillfångatagits af Tschang-Wo. Han hade då genast begifvit sig ut för att uppsöka honom; om möjligt för att rädda honom, hvarom icke, för att dö tillsammans med honom. Han hade oantastad kommit borgen så nära som två mil, men då hade han råkat ut för en liten skara, som anfördes af den mandschuriske kuriren.

En halftimme satt Bob och samtalade med höfdingen, med Ah-Sam som tolk diskuterande de mått och steg, som borde tagas dels för att ge stadfästelse åt tjuntjushöfdingens ställning som borgens nye herre, dels för att bli till gagn åt hans nya allierade, japanerna. Men sedan kom Taru skyndsamt ned från tornet och bad Bob följa med honom dit upp.

De funno Kobo upprest i sittande ställning. Hans ögon voro slutna, men han öppnade dem, när Bob trädde in. Dödens blekhet hade lägrat sig öfver hans drag.

— Jag går — till mina fäder, hviskade han.

Bob satte sig vid hans sida och såg på honom med fuktig blick. Han andades endast med möda. Taru satt på hans andra sida och gaf honom då och då en sked vatten.

— Jag gläder mig åt att ha — två trogna vänner, sade Kobo. — Herr Fawcett, Taru skall — återvända till Nikko, ochni skall ju — komma ihåg — Takeo, min son i England. Nu får jag hvila.

Han slöt ögonen och förblef tyst. Taru tog hans ena hand och höll fast den; Bob höll den andra. Han bidade, bedröfvad in i själen, sörjande öfver att Japan skulle förlora en son, som tjänat sitt land så trofast...

Han tänkte på de långa timmar af kval, som denne hjälte måste ha uthärdat — hungerns och törstens plågor, den ohyggliga frestelse, som måste ha ansatt honom... Kobo hade varit förtegen i fråga om detaljer, men så mycket förstod dock Bob, att han skulle ha kunnat köpa sitt lif med att afslöja det sätt, hvarpå japanernas hemliga tjänstgöring bedrefs.

Hvilken småsak det dock är, tänkte Bob, att oförfäradt möta döden i stridens hetta — på ett ögonblick sker ju då öfvergången från fullt lif till evig ro. Men att uthärda sådana marter, som Kobo genomgått utan att svikta — därtill fordrades ett annat slags mod, ett upphöjdare sinne, en större själ. Bob genombäfvades af en känsla af sympati och beundran, större än han någonsin erfarit, men samtidigt sved hans hjärta vid tanken på, att han ej varit i stånd att afvända denna tragiska martyrdöd.

Kobos ögon öppnades långsamt. Med nästan ohörbar stämma yttrade han på japanska några ord till sin tjänare. Taru böjde sig ned mot golfvet och lade sin herres hand på sitt hufvud. Kobo såg på Bob och ansträngde sig fåfängt för att trycka hans hand.

— Det är farväl, sade han. — Jag går in i mörkret — som är hvila. Farväl!

Bob förmådde ej tala. Det uppstod ett ögonblicks tystnad. Den döende kämpade mödosamt efter luft.

— Taru, hviskade han. — Taru — *sayonara!*

Hans hufvud sjönk ned. Taru väntade några ögonblick; därpå lyfte han sakta Kobos hand från sitt hufvud, reste sig och sade:

— Hvila i frid, käre husbonde!

XXVI.

Gamla vänner och nya framtidsutsikter.

Kobo begrofs i en liten uthuggning i skogen nära borgen. Bob täckte grafven med en sten nedifrån klyftan —, en flat häll, som spolats slät och hvit af forsen, och på den ristade Kobo en enkel inskrift med japanska bokstäfver.

Höfdingen hade under tiden sändt ut folk för att leta rätt på Tschang-Wos lik. Hvilken neslig behandling den redan förut lemlästade kroppen kunnat få undergå, såvida ej Bob varit, är ej godt att säga; Bob yrkade på en anständig begrafning och tog af höfdingen det löftet, att grafven ej skulle få skändas.

Den dödes tiilhörigheter undersöktes noggrannt, och då gjordes en upptäckt, som spred ljus öfver en sak, hvilken alltid fyllt Bob med undran — hvad Tschang-Wo haft för sig under sina besök i Tokio. Bland hans saker anträffades en mängd papper, planritningar af kartor öfver Japan och de kringliggande hafven, plankartor öfver de japanska hamnplatserna, en del anteckningar af militäriskt intresse — allt förmodligen afsedt till ryssarnas tjänst i händelse af en invasion af öriket och förvaradt af tataren, tills han kunde vara säker på att bli väl betald därför. Alla dessa värdepapper bundtade Bob ihop, och sedan beredde han sig att tillika med Taru och Ah-Sam återvända till japanernas hufvudkvarter.

Några dagar senare kallades en af general Kurokis fältläkare till en ung engelsman, som nyss förts in i lägret af fyra kulis, vägledda af en japan och en kines.

Bob hade träffats af solstygn dagen efter det han lämnat röfvarnästet. De ovanligt ansträngande strapatser han måst genomgå, alltsedan han börjat med sina kosackäfventyr, hade satt hans organism på hårdare prof än han själf visste af, och den slutliga upphetsningen i förening med sorgen öfver det tillstånd, hvari han funnit Kobo, hade gjort honom för svag att motståverkningarna af den plötsliga hettan. Han var sanslös, när han kom fram till general Kurokis kvarter, och doktorn, som undersökte honom, såg allvarlig ut.

Det dröjde några dagar, innan Bob återfick medvetandet, och ehuru doktorn lofvade fullständigt tillfrisknande, förklarade han, att detta dock komme att draga ut på tiden och först och främst betingades af fullständig hvila. Han förbjöd på det bestämdaste Bob att under de närmaste månaderna tänka på aktiv tjänstgöring.

— Men jag måste tillbaka till flottan, protesterade Bob. — Jag är ju ett slags desertör, och fastän jag ej kunde hjälpa, att jag blef tillfångatagen, och allting annat har varit en följd däraf, kan jag ändå inte låta bli att känna mig skyldig, när jag åter anmäler mig hos amiral Togo.

— Det skall ni rakt inte göra. Vi äro långt ifrån kusten; i alla händelser ha vi inte råd med att afvara en kryssare för att frakta er till Port Arthur, och äfven om vi det kunde, skulle jag ändå inte låta er fara.

— Hvad skall det bli af mig, då? Jag kan inte följa med armén, och jag har sannerligen ingen lust att bli kvarlämnad i en mandschurisk by.

Doktorns svar afbröts därigenom att general Kuroki själf trädde in. Efter att ha hälsat på Bob tog generalen doktorn afsides, och under några minuter stodo de och samspråkade med hvarandra. De talade på japanska, och med sjuklingens otålighet kände sig Bob förtretad öfver att vara föremålet för ett samtal, som han icke kunde följa med. Slutligen vände sig general Kuroki till honom och sade:

— Jag hör, att ni önskar återförena er med flottan, herr Fawcett. Det är en önskan, som gör er all heder, men doktorn har fullkomligt rätt: ni får ej tänka därpå. Ni behöfver emellertid ej vara bekymrad för er uppehållsort, ni skall slippa bli hänvisad till mandschurernas ömma omsorger. Jag skall skicka er till Yokohama.

— Jo, förlåt, återtog han, när Bob började protestera, det fullt bestämdt; ni kommer att bli eskorterad till Chemulpo såfort doktorn ger er lof. För min del skall jag bli glad att bli er kvitt.

Generalen smålog och fortfor:

— Det där skall ni inte taga åt er personligen. Jag har haft det nöjet att till vår allernådigste kejsare insända en utförlig rapport om de tjänster, som ni gjort oss, sedan ni lämnade flottan, och om er äfventyrliga expedition till Kobo Sans undsättning. Men ni har goda vänner, sir. Alltsedan ni gaf er ut på er färd, har jag förföljts af telegram från en dam, först från Söul och sedan från Yokohama — en viss fru Pottle, som på det mest energiska sätt velat öfvertyga sig om ert välbefinnande. Fru Pottle har vållat mig mera besvär än alla tidningskorrespondenterna tillsammantagna, och det vill verkligen säga rätt mycket. Jag telegraferade till damen i fråga, när ni fördes hit, meddelade henne, att ni var sjuk, och hoppades jag skulle slippa höra mera från henne. Men ingen dag förgår, utan att hennes telegram inlöper, och senast i morse lydde det: »Skicka honom bara till mig, jag skall sköta honom som en mor». — Ni förstår sålunda, herr Fawcett, att i och med det, att jag blir er kvitt, blir jag också — hoppas jag — kvitt fru Pottle.

Hur besviken Bob än kände sig, kunde han ej låta bli att draga på munnen.

— Hon är ett mycket resolut fruntimmer, sade han, fullkomligt i stånd att med sin paraply kommendera er hela armé, sir. Ja, jag är ju i era händer, herr general, det är mycket vänligt af er, att ni tagit någon befattning med mig. Jag bara önskar, att jag finge tillfälle att uträtta någonting, men jag förmodar, att när jag blir kry igen, är kriget slut.

— Jag hoppas det, svarade generalen allvarligt. — Vi ha hårdt arbete framför oss; många goda lif komma att gå förlorade, men vi skola fullfölja våra sträfvanden, och hvem vet —?

I Yokohama välkomnades Bob af fru Pottle bokstafligen med utbredda armar. Aldrig i hans lif hade man så klemat och fjäskat med honom som under de närmast följande dagarna, hade kryat till sig ganska bra under själfva resan, men han var dock fortfarande blott en skugga af sitt gamla jag, och fru Pottle

fick tillfälle att visa, att hon på fullt allvar åtagit sig en sjuksköterskas plikter.

Bob fann hennes outtröttliga nit en smula enerverande, men han fogade sig efter hennes föreskrifter och tog lydigt emot hvad hon gaf honom in. Ty i sitt sällskap hade hon merendels Ethel Charteris, som visade sitt deltagande på ett lugnare och mera vinnande sätt. Fru Pottle var ganska skarpsynt, och efter någon tid började hon mer och mer öfverlämna Bob i sin brorsdotters händer — till patientens stora belåtenhet.

En dag återvände hon från sin vanliga morgonpromenad genom staden åtföljd af en främling — en lång, gråsprängd herre, med markerade drag och ett något skarpt utseende. Men på det hela taget företedde han en omisskännlig likhet med sin följeslagerska. Ethel satt bredvid Bob på hotellets veranda, när hon såg de bägge gestalterna närma sig.

— Bevara mig väl! Det är ju min egen pappa! ropade hon och ilade ut för att möta honom.

Fru Pottle steg fram först, frasande i japanskt siden under en chrysantemumströdd parasoll.

— Nu ska ni få höra, hvad ni har ställt till! utbrast hon. — Min bror, Andrew B. Charteris har kommit resande hit enkom för att hämta oss. Han påstår, att han inte blef klok på våra bref och inte kunde fatta, hvad det var för lockelser, som höllo oss kvar i Yokohama. Utan han lämnade sina affärer i en kritisk situation för att fara och se efter, hvad hans syster och hans dotter ha för sig. Jag hoppas ni och Andrew skola trifvas med hvarandra, herr Fawcett. Han säger just inte så många ord, men när det gäller någonting, är han en reell karl med hjärtat på rätta stället. Här är han.

Herr Andrew B. Charteris närmade sig med Ethel hängande vid ena armen. Presentationerna ägde rum.

— Har hört en hel hop om er, sir, sade herr Charteris. — Fägnar mig verkligen att träffa er i köttslig måtto.

— De här orden kunde du ha valt bättre, Andrew. Jag vet, att du inte menar någonting illa, men om du sett herr Fawcett förut, skulle du inte uttryckt dig just så. Stackars pojke — kött på sina ben är det minsta han har.— Hm! Naturen kan bygga upp igen på ett märkvärdigt sätt sade herr Charteris, och efter denna djupsinniga anmärkning vandrade han in i hotellet tillika med sin dotter.

En vecka förflöt — en tid af lugn njutning för Bob, som nu hade Ethel ännu mera i sin närhet, då fru Pottle hade sin bror att »valla», som hon uttryckte sig.

Men en dag gled ett lätt moln öfver hans lyckas solklara himmel. Han öfverraskades af ett besök af en hög hoffunktionär, som kom för att säga, att han var befalld till audiens uppe i palatset i Tokio på bestämd timme följande dag.

Bob grinade illa, när den höge herrn åter vandrat sina färde. Han anade, att denna oväntade ära ägde sin grund i general Kurokis rapport till mikadon, och han var ännu så pass mycket pojke, att han afskydde allt »fjäsk» — hvilket han sade Ethel.

— Jag tycker ni har mycket orätt, svarade hon. — Ni *har* skött er på ett utomordentligt sätt, och det är inte mer än rätt, att mikadon själf tackar er. Åh, jag känner ungherrar i San Francisco, som skulle ge sina ögon för att bli bjudna att komma och titta på en äkta, lefvande kejsare.

Han for till Tokio och såg för visso icke olycklig ut, när han kom tillbaka. Fru Pottle bombarderade honom med frågor om hvad som händt.

— Åh, det var ganska trefligt, sade Bob. — Han är en mycket hygglig karl, och kejsarinnan var snäll hon med. Det blef inte alls det slags stela audiens jag väntade mig. Jag blef inbjuden till deras privata rum, där jag fick te; kejsaren sade en hel hop vackra ting, och så presentade han mig — detta.

Han höll upp ett band, hvarvid hängde en gyllene prydnad.

— Nej se! utbrast fru Pottle. — Hvad är det där?

— Det är Heliga Skatt-ordens insignier.

— Jo jag tackar, jag! Det var inte småsaker det. Men jag säger ändå: det är inte mer än ni förtjänar. Nu vet ni det!

— Ack, så roligt! sade Ethel.

— Hvad är det värdt i kontanter! undrade herr Charteris med sin släpiga röst.

— Åh, pappa, du är då så torr och prosaisk, att det är

gräsligt rent! Hur kan man bara komma på en sådan idé! Det där kan helt enkelt inte uppskattas i pengar. Jag är säker på, att herr Fawcett inte för något pris i verlden skulle vilja lämna det från sig.

— Jag ämnar visst inte fresta honom. Jag är inte svag för den där sortens dingelidonger. Då hade väl en ärlig bankanvisning varit bra mycket bättre. Hör på, herr Fawcett, ni har inte någon förmögenhet?

Bob blef röd vid den något burdusa frågan, och Ethel blef röd af idel sympati.

— Nå, inte ondt i det! återtog den gamle mannen med en glimt i ögonvrån. — Alla kunna väl inte vara rika heller. Jag har nu g[tt och grundat en vecka, herr Fawcett. Det är inte rätt, att ni ska ha gjort den där klättringen tvärs öfver mandschuriska bergen för blankt ingenting. Hur länge tror ni kriget kommer att räcka ännu?

— Därom vågar jag inte ens uttala en gissning, svarade Bob. — Jag inser inte, hur Port Arthur skall kunna hålla ut mycket längre, och hvad fälttåget till lands angår, så drifva de japanska fältherrarna ryssarna från den ena positionen till den andra. Om ryssarna äro kloka, kommer kriget att sluta med Port Arthurs fall.

— Jaså? Och sedan?

— Hvad menar ni, sir?

— Jo, jag antar att gulingarna —

— Pappa! afbröt Ethel. — Du *får* inte begagna det där gräsliga ordet — kalla dem japaner!

— Hvad som helst, bara du blir nöjd, mitt socker! Jag ämnade just säga att guling — japanerna, menar jag — väl inte föra det här kriget bara för den så kallade äran. De vilja väl föra landet framåt — hva'?

— Utan tvifvel.

— Och de ämna väl hålla »öppen dörr», hvasa'? Jo, hvad jag tänkt ut, är detta. När kriget slutar, blir det tid för mig att sluta mig till ett nybildadt syndikat, som ämnar bearbeta en nyss gjord malmfyndighet — inte oäfven, rakt inte oäfven... Och det tyckes mig att döma af hvad jag hört och sett af er — isynnerhet *sett* — att ni skulle bli mig en utmärkt kompanjon. Ni känner landet, om vi skulle få afsättningsort här, har fått praktisk utbildning — har inte slösat bort för mycket tid på döda språk, hva'? Och hvad som är allra viktigast — ni har ett klartänkt hufvud och jag håller vad om att ni inte är rädd för arbete. Om ni därför är hågad, så ingå vi en öfverenskommelse. Eller hvad säger ni?

— Jag mottar ert anbud med stort nöje, sir, sade Bob med högre färg på kinderna och glänsande ögon. — Jag har alltid velat lefva ett verksamt lif, och —

— Topp! sade amerikanen, återgående till sitt vanliga lakoniska uttryckssätt. Fru Pottle strålade af välvilja genom sina glasögon, och Bobs blick sökte Ethels.

Några dagar senare styrde en af *Pacific-Mail*-bolagets ångare för full maskin tvärs öfver oceanen från Yokohama mot San Francisco. På däcket satt en grupp af tre personer — de samma tre, som bildat ett litet sällskap på resan ut till Nagisaki för sju månader sedan.

Morton och Desjardins hade, när de sågo, att deras utsikter att få se någonting af det verkliga kriget ej ljusnat, begärt att bli hemkallade, och de befunno sig nu på återvägen, som de togo öfver Newyork. Bob, som sjukpermitterats af japanska regeringen, hade antagit en inbjudan att tillbringa några veckor hos herr Charteris i San Francisco. De tre lågo bekvämt tillbakalutade i sina korgstolar på däck, då en fjärde gestalt sågs långsamt komma vandrande trappan uppför.

— Nå, Schwab, står det bättre till nu? ropade Morton.

— Tacker, herr Morton, jak har vat man kaller det ganske drägligt. Den sjösjuka lämner mig nu tämmelig i fred. Jak börjer rent af att njute en schmule.

— Ah, den vackra sol, det vackra haf! utbrast fransmannen hänförd. — Jag ser upp i den blå förtjusande sky ofvanför, och det kommer mig känna hela den värld som poesi.

— Åh skräp! fnös Morton på sitt rättframma sätt. Ursäkta mig, ni har allt bra små fordringar för att komma i poetiskstämning. Jag är inte funtad på det sättet, det är ingen engelsman som kan sätta i sig en rostbiff! Nähä!

— Men, monsieur, ni gör er själf, ni gör hela er nation en mycket stor orättvisa. *Par exemple* — hvad var det jag hörde i går afton, när jag tog min promenad under de tysta stjärnor? Helt säkert var det den ljufva stämman af fröken Charteris, som ger en lektion åt den gosse Ah-Sam. Jag lyssnar, jag förtjousas, det var ett litet poem, så kort, så enkelt, jag lär mig det genast utantill:

»Hvad gör det lilla trägna bi I solens varma sken Det honung samlar med all flit Bär den till kupan sen».

— Så börjar det, och —

— Jag ser fru Pottle! utbrast herr Schwab, i det han ovigt reste sig upp ur den korgstol, hvari han sjunkit ned.

Äfven de bägge andra reste sig och skyndade framåt däcket mot en grupp af tvänne damer och en herre, som kom åt deras håll. Schwab tog genast fru Pottle i besittning, och de bägge andra »siktade» åt platsen på Ethels vänstra sida — den högra upptogs nämligen af hennes far. Desjardins kom en sekund försent genom att som den artige fransman han var först göra en ridderlig bugning, och Morton var trots sitt kärfva väsen en ganska tillbakadragen natur, så att Bob icke fann det synnerligen svårt att bemäktiga sig den åtrådda platsen.

Morton tröstade sig med att maka damernas stolar till rätta, och sällskapet slog sig ned i en förtrolig grupp, Schwab bredvid fru Pottle och Bob i lycklig besittning af platsen vid Ethels vänstra sida.

— Vi ha hört talas om att ni börjat ge Ah-Sam lektioner i engelska, sade Morton till Ethel.

— Har ni det? Ja — jag tycker hans pidschinengelska är så ryslig. Det skulle vara så mycket trefligare, om han kunde tala ordentligt, och den stackars mannen är så ifrig att lära.

— Hur går det för honom? frågade Bob.

— Jag tycker, att han tar sig, men inte går det särdeles fort Jag läste härom dagen i en tidskrift, att det länder en tillså mycken hjälp, om man lär sig recitera poesi, och därför har jag lärt honom ett mycket lätt litet poem och gått igenom det med honom på samma utförliga sätt som jag brukar göra hemma i min söndagsskoleklass. Han är *så* intelligent.

— Där är han, sade Bob. — Låt oss höra, hur han bär sig åt med poemet! — Han gaf Desjardins ett ögonkast. — Ni har ju ingenting däremot, fröken Charteris?

— Ingenting alls, svarade Ethel med en svag rodnad. — Bara ni inte blir en för sträng examinator!?

— Hitåt, Ah-Sam! ropade Bob. Kinesen kom fram, ödmjukt bugande.

— Fröken Charteris har ju lärt dig en vacker vers om det lilla trägna bi. Den ville vi bra gärna höra dig läsa upp.

— Mig inte kunna tala missy så-sätt, sade Ah-Sam och såg besvärad ut.

— Det gör detsamma. Läs det på ditt eget vis.

Ah-Sam såg på Ethel.

— Låt höra, nu, Ah-Sam, sade hon och kom ihåg, hur jag gick igenom alltsammans med dig.

Kinesen satte händerna bakom ryggen och tvekade... Så fäste han blicken på närmaste ventilator och uppstämde med egendomligt sjungande röst:

»Hvad göra en liten flitig bi, Gå surr surr alla vackra blommor i trädgård — Solens sken — hämta söt honung — *Ch'hoy* — flyga långt bort — hem igen — surr surr!»

Rodnaden på Ethels kinder hade under denna deklamation öfvergått från skärt till högrödt. Morton fnissade till vid andra raden, hostade sedan och såg högtidlig ut. När uppläsningen var slut, tittade de alla på hvarandra och brusto så ut i hejdlöst skratt.

Ah-Sam såg bönfallande på sin unga lärarinna och började göra ödmjuka komplimanger med händerna.

— Tack ska du ha, Ah-Sam, sade Ethel. — Du gjorde det mycket bra. Nu kan du gå. — Så styggt af er, tillade hon, vänd mot de andra, när han gått, att såra den stackars mannens känslor så! Han gjorde ju sitt bästa.

— Och visade tydligt, att han studerat era kommentarer mer än texten som många studerande för sed hafva, sade Bob. — Hvad det lilla trägna bi företar sig under dagens lopp ha vi ju emellertid fått veta, och Ah-Sam är en hygglig och snäll pojke. Jag har ännu inte fullt försonat mig med faktum, att jag öfverlåtit honom åt er.

— Inte jag heller, sade herr Charteris torrt, med en bister blick på sin syster.

— Seså, Andrew, börja nu inte på med det där igen, sade fru Pottle. — Ingen regel utan undantag. Våra lagstiftare ha för det mesta rätt, det medger jag, men när de stifta en lag, som utestänger *alla* kineser från våra kuster — ja, då få de skylla sig självfva. Jag erkänner, att jag smugglade Ah-Sam ombord; han är ett undantag — en alldeles unik kines. Ethel fick sådan lust att ha honom till tjänare, och jag ämnar landsätta honom direkte i San Francisco — alla stadgar och förordningar till trots.

Herr Charteris ryckte på axlarna.

— Fawcett, sade han, kom och gå ett par slag med mig. Vi måste resonnera litet närmare om det där prospektet — eller hur?

— Jaha, och jag får lof att göra mina dagboksanteckningar för »Argonauten», sade fru Pottle, steg upp och seglade bort mot ett bord, som stod särskildt reserveradt för hennes räkning under soltältet.

Herr Schwab såg långnäst efter henne; han deltog ej i de andras samtal, och när Ethel efter en stund lämnade gruppen och begaf sig ut på ströftåg på egen hand, steg äfven han upp, stoppade ånyo sin stora pipa och gick och ställde sig på en plats, där han, stödd mot relingen, kunde ostörd betrakta fru Pottle.

Långsamt bolmande på sin pipa stod han länge och gaf akt på henne medan hon skref och skref, totalt okunnig om hans dröjande blickar. Slutligen stoppade han sin pipa i fickan utan att knacka ur askan och gick under däck.

Han kom snart tillbaka, lastad med flere tjocka volymer, och vacklade fram till fru Pottles skyddade vrå, där han staplade upp de digra folianterna i en hög bredvid hennes bord och sedan höjde en välljudande suck. Fru Pottle tittade upp, såg från Schwabs ansikte till böckerna och återtog därefter sin skrifning,just som tysken förde högra handen till kullen af sin bredskyggiga hatt. Han torkade sina guldbågade glasögon, satte dem tillbaka på näsan och suckade åter.

— Mår ni inte bra, herr Schwab? frågade den vittra damen och redde sig till att lägga in sina papper.

— Mycket pra, min fru, jak tacker er — utom i en afseende, svarade han.

Han hade nu fått af sig hatten, och när fru Pottle nyfiket tittade på honom, gjorde han en djup bugning för henne och sade i brådskande och något försagd ton:

— Jak per om tillåtelse, min pästa fru, att presente er desse någre stycker *Brockhaus Encyglopediæ* — sista upplaga, med illustrationer i färgtryck.

— Det är verkligen utmärkt snällt af er, herr Schwab, men — jag kan inte tänka därpå — jag —

— Ack, det är inget — inget! Det tyska hjärta, min fru, när det är träffet, tänker icke på vat det koster — det endast vibrerer af känsla... Dessutom keper jak dem för den halfve pris.

Fru Pottle höll båda händerna på bordet och tittade genom sina glasögon på Schwab i mållös förvåning.

— Tillåt mig, käre fru Bottle, att ferklare. Ni, utan tvifvel, har förglömt den ögonblick — hvarför schkulle ni komme ihåg? — då ni kom ombord på dette skepp — den ögonblick då — hur schkall jak uttrycke mej — ni fastner i den alltfor schmale trappoppgång. Oh, madame, det var mitt lifs schtore händelse — jak var där tätt bredvid. Ni, madame Bottle, var Andromeda, jag Hildebrand Schwab, var Berseus... Madame, jak sköt på bakifrån. Det gick! Och i den ögonblick — jak blef — förelsket.

— Åh! pustade fru Pottle, i det hon halft reste sig för att komma undan.

Men det var icke så lätt att lämna den vrå, hon valt ut åt sig, utan att passera Schwab; hans frodiga kroppshydda skymde alldeles bort henne från de andra, och kännande sig som en fånge, sjönk hon hjälplöst tillbaka i stolen.

— Kärlek! återtog Schwab i en ton, som om han ämnade börja deklamera. — Kärlek! Vat är det? Madame, jak slår rätt därpå i *Brockhaus' Encyglopædia*, vol. elfva: — »Kärlek är en

högst kompliceret känsla, ferbunden med det värde man sätter på en person eller ett feremål». Vat, fråger jak mej själf, är det värde jag sätter på detta vackra feremål — eller rättare sagdt, person? Madame, jak — jak kan inte ange den värdering — jak, Hildebrand Schwab, som annars får oppge värderinger i tusendetal. Ergo är jak forelsket: *quod erat demonstrandum.*

Fru Pottle yttrade någonting och försökte åter fly, men herr Schwab bredde ut sig och bjöd henne med en högtidlig åtbörd att åter sätta sig ned.

— Stanna, madame! Det är ej bare, att jak är forelsket — jak är också affärsman. Jak har den äre att bjude er doppelt kompanjonskap. Min hand, madame, mitt hjärte — mitt tyske hjärte — jag lägger dem för edre fötter. Und med dem följer den agentur för den solide firme Schlagintwert, den gorrespondentskap till »Düsseldorfer Tageblatt» med stor schpridning in Werden, Kettwig, Mülheim, Odenkolin und andre platser; dess uten micket inbringende agenturer i Ruskin, *edition de luxe*, patenteret mangel, osviklig hårtinktur, tsentrifugalpomp, harmånika —

Schwab var så inbegripen i sitt uppräknande, att han ej var beredd på en plötslig, krampaktig rörelse från fru Pottle, som grep sin parasoll, skuffade den korpulente friaren ur sin väg och flydde under däck. Ett ögonblick stod han kvar i högtidlig orörlighet; så drog han upp sin pipa, knackade ur den, fyllde den och tände den, utsände några väldiga rökmoln, plockade ihop de tjocka volymerna och gick sin väg äfven han.

Under tiden hade fru Pottle rusat nästan rakt i famnen på sin bror, som kom från sin hytt med ett papper, hvilket han ville visa Bob uppe på däck.

— Jane lilla, förmanade herr Charteris blidt, du är för gammal för att göra sådana där luftsprång.

— Åh, Andrew, Andrew, sade fru Pottle och brast ut i gapskratt, jag är inte för gammal för att få giftermålsanbud.

— Hvad menar du med det?

— Kära du! Jag tror rent af jag förgås af skratt. Det är någon som friat till mig — så gammal jag är. Gissa hvem!

— Väl inte Bob Fawcett? sade herr Charteris, plötsligt misstänksam.

— Bob Fawcett! — Fru Pottle nästan tjöt af skratt. — Du är en gammal fårskalle, Andrew. Nej, herr Schwab, herr Hildebrand Schwab, som nyss försökte tjusa till mig med ett tyskt konversationslexikon. Det var det dråpligaste jag någonsin varit med om.

Herr Charteris grymtade.

— Har väl reda på, att salig Isidore lämnade åtskilligt efter sig, kan jag tro.

— Du är inte särdeles artig, käre Andrew. Herr Schwab kallade mig »ett vackert feremål» och blef kär i mig, därför att han vid ett tillfälle måste hjälpa mig uppför den smala trappan — »skjute på»! — nyss när jag kommit ombord. Och då blef han forelsket! Oh!

Hågkomsten alldeles öfverväldigade fru Pottle; hennes vördnadsbjudande dubbelhaka darrade, och hon skrattade tills hon kiknade.

— Jag råder dig att ta litet lugnande droppar, Jane, sade herr Charteris. — Sinnesrörelse är farlig — vid din ålder.

— Vänta ett ögonblick, Andrew, sade hans syster, då han redde sig till att klättra uppför lejdaren. — Du trodde, att Bob kanske låtit fresta sig af Isidores sparade slantar? Du är blind som en flädermus för allt annat än dina välsignade affärer. Låt mig då inviga dig i en hemlighet, sir Bob är upp öfver öronen förälskad i Ethel.

— Hvasa?

— Och Ethel, fastän hon naturligtvis inte vill medge det, är — är — jaha —

— Hvad för slag?

— Just precis, sade fru Pottle med mera känsla och öfvertygelse än sammanhang. — Se då inte så arg ut, tillade hon och klappade hans arm. — Bob är en kärnpojke — honom blir du aldrig besviken på.

— Tja, Jane, sade herr Charteris långsamt, jag måste tillstå, att detta kom något öfverraskande. Men jag känner mig ganska belåten. Inte tänkte jag mig någonsin, så mycket är säkert, att Ethel skulle gifta sig med en engelsman — vanligtvis brukar hon inte alls fråga efter sådana. Men det säger jag, karl'n får för mig vara hvad han vill — yankee, engelsman eller australier — bara han kan arbeta, en sådan som slår sig fram, en dugande sort! Tycker han så riktigt bra om min tös — ja, då ska han också få henne, om hon vill ha honom, nämligen! Så står det till med den saken!

C. W. K. Gleerups Ungdomsböcker

N:o 1. Apan som ingen kunde döda. Två berättelser af *Henry Drummond.* Rikt illustrerad. Inb. 1 kr.

»— — — Vi tro att äfven Sveriges yngsta ätt skall ha genomroligt åt de äfventyr och de puts, som den högst märkvärdiga apan spelar höga och låga. Trefliga | illustrationer förekomma i mängd. Det är en riktigt rolig bok — äfven för gammalt, surmulet folk. Låt ett af Edra barn läsa den högt och sök så hålla Er för skratt! ——»

(Svensk Läraretidning.)

»Sällan finner man en bättre komponerad och bättre skrifven berättelse för barn och ungdom, kanske ock för gammalt folk, än dessa två om de odödliga aporna Skälma och Klibb, som när det kommer till kritan, nog voro en och samma.»

(Göteborgs Posten.)

N:o 2. Unge Husbonden på Hyson Hall, af *Frank R. Stockton.* Öfversättning från engelskan af M. R—g. Med flera illustrationer Inb. 2 kr.

»Denna bok har alla förutsättningar för att bli särdeles omtyckt af 12—15 åringar men kan också såsom underhållning läsas med nöje af äldre folk.

Det är historien om en 14—15 åring, hvilken helt oförmodadt blir lämnad såsom herre på en amerikansk landtgård. Han får åtskilliga bekymmer och besvärligheter att kämpa emot, men han reder sig rätt väl därmed, i synnerhet sedan han fått hjälp af två sina jämnåriga vänner, som visserligen ibland ställa till spektakel, hvilka öka svårigheterna, men äfven finna på utvägar att öfvervinna dem.

De äro inga ledsamma mönstergossar utan friska och företagsamma, stundom mer än önskligt, men i alla fall mycket hyggliga, så att våra svenska ungdomar, som med dem göra bekantskap — och de förtjäna att man gör det — ej behöfva befara att råka i dåligt sällskap, lika litet som att få tråkigt samman med dem. Tvärtom har författaren funnit en händelse, hvilken är ganska spännande, liksom den är originell.»

(—pl— i Sydsv. Dagbl. Snällposten.)

»Äfventyren äro stundom halsbrytande nog, men dess bättre medföra de inga halsbrytande följder, och det hela slutar till allas belåtenhet. Skildringarna af upptågen lära nog ock komma att läsas med nöje af de unga. De äro vackert illustrerade med plancher och vignetter.

(Nya Dagl. Allehanda.)

»Öfversättningen är ledig, utstyrseln god och priset billigt. — — Och att gossar och flickor skola med förtjusning »sluka den», därtill är innehållet tillräckligt lockande. Kort sagdt: den är en af våra roligaste julböcker.»

(Lunds Dagblad.)

N:o 3. Bland Tennessees Klippdalar af *Charles Egbert Craddock* (Mary N. Murfree). Öfversättning från engelskan af M. R—g. Med 5 illustrationer. Inb. 1 kr. 25 öre.

»— Den är friskt och underhållande skrifven och kan med allt skäl rekommenderas både åt gossar och flickor. ——»

(Sydsv. Dagbl. Snällposten.)

N:o 4. »Buffalo Bill,» den siste store Gränskrigaren öfverste W. F. Cody's *(Buffalo Bill)* **lefnadsöden berättade af hans syster** *Helen Cody Westmore.* Öfversättning af *Karin Jensen, född Lidforss,* med förord af professor *Seved Ribbing.* Med 18 helsides-illustrationer. Inb. 2 kr. 75 öre.

— — Buffalo Bill har alla förutsättningar att bli pojkhjälte, hvilket ej hindrar, att äfven äldre med intresse kunna taga del af hans historia. Härtill må läggas atl Buffalo Bill föreligger i en mycket god öfversättning och att illustrationerna äro vida öfverlägsna hvad som i allmänhet bestås indianböcker.

(Dagens Nyheter).»— — Vi rekommendera på det lifligaste åt gammal och ung denna högst märkliga lefnadshistoria, som kan sägas utgöra ett helt kapitel i Förenta staternas utvecklingshistoria, kapitlet om de senaste vilda gränsstriderna».

(Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.)

»— — Boken är betydligt mer omvexlande och underhållande än de flesta indianböcker».

(Stockholms Dagblad).

N:o 5. Genom den försvunna Sydpolen. Af *Gustaf Dillberg.* Bemyndigad öfversättning från engelskan af Disa Törnqvist. Inb. 2 kr. 25 öre.

»— — Författarens fantasi har i denna berättelse skapat de underbaraste äfventyr som följa slag i slag och äro ledigt framställda».

(Lunds Dagblad).

»Boken förtjänar en plats i våra barn- och ungdomsbibliotek. Mot dåsighet och dådlöshet synes den kunna bli ett godt medel.»

(Folkskolans Vän.)

N:o 6. Guldtjufvarna, en historia från Australien af *Edvard Dyson.* Öfversättning af *M. R—g.* Med 8 helsides-illustrationer. Inb. 2 kr. 25 öre.

»Det finns inte en pojke mellan 10 och låt oss säga 17 år, som inte skall bli förtjust i denna bok och jag misstänker att äfven åtskilligt äldre pojkar skola finna den vara rolig. — —».

(Sydsv. Dagbladet Snällposten.)

N:o 7. Miles Vennings underbara äfventyr i Afrika. Af *Ernst Glanville.* Öfversättning af *Karin Jensen, född Lidforss.* Med 4 illustrationer. Inb. 2 kr. 50 öre.

»Af nutida äfventyrsberättare torde knappast någon hafva en så medryckande förmåga som Glanville och alla hurtiga gossar komma att bil öfver sig förtjusta i denna bok. Den pojke, som efter allt detta begär ännu mera, skall verkligen vara bra oförnöjsam.»

(Göteborgs Handels- o. Sjöf. Tidning.)

»Vill man läsa om underbara äfventyr, makalös tapperhet, outtömlig sinnesnärvaro, häpnadsväckande uthållighet, och annat, som skapar ett ideal för raska pojkar i 12—14 årsåldern, så skall man välja denna bok.»

(Sydsvenska Dagbl. Snällposten.)

»Som boken icke endast är mycket spännande, utan äfven synnerligt väl rustad såväl i språkligt som moraliskt afseende, kunna vi lugnt rekommendera den som rolighetsbok åt gossar om 12—15 år.»

(Aftonbladet.)

»I denna skickligt öfversatta bok finner den intresserade läsaren nästan allt möjligt: kärlek, tigerjakt, trohet och svek, hemska klipphålor, nattliga lägereldar, explosioner och underbara räddningar — allt blandadt om hvartannat på ett sätt, som otvifvelaktigt måste komma alla pojkars hjärtan att klappa i raskare takt.»

(Svensk Läraretidning.)

N:o 8. Den andre pojken. Af *Evelyn Sharp.* Öfversättning af *M. R—g.* Med illustrationer. Inb. 1 kr. 25 öre.

»Säkert skola alla i den ålder, för hvilken denna bok är afsedd, finna den »väldigt rolig.»

(Lunds Dagblad.)

»En vacker, roande och lärorik berättelse, som med god behållning kan läsas af våra pojkar och flickor.»

(Tidn. f. Sveriges läroverk.)

»Liksom andra goda barnböcker borde denna också läsas af föräldrar eller andra, som ha barns uppfostran om hand. Ty den kan ge dem åtskilligt att tänka på just rörande barns uppfostran.»

(—pt— i Sydsv. Dagbl. Snällposten.)

N:o 9. Ur Shakespeares skådespel. Berättelser för ungdom af *Mary MacLeod.* Öfversättning af *Karin Jensen* född Lidforss. Med 94 illustrationer. Inb. 3 kr. 50 öre.

ner af *Gordon Browns.* Med förord af Professor *Esaias Tegnér.* Inb. 3 kr. 50 öre.

»Den störste af alla tiders dramatiska diktare älskade att till upprinning för sina skådespel använda sagor och sägner om sällsamma människoöden. En stor del af dessa sagor äro här återgifna med bibehållande af Shakespeares lyriska stil, hvaremot en del i den ryktbare dramatikerns pjeser förekommande för vår tid allt för fria uttryck blifvit bortrensade. Då man betänker att så oändligt många aldrig få se de världsbekanta dramerna uppföras på scenen, kan man ej annat än skänka sitt bifall åt detta sätt att låta ungdomen bli bekant med skapelser sådana som Romeo och Julia, Hamlet, Othello, Macbeth, Kung Lear m. fl.» *(Svensk Läraretidning.)*

»I ett synnerligt fängslande språk och med saker blick för de dramatiska situationerna låter hon oss under sagans form få del af de olika skådespelens händelser, hvarvid hon på ett särdeles skickligt sätt låter uttryck och hela samtal ur originalet inflyta i berättelserna. Detta senare gör, att man får en på samma gång originalsann och liffull teckning af Shakespearesdramernas personligheter. Naturligtvis kan en bok som denna ej på något vis för den mera till åren komna ungdomen ersätta läsningen af originalet — men för en yngre åldersklass — den om 10—15 år — kommer den att bli en både värdefull och särdeles roande läsning. Bokens värde ökas ytterligare genom en mängd här och där i texten inflickade förträffliga illustrationer.» *(Aftonbladet.)*

»Ledig och lättläst är för öfrigt framställningen öfverallt, och kan man med glädje rekommendera den såsom en både rolig och lärorik bok för barn och ungdom.»

(Stockholms Dagblad.)

»En volym, hvars ståtliga utstyrsel till fullo motsvaras af den inre gedigenheten. För den mognare ungdomen, den manliga och den kvinliga, är utan tvifvel denna bok ett bland de allra bästa arbeten, hvilka kunna gifvas som julklapp, i premium eller eljes som gåfva. Den behåller sitt värde, äfven då den är utläst; ynglingar och flickor kunna taga till den när som helst och ha ej blott nöje utan äfven gagn af densamma i och för sin allmänna bildning. »Ur Shakespeares skådespel» ger ungdomen den yppersta introduktion till den store brittens väldiga verk.

Det är icke mindre än sexton skådespel, hvilka här omsatts i berättelser. Ett 90-tal goda illustrationer höja bokens värde.

Ett som allt: detta vackra arbete bör icke tillåtas drunkna i julboksflödet, det förtjänar i sanning att långt framåt få flyta ofvanpå.»

(Tidning för Sveriges läroverk.)

N:o 10. Den yngsta flickan i skolan af *Evelyn Sharp*. Öfvers, från engelskan af M. R—g. Med 5 illustrationer. Inb. 2 kr.

»Jag börjar nästan tro, att vill man läsa en bok för sitt nöjes skull, bör man icke söka den bland den vanliga, moderna skönlitteraturen — dess alster äro i sanning allt utom nöjsamma —, utan man bör snarare vända sig till den s. k. ungdomslitteraturen. Här kan man verkligen någon gång finna en riktigt »rolig» bok, en sådan som man icke gärna vill släppa, förr än man läst ut den, och som man då lägger ifrån sig med saknad. En sådan rolig bok är »Den yngsta flickan i skolan.» — —» *(Aftonbladet.)*

»— — Hjältinnan är en den mest lefnadsglada och fantastiska lilla varelse, dresserad i full frihet tillsammans

med sina fem bröder. Hennes upplefvelser och öden i flickskolan, dit hon sändes, äro mångahanda och af synnerligt roande och spännande art.— —» *(Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.)*

N:o 11. Darrel från Sagoöarna af *Irving Bacheller*. Öfvers, från engelskan af Karin Jensen, född Lidforss. Inb. 2 kr.

»En i allo märklig bok, som har alla förutsättningar att fängsla den mognare ungdomen. Den hemlighetsfullhet, som alltifrån berättelsens början omgifver dess hjälte och först på näst sista sidan skingras, håller läsaren i ständig spänning,

och ändå är den märklige urmakaren nästan ändå hemlighetsfullare. Det är länge sedan vi läste en så originell ungdomsbok». *(Svensk Läraretidning.)*

Det är en härlig bok, full af rikedom och sanning, roande för en gammal och ung, från den ålder, då inan börjar förstå gåtorna, öfversättaren som otvifvelaktigt varit ganska mödosam, flyter fram ledigt och utan att komma innehållet att förlora något af sin udd.»

(Göteborgs Handels- och Sjöfartstidning.)

N:r 12. Kobo. Berättelse från rysk-japanska kriget af Herbert Strang. Autoriserad öfversättning af *Karin Jensen, född Lidforss.* Pris inb. 3 kr. 50 öre.

»I fråga om spännande aktualitet finnes ingenting jämförligt med Herr Strangs »Kobo». *(Academy.)*

»I »Kobo» har Herbert Strang skapat vida mera än en rolig pojkbok till julmarknaden. Förutom en riklig undfägnad af spännande äfventyr och hårda bataljer skola läsare af mera allvarlig läggning finna en utmärkt skildring af japanskt lif och folklynne ... för att icke nämna några lifliga skisser af modernt sjökrig ... Om hufvudintresset i skildringen koncentrerar sig kring Kobo, den oförfärade japanske spejarens göranden och låtanden, samt hans vän Bob Fawcett, en engelsk ingenjör i mikadons tjänst ... så intager Chang-Wo, den enörade mandschuriske röfvaren, deras svurne fiende och ryssarnas bundsförvandt, en knappast underordnad plats.» *(Athenicum,)*

»... Kobo är en af de bästa gossböcker vi någonsin råkat på ...»

(Manchester Courier,)

»Boken är fängslande ej endast af det skäl, att den behandlar ett så tidsenligt ämne; den är också en präktig och välgjord äfventyrsskildring, en sådan som hvarje skolgosse kommer att läsa med förtjusning.» *(Scotsman,)*

»... »Kobo» är rätta boken för ungdom, som vill följa med sin tid.»

(Gentlewoman.)

N:r 13. Kapten Horns äfventyr af *Frank R. Stockton.* Öfversättning af *Karin Jensen, född Lidforss.* Pris inb. 3 kr. 50 öre.

»Herr Frank Stockton har med sin nya bok *»Kapten Horns äfventyr»* beredt sina många beundrare en stor öfverraskning och ett utomordentligt nöje.»

(The Speaker.)

N:r 14. Mästarens fiol af *Myrtle Reed*. Öfvers, af *Henning Wendell.* Pris inb. 2 kr. 75 öre.

»Den tjusar genom lugnt behag, berättelsens stilla gång är högst intagande».

(Morning Leader.)

»Det är ett arbete, som är verkligt skönt. Stilen är på samma gång enkel och djupt rörande, hela innehållet närmar sig så mycket den verklighet, i hvilken j alla måste lefva, och de strängar, som anslås, äro så sympatiska, att verk med vida större anspråk ej på långt när hinna upp emot detta.»

(Liverpool Daily Post.)

»Det är en kärlekshistoria med fin, gammaldags prägel.»

(Southport Guardian.)

*

Mickel Räf. Den gamla folkdikten ånyo satt i svenska rim af *Farbror Hilding,* med teckningar af Kaulbach. 2 kr. (kostat förut 3 kr. 75 öre).

»I en riktigt vaclcer bok med en mängd dråpliga illustrationer, försedda med ännu dråpligare deviser, på hederlig svensk knittelvers föreligger nu sagan oss i bearbetning af »farbror Hilding». Hela boken frestar till citat. Hvar och en bör den både

»Den läsande allmänheten är att lyckönska till *Mickel Räf* i dess nya gestalt ty det är säkert *den roligaste bok, som utkommit på mången god dag,* och den kan läsas högt med oblandadt nöje. Probatum est.» *(Morgon-Posten, Göteborg.)*

Erik Sjöblad, den svenske Robinson, af *N. Juel-Hansen.* Svensk autoriserad upplaga utgifven af *D:r Nils Larsson.* Med många illustrationer. Pris inb. 1 kr. 50 öre.

På stepperna. Fortsättning af »Erik Sjöblad, den svenske Robinson» af *N. Juel-Hansen.* Svensk autoriserad upplaga utgifven af *D:r Nils Larsson.* Med illustrationer. Pris inb. 1 kr. 50 öre.

»Denne författares förmåga att skrifva för ungdomen är nogsamt känd. Den ungdom, som med intresse läst Erik Sjöblad, skall säkerligen äfven finna sig road af denna fortsättning med dess äfventyr och spännande situationer.» »— En god och lärorik ungdomsbok. —»

Bröderna Grimms Folksagor. Öfvers, af *Disa Törnqvist*. Med färgtrycksbilder eftcr akvareller af *Tekla Brauer. Första samlingen* med 23 sagor, *Andre samlingen* med 25 sagor, inbundna i klotband med färgtrycksbild å pärmen à 1 kr. Båda samlingarna finnas äfven afdelade i 7 häften à 25 öre.

Sagan om Grotte den starke. Tolkad från fornisländskan af *A. U. Bååth.* Pris 3 kr. 75 öre.

— — Sagan om Grotte gifver oss en utförlig och lefvande bild af de fredlöses lif i den nordiska vikingatiden. Grotte var den ryktbaraste af alla på Island som fredlöse förklarade, längre än någon annan; i hela femton år trotsade han sina fienders förföljelse, ofta segerrikt försvarande sig mot hela hopar af angripare.------

Den lifliga framställningen kryddas af en mängd humoristiska drag, hånfulla och ironiska utfall, en ledig dialog och ett lyckligt användande af ordspråk. — —»

(Göteborgs Handels- och Sjöfarts-Tidning.)

Kung Valdemar och bisp Absalon i fejd mot venderna. Efter Saxos Historia Danica af *A. U. Bååth.* Pris 2 kr.

»Historiskt intresserade borde icke underlåta att taga kännedom om detta arbete och såsom *ungdomsläsning torde det vara särdeles värderikt.»*

(—pt— i Sydsv. Dagbl. Snällposten).

»Den präktiga boken är en af de lämpligaste gåfvor, som till julen kunna uppletas åt *särskildt de unga,* hvilka den otvifvelaktigt skall tilltala genom den anda af äkta fosterlandskärlek samt den manlighet och den hurtighet, som känneteckna den».

(O. M. i »Vårt Land».)

50 Småhistorier till återberättande i skolan, utg. af *Anna Sjöstrand.* Med 50 illustrationer af Jenny Nyström och förord af professor G. Cederschiöld. Inb. 1 kr. 25 öre.

»— — Berättelserna äro fängslande, lånade från flera håll, och Jenny Nyström har försett dem med vackra illustrationer.» *(Svensk Läraretidning.)*

*

HOBO

af

Herbert

Strang